

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"BU LİSTEDE OLMAK BAZILARI İÇİN BİR ÖLÜM KALIM MESELESİ"

DAVETLİ LİSTESİ

LUCY FOLEY

@psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

THE NEW YORK TIMES GERİLİM KATEGORİSİNİN ÇOKSATANLARINDAN GOODREADS OKUR ÖDÜLÜ KAZANANI

“Agatha Christie klasiklerinin hissiyatını uyandırıyor...
Karakterlerin geçmişleri hakkında ortaya öylesine atılmış gibi
görünen ayrıntılara çok dikkat edin. Bunların hepsi ipucu.”

– *The New York Times*

İrlanda kıyılarındaki bir adada, davetliler hayatlarını birleştiren iki kişiyi kutlamak için toplanıyor. Damat: Yakışıklı ve çekici, yükselen bir televizyon yıldızı. Gelin: Akıllı ve hırslı, bir kadın dergisi sahibi. Şaşıaalı düğünlerden beklenen ne varsa karşılığını buluyor: Tasarımcı kıyafetleri, ulaşılması zor, görkemli bir düğün yeri, lüks parti hediyeleri, butik viskiler... Elbette cep telefonunuz çekmeyebilir, adaya ulaşmak için boyunuzu aşan dalgalarla mücadele etmek zorunda kalabilirsiniz, ancak her ayrıntısı ustalıklı planlanmış bu düğünde yer almak, birçokları için bir ölüm kalım meselesi...

Elbette, mükemmellik sadece planlarda olur ve insan dediğiniz de insandır işte. Şampanya patlayıp eğlence başladığında, kızgınlıklar ve küçük kıskançlıklar, anıların ve iyi dileklerin her bir zerresine sızmaya başlıyor. Sağdıçlar okul günlerinden kalma bir içki oyununa giriyor. Nedime pek de tesadüf denemeyecek şekilde elbisesini mahvediyor. Gelinin en eski (erkek) dostu rahatsız edici derecede şefkatli bir konuşmayla kadeh kaldırıyor.

Ve sonra mutlu çiftin bu önemli gününe ölümün gölgesi düşüyor. Ölen kim? Öldüren kim? Belki daha da önemlisi, sebep ne?

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'de
muafur

“Bu kitabı çok sevdim. Bir köşeye
kıvrılıp okuduğum klasik bir
Agatha Christie kitabından aldığım
mutluluğun aynısını hissettim.
Değişen bakış açıları sizi tahmin
etmeye yönlendiriyor ve tahmin
ederken de ters köşeye yatırıyor.”

– Alex Michaelides, *The Silent Patient* kitabının *The New York Times*
çoksatan yazarı

“Lucy Foley her kitabıyla zanaatını
üst seviyelere taşıyor... Karakterler
sayfadan fırlıyor, şaşırtıcı
anlar daha karanlık ve daha
beklenmedik. Atmosfer doğrudan
Gotik bir romandan çıkmış gibi...
Evet, bir cinayet işleniyor ama
kitapta cinayetten çok daha fazlası
var, *çok çok daha fazlası*. (Kabul
ediyorum, şaşırtmacalar da
oldukça iyi.)”

– Marie Claire

“Kimse adaya cinayet işleme
niyetiyle gelmemiş olabilir. Ancak
bu düşün, katılan herkesin katil
olabileceği gerçeği ortaya çıkıkça
tam bir kargaşaya dönüşüyor.”

– Washington Post

DAVETLİ LİSTESİ

Davetli Listesi

Orijinal Adı: *The Guest List*

Lucy Foley

Çeviri: Filiz Çakır

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Merve Çay

Kapak Tasarım: Şükrü Karakoç

Sayfa Tasarım: M. Aslıhan Özçelik

1. Baskı: Mart 2021

ISBN: 978-605-173-862-8

© Lost and Found Books Ltd, 2020

Bu eser, yayıncının izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

LUCY FOLEY

DAVETLİ LİSTESİ

Çeviri: Filiz Çakır

 epsilon

**Bir kadının hayal edebileceği en destekleyici kardeşler
Kate ve Robbie'ye... şükürler olsun ki bu kitapta
anlatılan kardeşlere hiç benzemiyorlar!**

ŞU AN

Düğün Gecesi

Işıklar sönüyor.

Bir anda her şey karanlıkta kalıyor. Orkestra çalmayı bırakıyor. Büyük çadırın içindeki düğün davetlileri çılgınlık atarak birbirlerine tutunuyorlar. Masaların üzerindeki şamdanlarda yanan mumlar, bezden duvarlara yansıttıkları koşuşturan gölgelerle karmaşayı daha da artırıyor. Kimin nerede olduğunu görebilmek veya söylenenleri duyabilmek imkânsız çünkü kudurmuşçasına esen rüzgâr misafirlerin seslerini bastırıyor.

Dışarıda öfkeli bir fırtına var. Çılgılık atarak etraflarında dolaıyor, çadırı yıkacakmış gibi sarsıyor. Her hamlede metal iskelet iyice bükülüyormuş gibi görünüyor ve yüksek sesle inleyerek titriyor. Misafirler korkuyla sinmiş durumda. Bezden kapılar bağlarından kurtulmuş, çadırın girişinde çırpınıp duruyor. Girişi aydınlatan parafinli meşalelerin alevleri kıs kıs gülüyor.

Bu fırtına sanki şahsi bir saldırı. Sanki tüm gazabını onlara saklamış.

Elektriğin ilk gidişi değil bu. Ama en son kesildiğinde birkaç dakika içinde ışıklar tekrar yanmıştı. Misafirler dans etmeye, içmeye, hap atmaya, düzüşmeye, yemeye, gülmeye devam etmişti... hiçbir şey olmamış gibi.

Şimdi ne kadar geçti elektrik gideli? Karanlıkta bunu söylemek güç. Birkaç dakika mı? On beş mi? Yirmi mi?

Korkmaya başlıyorlar. Bu karanlığın bir şekilde uğursuz ve azimli olduğunu hissediyorlar. Sanki bu karanlık örtüsü altında her türlü şey olabilirmiş gibi.

Nihayet lambalar titreşerek tekrar yanıyor. Misafirler neşeyle haykırıp bağışıyor. Işıkların onları bulduğu vaziyet yüzünden utanmışlar: Bir saldırıyı savuşturmaya hazır gibi çömelmiş durumdalar. Hallerine gülüyorlar. Kendilerini biraz önce korkmadıklarına ikna etmeyi neredeyse başaracaklar.

Işıkların aydınlattığı birleştirilmiş üç çadırdaki bir kutlama havası olması gerekir ama daha çok perişan bir manzara var. Ana yemek bölümünde hem lamine zemine dökülmüş hem de beyaz keten örtülerin üzerine saçılmış kırmızı şarap lekeleri var. Her satır, kutlamaların ve şerefe kadeh kaldırmaların kanıtı olan şampanya şişeleriyle dolu. Terk edilmiş bir çift gümüş rengi sandalet masa örtüsünün altından gizlice bakıyor.

Dans çadırında İrlandalı müzik grubu tekrar çalmaya başlıyor: Kutlama ruhunu canlandırmak için hareketli, basit bir şarkı. Misafirlerin çoğu o yöne doğru aceleyle seğirtiyor, biraz rahatlamak için can atıyorlar. Onların bastıkları yere dikkatle bakıyor olsanız misafirlerden birinin yalın ayakla kırık cam parçalarına bastığını ve lamine zemin üzerinde kuruyarak paslı lekeler oluşturan kanlı ayak izleri bıraktığını görebilirsiniz. Kimse fark etmiyor.

Diğer misafirler, geride bırakılmış bir sigaranın dumanı gibi belli belirsizce ana çadırın köşelerine kümeleniyorlar. Kalmaya gönülsüzler ama aynı zamanda fırtına hâlâ şiddetle devam ederken çadırın sağladığı sığınaktan çıkmaya da gönülsüzler. Zaten kimse adadan ayrılamaz. Henüz değil. Rüzgâr dinene kadar tekneler gelemes.

Her şeyin ortasında devasa pasta duruyor. Günün büyük bölümünde misafirlerin önünde sapasağlam ve mükemmel bir halde, şekerden yapılmış yaprak şeklindeki süslemeleri ışıkların altında parıldayarak durdu. Fakat ışıklar sönmeden yalnızca dakikalar önce misafirler pastanın etrafında toplanıp içinin değişilmesi törenini izledi. Pasta artık kırmızı sünger deliklerinden şaşkınlık içinde bakınıyor.

Derken dışarıdan yeni bir ses duyuluyor. Neredeyse rüzgâr olduğunu sanabilirsiniz. Ama giderek tizleşip yükseliyor, ta ki iyice anlaşılır hale gelene kadar.

Misafirler donup kalıyor. Birbirlerine bakıyorlar. Aniden tekrar korkmaya başlıyorlar. Elektrikler kesildiği zaman korktuklarından daha çok hem de. Hepsi duyduklarının ne olduğunu biliyor. Bu bir dehşet çılgılığı.

Önceki Gün

AOIFE

Düğün Organizatörü

Düğüne katılanların neredeyse tamamı şu an burada. Her şey vites atmak üzere: Bu akşam seçilmiş bazı misafirlerle yapılacak düğün yemeği provası var, yani düğün aslında bu akşam başlıyor.

Yemekten önce içilecek şampanyayı buza yatırdım. Yıllanmış Bollinger. Bundan sekiz şişe, artı yemekle birlikte verilecek şarap ve birkaç kasa Guinness bira – hepsi gelinin talimatlarına göre hazırlandı. Yorum yapmak üstüme vazife değil ama epey fazla görünüyor. Gerçi gelenlerin hepsi yetişkin. Eminim kendilerine nasıl hâkim olacaklarını biliyorlardır. Veya belki de bilmiyorlardır. Şu baş sağdıç pek de sorumluluk sahibi gibi görünmüyor –dürüst olmak gerekirse sağdıçların hepsi öyle. Ve nedimeyi –gelinin üvey kız kardeşini– adada tek başına dolaşırken, sanki bir şeyi geride bırakmaya çalışır gibi kamburunu çıkarmış, hızla yürürken gördüm.

Böyle bir iş yapınca her çeşit sırrı öğreniyorsun. Kimse- nin göremeyeceği şeyleri görme imtiyazına sahip oluyorsun.

Misafirlerin bilmek için canını vereceği bütün dedikoduları duyuyorsun. Bir düğün organizatörü olarak hiçbir şeyi gözden kaçırma *lüksün* yok. Her türlü detay, yüzeyin altındaki tüm küçük burgaçlar için tetikte kalman lazım. Dikkatli davranmazsam küçük bir akıntı devasa bir girdaba dönüşüp dikkatle yaptığım tüm planlarımı mahvedebilir. Ayrıca öğrendiğim bir şey daha var: Bazen en küçük akıntı en güçlüsüdür.

Folly'nin alt kattaki odalarında dolaşıp şöminelerdeki turba öbeklerini yakıyorum, böylece misafirler odalarına geldiğinde ateş güzelce közlenmiş olur. Freddy ile birlikte bataklığa gidip turbaları kendimiz kesip kurutmaya başladık, tıpkı yüzlerce yıl öncesinde yapıldığı gibi. Turba ateşinin isli, topraksı kokusu yöresel atmosfer hissini kuvvetlendirecek. Misafirler bundan hoşlanacaktır. Yazın ortasında olabiliriz ama adada geceler soğuk geçiyor. Folly'nin eski taş duvarları sıcaklığı içeri sokmaz ve içeride tutmakta da pek iyi değildir.

Bugün hava şaşılacak derecede sıcaktı, en azından bu bölgenin normallerine göre, ama yarın aynı olacak gibi görünmüyor. Radyoda sonuna yettiğim hava tahmininde rüzgârdan bahsediliyordu. Burada havanın tüm yüküne biz katlarız; genelde fırtınalar anakaraya göre daha kötüdür, sanki tüm güçlerini bizim üzerimizde tüketiyorlar gibi. Hava hâlâ güneşli ama koridorda asılı duran eski barometrenin ibresi öğleden sonra AÇIK'tan DEĞİŞKEN'e döndü. Barometreyi duvardan indirdim. Gelinin görmesini istemiyorum. Gerçi kadının paniğe kapılan türde biri olduğunu sanmam. Daha çok öfkeli ve suçlayacak kimse arayan türde biri gibi görünüyor. Ateş hattında da kimin olacağını biliyorum.

"Freddy," diye sesleniyorum mutfığa doğru, "akşam yemeğine yakında başlıyor musun?"

"Evet," diye sesleniyor, "her şey kontrol altında."

Bu akşam, Connemara balıkçılarının geleneksel balık çorbası tarifinden uyarlanan bir balık yahnisi yiyecekler: tütsülenmiş

balık, bir sürü krema. Bu yemeği buraya ilk geldiğimde, Folly'de hâlâ insanlar yaşarken yemiştım. Akşamki yemek ise her zamanki tariften daha rafine olacak, çünkü ağırlayacağımız grup da daha rafine. Veya en azından öyle olduklarını *düşünmekten* hoşlandıklarını tahmin ediyorum. İçki başlarına vurunca neye benzeyecekler göreceğiz bakalım.

İçten içe listenin üzerinden geçerken, "O zaman yarınki kanepleri hazırlamaya başlamamız gerek," diye sesleniyorum.

"Hallediyorum."

"Pastayı da tabii. Parçaları birleştirirken acele etmememiz lazım."

Pasta gerçekten görülecek bir şey. Öyle olması gerek zaten. Ne kadara patladığını biliyorum. Gelin gözünü bile kırpmadan para harcıyor. Bence her şeyin en iyisine sahip olmaya alışkın. Bembeyaz bir kremayla kaplanmış, şapelin ve çadırın içindeki süslemelerle uyumlu olması için üzerine şekerden yapılmış yeşillikler serpiştirilmiş, dört katlı, koyu kırmızı kadife sünger kek. Aşırı derecede kırılgan bir şey ve tam da gelinin tarifine göre yapıldı, Dublin'deki son derece seçkin bir pastacıdan alınıp buraya getirildi. Pastayı tekneyle tek parça halinde buraya getirmek de az çaba değildi hani. Tabii ki yarın paramparça olacak. Ama her şey bir an için, bir düğün için zaten. Her şey bir gün için. Herkes ne derse desin, aslında bunun evlilikle hiç ilgisi yok.

Gördüğünüz gibi, insanları mutlu edecek planlar yaptığım bir mesleğim var. Bu yüzden düğün organizatörü oldum. Hayat zor. Bunu hepimiz biliyoruz. Korkunç şeyler yaşanıyor, bunu daha çocukken öğrendim. Ama ne olursa olsun hayat, günlerden oluşan bir seridir. Tek bir günden fazlasını kontrol edemezsiniz. Ama onlardan *birini* kontrol edebilirsiniz. Yirmi dört saat, düzenlenebilir bir zaman aralığıdır. Bir düğün günü, hayat boyu sevgiyle hatırlanacak, tam ve mükemmel şeyler yaratabileceğim küçük bir zaman dilimi, kopmuş bir kolyedeki inci tanesidir.

Freddy lekelenmiş kasap önlüğüyle mutfaktan çıkıyor. “Nasılsın?”

Omuz silkiyorum. “Doğrusu biraz gerginim.”

“Bu işin altından da kalkarsın, aşkım. Daha önce kaç defa yaptığını düşün.”

“Ama bu farklı. Evlenenlerin kim olduğunu düşünürsek...” Will Slater ile Julia Keegan’ı düğünlerini burada yapmaya ikna etmek gerçekten başarılı bir hamleydi. Eskiden, Dublin’de etkinlik organizatörü olarak çalışıyordum. Buraya yerleşmek, adadaki dağılmak üzere olan, yarı yıkılmış süslü binayı restore edip on yatak odasına, yemek salonuna, misafir salonuna ve mutfığa sahip zarif bir yere dönüştürmek benim fikrimdi. Freddy ile ben artık temelli burada yaşıyoruz ama yalnızca ikimiz olduğumuzda alanın sadece küçük bir kısmını kullanıyoruz.

“Şişşt.” Freddy bana doğru gelip beni kollarına alıyor. Başta gerildiğimi hissediyorum. Kafamdaki yapılacak işler listesine o kadar odaklanmış haldeyim ki vaktimizin olmadığı bir oyalanma gibi geliyor bu. Sonra rahatlayıp kendimi kucaklamaya bırakıyorum ve Freddy’nin rahatlatıcı, tanıdık sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Freddy çok güzel sarılır. “Yumuşacık,” diyebileceğiniz biridir. Yemek yemeyi sever – bu onun işi. Buraya taşınmadan önce Dublin’de bir restoran işletiyordu.

“Her şey yolunda gidecek,” diyor. “Söz veriyorum. Her şey mükemmel olacak.” Başımın tepesini öpüyor. Bu işte epey tecrübem var. Ama hiç bu kadar yatırım yaptığım bir etkinlikte çalışmamıştım. Ayrıca gelin çok titiz biri – adil davranmak gerekirse, muhtemelen yaptığı işin alanına girdiğinden, kendi dergisini yönetiyor sonuçta. Başkası olsa onun talepleri karşısında biraz terslenebilirdi. Ama benim hoşuma gitti. Zor işleri severim.

Her neyse. Benim hakkımda bu kadarı yeterli. Zaten bu hafta sonu, mutlu çiftle ilgili. Söylentilere bakılırsa, gelinle damat çok uzun süredir beraber değillermiş. Bizim yatak odamız da diğerleri gibi Folly’de olduğundan dün gece onları duyabiliyorduk.

“Tanrım,” dedi Freddy, biz yatakta uzanmış yatarken. “Bunu daha fazla dinleyemem.” Ne demek istediğini anladım. Birisi zevkten inlerken başkasına acı çekiyormuş gibi gelmesi ne kadar tuhaf. Çok âşıkarmış gibi görünüyorlar ama alaycı biri *bu yüz-den* birbirlerine dokunmadan duramadıklarını söyleyebilir. Çok şehvet duyuyorlarmış gibi görünüyorlar demek daha doğru bir tanımlama belki de.

Freddy ile ben hemen hemen yirmi yıldır birlikteyiz; şimdi bile ondan sakladığım bazı şeyler var ve bunun karşılıklı olduğuna eminim. İnsan, bu çiftin birbirleri hakkında ne bildiğini merak ediyor.

Birbirlerinin tüm karanlık sırlarını gerçekten bilip bilmediklerini.

HANNAH

Misafir

Uçları beyaz köpüklü dalgalar önümüzde yükseliyor. Anakarada güzel bir yaz günüydü ama açıkta hava epey sert. Birkaç dakika önce anakaradaki limanın güvenliğinden ayrıldık ve daha ayrılır ayrılmaz denizin rengi kararmış, dalgalar yükselmeye başlamış gibiydi.

Bugün düğünden bir önceki akşam ve adaya doğru yoldayız. “Özel misafirler” olarak bu gece adada kalacağız. Bunu dört gözle bekliyorum. En azından – beklediğimi *düşünüyorum*. Zaten şu an için biraz kafa dağıtmaya ihtiyacım var.

Arkamızdaki kaptan kamarasından “Sıkı tutunun!” diye bir haykırış kopuyor. Adamın adı Mattie. Küçük tekemiz bir dalgadan kurtulup doğruca başka bir dalganın içine düşüyor. Su devasa bir yay şeklinde üstümüze püskürüyor.

“Tanrım!” diye haykırıyor Charlie, bir de bakıyorum ki bir tarafı sıırıslıklam olmuş. Mucizevi şekilde ben çok az ıslanmışım.

“Orada biraz ıslandınız mı?” diye sesleniyor Mattie.

Gülüyorum ama biraz zorlama bir gülüş bu çünkü epey korkutucuydu. Teknenin aynı anda hem ileri geri hem iki yana hareketi midemin altını üstüne getiriyor.

“Of,” diyorum midem bulanmaya başlarken. Tekneye binmeden önce yediğimiz kremalı çörekleri düşününce aniden kusmak istiyorum.

Charlie bana bakıyor, bir elini dizime koyuyor ve rahatlatmak ister gibi hafifçe sıkıyor. “Ah Tanrım. Başladı mı yoksa?” Beni taşıt tutar ve midem her zaman çok fena bulanır. Aslında her şey midemi bulandırır; hamileyken yaşadığım en kötüsüydü.

“Hı hı. Birkaç tane ilaç aldım ama hiç etkisi olmadı.”

“Bak,” dedi Charlie çabucak. “Mekânla ilgili bir şeyler okuyacağım, aklını dağıtır biraz.” Ekranı kaydırıp bir şeyler arıyor. Telefonuna bir rehber indirmişti; kocam daima, her yerde öğretmendir. Tekne yine yalpalıyor ve iPhone neredeyse elinden fırlıyor. Charlie küfrederek iki eliyle birden tutuyor telefonu; yenisini almaya gücümüz yetmez.

Sayfayı yükledikten sonra, “Pek bir şey yazmıyor burada,” diyor özür diler gibi bir sesle. “Connemara hakkında bir sürü şey var, tamam, ama adanın kendisi hakkında yok – sanırım çok küçük...” Sanki bir şeyler sunsun diye teşvik eder gibi ekrana bakıyor. “Ah, işte, bir şeyler buldum.” Boğazını temizliyor, sonra derslerde kullandığını düşündüğüm ses tonuyla okumaya başlıyor. “Inis an Amplóra veya İngilizce adıyla Cormorant Adası, bir uçtan bir uca üç kilometredir, uzunluğu genişliğinden fazladır. Ada, Connemara kıyısından kilometrelerce uzakta, Atlantik’in ortasında *görkemli* bir şekilde ortaya çıkan bir granit kümesidir. Yüzeyinin büyük kısmı bataklık kömüründen veya yerlilerin dediği gibi ‘turba’dan oluşan geniş bir bataklıktır. Adayı görmenin en iyi ve aslında tek yolu, özel bir tekneyle gitmektir. Anakara ile ada arasındaki kanal bir hayli dalgalı—”

“Bu konuda doğru söylemişler,” diye homurdanıyorum, başka bir dalganın daha üzerine çıkıp tekrar aşağı inerken. Midem yine bulanmaya başlıyor.

“Size bundan daha fazlasını anlatabilirim,” diye bağıırıyor kamarasından Mattie. Oradan bizi duyabildiğini fark

etmemiştim. “Rehberlerde Inis an Amplóra hakkında fazla şey bulamazsınız.”

Duyabilmek için Charlie ile yerimizde kayarak kamaraya yaklaşıyoruz. Mattie’nin çok güzel, zengin bir aksanı var. “Buraya yerleşen ilk insanlar,” diyor bize, “bilindiği kadarıyla anakarada zulüm gören dini bir tarikatın üyeleriymiş.”

“Ah, evet,” diyor Charlie rehberlere bakarak. “Bu konuda bir şeyler görmüştüm sanki—”

“Oradan her şeyi öğrenemezsiniz,” diyor Mattie kaşları çatılı ve sözünün kesilmesinden etkilenmemiş gibi. “Ben hayatım boyunca burada yaşadım, anladınız mı, ayrıca atalarım yüzlerce yıldır buradaydı. İnternete bakan arkadaşınızdan çok daha fazla şey anlatabilirim size.”

“Kusura bakmayın,” diyor Charlie, yüzü kızarıyor.

“Neyse,” diyor Mattie. “Yirmi yıl kadar önce onları arkeologlar buldu. Hep beraber bataklık turbasının içinde, yan yana, sıkışmış vaziyetteydiler.” Sanki halinden çok memnunmuş gibi geliyor bana. “Aşağıda hiç hava olmadığı için mükemmel bir şekilde korundukları söyleniyor. Katliammış. Hepsi lime lime doğranmış.”

“Ah,” diyor Charlie bana bir bakış atarak. “Bence bu pek—”

Çok geç, gözümde canlanmaya başladı bile: Uzun süre önce gömülmüş cesetler kara topraktan çıkıyor. Düşünmemeye çalışıyorum ama görüntü tekrar tekrar ortaya çıkıyor, tıpkı bir videonun bozuk kısmı gibi. Bir sonraki dalgayı aşarken gelen bulantı neredeyse içimi rahatlatıyor çünkü tüm dikkatimi ona veriyorum.

“Orada artık yaşayan kimse yok mu?” diye soruyor Charlie canlı bir sesle, konuyu değiştirmeye çalışarak. “Yeni sahiplerinden başka?”

“Yok,” diyor Mattie. “Hayaletlerden başka kimse yok.”

Charlie telefonun ekranına tıklıyor. “Burada, adada doksanlara kadar yerleşim olduğu, kalan son birkaç kişinin şebeke

suyu, elektrik ve modern hayat için anakaraya dönmeye karar verdiği yazıyor.”

“Ya, orada öyle mi diyor?” Mattie’nin sesi eğleniyor gibi.

“Neden?” diye soruyorum konuşmayı becerdiğimde. “Ayrılmalarının başka bir sebebi mi vardı?”

Mattie konuşmak üzere gibi. Sonra yüzü değişiyor. “Kendinize dikkat edin!” diye kükrercesine bağırıyor. Zemin altımızdan çekilip midem hoplamadan saniyeler önce, Charlie ile ben korkuluklara tutunmayı başarıyoruz, bir dalganın yanından hızla aşağı kayıp başka bir tanesine çarpıyoruz. Tanrım.

Taşıt tutmasına karşı, bakacak sabit bir nokta bulmanız gerekir. Bakışlarımı adaya dikiyorum. Anakaradan ayrıldığımızdan beri hep görüş alanımızda, ufukta yassı bir örse benzeyen mavimsi bir leke gibi görünüyor. Jules çarpıcı bir yerden azını seçmezdi zaten ama adanın kambur ve öfkeli görünen karanlık şekline bakarken o muhteşem güne tezat oluşturduğunu hissetmemek elimde değil.

“Gayet çarpıcı, değil mi?” diyor Charlie.

“Hımm,” diyorum yorum yapmadan. “Şey, umarım orada artık şebeke suyu ve elektrik vardır. Bu yolculuktan sonra güzel bir banyoya ihtiyacım olacak.”

Charlie sırtıyor. “Jules’u tanıyorum, eğer daha önce elektrik ve su tesisatını yaptırmamışlarsa, şimdi mutlaka yaptırmışlardır. Onun nasıl olduğunu bilirsin. Çok iş bilir biridir.”

Charlie’nin öyle bir şey kastetmediğine eminim ama sanki kıyaslanıyormuşum gibi hissediyorum. Ben dünyanın en iş bilir insanı *değilim*. Ortalığı dağıtmadan bir odaya bile giremiyor gibiyim ve çocuklarımız olduğundan beri bizim ev sürekli çöplük gibi. Ender de olsa eve birileri uğrayacağı zaman her şeyi dolaplara tıklarım, bu yüzden bütün ev sanki nefesini tutmuş, patlamamaya çalışıyor gibi görünür. Jules’un Islington’daki şık Victoria tarzı evine ilk kez bir akşam yemeği için gittiğimizde, ev bir dergiden fırlamış gibi görünüyordu; *onun* dergisinden fırlamış

gibi – *The Download* isimli çevrimiçi bir dergi. Dibi gelmiş saç boyam ve sokak kıyafetlerimle ne kadar göze battığımın farkındaydım, Jules’un beni derdest edip bir yere tıkmaya çalışmasını beklemiştim akşam boyunca. Aksanımı bile düzeltmeye, Manchester şivesinin sert sessiz harflerini yumuşatmaya çalışırken bulmuştum kendimi.

Apayrı insanlarızdır, Jules ve ben. Kocamın hayatındaki en önemli iki kadın. Korkuluğun üzerinden eğilip derin derin soluyarak deniz havasını içime çekiyorum.

“Ada hakkında az da güzel şeyler okudum,” diyor Charlie. “Anlaşılan, İrlanda’nın bu kesiminde ünlü olan beyaz kumlu sahilleri varmış. Kumun bu renkte olması, koylardaki suyun güzel bir turkuaz rengine bürünmesini sağlarmış.”

“Ya,” diyorum. “Bu kulağa turba bataklığından daha iyi geliyor.”

“Evet,” diyor Charlie. “Belki bir fırsat bulup yüzmeye gidebiliriz.” Bana bakıp gülümsüyor.

Turkuazdan çok, soğuk bir arduaz yeşili olan suya bakıp titriyorum. Ama Brighton’daki sahilde yüzüyorum ve orası da Manş Kanalı’nda, değil mi? Yine de... Orası bu vahşi, sert denize göre daha sakın gibi geliyor.

“Bu hafta sonu kafa dağıtmak için iyi olacak, değil mi?” diyor Charlie.

“Evet,” diyorum. “Umarım.” Bu uzun zaman sonra yaptığımız, tatile en yakın şey olacak. Ve bir tatile gerçekten ihtiyacım var. “Jules’un neden İrlanda açıklarında bilinmeyen bir adayı seçtiğini anlayamıyorum,” diye ekliyorum. Misafirlerin ulaşmaya çalışırken fiilen boğulabileceği, son derece özel bir yer seçmek tam da *ona* göre bir şey. “İstediği herhangi bir yeri seçmeye gücü yetmeyecek değil sonuçta.”

Charlie somurtuyor. Para hakkında konuşmayı sevmez, bu onu utandırır. Onu sevmemin nedenlerinden biri de bu. Bazen, ama sadece bazen, birazcık daha paramız olsaydı nasıl olurdu

diye düşünmekten kendimi alamadığım zamanlar hariç. Hediye listesine acı çekerek baktık ve bu konuda biraz tartıştık. Üst sınırimız normalde elli sterlindir ama Charlie, Jules’la dostlukları çok eskiye uzandığından daha yukarı çıkmamız gerektiğinde ısrar etti. Listedeki her şey Liberty’dendi, en sonunda harcamayı kararlaştırdığımız yüz elli sterlinle ancak gayet sıradan görünen seramik bir kâse alabildik. Listedeki *kokulu mum* iki yüz sterlindi.

“Jules’u bilirsin,” diyor Charlie, tekne bir kez daha aşağı doğru kayıyor, sudan daha sertmiş hissi veren bir şeye çarpıp yan tarafları da birkaç kez titredikten sonra tekrar yukarı zıplıyor. “Farklı şeyler yapmayı sever. Babasının İrlandalı olmasıyla bir ilgisi olabilir.”

“Ama babasıyla anlaşılamadığını sanıyordum?”

“O iş biraz karışık. Adam pek ortalıkta görünmezdi ve hıyarın tekiydi ama sanırım Jules her zaman onu biraz idolleştirirdi. Yıllar önce benden denize açılmak için tekne kullanma dersi almak istemesinin sebebi buydu. Adamın yatı vardı, Jules da babasının onunla gurur duymasını istiyordu.”

Jules’un birilerini gururlandırmak isteyeceği aşağı bir pozisyonda olacağını hayal etmek çok zor. Babası büyük bir gayrimenkul yatırımcısı, kendi kendini yetiştirmiş bir adam diye biliyorum. Bir tren makinistiyle bir hemşirenin kızı olarak hep meteliğe kurşun atılan bir ortamda büyüdüğüm için tonla paraya sahip insanlara hayranımdır – ve birazcık da şüpheyile bakarım. Bana göre onlar tamamen farklı bir türdür, gösterişli ve tehlikeli büyük kediler gibilerdir.

“Ya da belki Will seçmiştir,” diyorum. “Tam ona göre bir şey, sert doğayla iç içe.” Bu kadar ünlü biriyle tanışacağımı düşününce kalbimin heyecanla birazcık hopladığını hissediyorum. Jules’un nişanlısını tamamen gerçek bir insan gibi düşünmek zor.

Programını gizlice seyredip arayı kapatmaya çalışıyorum ne zamandır. Gayet iyi bir program, gerçi tarafsız kalmak zor.

Jules'un bu adamla olduğu, ona dokunduğu, onu öptüğü, onunla yattığı fikri beni büyölüyor. Onunla *evlenmek* üzere olduğu.

Ölüm Kalım Gecesi isimli programın ana konusu şöyle: Will gecenin bir yarısı, elleri ve gözleri bağılı halde bir yere bırakılıyor. Mesela ormana veya kuzey kutup bölgesinde bir tundraya. Üzerindeki kıyafetlerden ve belki kemerindeki bir bıçaktan başka bir şey olmadan. Sonra Will kendini bağlarından kurtarmak ve yalnızca zekâsıyla yön bulma yeteneklerini kullanarak buluşma noktasına gitmek zorunda. Program epey heyecanlı: Bir bölümde Will karanlıkta bir şelaleden geçmek zorunda kaldı; başka bölümde peşine kurtlar takılmıştı. Ara sıra kamera ekibinin onu izlediğı, kayda aldığı aniden aklınıza geliyor. Yaşadıkları gerçekten o kadar kötü olsaydı mutlaka ona yardım ederlerdi, değil mi? Ama tehlikeyi seyirciye hissettirmek konusunda kesinlikle iyi iş çıkarıyorlar.

Will'den bahsedince Charlie'nin suratı kararıyor. "Bu kadar kısa sürede neden onunla evlendiğini hâlâ anlamıyorum," diyor. "Sanırım Jules böyle biri. Kararını verdiğinde hızla eyleme geçer. Ama şuraya yazıyorum Han: O adam bir şeyler saklıyor. Göründüğü gibi biri olduğunu hiç sanmıyorum."

İşte bu yüzden programı gizlice izliyorum. Charlie'nin hoşuna gitmeyeceğini biliyorum çünkü. Bazen Will'e karşı bu hoşnutsuzluğunun kıskançlıktan kaynaklandığını düşünmekten kendimi alamıyorum. Kıskançlık *olmamasını* içtenlikle ümit ediyorum. Çünkü bu ne anlama gelir?

Will'in bekârlığa veda partisiyle ilgilidir belki de. Charlie oraya Jules'un arkadaşı olarak gitti, ki bu çok yanlış bir şeydi. İsveç'te geçirdiğı hafta sonundan döndüğünde biraz keyifsiz, huzursuzdu. Hafta sonundan üstü kapalı bile bahsedecek olsam, tuhaflaşp geriliyordu. Ben de boş verdim. Sonuçta tek parça halinde dönmüştü, değil mi?

Deniz daha da sertleşiyor gibi. Eski balıkçı teknesi şimdi aynı anda bütün yönlere doğru sallanıyor, tıpkı şu eski rodeo

makinelere gibi sanki bizi üstünden atmaya çalışıyor. “Yola devam etmek gerçekten güvenli mi?” diye sesleniyorum Mattie’ye.

Tekneye çarparak püsküren suyun ve çığlık atan rüzgârın sesi arasından, “Evet!” diye sesleniyor. “Bu iyi bir gün sayılır. İnisi an Amplóra artık çok uzakta değil.”

Islak bir saç tutamının alnıma yapıştığını, saçımın geri kalanının kocaman karmaşık bir bulut gibi başımın çevresine toplandığını hissedebiliyorum. En sonunda adaya vardığımızda Jules’a, Will’e ve diğerlerine nasıl görüneceğimi ancak hayal edebilirim.

“Karabatakl” diye bağıyor Charlie bir yere işaret ederek. Aklımı mide bulantımdan uzaklaştırmaya çalışıyor, biliyorum. İğne için doktora götürülen bir çocuk gibi hissediyorum kendimi. Fakat parmağını takip ediyorum, minyatür bir denizaltının periskobu gibi dalgaların arasından çıkan kaygan siyah kafaya bakıyorum. Sonra birden çevik, kara bir şimşek gibi yüzeyin altına iniyor. Böyle düşmanca şartlarda kendinizi evinizde gibi hissettiğinizi düşünsenize.

“Makalede karabataklar hakkında özel bir şeyler gördüm,” diyor Charlie. Telefonu tekrar eline alıyor. “Hah, işte. Anlaşılan bu kıyı şeridinde özellikle yaygınlar.” Öğretmen sesini takınıyor: “‘Karabatak, yerel folklorun iftirasına uğrayan bir kuştur.’ Aman Tanrım. ‘Tarihsel açıdan, bu kuş açgözlülüğün, kötü şansın ve kötülüğün sembolü olarak görülmüştür.’” Karabatağın tekrar suyun üzerinde belirmesini izliyoruz. Keskin gagasında minik bir balık tutuyor, bir an gümüşü bir ışıltı yansıyor, sonra kuş gırtlığını açıyor ve balığı bütün bütün yutuyor.

Midem altüst oluyor. Sanki o balığı ben yutmuşum gibi, balık hızlı ve kaygan hareketlerle karnımda yüzüyormuş gibi geliyor. Tekne diğer tarafa doğru yatarken yalpalayarak kenara gidiyorum ve yediğim kremalı çörekleri çıkartıyorum.

JULES

Gelin

Odamızdaki aynanın önünde duruyorum, Folly'nin on odası arasında en büyük ve en şık odadayız tabii ki. Denize nazır pencereden dışarı bakmak için durduğum yerden başımı azıcık çevirmem yeterli. Bugün hava mükemmel, dalgalara vuran güneş o kadar parlak ki insan zar zor bakabiliyor. Yarın da böyle olsa iyi olur.

Odamız binanın batı tarafında ve ada, sahilin bu kesiminin en batısındaki ada, yani benimle Amerika arasındaki binlerce kilometre boyunca hiçbir şey ve hiç kimse yok. Bunun heyecanı hoşuma gidiyor. Folly güzelce restore edilmiş on beşinci yüzyıldan kalma bir bina, lüks ile zamansızlık, ihtişam ile rahatlık arasında mekik dokuyor: Yassı taşlarla döşenmiş zemindeki antika halılar, pençe ayaklı küvetler, için için bataklık kömürüyle yanan şömineler. Tüm misafirlerimizi yerleştirebileceğimiz kadar geniş ama samimiyet hissettirecek kadar da küçük. Mükemmel. Her şey mükemmel olacak.

Notu düşünme, Jules.

Notu düşünmeyeceğim.

Kahretsin. *Kahretsin.* Niye bu kadar etkilendim bilmiyorum. Hiçbir zaman endişeli, gecenin üçünde uyanıp kendini yiyip bitiren türde biri olmadım. En azından yakın zamana kadar.

Not, üç hafta önce posta kutumuza bırakılmıştı. Will'le evlenme yazıyordu. Düğünü iptal et diyordu.

Nasıl olduysa bu fikir karanlık gücüyle beni etkiledi. Ne zaman notu düşünsem midemin tam ortasında limoni bir duygu hissediyorum. Dehşet gibi bir duygu.

Ki bu çok gülünç. Normalde böyle bir şeyi hiç dert etmem.

Tekrar aynaya bakıyorum. Elbise şu an üzerimde. *Gelinlik* yani. Son bir kez daha denemenin, düğünümün arifesinde bir kez daha kontrol etmenin önemli olduğunu düşündüm. Geçen hafta prova gitmişim ama hiçbir şeyi şansa bırakmam. Tam olması gerektiği gibi üzerime mükemmel oturuyor. Üzerimden akıyormuş gibi görünen krem rengi ağır ipek, duru bir kum saati gibi görüntü yaratan korse. Dantel ya da başka süsler yok, onlar bana göre değil. İpeğin dokusu öyle narin ki ancak şu an giydiklerime benzer özel beyaz eldivenlerle dokunulabilir. Bir servete mal oldu. Buna değer. Modayla sırf ilgilenmek için ilgilenmiyorum ama doğru görüntüyü yaratma konusunda giysilerin gücüne saygı duyuyorum. Bu elbisenin giyeni kraliçe gibi göstereceğini hemen anlamıştım.

Gecenin sonunda elbise muhtemelen pislenmiş olacak, bunu ben bile engelleyemem. Fakat daha sonra boyunu dizin hemen altına kadar kısalttırıp daha koyu bir renge boyatacağım. Pratik biri olmadığımı kimse söyleyemez. Her zaman, *her zaman* bir planım vardır; küçüklüğümden beri böyleyim.

Masalardaki oturma planını duvara raptiyelediğim yere doğru gidiyorum. Will, savaş haritasını asan bir generale benzediğimi söylüyor. Ama bu önemli bir şey, değil mi? Oturma planı, misafirlerin düğünden alacağı keyfi artırabilir veya azaltabilir. Planı bu geceye kadar mükemmel hale getireceğimi biliyorum. İşin sırrı planlamada: *The Download*'u birkaç yıl içinde bir blog sitesinden otuz çalışana sahip dört başı mamur çevrimiçi bir dergiye bu şekilde getirdim.

Misafirlerin çoğu düğün için yarın gelecek, sonra anakaradaki otellerine dönecekler. Davetiyelere sıradan bir şekilde

“araç gece yarısı kalkacaktır” yerine *“tekne gece yarısı kalkacaktır”* diye yazdırmak hoşuma gitti. Ama en önemli davetlilerimiz bu akşam ve yarım akşam adada, bizimle birlikte Folly’de kalacaklar. Bu çok seçkin bir davetli listesi. Will bir sürü sağdıç arasından gözdelelerini seçmek zorunda kaldı. Benim için çok zor olmadı çünkü yalnızca bir tane nedimem var – üvey kardeşim Olivia. Pek fazla kadın arkadaşım yok. Dedikoduya vaktim yok çünkü. Ayrıca bir araya gelmiş kadın grupları, okulda beni asla kendilerinden biri olarak kabul etmeyen şirret kızlar takımını hatırlatıyor bana. Bekârlığa veda partimde o kadar çok kadın olması şaşırtıcıydı – ama çoğu *The Download*’un çalışanlarıydı – pek de hoş bir sürpriz sayılmayacak partiyi onlar organize etmişti zaten – Will’in arkadaşlarının eşleri de oradaydı. Benim en yakın arkadaşım bir erkek: Charlie. Aslına bakılırsa bu hafta sonu Charlie *benim* sağdıçım olacak.

Charlie ile Hannah şu an yoldalar, bu gece gelen son misafirler. Charlie’yi görmek çok iyi hissettirecek. Çocuklar yokken, sadece yetişkinler olarak görüşmemizin üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor. Eskiden sürekli görüşürdük – hatta o, Hannah ile beraber olmaya başladıktan sonra bile. Charlie bana her zaman vakit ayırır. Ama çocukları doğduktan sonra sanki o bilindik diğer gerçekliğe geçti: Gece geç vakitlere kadar oturma-nın saat 23.00’e kadar oturmak anlamına geldiği ve çocuklar yanlarında değilse dışarı çıkmanın dikkatle organize edilmesi gerektiği bir gerçeklik. Ancak o zamandan sonra, onunla tek başıma birlikte olmayı özlemeye başladım.

“Çarpıcı görünüyorsun.”

“Ayl” Sıçıyorum, sonra aynada onu görüyorum: Will. Kapı pervazına yaslanmış beni izliyor. “Will!” diye tıslıyorum. “Gelinliğim üzerimde! Dışarı çık! Beni görmemen ge–”

Kıpırdamıyor. “Küçük bir ön gösterime de izin yok mu? Ayrıca gördüm bile.” Bana doğru yürümeye başlıyor. “Olan oldu artık. Sen –*Tanrım*– bu halinle koridorda yürüdüğünü görmek

için sabırsızlanıyorum.” Gelip arkamda duruyor, ellerini çıplak omuzlarıma koyuyor.

Çok öfkeli olmam gerek. *Öyleyim*. Yine de öfkemin sönmeye başladığını hissedebiliyorum. Çünkü Will’in elleri omuzlarımdan kollarıma doğru iniyor ve arzunun ilk kıpırtılarını hissediyorum. Ayrıca damadın düğünden önce gelinliği görmesi gibi bir batıl inancım olmadığını kendime hatırlatıyorum – böyle şeylere hiç inanmam.

“Burada *olmaman* gerek,” diyorum kızgınlıkla. Ama söylediklerim kulağa biraz isteksiz geliyor.

“Bak bize,” diyor gözlerimiz aynada bir araya gelirken; bir parmağını yanağımda gezdiriyor. “Birlikte iyi görünmüyor muyuz?”

Haklı, öyleyiz. Ben koyu renk saçlı ve solgun, o açık renk saçlı ve bronzlaşmış. Herhangi bir ortamda en çekici çift biz oluruz. Dışarıya –ve yarınki misafirlerimize– nasıl görüneceğimizi hayal etmek heyecanın bir parçası değilmiş gibi yapmayacağım. Okuldayken bana şişko inek (geç açılan biriydim) diye sataşan kızlar aklıma geliyor ve şöyle düşünüyorum: *Bakın son gülen kim oldu.*

Will çıplak omzumu ısıyor. Çekip bırakılan bir lastik bant gibi içimdeki şehvetin ipleri kopup gidiyor. Bununla beraber diencimin son kırıntıları da kayboluyor.

“Bununla işin bitti mi bari?” Omzumun üzerinden duvarda asılı oturma planına bakıyor.

“Herkesi nereye oturtacağıma tam karar veremedim,” diyorum.

Will bunu düşünürken bir sessizlik oluyor, sıcak nefesi boyunumun yan tarafından köprücükkemiklerime uzanıyor. Sürdüğü tıraş losyonunun kokusunu da alabiliyorum: sedir ve yosun. “Piers’ı davet ettik mi?” diye soruyor sakince. “İsmi listede gördüğümü hatırlamıyorum.”

Bir şekilde gözlerimi devirmemeyi başarıyorum. Bütün davetiye işleriyle *ben* ilgilendim. Listeyi *ben* düzelttim, kâğıdını seçtim, adresleri yazdım, pulları aldım, her birini tek tek postaya verdim. Will genellikle uzaktaydı, programının yeni bölümlerini

ekiyordu. Ara sıra ortaya bir isim atıp unuttuğu birilerinden bahsetti sadece. Gerçi sanırım sonunda listeyi gayet dikkatlice gözden geçirdi, kimseyi unutmadiğından emin olmak istediğini söylemişti. Piers sonradan eklenen isimlerdendi.

“Listede değildi,” diye itiraf ediyorum. “Ama Groucho’daki şu partide karısını gördüm. Düğün hakkında bir şeyler sordu ve onları davet etmemek tamamen delilik olur gibi geldi. Yani neden davet etmeyecektik ki?” Piers, Will’in programının yapımıcısıdır. Kibar bir adamdır ve Will’le her zaman iyi anlaşırlar. Davetiyeyi uzatırken ikinci defa düşünmedim bile.

“Güzel,” diyor Will. “Evet, elbette byleisi daha mantıklı.” Ama sesinde bir asabiyet var. Nedense bu durum canını sıktı.

“Bak sevgilim,” diyorum, bir kolumu boynuna dolarken. “Onları burada görmenin hoşuna gideceğini düşündüm. Davet edildikleri için gerçekten çok memnun olmuş görünüyorlardı.”

“Sorun değil,” diyor dikkatle. “şaşırdım biraz, hepsi bu.” Elleri belime kaydırıyor. “Hiç sorun değil. Aslında bu iyi bir sürpriz. Onları burada görmek hoş olacak.”

“Peki. Tamam yleyse, karı kocaları yan yana oturtuyorum. Olur mu?”

“Sonsuz ikilem,” diyor alaycı bir şekilde.

“Tanrım, biliyorum... ama insanlar böyle şeyleri gerçekten çok önemsiyor.”

“şey,” diyor, “seninle ben misafir olsaydık nereye oturmak isterdim, biliyorum.”

“yle mi?”

“Tam karşına, böylece şunu yapabilirdim.” Elini aşağı uzatıp gelinliğin ipek eteğinden içeri sokuyor ve alttan yukarı doğru tırmanıyor.

“Will,” diyorum, “ipek—”

Parmakları i amaşırımın dantel kenarını buluyor.

“Will” diyorum yarı öfkelenmiş halde, “sen ne yaptığını—” Sonra parmakları amaşırımdan içeri kayıp bana sürtünmeye

başlıyor ve artık ipeğin falan bir önemi kalmıyor. Başım Will'in göğsüne düşüyor.

Ben hiç böyle biri değilim. Yalnızca birkaç aydır tanıdığım biriyle nişanlanacak... veya bundan birkaç ay sonra evlenecek türde biri değilim. Fakat, zaman zaman kuşkulansam da bunun aceleyle ya da düşüncesizce yapılan bir şey olmadığını iddia ediyorum. Aksine, tam tersi. Bu ne düşündüğünü bilmek, ne istediğini bilmek ve buna göre davranmak.

"Hemen şimdi yapabiliriz," diyor Will, mırıldanırken sıcak nefesi enseme değiyor. "Vaktimiz var, değil mi?" Cevap vermeye, *hayır* demeye çalışıyorum ama parmakları kıpırdamaya devam ettikçe sesim uzun, derin bir iniltiye dönüşüyor.

Şimdiye kadarki tüm partnerlerimden birkaç hafta içinde sıkılmıştım, seks çok kısa bir süre içinde monotonlaşmış, an-garyaya dönüşmüştü. Will'le birlikteyken asla tam anlamıyla tatmin olmuş gibi hissetmiyorum kendimi – en temelde, diğer tüm sevgililerimden çok daha fazla tatmin olmama rağmen. Yalnızca Will çok yakışıklı diye değil – ki kesinlikle öyle, tarafsız bir gözle bakınca da öyle. Bu doyumsuzluğun sebebi bundan çok daha derinde. Ona sahip olmak istediğimin farkındayım. Her seks eylemi, asla tam anlamıyla başarılamayan bir sahip olma girişimine dönüşüyor, onun çok önemli bir parçasına hiç ulaşamıyorum, sürekli derinlere kaçıyor.

Şöhreti yüzünden mi? Ünlü biri haline geldiğinizde, bir anlamda kamuya mal olduğunuz için mi? Yoksa daha başka, Will hakkında çok daha temel bir şey mi? Göz önünde olmayan, gizli, bilinmeyen?

Bu düşünceler kaçınılmaz şekilde aklıma notu getiriyor. *Notu düşünmeyeceğim.*

Will'in parmakları işlerine devam ediyor. "Will," diyorum isteksizce, "biri içeri girebilir."

"Heyecanı da burada değil mi?" diye fısıldıyor. Evet, evet, sanırım doğru. Will seks konusunda ufkumu kesinlikle genişletti.

Halka açık yerlerde seks yapmakla tanıştırdı beni. O işi gece vakti parkta, yarı yarıya boş bir sinemanın en arka sırasında yaptık. Aklıma geldiğinde kendi kendime şaşıyorum. Bunları yapanın ben olduğuma inanamıyorum. Julia Keegan kanunlara karşı gelmez.

Ayrıca çıplakken beni filme çekmesine izin verdiğim tek erkek kendisi – hatta bir defasında seks yaparken bile çekti. Tabii ki bunu yapmasına nişanlandıktan sonra izin verdim. Geri zekâlı değilim. Ama bu Will’lik bir şey ve yapmaya başladığımızdan beri bundan pek *hoşlanmasam* da –bu, kontrolü kaybettiğimi temsil ediyor ve şimdiye kadarki tüm ilişkilerimde her şeyi kontrol eden bendim– bir yandan da kontrol kaybı baş döndürücü bir etkiye sahip. Will’in kemerini açtığını duyuyorum ve sadece bu ses bile tepeden tırnağa heyecanla titrememe neden oluyor. Beni öne, tuvalet masasına doğru itiyor – biraz sertçe. Masayı kavıyorum. Onun içime girmek üzere olduğunu hissediyorum.

“Merhaba? Orada kimse var mı?” Kapı hafifçe açılıyor.

Kahretsin.

Will geri çekiliyor, pantolonunu çekmeye, kemerini bağlamaya çalıştığını duyuyorum. Eteğimin aşağıya indiğini hissediyorum. Arkamı dönmeye neredeyse cesaret edemiyorum.

Orada, kapı eşiğinde aylak aylak dikiliyor: Johnno, Will’in baş sağdıcı. Ne kadarını gördü? *Her şeyi mi?* Yanaklarımın kızardığını hissediyorum ve kendime kızıyorum. Ona kızıyorum. Ben *asla* kızarmam.

“Pardon arkadaşlar,” diyor Johnno. “Rahatsız ediyor muyum?” Sırıttıyor mu o? “Ah–” Üzerimde ne olduğunu fark ediyor. “Bu şey...? Bu kötü şans anlamına gelmiyor muydu?”

Elime ağır bir şey geçirip ona fırlatmak, avaz avaz bağırıp defolup gitmesini söylemek istiyorum. Ama davranışlarıma dikkat etmem gerek. “Of, Tanrı aşkına!” diyorum aklımdan geçenlerin yerine; ve ses tonumdan şunların anlaşılmasını ümit ediyorum: *Böyle şeylere inanacak kadar salak birine benziyor muyum?*

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Bu kaş kaldırma oyununda ustayımdır – işyerinde kullandığımda şahane sonuçlar alırım. Bir şey daha söylesin diye ona *meydan okuyorum*. Johnno'nun tüm kabadayılığına rağmen benden birazcık korktuğunu düşünüyorum. İnsanlar genellikle benden korkarlar.

“Oturma planını konuşuyorduk,” diyorum. “Yani konuşmamızı bölmüş oldun.”

“Şey,” diyor. “Rahatsız ettim...” Biraz gözünün korktuğunu görebiliyorum. Güzel. “Çok önemli bir şey unuttuğumu az önce fark ettim.”

Kalbimin daha hızlı çarpmaya başladığını hissediyorum. Yüzükler olmasın. Son âna kadar Will'e yüzükler konusunda ona güvenmemesini söyleyip durdum. Eğer yüzükleri unuttuysa kimse yapacaklarımdan beni sorumlu tutamaz.

“Takım elbisem,” diyor Johnno. “Hazırlayıp kılıfın içine koymuştum... ama sonra, son dakikada... şey, ne oldu bilmiyorum. Söyleyebileceğim tek şey, Blighty'deki evimin kapısında asılı duruyor olmalı.”

İkisi birden odadan çıkarken başımı çeviriyorum. Pişmanlık duyacağım bir şey söylememek için iyice yoğunlaşıyorum. Bu hafta sonu sinirlerime hâkim olmam lazım. Öfkeme yenilmemle tanınırım. Bundan gurur duyuyor değilim ama bu durumu tamamen kontrol etmeyi hiç başaramıyorum, gerçi giderek gelişme kaydediyor sayılırım. Öfke, bir geline hiç yakışmaz.

Will'in niye Johnno ile arkadaşlık ettiğini, neden şimdiye kadar onu hayatından çıkarmadığını anlamıyorum. Arkadaşlıklarının devam etme sebebi yaptıkları zekice sohbetler değil kesinlikle. Zararsız bir çocuk, sanırım... en azından zararsız olduğunu farz ediyorum. Ama ikisi çok farklı insanlar. Will çok hırslı, çok başarılı, kendini çok akıllıca sunan biri. Johnno ise tembelin teki. Hayatın ıskartaya çıkardıklarından. Anakaradaki tren istasyonundan onu aldığımızda leş gibi ot kokuyor ve evsiz

biri gibi görünüyordu. Buraya gelmeden önce en azından tıraş olup saçını kestireceğini ummuştum. Sağdıcının bir mağara adamına benzemesini istememek fazla sayılmaz, değil mi? Daha sonra Will'i bir jiletle birlikte onun odasına göndereceğim.

Will ona karşı aşırı iyi. Hatta, anladığım kadarıyla Johnno'yu *Ölüm Kalım Gecesi* için bir deneme çekimine sokmuş, tabii ki bir şey çıkmamış. Will'e neden Johnno'yla takıldığını sorduğumda, "geçmiş" konusunda bir şeyler söyledi. "Artık pek fazla ortak noktamız yok," dedi. "Ama geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Gerçi Will gayet merhametsiz olabiliyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ilk karşılaştığımızda beni cezbeden, ortak noktalarımızdan biri olduğunu hemen anladığım şeylerden biri de buydu. Onun altın görünüşü, çekici gülümsemesi kadar, tüm cazibesinin altından kokusunu alabildiğim hırısı da beni ona çekmişti.

Yani beni endişelendiren de bu. Yalnızca ortak bir geçmişleri var diye Will neden Johnno gibi birini hayatında tutsun? Bu geçmiş onu hayatından çıkarmasına engel olmuyorsa tabii.

JOHNNO

Baş Sağdıç

Will, elinde bir paket Guinness'le tavan kapağından yukarı tırmanıyor. Folly'nin siperlerinin üzerindeyiz, taşların arasındaki boşluklardan bakıyoruz. Arazi epey aşağıda kalıyor ve taşların bazıları epey gevşek. Yükseklikle başınız hoş değilse size hiç iyi gelmez. Buradan anakaraya kadar her yeri görebiliyorsunuz. Burada, yüzüme vuran güneşle kendimi kral gibi hissediyorum.

Will paketten bir kutu çıkarıp açıyor. "Al bakalım."

"Ah, kaliteli mal. Teşekkürler ahbap. Ve aşağıda sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm." Will'e göz kırptım. "Gerçi o işi düşünenden sonrasına sakladığınızı sanmıştım?"

Will tamamen masum bir tavırla kaşlarını kaldırıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Jules'la ben oturma planını gözden geçiriyorduk."

"Öyle mi? O işe artık böyle mi diyorlar? Gerçekten," diyorum, "takım elbise için üzgünüm ahbap. Unuttuğum için kendimi salak gibi hissediyorum." Kendimi kötü hissettiğimi bilmesini istiyorum – onun için iyi bir baş sağdıç olma konusunda ciddi olduğumu. Onu gururlandırmak istiyorum.

"Sorun değil," diyor Will. "Yedek takım elbisemin sana uyağından emin değilim ama istersen onu giyebilirsin."

“Jules’un bunu sorun etmeyeceğine emin misin? Pek öyle mutlu görünmüyordu.”

“Evet,” diyor Will bir elini sallayarak. “İyi olacaktır.” Yani tahminimce Jules iyi değil ve Will durumu düzeltmeye çalışacak.

“Peki. Teşekkürler ahbab.”

Guinness’ten bir fırt alıyor, arkamızdaki taş duvara yaslanıyor. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi görünüyor. “Şey, bu arada, Olivia’yı görmedin, değil mi? Jules’un üvey kardeşini? Sürekli ortadan kayboluyor. Biraz—” Eliyle bir hareket yapıyor: “Çatlak” anlamına geliyor bu hareket ama ağzından çıkan kelime “has-sas” oluyor.

Olivia’yla daha önce tanışmıştım. Uzun boylu, koyu renk saçlı, kocaman, somurtkan bir ağzı ve ta koltuk altlarına kadar uzanan bacakları var. “Yazık,” diyorum. “Çünkü... yani, fark etmediğini söyleme bana.”

“Johnno, kız on dokuz yaşında, Tanrı aşkına,” diyor Will. “İğrençleşme. Ayrıca kendisi nişanlımın kız kardeşi.”

“On dokuz, yani reşit,” diyorum onu tahrik etmeye çalışarak. “Gelenek böyledir, değil mi? Baş sağdıç nedimelerden birini seçer. Burada da sadece bir tane olduğuna göre pek fazla seçeneğim yok...”

Will sanki ağzında mide bulandırıcı bir tat varmış gibi ağzını çarpıtıyor. “Nedimeler senden on beş yaş küçük olunca bu kuralın geçerli olduğunu sanmıyorum, seni budala,” diyor. Şimdi ağırbaşlı takılıyor ama gözü her zaman kadınlarda olmuştur. Kadınların da her zaman onda gözü vardır zaten, şanslı piç. “O kız yasak bölge, tamam mı? Bunu o kalın kafana sok.” Parmak eklemleriyle kafama tık tık vuruyor.

“Kalın kafalı” denmesini hiç mi hiç sevmiyorum. Kasadaki bozuk paraların en parlağı olmayabilirim. Ama bana geri zekâlıymışım gibi davranılmasından da hoşlanmam. Will bunu bilir. Okuldayken hep tepemi attıran şeylerden biriydi bu. Yine de gülüyorum. Will’in öyle demek istemediğini biliyorum.

“Bak,” diyor. “Etrafta dolaşıp ergen yaştaki baldızımı tavlama-ya çalışmana izin veremem. Jules beni öldürür. Seni de öldürür.”

“Tamam tamam,” diyorum.

“Ayrıca,” diyor Will sesini alçaltarak, “kızın durumu da ortada, biliyorsun...” Yine şu *çatlak* anlamına gelen hareketi yapıyor. “Jules’un annesine çekmiş olmalı. Tanrıya şükür, Jules bu genleri teğet geçmiş. Her neyse, uzak dur, tamam mı?”

“Tamam tamam...” Guinness’imden bir fırt alıyorum ve kuvvetle geçiriyorum.

“Son zamanlarda tırmanma şansı bulabildin mi?” diye soruyor Will, konuyu değiştirmeye çalıştığı belli.

“Yok,” diyorum. Bu yüzden şiştim.” Karnıma pat pat vuruyorum. “Senin gibi bu işten para kazanmadıkça vakit bulmak zor.”

İşin komiği, böyle şeylerle ilgilenen her zaman ben olmuştumdur. Tüm o açık hava işleri falan. Yakın zamana kadar hayatımı da böyle kazanıyordum, Lake District’te bir macera merkezinde çalışıyordum.

“Evet. Sanırım,” diyor Will. “Komik – aslında görüldüğünün yarısı kadar bile eğlenceli değil.”

“Pek sanmıyorum ahbap,” diyorum. “Hayatını kazanmak için dünyanın en iyi işini yapıyorsun.”

“Şey – biliyorsun... o kadar da gerçek değil; bir sürü duman ve ayna falan...”

Zor yerlerde dublör bile kullandığına bahse girerim. Will ellerinin kirlenmesinden hiçbir zaman hoşlanmamıştır. Ama yine de program için sürekli antrenman yaptığını falan iddia ediyor.

“Bir de şu saç ve makyaj işi var,” diyor, “hayatta kalmak üzerine bir program yaparken çok saçma görünüyor.”

“Bahse girerim hepsine bayılıyordundur,” diyorum göz kırparak. “Beni kandıramazsın.”

Her zaman biraz kibirli olmuştur. Tabii ki onu sevdiğimden söylüyorum bunu ama onu kızdırmak da hoşuma gidiyor. Yakışıklı bir

heriftir ve bunu da gayet iyi bilir. Bugün giydiği tüm kıyafetlerinin, hatta kotların bile kaliteli, pahalı şeyler olduğunu anlayabilirsiniz. Belki de Jules'un etkisidir: Kendisi tarz sahibi bir hanımefendi, ayrıca Will'i bir mağazaya soktuğunu gözünüzde canlandırabilirsiniz. Ama Will'in bunu çok da umursayacağını hayal edemezsiniz.

"Demek," diyorum, omzuna şaplak atarak. "Evli bir adam olmaya hazırsın?"

Sırıtarak başını sallıyor. "Hazırım. Ne diyebilirim? Sırılsıklam âşık oldum."

Will bana evleneceğini söylediğinde şaşırdım, yalan söyleyecek değilim. Her zaman onu çapkın bir adam olarak düşünmüştüm. Bu altın çocuğun cazibesine hiçbir kadın karşı koyamaz. Jules'tan önce çıktığı kızlardan bazılarını erkek muhabbeti yaparken bana anlatırdı. "Yani, bir anlamda acayip iyiydi tabii. O telefon uygulamalarına katıldıktan sonra bir sürü farklı kadınla yaşadığım çeşit çeşit aksiyonu, hayatımın hiçbir döneminde yaşamamıştım, hatta üniversitede bile. Birkaç *haftada* bir kendime test yaptırmak zorunda kalıyordum. Ama bazıları kaçtı, yapışkandı yani, anlıyor musun? Artık böyle şeyler için vaktim yok. Sonra Jules çıktı ortaya. Ve o... mükemmeldi. Kendinden, hayat-tan ne istediği konusunda öylesine emindi ki. İkimiz aynıydık."

Eminim Islington'daki evin de zararı yoktur, demedim tabii. Kızın zengin babacığı. Bu konuda onunla kafa bulmaya cesaret edemem – insanlar paradan konuşurken tuhaflaşır. Fakat Will'in her zaman sevdiği bir şey varsa, belki kadınlardan da çok sevdiği, o da paradır. Belki çocukluktan kalan bir şeydir, hiçbir zaman okuldaki diğer çocuklar kadar parası olmadığındandır. Bunu anlıyorum. O okulda olmasının sebebi babasının müdür olmasıydı, bense spor bursu kazanmıştım. Ailem zengin değildi. On bir yaşındayken Croydon'da bir okul turnuvasında ragbi oynarken keşfedildim ve babamla irtibata geçtiler. Trevs'te gerçekten böyle şeyler olurdu: İyi bir takım oluşturmak onlar için bu kadar önemliydi.

Aşağıdan bir ses geliyor. “Bak sen! Ne oluyor orada?”

“Çocuklar!” diyor Will. “Yukarı gelip bize katılın! Ne kadar kalabalık olursak o kadar iyil”

Hay içine edeyim. Yalnızca Will’le olmaktan ben gayet memnundum.

Tavan kapağından tırmanıyorlar – dört sağdıç. Yer açmak için yana kayıyorum, ortaya çıktıkça her birine başımla selam veriyorum: Femi, sonra Angus, Duncan ve Peter.

“Hay anasını, burası çok yüksek,” diyor Femi, kenardan bakarak.

Duncan, Angus’un omuzlarını tutup onu itecekmiş gibi yapıyor. “Oha, tutmasaydım gidiyordun!”

Angus tiz bir çılgılık atıyor ve hepimiz gülüyoruz. “Yapma!” diyor kızgınca, kendini toparlayarak. “Tanrım – bu *çok* tehlikeli.” Can havliyle taşlara tutunarak milim milim ilerleyip yanımıza oturuyor. Angus bizim gruba göre hep bir parça yumuşak kalırdı ama dönemin başında okula babasının chopper motosikletiyle geldiği için havası vardı.

Will, bir süredir gözümü diktiğim Guinnessleri çocuklara uzatıyor.

“Teşekkürler ahbab,” diyor Femi. Kutuya bakıyor. “Roma’da Romalı gibi davran, ha?”

Pete başını aşağı doğru sallıyor. “Sanırım şunu unutmak için bunlardan birkaç tane içmen lazım Angus, dostum.”

“Evet ama *çok* fazla içmek istemezsin,” diyor Duncan. “Yoksa yeterince dikkatli olamazsın.”

“Of, kapa çeneni,” diyor Angus kızarak. Ama hâlâ epey solgun görünüyor ve kenardan bakmamak için elinden geleni yapıyormuş gibi geliyor bana.

“Hafta sonu için,” diyor Pete sesini alçaltarak, “size buradan atlayıp da uçabileceğinizi düşündürtecek malzemeyi yanımda getirdim.”

“Can çıkar huy çıkmaz demişler, ha Pete?” diyor Femi. “Annenin ilaç dolabını talan ederdin – hafta sonu izninden döndüğünde çantanın nasıl tıkırdadığını hatırlıyorum.”

“Evet,” diyor Angus. “Hepimiz annene teşekkür borçluyuz.”

“Ben ona seve seve teşekkür ederim,” diyor Duncan. “Annenin her zaman seksi olduğunu hatırlıyorum, Pete.”

“Sevgini yarın paylaşırsan daha iyi olur ahbap,” diyor Femi.

Pete ona göz kırıyor. “Beni bilirsin. Benim çocuklara hep iyi davranmışımdır.”

“Peki şimdiye ne dersiniz?” diye soruyorum. Aniden köşeleri yumuşatacak bir şeye ihtiyacım olduğunu ve daha önce içtiğim otun etkisinin kaybolduğunu hissediyorum.

“Düşüncen hoşuma gitti J-iti,” diyor Pete. “Ama adımlarına dikkat etmen lazım.”

“Yarın hepiniz terbiyeli davranırsanız iyi olur,” diyor Will, sahte bir ciddiyetle. “Sağdıçlarımin beni rezil etmesini istemiyorum.”

“Terbiyeli olacağız ahbap,” diyor Pete, bir kolunu Will’in omzuna atarak. “Sadece bizim oğlanın düğünü hatırlanacak bir olay olsun istiyorum.”

Will her zaman her şeyin merkezi, grubun çapası olmuştur, hepimiz onun etrafında döneriz. Sporda iyiydi, notları iyiydi – ara sıra biraz ilave yardımla tabii. Herkes onu severdi. Ve sanırım kendiliğinden öyleymiş gibi görünürdü, hiçbir şey için çaba harcamıyormuş gibi. Eğer onu benim kadar tanıımıyorsanız, öyle görünür.

Birkaç dakika boyunca güneşin altında sessizce oturup içkilerimizi yudumluyoruz.

“Sanki tekrar Trevs’teymişiz gibi,” diyor, aşırı tarihçi Angus. “Biraları nasıl gizlice okula soktuğumuzu hatırlıyor musunuz? Spor salonunun çatısına çıkıp içtiğimizi?”

“Evet,” diyor Duncan. “Hatırladığım kadarıyla o zaman da altına ederdin.”

Angus somurtuyor. “Siktir git.”

“Aslında biraları gizlice sokan Johnno’ydu,” diyor Femi, “köydeki o dükkândan alırdı.”

“Evet,” diyor Duncan, “çünkü on beş yaşındayken bile uzun, çirkin, kıllı piçin tekiydi, değil mi ahbap?” Öne doğru eğilip omzuma bir yumruk atıyor.

“Ve onları teneke kutulardan ılık ılık içerdik,” diyor Angus, “çünkü onları soğutmanın imkânı yoktu. Muhtemelen hayatım boyunca içtiğim en iyi şeydi – şimdi bile, istesek haftanın her günü soğutulmuş Dom Perignon içebilecek durumdayken yani.”

“Yani birkaç ay önce yaptığımız gibi mi?” diyor Duncan. “RAC’de.”

“Ne zaman oldu bu?” diye soruyorum.

“Ah,” diyor Will. “Kusura bakma Johnno. Cumbria’dasın ya, sana çok uzak kalır falan diye düşündüm.”

“Ha,” diyorum. “Tabii, mantıklı.” Üyeleri yalnızca zenginlerden oluşan Royal Otomobil Kulübü’nde yılanmış bir şampanyayla öğle yemeği yediklerini düşünüyorum. Tamam. Guinness’imden büyük bir yudum alıyorum. Biraz ot olsa gerçekten çok işime yarardı.

“Keyfi oradaydı,” diyor Femi, “okuldayken, Trevs’teyken. Bu yüzdendi. Yakalanabileceğimizi bilmekten.”

“Tanrım,” diyor Will. “Gerçekten Trevs’ten mi bahsedeceğiz? Babamın orası hakkında konuşup durmasını dinlemek yeterince kötü zaten.” Bunları sırtarak söylüyor ama hafifçe acı çeker gibi baktığını görebiliyorum, sanki Guinness yanlışı yere gitmiş gibi. Öyle bir babası olduğu için Will’e hep acımışımdır. Kendini kanıtlamak zorunda olmasına şaşmamalı. Okulda geçirdiği tüm yılları unutmayı tercih ettiğini biliyorum. Ben de öyle.

“Okul yılları o zamanlar çok amansız geliyordu,” diyor Angus, “ama şimdi, geriye bakınca –ve Tanrı bilir bu benim adıma ne söylüyor– bazı yönlerden hayatımın en önemli dönemi olduğunu düşünüyorum. Yani, kendi çocuklarımı kesinlikle oraya

göndermezdim –baban kusura bakmasın Will– ama o kadar da kötü değildi. Değil mi?”

“Bilmiyorum,” diyor Femi kuşkuyla. “Öğretmenler genelde beni diğerlerinden ayırırdı. Kahrolası ırkçılar.” Sanki öylesine söylüyormuş gibi görünüyor ama okuldaki tek siyahi çocuk olmak onun için her zaman kolay değildi, biliyorum.

“Ben seviyordum,” diyor Duncan ve hepimiz dönüp ona baktığımızda ekliyor: “Gerçekten! Şimdi dönüp geriye bakınca ne kadar önemli olduğunu anlıyorum, biliyor musunuz? Başka türlü buna sahip olamazdık. Bizi birbirimize bağladı.”

“Her neyse,” diyor Will, “şu âna dönelim. Artık hepimizin işlerinin gayet yolunda olduğunu söyleyebiliriz, sizce de öyle değil mi?”

Will’in işleri kesinlikle yolunda. Diğerleri de işleri yoluna koydu. Femi cerrah, Angus babasının geliştirme firmasında çalışıyor, Duncan risk sermayecisi –artık bu da ne demekse– ve Pete reklamcı, ki muhtemelen kokain çekme alışkanlığına pek iyi gelmiyordur.

“Peki, bugünlerde sen neler yapıyorsun Johnno?” diye soruyor Pete bana dönerek. “Tırmanma eğitmenliği falan yapıyordun değil mi?”

Başımı sallıyorum. “Macera merkezinde,” diyorum. “Yalnızca tırmanış değil. Vahşi doğada hayatta kalma, kamp kurma–”

“Evet,” diyor Duncan sözümü keserek, “biliyor musun, ekip kaynaşma günü gibi bir şey düşünüyorum – seninle bu konuda konuşacaktım. Bana bir dost tarifi yaparsın artık.”

“Çok isterdim,” diyorum, Duncan gibi varlıklı birinin benden tanıdık indirimi istemesine ihtiyacı olmadığını düşünerek. “Ama artık o işi yapmıyorum.”

“Ya?”

“Yok. Bir viski işi kurdum. Çok yakında tanıtımı yapılacak. Belki önümüzdeki altı ay içinde falan.”

“Toptancılara mı veriyorsun?” diye soruyor Angus. Sanki canı sıkılmış gibi çıkıyor sesi. Sanırım söylediklerim onun

kafasındaki iri, aptal Johnno imgesiyle uyuşmuyor. Sıkıcı ofis işinden kaçınmayı bir şekilde başarmış ve üstünlüğümü kanıtlamış oluyorum.

“Öyle,” diyorum başımı sallayarak. “Öyle.”

“Waitrose?” diye soruyor Duncan. “Sainsbury’s?”

“Ve diğerleri.”

“Piyasada epey rekabet var,” diyor Angus.

“Evet,” diyorum. “Eski büyük isimlerin çoğu, ünlü markalar – hatta şu UFC dövüşçüsü, Connor MacGregor. Ama biz bir adım daha ileri gitmek istiyoruz, bilmiyorum, zanaatkar işi gibi yani. Tıpkı şu yeni cinler gibi.”

“Yarın bu viskiyi ikram edecek kadar şanslıyız,” diyor Will. “Johnno gelirken bir kasa getirdi. Bu akşam da deneyeceğiz. İsmi ne demiştin? Güzel bir isim olduğunu biliyorum.”

“Hellraiser,” diyorum. Aslında bu isimle kesinlikle gurur duyuyorum. O köhne eski markalardan farklı. Will’in unutmuş olması da biraz rahatsız edici – dün ona verdiğim şişelerin üstündeki etikette yazıyordu. Ama herif yarın evleniyor. Aklında başka şeyler var.

“Kimin aklına gelirdi?” diyor Femi. “Hepimiz, saygıdeğer yetişkinleriz. Üstelik öyle bir yerden çıkmak... Bir kez daha söylüyorum, baban alınmasın Will. Ama başka yüzyıldan kalma bir yer gibiydi. Oradan canlı kurtulduğumuz için şanslıyız – hatırladığım kadarıyla her dönem kalan dört çocuk ayrılırdı.”

Ben ayrılamamıştım. Bizimkiler ragbi bursunu kazandığım zaman öyle havalı bir okula gideceğim için çok heyecanlanmışlardı – *yatılı* bir okula. Bana kazandıracağı tüm fırsatlar falan, veya onlar öyle sanmıştı.

“Evet,” diyor Pete. “Birileri ona meydan okuduğu için Bilim bölümünden etil alkol alıp içen şu çocuğu hatırlıyor musunuz – acilen hastaneye götürmüşlerdi hani? Sonra sürekli sinir krizi geçiren çocuklar olurdu–”

“Of, kahretsin,” diyor Duncan heyecanla, “bir de şu küçük sıska çocuk vardı, hani ölen çocuk. Yalnızca güçlüler hayatta

kaldı!" Hepimize sırtarak bakıyor. "Kıyamet koparanlar, haklı mıyım çocuklar? Bu hafta sonu yine beraberiz!"

"Evet," diyor Femi. "Ama şuna bak." Öne eğilip başının tepesinde saçlarının biraz seyreltiği noktayı gösteriyor. "Artık yaşıyor ve sıkıcılaşıyoruz, değil mi?"

"Kendi adına konuş ahabap!" diyor Duncan. "Gerektiği zaman hâlâ ortalığı ateşe verebileceğimizi düşünüyorum."

"Benim düğünümde öyle bir şey yapmayacaksınız," diyor Will ama gülümsüyor.

"Özellikle senin düğününde yapacağız," diyor Duncan.

Femi, "İlk evlenenin sen olacağını düşünürdüm ahabap," diyor Will'e. "Hanımlarla aran hep iyiydi."

"Bense hiç evlenmeyeceğini düşünürdüm," diyor Angus, her zamanki gibi yalakalık yaparak, "onlarla aran aşırı iyiydi. Neden duruldun?"

"Götürdüğün şu kızı hatırlıyor musun?" diye soruyor Pete. "Hani mahalle okulundan? Üstsüz polaroid resimleri vardı sende? Tanırım."

"Çavuşu tokatlarken hayal ettiklerimden biriydi," diyor Angus. "Zaman zaman hâlâ o resimleri düşünürüm."

"Evet, çünkü sen kendin hiçbir şey beceremiyorsun," diyor Duncan.

Will göz kırpmıyor. "Her neyse. Hepimiz yine bir arada olduğumuza göre —sevimli bir şekilde belirttiğin gibi yaşlı ve sıkıcı olsak bile, Femi— sanırım bunun şerefine içilir."

"Buna ben de içirim," diyor Duncan, elindeki teneke kutuyu kaldırarak.

"Ben de," diyor Pete.

"Sağ kalanlara," diyor Will.

"Sağ kalanlara!" Biz de aynı kelimeyi söylüyoruz. Ve bir an için, diğerlerine baktığımda farklı, daha genç görünüyorlar. San ki güneş onları yaldızlamış gibi. Bu açıdan Femi'nin kelleşen bölgesini veya Angus'un göbeğini göremiyorsunuz, Pete ise

yalnızca geceleri dışarı çıkan birine daha az benziyor. Ve, böyle bir şey mümkünse tabii, Will daha iyi, daha yakışıklı görünüyor. Birdenbire sanki yine oradaymışız, spor salonunun çatısında oturuyormuşuz ve henüz kötü bir şey olmamış gibi bir duyguya kapılıyorum. Yine o âna dönmek için çok şey verirdim.

“Tamam,” diyor Will, Guinness’in kalanını bitirerek. “Aşağı insem iyi olur. Charlie ile Hannah birazdan gelirler. Jules onları iskelede karşılamak istiyor.”

Sanırım herkes geldikten sonra hafta sonu resmen başlayacak. Ama bir an için geriye dönüp Will’le ikimiz yalnız kalalım, diğerleri gelmeden önce yaptığımız gibi geyik muhabbeti yapalım isterdim. Son zamanlarda Will’i çok fazla görmedim. Yine de bu dünyada benim hakkımda ondan daha fazla şey bilen kimse yoktur, gerçekten. Onun hakkında en çok şeyi de ben bilirim.

OLIVIA

Nedime

Benim odam anlaşılan eskiden hizmetçi bölümüymüş. Jules ile Will'in odasının tam altında olduğumu çabucak anladım. Dün gece *her şeyi* duyabiliyordum. Tabii ki duymamaya çalıştım. Ama çabaladıkça, her minicik sesi, her inlemeyi, her nefesi daha net bir şekilde duydum. Sanki duyulmak *istiyor* gibiydiler.

O işi bu sabah da yaptılar ama hiç olmazsa o zaman dışarı çıkıp Folly'den kaçabildim. Hepimize, karanlık çöktükten sonra adada yürüyüşe çıkmama talimatı verildi. Ama bu akşam da aynı şeyler olursa kesinlikle burada kalamam. Turba bataklığında ve falezlerde şansımı denemeyi tercih ederim.

SİNYAL YOK mesajından başka bir şey var mı diye bakmak için telefonumu bir kez daha uçak moduna alıp tekrar açıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Bana mesaj geleceğinden kuşkuluyum. Tüm arkadaşlarımla bağlantımı bir şekilde kaybettim. Kavga falan etmedik. Daha çok üniversiteyi bıraktıktan sonra onların dünyasından çıkmış gibi oldum. Başta bana mesajlar gönderdiler:

Umarım iyisindir bebek

Livs'le konuşmak istersen ara

Yakında görüşürüz değil mi?

Seni özledik! ♥

Ne oldu????

Aniden nefes alamadığımı hissediyorum. Yatağın yanındaki komodine uzanıyorum. Jilet orada duruyor: Çok küçük ama çok keskin. Kotumu aşağı çekip jileti bacağımın iç kısmına, külotumun yanına bastırıyorum, kan çıkana kadar sürtüyorum. Ma-vi-beyaz tenimin üzerinde kopkoyu kırmızı bir renk beliriyor. Çok büyük bir kesik değil; daha büyüklerini yapmıştım. Ama bunu yaparken hissettiğim batma her şeyi bir noktaya, metalin etime girişine odaklıyor, böylece bir anda başka hiçbir şey var olmuyor.

Biraz daha kolay nefes alıyorum. Belki bir tane daha yap-sam—

Kapı çalınıyor. Jileti bırakıp beceriksizce pantolonumu toparlayıp kapatıyorum. “Kim o?” diyorum.

“Benim,” diyor Jules, daha girebileceğini söylemeden kapıyı itiyor, tam onun yapacağı şey. Tanrıya şükür hızlı hareket ettim. “Nedime elbiseni giy de üzerinde göreyim,” diyor. “Hannah ile Charlie’nin gelmesine az kaldı. Johnno *kahrolası* takım elbisesini unutmuş, bu yüzden düğün ekibinden en azından birinin düzgün görüldüğünden emin olmak istiyorum.”

“Çoktan denedim ben onu,” diyorum. “Tam oldu.” *Yalan.* Üstüme uyup uymadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Denemek için mağazaya gitmem gerekiyordu. Ama Jules ne zaman beni oraya götürmeye çalışsa bir mazeret buldum: En sonunda vazgeçti ve elbiseyi satın aldı, denemem ve uyup uymadığını ona söylemem şartıyla. Uyduğunu söyledim ama elbiseyi üzerime geçiremedim. Jules alıp gönderdiğinden beri kocaman, sert karton kutusunun içinde duruyor.

“*Sen* denemiş olabilirsin,” diyor Jules, “ama *ben* üstünde görmek istiyorum.” Aniden gülümsüyor, sanki aklına o an gelmiş gibi. “İstersen bizim odada deneyebilirsin.” Sanki inanılmaz bir ayrıcalık tanıyormuş gibi söylüyor.

“Hayır, sağ ol,” diyorum. “Burada kalmayı tercih—”

“Hadi ama,” diyor. “Kocaman bir aynamız var.” Bunun tercih meselesi olmadığını anlıyorum. Gardıroba gidip büyük, ördek yumurtası mavisi kutuyu alıyorum. Jules dudaklarını birbirine bastırıyor. Elbiseyi henüz çıkarıp asmadığım için sinirlendiğini biliyorum.

Jules’la büyümek, bazen ikinci bir anneye sahipmişim gibi hissettirirdi bana; veya diğer anneler gibi bir anneye — otoriter, katı falan. Annem hiç öyle biri değildi ama Jules öyleydi.

Jules’un peşinden odasına gidiyorum. Jules *aşırı* düzenli biri olmasına ve içeri temiz hava girmesi için bir pencerenin açık bırakılmasına rağmen içeride beden kokusu var; ayrıca erkek tıraş losyonu ve sanırım (bunu düşünmek *istemiyorum*) seks kokusu. Burada, onların özel alanında olmak yanlış geliyor.

Jules kapıyı kapatıyor ve ellerini göğsünde bağlayıp bana dönüyor. “Hadi bakalım,” diyor.

Pek seçme şansım varmış gibi gelmiyor. Jules insana kendini böyle hissettirmekte başarılıdır. İç çamaşırlarımla kalana kadar soyunurken iç bacağımanın hâlâ kanıyor olma ihtimaline karşı bacaklarımı birbirine bastırmaya devam ediyorum. Jules görürse ona regl olduğumu söylemek zorunda kalacağım. Pencereden gelen hafif rüzgâr tüylerimi ürpertiyor. Jules’un beni izlediğini hissedebiliyorum; bana bir parça mahremiyet vermesini istedim. “Zayıflamışsın,” diyor eleştiren bir şekilde. Ses tonu ilgili ama tam olarak inandırıcı değil. Muhtemelen kıskandığını biliyorum. Bir keresinde sarhoşken, okuldayken “tombul” olduğu için çocukların onunla nasıl uğraştığını anlatmıştı. Sürekli kelimle ilgili yorum yapar, sanki her zaman, hatta küçük bir kızken bile sıksa olduğumu bilmiyormuş gibi. Fakat zayıf olduğunuzda

da kendi bedeninizden nefret etmeniz mümkün. Sizden bazı sırlar gizlediğini hissetmek. Sizi yüzüstü bıraktığını hissetmek.

Gerçi Jules haklı. Zayıfladım. Sadece en küçük beden kotlarımı giyebiliyorum ve ona rağmen kalçalarımın aşağı kayıyorlar. Kilo vermeye falan çalışmıyorum. Ama fazla yemek yemediğimde içimde oluşan o boşluk hissi... duygularıyla tam olarak eşleşiyor. Doğru gibi geliyor.

Jules elbiseyi kutudan çıkarıyor. "Olivia!" diyor kızgınca. "Bunca zamandır kutuda mıydı? Şu kırıksıklıklara bak! Bu ipek çok narindir... Elbiseye biraz daha özenli davranacağını düşünmüştüm." Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi çıkıyor sesi. Öyle düşündüğünü tahmin ediyorum. Ama ben artık çocuk değilim.

"Kusura bakma," diyorum. "Unuttum." *Yalan.*

"Neyse. Tanrı'ya *şükür* yanımda buharlı düzleştirici getirmiştim. Yine de tüm bu kırıksıklıkların düzelmesi çok zaman alacak. Bunu daha sonra yapacaksın. Ama şimdilik olduğu gibi giy."

Elbiseyi başımdan geçirirken çocuk gibi kollarımı yukarı kaldırtıyor. Bu sırada bileğinin iç kısmında, iki santim uzunluğunda, parlak pembe bir iz fark ediyorum. Sanırım yanık izi. Epey kötü görünüyor ve bunu nasıl yaptığını merak ediyorum: Jules çok dikkatlidir, normalde kendini yakacak kadar sarsak değildir. Ama doğru dürüst göremeden kollarımı üst tarafından tutup beni aynanın önüne götürüyor, böylece üzerimdeki elbiseyi ikimiz de görebiliyoruz. Pembe bir elbise, ki normalde hiç giymediğim bir renktir çünkü beni olduğumdan da soluk gösterir. Jules'un geçen hafta Londra'da bana yaptırttığı manikürde sürdükleri şık pembe ojeyle hemen hemen aynı tonda. Manikürcüye "elinden gelenin en iyisini yap" demişti. Şu an ellerime baktığımda içimden kahkaha atmak geliyor: İffetli prenses pembesi pırıltılı ojeyle yenmiş, kanamış tırnak etlerim yan yana.

Jules bir adım geri çekiliyor, kollarını göğsünde bağlıyor ve gözlerini kısıyor. "Çok bol. Tanrım, ellerindeki en küçük bedenin bu olduğundan eminim. *Tanrı aşkına* Olivia. Keşke üstüne

oturmadığını bana söyleseydin – daralttırabilirdim. Ama...” kaşlarını çatarak yavaş yavaş etrafımda geziniyor. Kapıdan yine bir esinti geldiğini hissediyorum ve ürperiyorum. “Bilmiyorum, belki de biraz bol olması iyidir. Sanırım *hoş* duruyor, bir anlamda yani.”

Aynada kendimi inceliyorum. Elbisenin modeli çok çirkin değil: askılı, verev kesimli, epey doksanlara özgü. Başka bir renkte olsa giyebileceğim bir şey. Jules haksız değil; çok korkunç görünmüyor. Ama kumaşın altından siyah donum ve meme uçları belli oluyor.

“Merak etme,” diyor Jules, sanki aklımı okumuş gibi. “Senin için yapışkanlı bir sutyenim var. Ayrıca bir tane de ten rengi külot – sende öyle bir şey olmayacağını biliyordum.”

Harika. Onu giyince kendimi çok daha az çıplak hissedeceğim.

Arkamdaki Jules’la aynanın önünde dikilmek, ikimizin de yansıma bakıyor olması çok tuhaf. İkimizin arasında belirlenmiş farklılıklar var. Öncelikle ikimizin yapısı tamamen farklı ve benim burnum daha ince –annemin burnuna çekmiş– Jules’un da saçları daha güzel, gür ve parlak. Ama böyle yan yana durduğumuzda insanların tahmin ettiğinden daha çok benzerlik görebiliyorum. Yüz şekillerimiz aynı, annemizinki gibi. İkimizin kardeş olduğu anlaşılabilir, ya da hemen hemen kardeş olduğu.

Jules’un da görüp görmediğini merak ediyorum: Aramızdaki benzerliği. İfadesi tamamen tuhaf ve acı çeker gibi.

“Ah Olivia,” diyor. Ve sonra –daha tam hissedemeden önümüzdeki aynada gerçekleştiğini görüyorum– uzanıp elimi ellerinin arasına alıyor. Donup kalıyorum. Bu hiç Jules’un yapacağı şey değil: Fiziksel temas konusunda pek iyi değildir veya buna düşkün değildir. “Bak,” diyor, “her zaman iyi anlaşılamadığımı biliyorum. Ama nedimem olduğun için gurur *duyuyorum*. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” diyorum. Sesim biraz vıraklar gibi çıkıyor.

Jules elimi sıkıyor, bu, onun için kucaklamakla eşdeğer. “Annem o çocuktan ayrıldığını söylüyor? Biliyorsun Olivia, senin yaşındayken bu, dünyanın sonu gibi gelir. Ama sonra *gerçekten* anlaştığın biriyle tanışırın ve farkı anlarsın. Tıpkı Will’le benim gibi—”

“Ben iyiyim,” diyorum. “Her şey yolunda.” *Yalan*. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmak *istemiyorum*. Hele Jules’la hiç. Bir zamanlar makyaj yapmakla, güzel iç çamaşırları giymekle, yeni kıyafetler almakla veya gidip saçımı kestirmekle falan neden uğraştığımı hatırlamadığımı söyleyecek olsam, beni anlayacak en son kişi odur. Sanki tüm bunları yapan başka biriymiş gibi geliyor.

Aniden kendimi gerçekten tuhaf hissediyorum. Sanki hasta ve bayılacak gibi. Biraz sallanıyorum ve Jules beni yakalıyor, kollarımın üst tarafından sıkı sıkı tutuyor.

“İyiyim,” diyorum, daha Jules ne oluyor demeden önce. Eğitim Jules’un benim için seçtiği aşırı süslü, gri ipekten, taşlı tokası olan ayakkabıları çözüyorum ama çok uzun sürüyor çünkü ellerim tamamen hantallaşmış ve beceriksizleşmiş. Sonra elbiseyi tutup başımdan çıkarıyorum, öyle sert yapıyorum ki bunu, Jules hafifçe nefesini tutuyor, sanki yırtılabileceğini düşünmüş gibi. Onun yastığını kullanmadım ki.

“Olivia!” diyor. “*Tanrı aşkına* sana ne oldu böyle?”

“Üzgünüm,” diyorum. Ama yalnızca ağzım oynuyor, aslında ses çıkmıyor.

“Bak,” diyor. “Yalnızca bir-iki gün için senden biraz çaba göstermeni istiyorum. Tamam mı? Bu benim düğünüm Livvy. Mükemmel olması için çok uğraştım. Bu elbiseyi senin için aldım – bunu giymeni istedim çünkü nedimem olarak yanımda durmanı istiyorum. Bu benim için *önemli*. Senin için de önemli olmalı. Değil mi?”

Başımı sallıyorum. “Evet. Evet, önemli.” Ve sonra, Jules devam etmemi bekliyormuş gibi görüldüğü için ekliyorum. “İyiyim. Bilmiyorum... az önce olan neydi. Şimdi iyiyim.”

Yalan.

JULES

Gelin

Kapıyı açıp annemin odasına, Shalimar parfümünden ve muhtemelen sigara dumanından oluşan bir bulutun içine giriyorum. Burada sigara içmese daha iyi olur. Annem ipek kimonosuyla aynanın önünde oturuyor, her zamanki kırmızı rujuyla dudaklarını boyuyor. “Tanrım, ne kadar öldürücü bir ifade. Ne istiyorsun canım?”

Canım.

Bu kelimenin tuhaf zalimliği.

Sesimin alçak ve makul çıkması için uğraşıyorum. Bugün en iyi halimdeyim. “Olivia yarın doğru düzgün davranacak, değil mi?”

Annem yorgunca iç çekiyor. Yanında duran içkisinden bir yudum alıyor. Kuşku verici şekilde martiniye benziyor. Harika, yüksek alkollü içkilere başlamış bile.

“Onu nedime yaptım,” diyorum. “Seçebileceğim başka yirmi kişi vardı.” Pek doğru değil. “Ama sanki zorla yapıyormuş gibi davranıyor. Ondan bir şey istemedim bile. Villada onun için boş bir oda olmasına rağmen bekârlığa veda gecesine bile gelmedi. Çok tuhaf oldu—”

“Onun yerine ben gelebilirdim canım.”

Ona bakakaldım. Gelmek isteyebileceği hiç aklıma gelmemişti. Ayrıca, bekârlığa veda gecesine annemi çağırarak halim *yoktu* herhalde. Parti kaçınılmaz bir şekilde Araminta Jones gösterisine dönüşürdü.

“Bak,” diyorum. “Bunların hiçbirinin önemi yok. Artık geçmişte kaldı zaten. Ama en azından benim için mutlu *görünmeye* çalışacak mı?”

“Zor günler geçiriyor,” diyor annem.

“Erkek arkadaşı onda ayrıldığı için falan mı yani? Instagram’dan takip ettiğim kadarıyla sadece birkaç aydır birliktelerdi. Belli ki gerçek bir aşk hikâyesiymiş!” Tüm iyi niyetime rağmen sesimde bir huysuzluk tınısı var.

Annem şu an kendini tamamıyla dudaklarını boyama işine vermiş durumda. “Ama canım,” diyor, bitirdikten sonra, “öyle düşünecek olursak, sen ve muhteşem Will de *pek* uzun süredir beraber değilsiniz, değil mi?”

“Bu tamamen farklı,” diyorum rahatsız olarak. “Olivia on dokuz yaşında. Hâlâ ergen sayılır. Ergenler hormonlarla dolup taşarken bunu aşk *sanırlar*. Onun yaşındayken ben de âşık olduğumu *sanmıştım*.”

On sekiz yaşındaki Charlie’yi düşündüm: bronz teni, bazen şortunun altından görünen beyazlığı. Annemin, benim gençlik aşkımdan hiç haberi olmadığı –veya umursamadığı– aklıma geliyor. Kendi aşk hayatıyla çok meşguldü. Tanrıya şükür; hiçbir ergenin o tür bir denetleme isteyeceğini sanmam. Ama yine de bu durumun, annemin, Olivia ile, benimle olduğundan çok daha yakın olduğunu kanıtladığını düşünmeden edemiyorum.

“Baban beni terk ettiğinde,” diyor annem, “benim de hemen hemen aynı yaşta olduğumu hatırlaman lazım. Yeni doğmuş bir bebeğim vardı—”

“Biliyorum anne,” diyorum, elimden geldiğince sabırlı bir şekilde. Benim doğumumla annemin kesin, muhtemel, *belki de*

büyük başarılarla gebe kariyerinin nasıl sona erdiğini gereğinden çok dinledim.

“Benim için nasıl bir şeydi biliyor musun?” diye soruyor. Ah, işte geliyor: Aynı eski senaryo. “Minicik bir bebekle kariyer yapmaya çalışmak? Hayatımı kazanmaya, kendimi var etmeye çabalamak? Sırf masaya yemek koyabilmek için?”

Oyunculuk işi bulmaya çalışmak zorunda değildin, diye düşünüyorum. Gerçekten masaya yemek koymak istesen muhtemelen en mantıklı yol bu değildi. Azıcık gelirini de Birinci Bölge’deki Shaftesbury Caddesi’nde bir daireye yatırmak ve ardından yiyecek bir şey alamayacak duruma düşmek zorunda değildik. Ergensin diye bazı kötü kararlar vermen ve hamile kalman benim suçum değil.

Her zamanki gibi bunların hiçbirini söylemiyorum. Onun yerine, “Olivia’dan bahsediyorduk,” diyorum.

“Şey,” diyor annem, “Olivia’nın deneyiminin kötü bir ayrılıktan biraz daha fazlası olduğunu söyleyebiliriz.” Parlak tırnaklarını inceliyor – onlar da kırmızı, sanki parmaklarını kana batırmış gibi.

Elbette, diye düşünüyorum. Olivia bu, bir şekilde özel ve farklı olmak zorunda. *Dikkat, Jules. Sinirlenme. İyi davran.* “Ne peki?” diye soruyorum. “Fazlası ne ki?”

“Bunu anlatmak bana düşmez.” Annemin böyle ağzı sıkı davranması şaşırtıcı. “Ayrıca,” diyor, “Olivia bu konuda benim gibi – o da empati sahibi. Biz... başka insanlar gibi duygularımızı bastırıp üzülmemiş numarası yapamayız.”

Bunun bir anlamda doğru olduğunu biliyorum. Olivia’nın her şeyi derinden, fazla derinden *hissettiğini*, her şeyin ağırına gittiğini biliyorum. Olivia bir hayalperest. Oyun parkından eve her yerinde sıyrıklarla gelir, sürekli bir şeylere çarptığı için her yerinde morluklar olurdu. Gerginlikten tırnaklarını yiyen, kılı kırk yaran, fazla düşünen biri. “Hassas” biri. Ama aynı zamanda da şımarık biri.

Ayrıca annemin “başka insanlar” referansında ima ettiği eleştiriyi hissetmemek elimde değil. Biz geri kalanlarımızın içi dışı bir değilse, duygularımızı *idare etmenin* bir yolunu buluyorsak, bu, duygularımız olmadığı anlamına gelmiyor.

Nefes al, Jules.

Nedimem olduğu için çok mutlu olduğumu söylediğimde Olivia’nın ne kadar tuhaf görüldüğünü düşünüyorum. Elbiseyi denerken, kıyafetlerinden soyunup ince, çatlak izi olmayan bedeni ortaya çıktığında elimde olmadan içimde bir sızı hissettim. Bakışlarımı ona diktiğimi hissettiğini biliyorum. Kesinlikle aşırı zayıf ve aşırı solgun. Ama yine de inkâr edilemeyecek kadar muhteşem görünüyor. Tıpkı şu doksanların eroin bağımlısına benzeyen mankenlerinden biri gibi: Arka plandaki bir dizi minik süsleme ışığıyla yatağa uzanmış Kate Moss. Ona bakarken, Olivia söz konusu olduğunda her zaman hissettiğim o iki duygunun arasında kaldım: derin, neredeyse acı veren bir şefkat ve utanç verici, gizli bir kıskançlık.

Sanırım ona karşı her zaman olmam gerektiği kadar samimi değildim. Artık büyüdü, biraz akıllandı – ve son zamanlarda, özellikle nişan partisinden sonra, fark edilir derecede soğuk davranıyor. Ama Olivia küçükken sevgi dolu bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşırdı. Bu karşılıksız sevgi gösterilerine acayip alışmıştım. Hatta onu kıskansam bile.

Annem sandalyesinde bana doğru dönüyor. Yüzünde aniden hüzünlü bir ifade beliriyor, hiç ona göre bir şey değil. “Bak. Olivia zor bir dönem geçiriyor Jules. Muhtemelen onun çektiklerinin yarısını bile anlayamazsın sen. Zavallı çocuk çok şey atlattı.”

Zavallı çocuk. Bu sözler üzerine onu hissediyorum. Şimdiye kadar alışmam gerekirdi oysaki. Alışmadığımı fark etmek beni utandırıyor: Kaburgalarımın altındaki minik kıskançlık oku...

Derin bir nefes alıyorum. Kendime, burada evlenmek üzere bulunduğumu hatırlatıyorum. Eğer Will’le ben evlat sahibi olursak onların çocukluğu asla benimki gibi olmayacak – hepsi

de oyuncu olan, her zaman “büyük bir çıkışın eşiğindeki” dizi dizi erkek arkadaşlarıyla annem. Kaçınılmaz Soho partilerinde birileri bana paltoların üzerinde yatacak bir yer buluyor, çünkü sadece altı yaşındayım ve bütün sınıf arkadaşlarım saatler önce yataklarına yatırılmış.

Annem tekrar aynaya doğru dönüyor. Kendine gözlerini kısarak bakıyor, saçlarını bir yana, sonra diğer yana itiyor, başının arkasında büküp bırakıyor. “Yeni gelenlere güzel görünmek gerek,” diyor. “Çok yakışıklı değiller mi, Will’in bütün arkadaşları?”

Of, *Tanrım*.

Olivia ne kadar iyi bir hayatı olduğunun, ne kadar şanslı olduğunun farkında değil. Onun için her şey normaldi. Babası, Rob, etrafta olduğunda annem örnek bir anneye dönüşürdü: Yemekler pişirirdi, akşam sekizde yatması için ısrar ederdi, oyuncak dolu bir oyun odası bile vardı. Annem sonunda mutlu aile oyunu oynamaktan sıkıldı. Ama Olivia bütün bütün, rahat bir çocukluk geçirmeden önce değil. Nelere sahip olduğunun bile farkında değilken her şeyi olan o küçük kızdan yarı yarıya *nefret* etmeye başlamamdan önce değil.

Bir şeyleri kırma isteğiyle doluyorum. Tuvalet masasının üzerindeki Cire Trudon marka mumluğu alıyorum, elimde şöyle bir tartıyorum, paramparça olmasını izlemenin nasıl bir his olacağını hayal ediyorum. Bunu artık yapmıyorum – kontrol altına aldım. Bu yönümü Will’in görmesini kesinlikle istemem. Ama ailem etrafımdayken kendimi, tüm eski adilikler, kıskançlıklar ve incinmelerle ergen yaşlarıma geri dönmüş, kurtulmak için planlar yapar halde buluyorum. Bunun üstesinden gelebilirim. Kendi yolumu kendim çizdim. Her şeyi kendim yaptım, istikrarlı ve güçlüyüm. Ve bu hafta sonu da bunun ispatı. Benim zafer yürüyüşüm.

Pencereden bir tekne motorunun sesini duyuyorum. Charlie gelmek üzere olmalı. Charlie kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak.

Mumluğu yerine koyuyorum.

HANNAH

Misafir

Nihayet adanın körfezindeki daha sakin suya ulaşana kadar üç defa kustum, sıırıslık olup iliklerime kadar dondum, kendimi eski bir bulaşık bezi misali sıkılmış gibi hissediyorum ve sanki cankurtaran botuymuş gibi Charlie'ye tutunuyorum. Bacaklarımın kemiği yokmuş gibi hissederken tekneden nasıl ineceğim, hiç bilmiyorum. Charlie'nin benim şu vaziyetimden utanıp utanmayacağını merak ediyorum. Jules'un yanında hep biraz tuhaflaşır. Annem olsa, "havalara giriyor," derdi.

"Ah, bak," diyor Charlie, "şuradaki kumsal görüyor musun? Kum gerçekten de beyaz." Denizin sığıllıklarda şaşırtıcı mavimsi yeşil bir renge dönüştüğü, dalgaların hafifçe çarpıp geri döndüğü yeri görebiliyorum. Kara, bir tarafta etkileyici falezlere ve devasa kaya yığınlarına dönüşüp geri kalan her şeyden ayrılıyor. Diğer tarafta, denize çıkıntı yapan bir burnun üstünde, birkaç kaya parçasının ve aşağıda çalkalanan denizin üzerine tünemiş inanılmaz küçük bir kale var.

"Kaleye bak," diyorum.

"Sanırım orası Folly," diyor Charlie. "Yani Jules öyle diyordu."

"Olağanüstü isimler bulmak konusunda sosyetik insanlara güvenebilirsiniz."

Charlie beni duymazdan geliyor. "Orada kalacağız. Eğlenceli olmalı. Bizim için de iyi bir değişiklik, değil mi? Bu ayın her zaman zor geçtiğini biliyorum."

"Evet," diyerek başımı sallıyorum.

Charlie elimi sıkıyor. Bir an için ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"Ayrıca, biliyorsun," diyor aniden, "çocukların yanımızda olmaması da bir değişiklik. Yine yalnızca yetişkinler olacağız."

Ona bir bakış atıyorum. Ses tonunda hafif bir efkâr mı var? Son zamanlarda iki küçük insanı hayatta tutmaktan başka pek bir şey yapmadığımız doğru. Hatta bazen, çocuklara gösterdiğim sevgiyi ve ilgiyi Charlie'nin birazcık kıskandığını bile hissediyorum.

"Başlardaki o günleri hatırlıyor musun," demişti Charlie bir saat önce, Connemara'nın güzel kırlarından arabayla geçerken, kızıl fundalıklara ve karanlık doruklara hayranlıkla bakarken, "hani çadırımızı alıp bir trene atlar ve hafta sonu için bir yerlere kampa giderdik? Tanrım, sanki çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

O zamanlar tüm hafta sonunu seks yaparak geçirir, sadece yemek yerken ve yürüyüşe çıktığımızda ara verirdik. Her zaman fazladan paramız olurdu. Evet, artık hayatımız başka bir anlamda zengin ama Charlie'nin nereye varmak istediğini biliyorum. Arkadaş grubumuzda çocuk sahibi olan ilk çift bizdik – Ben'e evlenmeden önce hamile kalmıştım. Hiçbir şeyin farklı olmasını istemezdim ama birkaç yıl daha kaygısızca eğlenme fırsatını kaçırpıp kaçırmadığımızı merak ederim. Bazen yolda bir yerlerde çok uzun zaman önce kaybettiğimi hissettiğim başka bir ben daha var. Her zaman bir içki daha içmek için kalan, dans etmeyi seven kız. Bazen onu özliyorum.

Charlie haklı. Bir hafta sonu uzaklaşmaya ihtiyacımız vardı; yalnızca ikimiz. Keşke çok uzun zamandır bulduğumuz ilk kaçış fırsatı, Charlie'nin birazcık ürkütücü arkadaşının ihtişamlı düğünü olmasaydı.

En son ne zaman seks yaptığımız konusunu fazla düşünmek istemiyorum çünkü cevabın aşırı moral bozucu olacağını biliyorum. Epey zaman geçti. Bu hafta sonunun şerefine bikini bölgeme ne zamandır ilk kez ağda yaptırdım. Tanrım, o kadar uzun zaman olmuş ki; banyo dolabında kullanılmadan duran şu küçük “kendin yap” ağda bandı kutularını saymazsak. Bazen, çocuklar doğduktan sonra, tüm dikkatimizi adamamız gereken bir tür küçük, güçsüz şirketin ortakları veya iş arkadaşlarımız gibi hissediyorum, iki sevgili gibi değil. Sevgili. Kendimizi en son ne zaman böyle düşünmüştüm acaba?

“Vay,” diyorum, kafamdan geçen düşüncelerden uzaklaşmak için, “şu çadıra bak! Muazzam.” O kadar büyük ki tek bir yapı değil de üzerine çadır örtülmüş bir şehir gibi görünüyor. *Gerçekten* gösterişli bir çadır kuracak biri varsa o da Jules’tur.

Adanın geri kalanı, böyle bir şey mümkünse tabii, uzaktan göründüğünden bile daha düşmanca duruyor. Bu korkutucu yerde bir-iki gün kalacak olmamız inanılmaz geliyor. Yaklaştıkça, Folly’nin arkasında birkaç küçük, karanlık yapı görüyorum. Çadırın arkasında yükselen tepenin doruğunda dik, karanlık şekiller var. Önce onların insan olduğunu düşünüyorum; bizi karşılamak için bekleyen kişiler. Fakat tuhaf görünüyorlar, imkânsız bir şekilde hareketsizler. Daha da yakınlaştıkça bu acayip, dik şeylerin mezar taşına benzediğini fark ediyorum. Ve kocaman soğan biçimli kafalara benzeyen şeyler de haçlar, Keltlerin mezar taşlarından, hani şu haçların kesişim yerlerinden halka geçenlerden.

“İşte oradalar!” diyor Charlie. El sallıyor.

İskelede el sallayan bir avuç insanı şimdi görüyorum. Parmaklarımla saçlarımı düzeltmeye çalışıyorum, gerçi tecrübelemimden, muhtemelen daha berbat hale getirdiğimi de biliyorum. Ağzımdaki ekşi tadı giderebilmek için yanımda bir şişe su olmasını isterdim.

Yaklaştıkça insanları biraz daha iyi çıkarabiliyorum. Jules’u görüyorum ve bu mesafeden bile kusursuz görüldüğünü

anlayabiliyorum: Böyle bir yerde tamamen bembeyaz giyinebilen ve giysilerini hemen lekelemeyen tek kişi. Jules ile Will'in yanında, Jules'un ailesi olduğunu tahmin ettiğim iki kadın duruyor – parlak koyu saçları onları ele veriyor.

"Şu, Jules'un annesi," diyor Charlie, daha yaşlı olan kadını işaret ederek.

"Vay," diyorum. Hiç umduğum gibi değil. Dar, siyah kot pantolon giymiş ve küçük kedi gözü siyah gözlüklerini geriye, parlak siyah topuzuna doğru itmiş. Otuz küsur yaşında bir kızı olacak kadar yaşlı görünmüyor.

"Evet, Jules'u çok küçük yaşta doğurmuş," diyor Charlie, sanki aklımı okumuş gibi. "Ve şu da – yüce Tanrım! Sanırım o kız Olivia olmalı. Jules'un küçük üvey kardeşi."

"Artık o kadar küçük görünmüyor," diyorum. Hem Jules'tan hem de annesinden daha uzun; kıvrımlı bir kadın olan Jules'tan tamamen farklı bir yapısı var. Son derece çarpıcı görünüyor, hatta güzel ve teni öylesine soluk ki ancak onunki gibi siyah saçları olan birinde gerçekten iyi görünür. Kot pantolonun içindeki bacakları sanki karakalemle çizilmiş iki ince çizgi gibi duruyor. Tanrım, bu bacaklar için onu öldürebilirim.

"Ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum," diyor Charlie. Bizi duyabilecekleri kadar yaklaştığımız için biraz fısıldayarak konuşuyor. Biraz ürkmüş gibi çıkıyor sesi.

"Eskiden sana vurgun olan kız mı bu?" diye soruyorum, Jules'la yapılan konuşmalardan aklımda kalanların arasında buluyorum bu gerçeği.

"Evet," diyor hazin bir sırıtişla. "Tanrım, Jules bu konuda bana sataşıp dururdu. Çok utanç vericiydi. Komik ama aynı zamanda da utanç verici. Gelip benimle konuşmak ve etrafta takılmak için ancak on üç yaşındaki provokatif birinin yapabileceği gibi mazeretler bulurdu."

İskelede duran muhteşem yaratığa bakıp düşünüyorum eminim şimdi olsa Charlie o kadar utanmazdı.

Mattie birdenbire etrafta dolanmaya başlıyor, teknenin bir tarafına usturmaçaları yerleştiriyor, bir halat hazırlıyor.

Charlie öne çıkıyor: “Durun yardım edeyim—”

Mattie bir el hareketiyle onu durduruyor, ki Charlie’nin buna biraz içerlediğinden şüpheleniyorum.

“Buraya fırlat!” Will iskelede bize doğru yürüyor. Televizyonda yakışıklı görünüyordu. Yüz yüze olunca... şey, epey nefes kesici. “Dur sana yardım edeyim!” diye sesleniyor Mattie’ye.

Mattie ona bir halat atıyor ve Will, örgü süveterinin altındaki kaslı karnının bir kısmını ortaya sererek ustalıklı haladı havada yakalıyor. Yanımdaki Charlie’nin tüylerinin diken diken olduğunu ben mi hayal ettim diye merak ediyorum. Tekneler onun alanı: Gençliğinde seyir dersleri veriyordu. Ama açık havada yapılan *her türlü şey* Will’in alanıymış gibi görünüyor.

“Hoş geldiniz!” Sırtarak bir elini bana uzatıyor. “Yardıma ihtiyacın var mı?” Aslında yok ama yine de elini tutuyorum. Will bir çocuk kadar hafifmişim gibi beni koltuk altlarımdan tutup kaldırıyor ve teknenin öbür tarafına geçiriyor. Belli belirsiz, erkeksi bir koku alıyorum —yosun ve çam— ve buna karşılık benim muhtemelen kustumuk ve su yosunu koktuğumu dehşetle fark ediyorum.

O cazibeye, o çekiciliğe gerçek hayatta da sahip olduğunu şimdiden söyleyebilirim. Programı izlerken onun hakkında okuduğum yazılardan birinde —çünkü onun hakkında bulabileceğim her şeyi Google’da araştırmak zorunda hissettim kendimi— gazeteci, programı izlemesinin asıl sebebinin gözlerini Will’den ayıramaması olduğunu söyleyerek şakalaşmıştı onunla. Birçok insan öfkелendi, bunun nesnelleştirme olduğunu, aynı şeyi erkek bir gazeteci yazsa muhtemelen diri diri yakılacağını iddia ettiler. Ama eminim ki programın reklam ekibi şampanya patlatmıştır.

Dürüst olmam gerekirse, kadının ne demek istediğini görebiliyorum. Will, beline kadar çıplakken veya homurdanarak sarp kayalıklara tırmanırken çekilen birçok fotoğrafta, her

zaman inanılmaz çekici görünüyor. Ama sırf bu değil. Kameraya konuşurken çok özel bir tarzı var, öyle samimi bir şekilde konuşuyor ki ağaç dallarından ve kabuklarından yaptığı o geçici sığınakta sanki onun yanında uzanmış yatıyor, baş fenerinin ışığında gözlerinizi kırptıştırıyorsunuz. Samimi bir yalnızlık hissi bu, vahşi doğanın ortasında yalnızca o ve siz. Bu ayartıcı bir şey.

Charlie bir elini Will'e uzatıyor. "Aa, olur mu hiç böyle?" diyor Will, elini görmezden gelerek Charlie'ye sıkı sıkı sarılıyor. Charlie'nin sırtının gerildiğini buradan bile görebiliyorum.

"Will," diyor Charlie kısa bir baş selamıyla, hemen geri çekiliyor. Will'in bu samimi karşılaşmasına karşın aşırı kaba davranıyor.

"Charlie!" Şimdi de Jules geliyor, kollarını açarak. "Çok uzun zaman oldu. Tanrım, seni özledim."

Jules, Charlie'nin hayatındaki öbür kadın. Hayatındaki en özel kadın – ta ki ben çıkıp gelene kadar. Uzun süre birbirlerine sarılıyorlar.

En sonunda Jules ve Will'in peşinden Folly'ye doğru gidiyoruz. Will binanın aslında kıyı savunması için inşa edildiğini, sonra varlıklı bir İrlandalı tarafından yüz yıl kadar önce bir tatil evine dönüştürüldüğünü anlatıyor: Birkaç günlüğüne inzivaya çekilecek, dostları ağırlayacak bir yer. Ama bunları bilmeseniz, orta çağdan kalma olduğuna inanabilirdiniz. Bir tane ufak kulesi, büyük pencerelerin arasında da minik versiyonları var: "Sahte ok atma yarıkları," diyor Charlie – kalelere gerçekten meraklıdır.

Yürürken Folly'nin arkasına saklanmış bir şapel görüyoruz veya bir şapelin kalıntılarını. Çatısı tamamen gitmiş gibi görünüyor, yalnızca duvarları ve göğe uzanan beş uzun sütunu kalmış – bir zamanlar kilise kulesiydi belki de. Pencereler taşın içinde boş delikler halinde duruyor, ön cephenin tamamı çökmüş olmalı. "Yarın tören orada yapılacak," diyor Jules.

"Çok güzel," diyorum. "Çok romantik." Tüm doğru şeyleri söylüyorum. Ayrıca gerçekten güzel olduğunu düşünüyorum,

yalın bir tarzda. Charlie ile ben nikâh dairesinde evlendik. Kesinlikle güzel değildi: Biraz yıpranmış ve sıkış tıkış, daracık bir belediye odasıydı. Jules da oradaydı, tabii ki, tasarımcı elinden çıkmış kıyafetiyle epey uygunsuz görünüyordu. Her şey yirmi dakika içinde olup bitmiş gibiydi, çıkarken bizden sonra evlenecek çiftle karşılaşmıştık.

Gerçi bu şapele benzer bir yerde evlenmek istemezdim. Evet, güzel bir yer ama güzelliğinde kesinlikle trajik bir şeyler var, hat-ta hafifçe ölümü andıran bir şeyler. Topraktan çıkmış gökyüzüne uzanan çarpık, uzun parmaklı bir ele benziyor. Lanetli bir görünüşü var.

Arkalarından giderken Will ile Jules'u izliyorum. Jules bana dokunmayı seven bir insan gibi gelmemiştii hiç ama elleri Will'in her yerinde, sanki ona dokunmadan duramıyormuş gibi. Seks yaptıklarını anlayabiliyorsunuz. Hem de epey. Elini Will'in kot pantolonunun arka cebine soktuğunu veya tişörtünün kumaşının altına kaydırıldığını izlemek kolay değil. Eminim Charlie de fark etmiştir. Yine de bundan bahsetmeyeceğim. Bu, yalnızca dikkatimizi bizim yapmadığımız sekse çeker. Eskiden gerçekten iyi, cüretkâr bir şekilde sevişirdik. Ama bugünlerde ikimiz de çok yorgunuz. Ve çocuklardan sonra Charlie'ye karşı hislerimin değişip değişmediğini ya da çocukları emzirmeden öncekilerle aynı olmayan memelerimle, karnımın tuhaf sarkık derisiyle ona eskisi kadar çekici gelip gelmediğimi merak ederken buluyorum kendimi. *Sormamam* gerektiğini biliyorum çünkü bedenim bir mucize yarattı; aslında iki. Ama yine de birbirini hâlâ arzu ediyor olmak bir çift için önemlidir, değil mi?"

Charlie ile birlikte olduğumuz süre boyunca Jules'un hiç uzun süreli bir ilişkisi olmadı. *The Download*'a çok odaklandığı için ciddi bir ilişkiye vakti olmadığını hissedirdim hep. Charlie ilişkilerinin ne kadar süreceğini tahmin etmeyi severdi: "En fazla üç ay." Veya, "Bana sorarsan, bu seferki çoktan miadını doldurmuş." Ve Jules onlardan ayrıldığında aradığı kişi her zaman

Charlie olurdu. Bir yanımda, Jules'un böyle durulduğunu görünce Charlie'nin neler hissettiğini merak ediyordum. Tam anlamıyla mutlu olmadığını tahmin ediyordum. Bu ikisi hakkındaki şüphelerim yüze çıkmak üzere. Onları yine içeri bastırıyorum.

Binaya yaklaşırken yukarıdan bir yerden birinin kıkır kıkır güldüğü duyuluyor. Başımı kaldırıyorum ve Folly'nin mazgallarından bir grup adamın bize baktığını görüyorum. Kahkahalarında alaycı bir ton var ve birdenbire kıyafetlerimin ve saçlarımın farkına varıyorum. Bizimle alay ettiklerine ikna oluyorum.

OLIVIA

Nedime

Charlie'yi tekrar görünce, onun peşinden nasıl hülyalı hülyalı dola tı ımı hatırlıyorum. Aslında sadece birkaç yıl önceydi ama o zaman  ocuktum. Eskiden olduğum kızı düşünmek utanç verici. Ama aynı zamanda beni h z nlendiriyor.

Onlardan saklanacak bir yer arıyorum. Harabe evlerin yanından geçen, adada yaşayan insanların olduğu günlerden kalma patikayı kullanıyorum. Jules adalılarının evlerini, anakarada yaşamayı daha kolay buldukları, elektrik falan istedikleri için terk ettiklerini söyledi bana. Bunu anlıyorum. Buraya tıklıp kalmış olmak insanı delirtir. Anakaraya ulaşmak için bir tekne bulmayı ba arsan bile yine de her yerden bir milyon kilometre uzaktasın. En yakın, ne bileyim, diyelim ki H&M mağazası yüzlerce kilometre uzakta. Her zaman annemle beraber da  başında yaşamak isterdim ama  imdi Atlantik'in ortasındaki bir adada ya amadı ımız için minnettarım. Yani evet, insanların neden buradan ayrılmak istediğini anlayabiliyorum. Fakat  u terk edilmiş evlere, boş pencerelerine ve viran görüntülerine bakınca burada bir şeyler olduğunu hissetmemek mümkün değil.

D n, plajlardan birinde bir şey fark ettim; diğer kayalardan daha büyüktü, gri ama daha düzgün, bir şekilde daha yumuşak

görünümlüydü. Yakından bakmak için gittim. Ölü bir foktu. Sanırım yavruydu çünkü çok küçüktü. Biraz daha yaklaştım ve sonra şok oldum. Hayvanın diğer yanı, uzaktan göremediğim tarafı kesilip açılmıştı, koyu kırmızıydı, dışarı dökülmüştü. Bu görüntüyü kafamdan atamıyorum. O zamandan beri burası bana ölümü düşündürüyor.

Folly'deki bir haritada işaretlendiğini gördüğüm mağaraya inmem sadece birkaç dakikamı alıyor. Fısıltı Mağarası deniyor. Yerde uzun bir yara gibi – iki tarafı da açık. Hiç fark etmeden içine düşebilirsiniz çünkü açıklık uzun otlarla gizlenmiş. Dün bulduğumda neredeyse içine düşüyordum. Boynumu kırabilirdim. Bu, Jules'un mükemmel düğününü mahvederdi, değil mi? Bu düşünce neredeyse beni gülümsetiyor.

Bir yanındaki merdiveni andıran kayalardan mağaraya iniyorum. Kafamdaki bütün sesler iyice azalıyor ve mağarada tuhaf bir koku olmasına rağmen daha kolay nefes almaya başlıyorum – sanki sülfür gibi, çürüyen bir şeyin kokusu da olabilir. Her yanda kocaman, karanlık halatlar gibi duran deniz yosunlarından da gelmesi mümkün. Ya da bu kötü koku sarı likenlerle benek benek olan duvarlardan da geliyor olabilir.

Tam önümde minik bir sahil, ötede deniz var. Bir kayanın üstüne oturuyorum. Kaya nemli ama zaten buradaki her şey öyle. Bu sabah giyinirken elbiselerimin nemli olduğunu hissettim, sanki yıkanmış da tam olarak kurumamış gibi. Dudaklarımı yaladığımda tenimdeki tuz tadını alabiliyorum.

Burada daha uzun süre kalmayı, hatta geceyi burada geçirmeyi düşünüyorum. Tören sona erene, her şey olup bitene kadar burada saklanabilirim. Jules tabii ki öfkeden morarırdı. Gerçi... belki de öfkelenmiş *numarası* yapardı ama içten içe rahatlardı. Beni düğününde gerçekten istediğini hiç sanmıyorum. Annem benimle daha iyi geçindiği ve ara sıra da olsa beni görmek isteyen bir babam olduğu için Jules'un bana içerlediğini düşünüyorum. Huysuzluk ettiğimin farkındayım. Jules bazen

benim için hoş şeyler yapar, tıpkı geçen yaz Londra'daki daire-
sinde kalmama izin vermesi gibi. Ve bunu ne zaman hatırlasam
kendimi kötü hissediyorum, ağzımda iğrenç bir tat varmış gibi.

Telefonumu çıkarıyorum. Burada internet doğru düzgün
çekmediği için Instagram sayfamın en üstünde bir fotoğraf takı-
lıp kaldı. Tabii ki Ellie'nin son paylaşımı olacaktı. Sanki benimle
alay ediyor gibi. Altındaki yorumlar:

Çocuklar! ♥ ♥ ♥

Aman Tanrım çooooook tatlı. 😊

Anne + baba

#keyif ♥

Yani artık resmi olduğunu düşünebiliriz, ha? *göz kırpm*

Hâlâ canımı yakıyor. Göğsümün tam ortasında bir sancı. Ki-
birli, gülümseyen suratlarına bakıyorum ve bir yanım telefonu-
mu elimden geldiği kadar sert bir şekilde mağaranın duvarına
fırlatmak istiyor. Ama bu sorunlarımı çözmez. Hâlâ burada, be-
nimle birlikteler.

Mağarada bir ses duyuyorum –ayak sesleri– ve korkudan tele-
fon neredeyse elimden düşüyor. “Kim var orada?” diyorum. Sesim
zayıf ve korkmuş çıkıyor. Gelenin şu baş sağdıç, Johnno olmama-
sını umuyorum gerçekten. Daha önce bana bakışını yakaladım.

Ayağa kalkıp mağaradan dışarı tırmanmaya başlıyorum. Ya-
kın durmaya çalıştığım duvar binlerce deniz kabuğuyla kaplı,
parmak uçlarım sıyrılıyor. Nihayet başımı kaya duvarından çı-
karıyorum.

“Ah Tanrım!” Gelen kişi geriye doğru tökezliyor ve bir elini
göğsüne koyuyor. Charlie'nin karısı bu. “*Tanrım!* Beni çok kor-
kuttun. Orada birinin olacağını düşünmedim.” Hoş, Kuzeyli bir

aksanı var. “Sen Olivia’sın, değil mi? Ben Hannah, Charlie’nin karısıyım.”

“Evet,” diyorum. “Biliyorum. Selam.”

“Orada ne yapıyorsun?” Omzunun üstünden geriye hızlı bir bakış atıyor, sanki birinin dinleyip dinlemediğini kontrol eder gibi. “Saklanacak bir yer mi arıyorsun? Ben de.”

Bunun için ondan birazcık hoşlanmaya karar veriyorum.

“Ah,” diyor, “muhtemelen bu kulağa kötü geldi, değil mi? Ben yalnızca – yanlarında olmazsam Charlie ile Jules’un arayışını daha iyi kapatacaklarını tahmin ettim. Biliyorsun, çok uzun bir geçmişleri var ve ben buna dahil değilim.”

Sesi biraz bıkkın çıkıyor. Geçmiş. Charlie ile Jules’un geçmişte bir ara düzleştiğinden yüzde doksan eminim. Hannah’nın bunu hiç düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Hannah bir kaya çıkıntısına oturuyor. Ben de oturuyorum çünkü buraya önce ben geldim. Durumu anlayıp beni yalnız bırakmasını gerçekten istiyorum. Sigara paketini cebimden çıkarıp bir tane yakıyorum. Hannah’nın bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için bekliyorum. Söylemiyor. Ben de bir adım daha ileri gidip, sanırım onu denemek için, çakmağımla birlikte ona da bir tane teklif ediyorum.

Yüzünü buruşturuyor. “İçmemeliyim,” diyor. Sonra içini çekiyor. “Ama neden olmasın? Burada zihinsel bir kavşaktayız – titremeye başladım.” Bana göstermek için bir elini kaldırıyor.

Sigarayı yakıyor, derin bir nefes alıyor ve bir kez daha içini çekiyor. Biraz sersemlediğini görebiliyorum. “Vay. Bu doğruca beynime gitti. Çok uzun zamandır içmemiştim. Hamile kaldığımda bıraktım. Ama kulüplerde takıldığım günlerde çok içerdim.” Bana bir bakış atıyor. “Evet, biliyorum – bunun bir milyon yıl önce olması gerektiğini düşünüyorsun. Kesinlikle bana da öyle geliyor.”

Kendimi biraz suçlu hissediyorum çünkü öyle düşünmüştüm. Ama ona yakından baktıkça bir kulağında dört küpe ve

bileğinin iç kısmında, kazağının kolunun yarı yarıya gizlediği bir dövme görüyorum. Belki başka bir yönü vardır.

Uzun bir nefes daha çekiyor. “Tanrım, bu çok iyi. Bıraktığım zaman eninde sonunda tadını unutacağımı veya artık özlemeyeceğimi sanmıştım.” Kocaman, içten bir kahkaha atıyor. “Evet. Öyle olmadı.” Dumandan dört mükemmel halka yapıyor.

Kendime rağmen bir anlamda etkileniyorum. Callum eskiden bunu deneyip dururdu ama usulünü hiç öğrenemedi.

“Demek üniversitedesin, öyle mi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum.

“Nerede?”

“Exeter.”

“İyilerden biri, değil mi?”

“Evet,” diyorum. “Sanırım öyle.”

“Ben gitmedim,” diyor Hannah. “Ailemden kimse üniversiteye gitmedi,” öksürüyor, “kız kardeşim Alice hariç.”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Üniversiteye gitmemiş kimseyi tanımiyorum aslında. Annem bile oyunculuk okuluna gitmiş.

“Alice her zaman en akıllımızdı,” diye devam ediyor Hannah. “Bense asi olandım, inanabilirsen. İkimiz de o köhne okula gittik ama Alice inanılmaz derecelerle mezun oldu.” Sigarasının külünü silkiyor. “Kusura bakma, konuşup durduğumun farkındayım. Şu sıralar Alice hep aklımda.”

Yüzü değişiyor, fark ediyorum. Ama nedenini sormak içimden gelmiyor, sonuçta tamamen yabancıyız.

“Her neyse,” diyor Hannah. “Exeter’i seviyor musun?”

“Artık orada değilim,” diyorum. “Ayrıldım.” Bunu söylemeye neyin sebep olduğunu bilmiyorum. Oyuna devam etmek, hâlâ oradaymışım gibi yapmak çok daha kolay olurdu. Ama birdenbire ona yalan söylemek istemediğimi hissediyorum.

Hannah kaşlarını çatıyor. “Aa, öyle mi? Demek sevmedin orayı?”

“Hayır,” diyorum. “Sanırım... Bir erkek arkadaşım vardı. Ve benden ayrıldı.” Vay, bu kulağa acıklı geliyor.

“Üniversiteyi onun yüzünden bıraktıysan,” diyor Hannah, “Beş para etmeyen biri olmalı.”

Geçen yıl olup biten her şeyi düşündüğümde beynim ısınıyor ve boşalıyor, doğru dürüst düşünemiyorum veya aklımda bir çözüm bulamıyorum. Hiçbiri anlamlı gelmiyor, özellikle de şimdi, parçaları bir araya getirmeye çalışırken. Ona her şeyi anlatmadan açıklayamayacağımı düşünüyorum. Bu yüzden omuz silkip, “Şey, sanırım benim ilk doğru dürüst erkek arkadaşımı,” diyorum.

Ev partilerinde takıldığın birine göre daha doğru düzgün. Ama bunu Hannah’ya söylemiyorum.

“Ve ona âşık oldun,” diyor.

Soru sorar gibi söylemiyor bunu, ben de cevap verme gereği duymuyorum. Yine de başımı sallıyorum. “Evet,” diyorum. Sesim çok zayıf ve çatlak çıkıyor. Üniversiteye yeni başlayanlar için etkinliklerin düzenlendiği ilk hafta, barda siyah bukleleri ve güzel mavi gözleri olan çocuğu, Callum’u görene kadar ilk görüşte aşka inanmazdım. Bana gülümser gibi baktı ve onu tanıyormuşum gibi hissettim. Sanki hep bir araya gelmek, birbirimizi bulmak istemiştik gibi.

Beni sevdiğini önce Callum söyledi. O kadar korktum ki aptal gibi davrandım. Ama en sonunda benim de aynı şeyi söylemem *gerektiğini* hissettim, sanki içimden fışkırıyor gibiydi. Benden ayrıldığında, beni sonsuza dek seveceğini söyledi. Ama saçmaydı tabii. Birini gerçekten seversen, onu incitecek *hiçbir şey* yapmazsın.

“Beni bıraktığı için ayrılmadım üniversiteden,” diyorum çabucak. “Şeyden...” Sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum. Ellerim titriyor. “Sanırım Callum beni bırakmasaydı sonrakilerin hiçbiri yaşanmazdı.”

“Sonrakilerin hiçbiri mi?” diye soruyor Hannah. İlgisini çekiyor, öne doğru geliyor.

Cevap vermiyorum. Devam etmek için bir yol düşünmeye çalışıyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum. Hannah beni

zorlamıyor. Bu yüzden uzun bir sessizlik oluyor, ikimiz de orada oturup sigara içiyoruz.

Sonra: “Kahretsin!” diyor Hannah. “Burada oturduğumuzdan beri hava iyice karardı mı bana mı öyle geliyor?”

“Sanırım güneş batmaya başladı,” diyorum. Yanlış yönde olduğumuz için buradan güneşi göremiyoruz ama gökyüzündeki pembelikten anlayabilirsin.

“Aman Tanrım,” diyor Hannah. “Muhtemelen Folly’ye dönmemiz gerekir. Charlie herhangi bir şeye geç kalmaktan nefret eder. Tam bir öğretmendir. Bir on dakika daha saklanabileceğimi düşünüyorum ama—” Sigarasının izmaritini bastırıp söndürüyor.

“Sen git,” diyorum. “Sorun olmaz. Önemli değil.”

Gözlerini kısarak bakıyor bana. “Sanki önemliymiş gibi geliyor.”

“Hayır,” diyorum. “Gerçekten.”

Ona neredeyse her şeyi anlatmak üzere olduğuma inanmıyorum. Öbür olanları kimseye anlatmadım. Arkadaşlarımın hiçbirine bile. Gerçekten rahatladım. Eğer ona anlatsaydım, bir daha geri dönüşü olmazdı. Bir kere ağzımdan çıkmış olurdu: Ne yaptığım.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Saat yedi. Yemek odasındaki masa yemek için hazırlandı. Freddy yemek işini halletti, yani yarım saat boş vaktim var. Mezarlığı ziyaret etmeye karar veriyorum. Çiçeklerin tazelenmesi gerek ve yarın bütün gün koşturacağız.

Dışarı çıktığımda güneş suyun üzerine ateş dökerek yeni yeni batmaya başlıyor. Bataklıktan yükselen, sırlarını saklayan sise pembe bir renk veriyor. En sevdiğim saat.

Sağdıçlar mazgallarda oturuyorlar. Folly'den çıkarken onları duyuyorum – sesleri daha yüksek çıkıyor ve öncesinden biraz daha yuvarlayarak konuşuyorlar, eminim Guinness'in etkisidir.

“Onları şöyle patırtılı bir şekilde yolculayalım.”

“Evet, *bir şeyler* yapmalıyız. Ama geleneksel olması gerek...”

Durup dinlemek, benim sorumluluğum altındayken kargaşa çıkarmayacaklarından emin olmak geçiyor aklımdan. Ama konuşmaları zararsız gibi. Ve şu kısacık zamandan başka kendime ayıracak vaktim yok.

Ada bu akşam büsbütün güzel görünüyor, batmakta olan güneşin parıltısıyla yanıyor. Fakat çocukluğumdan beri burada yaptığımız gezileri hatırladıkça belki de hiçbir zaman bana o kadar güzel gelmeyecek. Dördümüz, ailemle birlikte yaz

tatillerinde kalmaya buraya gelirdik. Dünyanın hiçbir yerinde öyle dingin günler olması mümkün değil. Ama geçmişe duyulan özlem bu; altın gibi, mükemmel gibi gelen o çocukluk anılarının tahakkümü.

Oraya vardığımda mezarlıkta bir fısıltı var, artmaya başlayan rüzgâr taşların arasında dolaşıyor. Belki de yarınki havanın habercisi. Bazen, rüzgâr gerçekten kuvvetli estiğinde, yüzlerce yıl öncesinde *caoineadh* söyleyen, ölülerine ağıt yakan kadınların yankılarını taşıyormuş gibi geliyor.

Mezarlar alışılmadık şekilde birbirine yakın çünkü adada gerçekten kuru toprak az bulunan bir şey. Şu durumda bile, bataklığın dış kenarları yavaş yavaş mezarlığı kemirmeye başlamış, bir sürü mezarı yalnızca tepeleri kalana kadar yutmuş. Mezar taşlarından bazıları iyice yaklaşmış, sanki bir sır paylaşıyorlarmış gibi birbirlerine yaslanıyorlar. Hâlâ okunabilen isimler, Conne-mara'da sık rastlananlardan: Joyce, Foley, Kelly, Conneely.

Misafirlerden bazıları gelmiş olmasına rağmen, şu anda adadaki ölülerin sayısının yaşayanların sayısından fazla olduğunu düşünmek çok tuhaf. Yarın denge sağlanacak.

Ada hakkında epey batıl inanış var. Freddy ile ben bir yıl önce Folly'yi satın aldığımızda, başka teklif veren kimse yoktu. Adalılar her zaman güvenilmez bulunur, farklı bir tür olarak görülürdü.

Anakaradakilerin Freddy ile beni yabancılar gibi gördüklerini biliyorum. Ben Dublin'den gelen şehirli "Jackeen" ve Freddy ise İngiliz; bir şey bilmeyen, muhtemelen yutabileceğimizden büyük lokma ısırılmış bir çift. Inis An Amplóra'nın karanlık tarihini, hayaletlerini bilmeyen iki kişi. Aslında burayı, onların sandığından daha iyi biliyorum. Bazı açılardan, benim için hayatım boyunca yaşadığım diğer yerlerden çok daha tanıdık. Hayaletlerin musallat olmasından korkmuyorum. Benim kendi hayaletlerim var. Nereye gitsem onları da yanımda götürüyorum.

"Seni özledim," diyorum çömelirken. Taş bana bakıyor, kara ve sessiz. Parmak uçlarımla taş dokunuyorum. Kaba, soğuk,

inatçı – bir yanağın sıcaklığına veya yumuşaklığına, son derece canlı bir şekilde hatırladığım yay gibi saçlara hiç benzemiyor. “Ama benimle gurur duyduğunu ümit ediyorum.” Buraya her çömeldiğimde aynı şeyi hissediyorum: Tanıdık, zayıf bir öfke, içimde yükselerek ağızımda acı bir tat bırakıyor.

Sonra tepemde bir yerden bir kıkırtı duyuyorum, sanki söylediklerimle alay eder gibi. Kaç defa duyarsam duyayım, bu ses her seferinde tüylerimi diken diken ediyor. Başımı kaldırıyorum ve orada olduğunu görüyorum: Kocaman bir karabatak yıkılmış şapelin en yüksek bölümüne konmuş, kurutmak için açtığı eğri büğrü siyah kanatları kırık bir şemsiyeye benziyor. Çan kulesinde bir karabatak: Bu bir uğursuzluk. Buralarda ona şeytanın kuşu derler. *Cailleach dhubh*, kara cadı, ölüm getiren. Gelinle damadın bunu bilmediklerini umuyorum... veya batıl inançlı tipler olmadıklarını.

Ellerimi çırpıyorum ama kuş yerinden kıpırdamıyor. Tam tersine başını yavaşça çeviriyor, böylece tam profilini, gagasının acımasız şeklini görebiliyorum. Ve onun da beni izlediğini fark ediyorum, boncuk gibi ışıldayan gözüyle, sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bakıyor.

Folly’ye dönünce, bu akşamın içkileri için hazırladığımız bir tepsi şampanya kadehini yemek odasına götürüyorum. Kapıyı açınca kanepede oturan bir çift görüyorum. Gelinin başka bir erkekle oturduğunu anlamam bir dakikamı alıyor: Mattie bu adamı karısıyla birlikte tekneyle getirmişti. İkisi çok yakın oturuyorlar, başları birbirine değiyor, alçak sesle konuşuyorlar. Odaya girdiğimi fark edince birden ayrılmıyorlar ama birbirlerinden birazcık uzaklaşıyorlar. Ve gelin elini adamın dizinden çekiyor.

“Aoife,” diye sesleniyor gelin. “Bu Charlie.”

Bu ismi listeden hatırlıyorum. “Yarınki protokol görevlimiz sanırım?” diyorum.

Adam öksürüyor. “Evet, bu ben oluyorum.”

“Tabii, ve eşiniz Hannah, değil mi?”

“Evet,” diyor. “Hafızanız çok iyi!”

“Charlie’nin yarınki görevlerini konuşuyorduk,” diyor gelin bana.

“Elbette,” diyorum. “Güzel.” Neden bana açıklama yapma ihtiyacı duyduğunu merak ediyorum. Kanepede gayet samimi görünüyorlardı ama müşterilerim hakkında ahlaki hükümlerde bulunmak veya bir şeylerden hoşlanıp hoşlanmamak, bir şeyler hakkında fikir yürütmek üstüme vazife değil. Bu işler böyle yürümez. Eğer her şey yolunda giderse Freddy ile ben sadece arka planda durmalıyız. Bir şeyler ters giderse ancak o zaman ön plana çıkacağız ve hiçbir şeyin ters gitmemesi için özen göstereceğim. Gelin ve damat ile onların en yakınlarının, en sevdiklerinin, buranın gerçekten kendi mekânları olduğunu, ev sahibi olduklarını hissetmeleri gerek. Biz yalnızca her şeyi kolaylaştırmak, tüm hafta sonunun sorunsuz geçmesini sağlamak için buradayız. Fakat bunu sağlamak için tamamıyla pasif olamam. Benim rolümün tuhaf gerilimi burada. Herkese göz kulak olmam, endişe verici herhangi bir gelişmeye dikkat etmem gerekecek. Hep bir adım önde olmaya çalışmam gerekecek.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Çılgık sesi kesildikten sonra havada çınlamaya devam ediyor, tıpkı kırılan bir cam gibi. Misafirler donup kalmış durumda. Hepsi çadırdan dışarı, uğuldayan karanlığa, çılgılığın geldiği yöne bakıyorlar. Işıklar titreyiyor, bir kez daha sönmekle tehdit ediyor.

Derken bir kız tökezleyerek çadıra giriyor. Beyaz gömleği garson olduğunu gösteriyor. Ama yüzü vahşi bir hayvanın yüzü gibi, gözleri kocaman ve karanlık, saçları karmakarışık. Herkesin önünde duruyor, gözlerini dikip bakıyor. Gözlerini hiç kırpmıyor gibi.

Sonunda bir kadın yaklaşıyor kıza, misafirlerden biri değil. Düğün organizatörü. “Sorun ne?” diye soruyor nazikçe. “Ne oldu?”

Kız cevap vermiyor. Misafirlere, duyabilecekleri tek şey kızın nefesleriymiş gibi geliyor. Bunda da hayvansı bir şey var: kaba ve boğuk.

Düğün organizatörü kıza doğru gidiyor, bir elini çekinerek omzuna koyuyor. Kız tepki vermiyor. Misafirler de donakalmış, oldukları yere saplanmış haldeler. Bazıları bu kıızı hatırlıyor. Aperatiflerini, ana yemeklerini ve tatlılarını gülümseyerek servis

eden birçok garsondan biriydi. Tabaklarını kaldırmış, şarap kadehlerini değiştirmiş, ustaca doldurmuştu, atkuyruğu yaptığı kızıl saçları şıklıkla her adımında kıpırdıyordu, beyaz gömleği tertemizdi. Bazıları kızın nazik, tekdüze konuşmasını hatırlıyor: Kadehlerini doldurabilir miydi, istedikleri başka bir şey var mıydı? Bunun dışında, daha iyi bir izlenim yaratmak için, oradaki mobilyalardan biri gibiydi. Günün tıkr tıkr işleyen makinesinin bir parçası. Hoş çiçek düzenlemelerinden, gümüş şamdanların ucunda dalgalanan alevlerden daha az dikkate değer biri.

Düğün organizatörü bir kez daha, “Ne oldu?” diye soruyor. Ses tonu hâlâ şefkatli ama bu kez içinde bir parça sertlik, bir otorite hissediliyor. Garson titremeye başlıyor, öylesine titriyor ki kriz geçiriyormuş gibi görünüyor. Düğün organizatörü, sanki sakinleştirmek ister gibi bir elini tekrar kızın omzuna koyuyor. Kız bir elini ağzına götürüyor, bir an sanki kusacakmış gibi görünüyor. Sonra, en sonunda konuşuyor.

“Dışarıda.” Hiç insana benzemeyen, gıcırtılı bir ses.

Misafirler duymak için boyunlarını uzatıyorlar.

Kız alçak sesle inliyor.

“Hadi,” diyor düğün organizatörü, sakince, usulca. Bu sefer kızı hafifçe sarsıyor. “Hadi. Bak buradayım, sana yardım etmek istiyorum – hepimiz istiyoruz. Ve burada güvendesin. Bana ne olduğunu söyle.”

Nihayet, o korkunç gıcırtılı sesiyle, kız yine konuşuyor. “Dışarıda. Çok fazla kan.” Ve sonra, bayılmadan hemen önce: “Bir ceset.”

Önceki Gün

HANNAH

Misafir

Rujumu sabitlemek için bir kâğıt mendili dudaklarıma bas-tırıyorum. Burası ruj sürmeye değer bir yere benziyor. Odamız kocaman, evdeki yatak odamızın iki katı. Tek bir detay bile unutulmamış: içinde bir şişe pahalı beyaz şarap olan buz kovası, iki bardak; yüksek tavandaki antika avize; denize bakan büyük pencere. Pencereye çok yaklaşamıyorum yoksa vertigom tutar, çünkü doğruca aşağı bakarsanız aşağıdaki kayalara çarpan dalları ve minik, ıslak bir sahil parçasını görebiliyorsunuz.

Bu akşam batan güneşin huzmeleriyle bütün oda altın pem-besi ışıkla dolu. Hazırlanırken büyük bir bardak şarap içtim, çok lezzetliydi. Karnım aç olduğundan ve önceden de Olivia'yla iç-tiğim sigaralar yüzünden şimdiden başım hafif dumanlı gibi.

Mağarada sigara içmek keyifliydi – geçmişten gelen bir rüz-gâr gibiydi. Hafta sonunda kafama göre takılma fikri verdi bana. Bütün bir ay boyunca gergin ve üzgündüm: İşte şimdi bura-da biraz hafifleme şansı buldum. Böylece çocuklar doğmadan önceki zamanlardan kalma & Other Stories marka siyah ipek

elbisenin içine sığıştım; bu elbiseyi giydiğimde kendimi her zaman iyi hissetmişimdir. Saçımı fön makinasıyla düzelttim. Gerçi dışarıdaki nemli havayla temas eder etmez yine koca bir bukle yığını haline gelecek, tıpkı Sinderella'nın kabağının eli yüzü düzeltilmiş versiyonu gibi ama uğraşmaya değer. Charlie'nin sinirli bir halde beni beklediğini düşünmüştüm ama odaya ancak birkaç dakika önce geldi, böylece kendimi yaramaz bir ergen gibi hissederek dişlerimi fırçalamak ve sigara kokusundan kurtulmak için vakit bulabildim. Gerçi biraz da olsa onu odada bulmayı ümit etmiştim. Birlikte pençe ayaklı küvete girebilirdik.

Aslında, tekneden indiğimizden beri Charlie'yi pek görmedim: Akşamüstünden beri Jules'la bir aradalar, protokol görevlisi olan Charlie'nin yapacaklarını konuşuyorlar. Charlie odaya geldiğinde, "Kusura bakma Han," dedi. "Jules yarın yapılacak şeylerin üzerinden geçmek istedi. Umarım kendini terk edilmiş gibi hissetmemişsindir?"

Şimdi, banyodan çıkarken beni beğeniyle süzüyor. "Çok—" diyor kaşlarını kaldırarak, "*seksi* görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, biraz yalpalayarak. Kendimi *seksi* hissediyorum; sanırım bunun için elimden geleni yapmanın üzerinden epey zaman geçti. Ve Charlie'nin bunu en son ne zaman söylediğini hatırlamıyor olmayı da kafama takmamam gerektiğini biliyorum.

Bir şeyler içmek üzere salona geçip diğerlerine katılıyoruz. Tıpkı bizim oda gibi iyi döşenmiş: eski tuğla bir zemin, mumlarla dolu bir şamdan, duvarlarda içinde muazzam şekilde parlayan balıkların olduğu cam kutular, ki bunların gerçek olabileceklerini düşünüyorum. Bir balığın içi nasıl doldurulur acaba, merak ediyorum. Küçük pencerelerden dikdörtgen şeklinde mavi alacakaranlık görünüyor ve dışarıdaki her şeyde artık puslu, birazcık öte dünyaya ait bir özellik var gibi.

Etrafları bir grup misafirle çevrilmiş Jules ile Will mum ışığıyla aydınlanıyorlar. Will bir şeyler anlatıyor gibi görünüyor:

Diğerleri onun söylediği her şeyi dinliyor, ağzından çıkan her kelimeyi bekliyor. Jules’la ikisinin el ele olduklarını fark ediyorum, birbirlerine dokunmamaya dayanamıyorlarmış gibi. Birbirlerine çok yaklaşıyorlar, inanılmaz uzun ve zarifler; Jules ısmarlama dikilmiş krem rengi tulum, Will ise koyu renk pantolon ve güneşten yanmış tenini daha da koyu gösteren beyaz bir gömlek giyiyor. Kendimi çok iyi hissediyordum ama onlarla karşılaştırdınca kendi kıyafetim yetersiz kalmış gibi geliyor. Benim için & Other Stories aşırı savurganlık olsa da Jules’un cadde üzerindeki zincir mağazalara pek girmediğinden eminim.

Kendimi tam da Will’in yanında dikilirken buluyorum, ki tam olarak tesadüf sayılmaz – sanki ona doğru çekildiğimi hissediyorum. Televizyon ekranında izlediğiniz birine bu kadar yakın olmak çok çarpıcı bir deneyim. Aynı anda hem tanıdıklık hem de yabancılik hissi. Bu kadar yakınındayken tenimin karıncalandığını hissedebiliyorum. Onlara doğru yürürken Will’in bakışlarının yüzümü taradığının, konuşmasına devam etmeden önce hızlıca beni baştan aşağı süzdüğünün farkındaydım. Demek iyi *görünüyorum*. Suçluluk dolu bir heyecan hissediyorum. Çocuklar doğduğundan beri –belki de sürekli çocuklarla *birlikte* olduğumdan– sanki erkeklere karşı görünmez gibiydim. Ne zaman ki erkeklerin bakışlarını üzerimde hissetmemeye başladım, o bakışları kanıksadığımı ancak o zaman fark ettim. O bakışlardan hoşlandığımı.

“Hannah,” diyor Will, şu ünlü, yüce gönüllü gülümsemesiyle bana dönerek. “Nefes kesici görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum, kendimi seksi, biraz da pervasız hissediyorum.

“İskelede soracaktım – nişan kutlamasında karşılaşmış mıydık?”

“Hayır,” diyorum özür dilercesine. “Maalesef Brighton’dan oraya gelememiştik.”

“O zaman belki de seni Jules’un fotoğraflarında görmüşümdür. Tanıdık geliyorsun.”

“Belki de,” diyorum. Hiç sanmıyorum. Jules’un içinde benim de olduğum bir fotoğrafı göstereceğini hayal edemiyorum; Charlie ile onun bir sürü fotoğrafı var. Fakat Will’in ne yaptığını biliyorum: Kendimi rahat, gruptan biri gibi hissetmeme yardım ediyor. Nezaketini takdir ediyorum. “Biliyor musun,” diyorum, “ben de *seni* tanıyormuş gibiyim. Daha önce seni başka bir yerde görmüş olabilirim? Yani... televizyonda falan?”

Klişe bir şey ama Will yine de gülüyor, tok, alçak bir sesle ve sanki az önce bir şey kazanmış gibi hissediyorum. “Suçluyum!” diyor ellerini kaldırarak. Bunu yaparken yine losyonunun kokusunu alıyorum: yosun ve çam, pahalı bir parfüm reyonundan alınmış bir orman örtüsü. Bana çocukları, Brighton’ı soruyor. Söylediklerimle büyülenmiş gibi görünüyor. İnsana kendini normalden daha akıllı ve daha çekici hissettiren kişilerden. Keyifli olduğumu, kadehimdeki lezzetli, soğuk şampanyanın tadını çıkardığımı fark ediyorum.

“Şimdi,” diyor Will, beni nazikçe yönlendirmek için avcunu sırtıma koyuyor, elbisemden sıcaklığını hissediyorum, “seni birileriyle tanıştırmama izin ver. Bu Georgina.”

Fuşya rengi bir ipek sütunun içindeki ince ve şık Georgina bana soğuk bir gülümsemeyle bakıyor. Yüzünü pek fazla oynamıyor ve gözlerimi dikip bakmamak için çaba harcıyorum – daha önce gerçek hayatta botoks yaptırmış birini görmediğimden eminim. “Bekârlığa veda partisinde var mıydın?” diyor. “Hatırlayamadım.”

“Gelemedim maalesef,” diyorum. “Çocuklar...” Kısmen doğru. Ama aynı zamanda partinin Ibiza’daki bir yoga merkezinde yapıldığı ve masrafı hayatta karşılayamayacak olduğum da bir gerçek.

“Pek bir şey kaçırmadın,” diyor bir adam –ince, koyu renk saçlı– konuşmanın ortasına dalarak. “Bir sürü cadı üstsüz

güneşlenip şişelerce Whispering Angel içerek dedikodu yaptılar. Tanrım,” diyor, yanağımı öpmek için eğilmeden önce beni tepeden tırnağa süzerek. “Ne kadar şıksın.”

“Şey... teşekkürler.” Adamın gülümseyişi nazik görünüyor ama iltifat ettiğinden tam olarak emin değilim.

Anlaşılan bu adam Duncan; ve Georgina ile evli. Aynı zamanda diğer üç kişiyle birlikte sağdıçlardan biri. Peter – saçları geriye yatırılmış, parti çocuğu görünümü var. Oluwafemi ya da Femi – uzun, siyahi, cidden yakışıklı. Angus – Boris Johnson gibi sarışın ve benzer şekilde şiş göbekli. Ama tuhaf bir şekilde hepsi birbirine benziyor. Hepsinde aynı tiril tiril beyaz gömlekler, çizgili kravatlar, cilalı ayakkabılar ve Charlie’ninki gibi Next’ten alınmadığı belli, ısmarlama dikilmiş ceketler var. Charlie ceketini özellikle bu hafta sonu için aldı ve umarım diğerleriyle karşılaştırdınca canı fazla sıkılmamıştır. Ama en azından baş sağdıçın, cüssesine rağmen nedense okulun kayıp eşya dolabından giyinmiş bir çocuğu hatırlatan Johnno’nun yanında hayli şık görünüyor.

Görünüşte bu adamların hepsi çok çekici. Ama Folly’den uzaklaşırken kuleden gelen kahkahaları hatırlıyorum. Ve şu an bile çekiciliklerinin altında kesinlikle gizli bir şeyler var. Zoraki gülümsemeler, havaya kalkan kaşlar, sanki birisi hakkında gizli bir şaka söz konusuymuş gibi; muhtemelen benim hakkımda.

Gri elbisesinin içinde uhrevi görünen Olivia’ya doğru yürüyorum. Daha önce mağaradayken aramızda bir bağ oluştuğunu hissetmiştim ama şimdi bana tek heceli kelimelerle cevap veriyor, bakışlarını kaçırıyor.

Olivia’nın omzunun üzerinden birkaç defa Will’le bakışlarımız karşılaşıyor. Benim hatam olduğunu sanmıyorum: Bazen sanki bakışları uzun süredir üzerimdeymiş izlenimine kapılıyorum. Öyle olmaması gerek ama yine de heyecan verici. Bu bana –böyle söylemenin kesinlikle uygunsuz olduğunu biliyorum– ama bu bana çekici bulduğunuz birinin sizden hoşlandığını düşünmeye başladığınızdaki duyguları hatırlatıyor gerçekten.

Kendimi bu düşünceler içinde yakalıyorum. Gerçeğe dön Hannah. İki çocuk annesi evli bir kadınsın ve kocan hemen şurada, ama Monica Bellucci'nin daha iyi giyineni gibi görünen ve kocanın en yakın arkadaşı olan kadınla evlenecek bir erkekten bahsediyorsun. *Muhtemelen* şampanya beni biraz gevşetmiştir. Kadehi kafama dikip duruyorum. Bir nedeni gerilmem, çevremde bu kişilerin olması. Ama aynı zamanda bir özgürlük hissi de veriyor. Daha sonra gördüğümüzde utanacağımız bebek bakıcısı yok, ertesi sabah uyandırılması gereken minikler yok. Şık bir şekilde giyinmenin, yalnızca yetişkinlerle birlikte olmanın, kafayı çekmenin, sorumluluk hissetmemenin egzotik bir tarafı var.

"Yemek inanılmaz kokuyor," diyorum. "Kim pişiriyor?"

"Aoife ile Freddy," diyor Jules. "Folly'nin sahipleri. Aoife aynı zamanda düğün organizatörümüz. Yemekte sizi tanıştıracam. Freddy de yarınki ikram işiyle ilgileniyor."

"Lezzetli olacağını tahmin edebiliyorum," diyorum. "Tanrım, açım."

"Eh, miden tamamen boş," diyor Charlie. "Teknede her şeyi boşaltmıştın, değil mi?"

"Kustun mu?" diye soruyor Duncan keyifle. "Balıkları mı besledin?"

Charlie'ye buz gibi bir bakış atıyorum. Bu akşam için gösterdiğim çabanın bir kısmı onun yüzünden mahvolmuş gibi hissediyorum. İnsanları güldürmeye oynadığını, hakkımdaki şakalaşmalara katılmaya çalıştığını hissediyorum. Farklı –daha havalı– bir sesle konuştuğuna yemin ederim ama ona söyleyecek olsam neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranacaktır.

"Her neyse," diyorum, "iki günde bir çocuklarla beraber yediğim tavuk kızartmasından sonra güzel bir değişiklik olacak."

"Bu aralar Brighton'da iyi restoranlar var mı?" diye soruyor Jules. Her zaman Brighton dağ başıymış gibi davranır.

"Evet," diyorum, "var tabii—"

“Ama biz hiç gitmeyiz,” diyor Charlie.

“Bu doğru değil,” diyorum. “Şu yeni İtalyan lokantasına gittik...”

“Artık yeni değil,” diye karşı çıkıyor Charlie. “Bu dediğin bir yıl önceydi.”

Haklı. Bunun dışında, en son ne zaman dışarıda yemek yediğimizi hatırlayamıyorum. Paramız biraz kıttı ve yemeğin dışında bebek bakıcısının ücretini de düşünmek gerekiyordu. Ama Charlie’nin bunu söylememiş olmasını isterdim.

Johnno Charlie’nin şampanya kadehini doldurmaya çalışıyor ama Charlie elini hemen kadehin üstüne koyuyor. “Almayayım, teşekkürler.”

“Of, hadi ama dostum,” diyor Johnno. “Düğünden önceki gece. Biraz gevşemek lazım.”

“Hadi amal” diye söyleniyor Duncan. “Köpüklü şarap sadece, kokain değil. Yoksa bize hamile olduğunu mu söyleyeceksin?”

Diğer sağdıçlar kıs kıs gülüyorlar.

“Hayır,” diyor Charlie tekrar, gergince. “Bu akşam işleri ağırdan alıyorum.” Bunları söylerken utandığını görebiliyorum. Ama herkesin önünde kendini kaybetmediğine memnunum.

“Peki Charlie,” diyor Johnno, “anlat bakalım bize. İkiniz ilk nasıl tanıştınız?”

Önce Charlie ile beni kastettiğini sanıyorum. Sonra Charlie ile Jules’a baktığını fark ediyorum. Elbette.

“Bir milyon yıl önce...” diyor Jules. Mükemmel bir uyumla Charlie’yle birbirlerine bakıp kaşlarını kaldırıyorlar.

“Ona tekne kullanmayı öğrettim,” diyor Charlie. “Cornwall’da yaşıyordum. Yazın yaptığım bir işti.”

“Ve babamın orada bir evi vardı,” diyor Jules. “Belki kullanmayı öğrenirsem beni de teknesine bindirir diye ümit ederdim. Fakat on altı yaşındaki kızını yanına alıp Güney kıyısı boyunca bir tekne gezisi yapmakla, teknenin burnunda güneşlenen son sevgilinle St. Tropez’de olmak aynı şey değil tabii.” Sesi, bence hiç

niyetlenmediği kadar buruk çıkıyor. “Her neyse,” diyor. “Charlie benim eğitmenimdi.” Ona bakıyor. “Ona *çok* vurgundum.”

Charlie de ona gülümsüyor. Ben de herkesle beraber gülüyorum ama aslında içimden gelmiyor. Bu hikâyeyi ilk defa duymuyorum. Sanki ikisinin birlikte yaptığı bir rol gibi. Yerli çocuk ve sosyetik kız. Yine de Jules devam ederken içim burkuluyor.

“*Senin* asıl düşüncen, üniversiteye gitmeden önce bulabildiğin kadar çok kızla yatmaktı,” diyor Charlie’ye Jules. Aniden sanki yalnızca onunla konuşuyormuş gibi oluyor. “Gerçi başarıyor gibiydin. Sürekli bronzluğunun ve o zamanki vücudunun muhtemelen yardımı olmuştur—”

“Evet,” diyor Charlie. “Vücudum hayatımdaki en iyi durumdaydı. O işi yaparken sanki spor salonu üyeliğim varmış, gün boyu suda antrenman yapıyormuş gibiydim. Maalesef on beş yaşındakilere coğrafya öğretmek tam olarak dalgalarla boğuşmaya benzemiyor.”

“Şu karın kasları şimdi nasılmış bir bakalım,” diyor Duncan, öne eğiliyor ve Charlie’nin gömleğinin ucunu çekiştiriyor. Kaldırdığında solgun, yumuşak göbeğinin bir kısmı görünüyor. Charlie geri çekiliyor, kızarıyor, üstünü başını düzeltiyor.

“Ve son derece yetişkin gibi görüyordu,” diyor Jules, kesintiyi önemsemeden. Sahibiymiş gibi, Charlie’nin koluna dokunuyor. “On altı yaşındayken, on sekiz yaş çok daha yaşlı gelir insana. Utangaçtım.”

“Buna inanmak çok zor,” diye mırıldanıyor Johnno.

Jules onu umursamıyor. “Ama ilk başta benim burnu havada bir prenses olduğumu düşündüğünü biliyorum.”

“Muhtemelen doğruydı,” diyor Charlie, bir kaşını havaya kaldırıp tekrar havaya girerek.

Jules elindeki şampanya kadehiyle vuruyor ona. “Hey!”

Flört ediyorlar. Bunun başka bir açıklaması yok.

“Ama hayır, en sonunda senin aslında havalı olduğunu fark ettim,” diyor Charlie. “Senin o şeytani mizah duygunu keşfettim.”

“Sonra da iletişimi koparmadık,” diyor Jules.

“Cep telefonları yaygınlaşmaya başlamıştı,” diyor Charlie.

“Sonraki yıl utangaç olan *sendin*,” diyor Jules. “Sonunda biraz göğüslerim çıkmıştı. İskeleden aşağı yürürken onlara iki defa baktığını hatırlıyorum.”

Şampanyamdan büyük bir yudum alıyorum. Kendime, onların ergen olduğunu hatırlatıyorum. Artık var olmayan on yedi yaşındaki birini kıskandığımı hissettiğimi.

“Evet ve şu erkek arkadaşın vardı,” diyor Charlie. “Bana da pek bayılıyor sayılmazdı.”

“Evet,” diyor Jules, gizemli bir gülümsemeyle. “Pek uzun sürmedi. Aşırı kıskançtı.”

“Yani hiç düzüştünüz mü?” diye soruyor Johnno. Öyle birdenbire. Bu soruyu hiçbir zaman açıkça soramamıştım.

Sağdıçlar keyifleniyor. “İşte şimdi oldul” diye bağırıyorlar. “Vay anasını!” Herkes toplanıyor, heyecanlı, neşeli çember gide-rek daralıyor. Belki de aniden zorlukla nefes aldığımı fark etmemin sebebi buydu.

“Johnno!” diyor Jules. “Lütfen! Bu benim *düğünüm*!” Ama öyle bir şey yapmadıklarını söylemiyor.

Charlie’ye bakamıyorum. Bilmek istemiyorum.

Sonra, Tanrı’ya şükür, araya bir şey giriyor: Büyük bir patlama. Duncan elinde tuttuğu şampanya şişesini açıyor.

“Tanrım, Duncan,” diyor Femi. “Neredeyse gözümü çıkarı-yordun!”

“Sizler nereden tanışıyorsunuz?” diye soruyorum Johnno’ya, herkesin dikkatinin dağılmasından faydalanmaya hevesli bir şekilde.

“Ah,” diyor Johnno, “yıllardır tanışıyoruz.” Bir elini Will’in omzuna koyuyor ve bu hareketi bir şekilde onu ve Will’i diğerlerinden ayırıyor. Onun yanında, Will daha da yakışıklı görünüyor. Gece ve gündüz gibiler. Ve Johnno’nun bakışlarında bir tuhafılık var. Bir süre gözlerinde neyin yanlış görüldüğünü anlamaya çalıştım. Fazla mı yakınlar? Fazla mı küçük?

“Evet,” diyor Will. “Okulda beraberdik.” Şaşıyorum. Diğerlerinde özel okul zarafeti var ama Johnno daha kaba görünüyor – aksanı temiz değil.

“Trevellyan,” diyor Femi. “İssız bir adaya düşmüş, birbirlerini öldürüp duran şu oğlanlar gibiydi, ah Tanrım, neydi adı—”

“*Sineklerin Tanrısı*,” diyor Charlie, sesinde hafif bir kendini beğenmişlik tınısı var. Bir nevi *Devlet okuluna gitmiş olabilirim*, diyor, *ama sizden daha iyi okudum*.

“Hiç de o kadar kötü değildi,” diyor Will hızlıca. “Daha çok... oğlanlar birazcık taşkınlık yapıyordu.”

“Erkek çocuklar yaramazdır!” diye katılıyor Duncan. “Haklı mıyım Johnno?”

“Evet. Erkek çocuklar yaramazdır,” diye tekrar ediyor Johnno.

“Ve o zamandan beri arkadaşız,” diyor Will. Johnno’nun sırtına pat pat vuruyor. “Ben üniversite için Edinburgh’a gittiğimde, Johnno da antika arabasıyla gelirdi, değil mi Johnno?”

“Evet,” diyor Johnno. “Tırmanma ve kamp yolculukları için Will’i dağlara çıkarırdım. Fazla yumuşamadığından emin olmak için. Veya tüm zamanını seks yaparak geçirmediğinden.” Pişman olmuş gibi bakıyor. “Pardon Jules.”

Jules başını sallıyor.

“Edinburgh’a giden kimi tanıyorduk biz tatlım?” diyor Charlie. Geriliyorum. Kim olduğunu nasıl unutmuş olabilir? Sonra hatasını fark edince yüzündeki ifadenin dehşete dönüştüğünü görüyorum.

“Birini mi tanıyorsunuz?” diye soruyor Will. “Kim?”

“Orada pek uzun kalmadı,” diyorum çabucak. “Biliyor musun Will, merak ediyorum, *Ölüm Kalım Gecesi*’nin kutupta çekilen bölümü hani. Ne kadar soğuktu? Gerçekten soğuktan parmakların donmak üzere miydi?”

“Evet,” diyor Will. “Şu parmaklarımdaki bütün his kaybolmuştu.” Bir elini bana doğru kaldırıyor. “Bazılarının parmak izi silindi.” Gözümü kısarak bakıyorum. Aslında gözüme pek farklı

görünmüyorlar. Ama yine de kendimi, “Ah evet, sanırım görebiliyorum. Vay,” derken buluyorum. Hayran bir ergen gibi.

Charlie bana dönüyor. “Programı izlediğini fark etmemiştim,” diyor. “Ne zaman izledin? Birlikte hiç izlemedik?” *Eyvah.* Çocukları çizgi filmin başına oturtup mutfakta akşam yemeğini hazırlarken iPad’imden Will’in programını izlediğim öğleden sonraları düşünüyorum. Charlie, Will’e bakıyor. “Alınma dostum; bir ara izlemeye niyetim var.” Bu doğru değil. Söyleme tarzından doğru olmadığını anlayabilirsiniz. Dürüst görünmek için çaba bile harcamıyor.

“Alınmadım,” diyor Will nazikçe.

“Ah,” diyorum. “Programın tamamını hiç izlemedim. Ben... özetlere falan baktım.”

“Bana öyle geliyor ki hanımefendi pek fazla itiraz ediyor,” diyor Peter. Sırtarak Will’in omzunu tutuyor. “Will, bir hayranın var.”

Will gülüp geçiyor. Ama ben sıcaklığın boynumdan yanaklarıma yükseldiğini hissedebiliyorum. Kızardığımı kimsenin görmemesi için içerisinin yeterince karanlık olduğunu umuyorum.

Siktir et. Daha fazla şampanyaya ihtiyacım var. Doldurulması için bardağımı uzatıyorum.

“En azından karın nasıl partileyeceğini biliyor dostum,” diyor Duncan Charlie’ye. Femi bardağımı neredeyse ağzına kadar dolduruyor. “Dur,” diyorum, şampanya bardağın kenarına yükselirken, “bu çok fazla.”

Aniden “cup” diye bir ses duyuluyor ve bileğime küçük bir damla sızıyor. Şaşkınlıkla kadehimin içine bir şey düştüğünü görüyorum.

“Bu neydi?” diyorum kafam karışmış halde.

“Bak bakalım,” diyor Duncan sırtarak. “Seni peniledim. Artık hepsini bir nefeste içmek zorundasın.” Duncan’a bakıyorum, sonra bardağıma. Ağzına kadar dolu kadehimin dibinde kesinlikle küçük bir bakır para, Kraliçe’nin ciddi profili var.

“Duncan!” diyor Georgina kıkırdarak. “Çok kötüsün!”

On sekiz yaşımdan beri falan beni kimsenin pennylemediğini sanmıyorum. Aniden herkes bana bakıyor. İçmek zorunda olmadığımı onaylaması için Charlie’ye bakıyorum. Ama yüzünde tuhaf bir şekilde yalvaran bir ifade var. Ben’in bakacağı gibi bakıyor: *Lütfen arkadaşlarımdan önünde beni utandırma anne.*

Bu çılgınlık, diye düşünüyorum. İçmek zorunda değilim. Otuz dört yaşında bir kadıyım. Bu insanları tanımlıyorum bile, üzerimde bir hâkimiyetleri yok. Bunu yapmaya mecbur—

“Fondip...”

“Fondipl!”

Tanrım, hep beraber söylemeye başlıyorlar.

“Kraliçe’yi kurtar!”

“Boğuluyor!”

“Fondip fondip fondip.”

Yanaklarımdan kızardığını hissedebiliyorum. Bakışlarını üzerimden çeksinler diye, tempo tutmayı bıraksınlar diye, bardağı kafama dikiyorum ve hepsini içiyorum. Önceden şampanyanın lezzetli olduğunu düşünmüştüm ama böyle içince berbat, ekşi ve keskin; tam yutarken boğazımı yaktığı için öksürünce burnuma kaçıyor. Altdudağımdan biraz akıp döküldüğünü hissediyorum. Gözlerimin yaşardığını hissediyorum. Küçük düşürüldüm. Olup biten neyse herkes kuralları anlıyormuş gibi görünüyor. Ben hariç herkes.

Daha sonra kutluyorlar. Ama beni kutladıklarını sanmıyorum. Kendilerini kutluyorlar. Oyun alanındaki zorbalarla etrafı sarılmış bir çocuk gibi hissediyorum kendimi. Charlie’ye baktığımda özür dilercesine yüzünü buruşturuyor. Aniden kendimi çok yalnız hissediyorum. Yüzümü gizlemek için herkese arkamı dönüyorum.

O sırada kanımı donduran bir şey görüyorum.

Pencerede, karanlığın içinden bize bakan, sessizce izleyen biri var. Yüzü cama yapışmış, yüz hatları iğrenç, çirkin bir maske

gibi çarpılmış, dişlerini göstererek korkunç bir şekilde gülümsüyor. Başımı çeviremeden bakmaya devam ederken, ağzı tek bir kelimeyi söyleyerek kıpırdıyor.

BÖÖ.

Ayaklarımın dibinde patlayana kadar şampanya kadehinin elimden kaydığının bile farkına varmıyorum.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Garson kızın bilincinin yerine gelmesi birkaç dakika sürüyor. Yaralanmamış olduğu belli ama dışarıda ne gördüyse neredeyse dilinin tutulmasına yol açmış. Artık ondan duyabildikleri tek şey alçak sesli inlemeler, sözsüz sayıklamalar.

“Birkaç şişe daha şampanya getirmesi için onu Folly’ye gönderdim,” diyor baş garson çaresizce – kendisi de ancak yirmi yaşında falan.

Çadıra belirgin bir sessizlik çöküyor. Misafirler kalabalığın arasında sevdiklerini görebilmek, iyi olduklarından emin olmak için bakınıyorlar. Ama kaynaşan, eğlenceyle geçen bir günden sonra hepsi biraz tükenmiş görünen kalabalığın arasında birini bulmak zor. Aynı zamanda bu teknoloji harikası çadır yüzünden de zor: Dans pisti bir çadırdaki, bar diğerinde, ana yemek bölümü ise en büyük çadırdaki.

“Korkmuş olmalı,” diye tahmin yürütüyor bir adam. “Daha küçük bir kız. Dışarısı zifiri karanlık ve fırtına kopuyor.”

“Ama sanki birinin yardıma ihtiyacı varmış gibi,” diyor başka bir adam. “Gidip bir bakmamız lazım—”

“Kimsenin adada dolaşmasına izin veremeyiz.” Düğün organizatörünü dinliyorlar. Doğal bir otoritesi var, ama diğerleri

kadar şoke olmuş görünüyor, yüzü bitkin ve beyaz. “Dışarıda fırtına *kopuyor*,” diyor. “Karanlık. Ayrıca bataklık var, falezler var. Kimsenin... kendini yaralamasını istemiyorum, eğer olan buysa.”

“Sigorta yüzünden altına ediyor olmalı,” diye mırıldanıyor bir adam.

“Gidip bakmamız lazım,” diyor sağdıçlardan biri. “İçimizden birkaçımız. Sayıca çok olmanın güvenliği falan işte.”

Önceki Gün

JULES

Gelin

“Baba!” diyorum, “Zavallı Hannah’yı korkuttun!” Yani Hannah *biraz* fazla tepki gösterdi, kadehini düşürmesi falan. Gerçekten böyle bir mevzu çıkarmak zorunda mıydı? Aoife sessizce bir süpürge getirip kırıkları süpürürken kızgınlığımı belli etmeye çalışıyorum.

“Pardon.” Salona girerken babam hepimize sırtıyor. “Hepinizi biraz korkutmayı düşünmüştüm.” Aksanı her zamankinden daha belirgin, sanıyorum kendi toprağına döndüğü için, veya yakınına. Gaeltacht’ta, Galway’in İrlandaca konuşulan bölümünde büyümüş, buraya çok uzak değil. Babam iriyarı bir adam sayılmaz ama etkileyici görünümüyle epey yer kaplamayı başarıyor: Omuzlarının duruşu, kırık burnu. Benim için ne ifade ettiğinden dolayı onu objektif olarak görmem zor. Ama bir yabancıнын, onun çok başarılı bir gayrimenkul geliştiricisi değil de bir boksör veya benzer bir şey olduğunu zannedeceğini düşünüyorum.

Son karısı Séverine —Fransız, yaşı benden fazla büyük değil, kızın dörtte biri dekolte, dörtte üçü likit göz kaleminden

oluşur— yele gibi kızıl saçlarını savurarak babamın arkasından içeri süzülüyor.

“Eh,” diyorum babama Séverine’i görmezden gelerek (Babamın birliktelik rekoru olan beş yıl barajını geçene kadar ona vakit harcayamam). “Gelebildin... nihayet.” Şu sıralar gelmeleri gerektiğini biliyordum. Aoife’den onlar için tekne ayarlamasını rica etmiştim. Ama yine de bir mazeret, bu akşam gelmelerini engelleyecek bir şey çıkar mı diye merak ediyordum. İlk olmazdı bu.

Will’le babamın birbirlerini gizlice tarttıklarını fark ediyorum. Babamın yanında, tuhaf bir şekilde Will birazcık küçülmüş gibi, kendine biraz daha az benziyor. Will’e bakınca, dar gömleği ve chino pantolonuyla, babamın gözüne ayrıcalıklı ve düşünmeden konuşan biri, eski özel okul öğrencisine çok fazla benzeyen biri gibi görünebileceğinden endişeleniyorum.

“İlk kez şu an karşılaştığınıza inanamıyorum,” diyorum. Çabalamadığımızdan değil. Birkaç ay önce Will’le birlikte özellikle bunun için New York’a uçtuk. Son dakikada, babamın bir iş için Avrupa’dan çağrıldığını öğrendik. Uçaklarımızın Atlantik’in üzerinde bir yerde karşılaştığını hayal ettim. Babam Çok Meşgul Bir Adamdır. Hatta, kızının nişanlısıyla düğün arifesinden önce tanışamayacak kadar meşgul. Kahrolası hayatımın hikâyesi.

“Seninle tanışmak büyük bir zevk,” diyor Will elini uzatarak.

Babam hareketi görmezden gelip Will’i omuzlarından yakalıyor. “Ünlü Will,” diyor. “Nihayet tanıştık.”

“Henüz tam olarak ünlü değilim,” diyor Will babama çekici bir sırıtmayla bakarak. Yüzümü buruşturuyorum. Çok yanlış bir hamle. Kulağa gizlice böbürlenmek gibi geliyor, ayrıca babamın “ünlü” derken TV işlerini kastettiğinden pek emin değilim. Babamın ünlü kişilere hayranlığı yoktur, servetini gerektiği şekilde sıkı çalışarak kazanmayan hiç kimseye yoktur. Kendi kendini yetiştirmiş biri olmaktan gurur duyar.

“Bu da Séverine olmalı,” diyor Will, iki yanağından öpmek için ona doğru uzanıyor. “Jules bana senden çok bahsetti – ve ikizlerden.”

Hayır, bahsetmedim. İkizler, babamın son tohumları, davetli değiller.

Will'in cazibesiyle eriyen Séverine aptal aptal sırıtıyor. Bu durumun Will'i babamın gözünde sevimli kılmayacağı belli. Babamın ne düşündüğünün benim için önemli olmamasını isterdim. Ama işte afallamış halde durduğum yerde dikiliyor, dar alanda birbirlerinin etrafında daireler çizen ikisini izliyorum. Dayanılmaz bir şey. Aoife'nin gelip bize yemeğin servise hazır olduğunu haber vermesi biraz rahatlatıcı.

Aoife tam benim kafama göre bir kadın: düzenli, yetenekli, sağduyulu. Onda bir sakinlik, bazılarının hoşlanmayabileceğini sandığım bir mesafelilik var. Ben böylesini tercih ederim. Bir şey için para ödediğim birinin en yakın arkadaşım gibi davranmasını istemem. Aoife'den telefonda ilk konuştuğumuz anda hoşlandım ve her şeyi bırakıp *The Download*'da çalışmak ister mi diye sormak geldi içimden. Dışarıdan basit görünüyor olabilir ama içten çelik gibi sağlam.

Yemek odasına doğru yürüyoruz. Annemle babam, planlandığı gibi masanın iki ucunda, birbirlerinden fiziksel olarak mümkün olduğu kadar uzak oturuyorlar. Doksanlardan beri birbirleriyle birkaç kelimeden fazla konuştuklarından hakikaten emin değilim ve böyle devam etmesi hafta sonunun uyumlu geçmesi için muhtemelen daha iyi. Bu arada Séverine babama öyle yakın oturuyor ki resmen kucağında sayılır. İyy! Babamın yarı yaşında olmayabilir belki ama yine de otuz küsur yaşında, ergenin teki değil.

Bu akşam, en azından, herkes uslu duruyormuş gibi görünüyor. Şişeler dolusu içtiğimiz 1999 Bollinger'ın da muhtemelen yardımı olduğunu düşünüyorum. Annem bile gayet cana yakın, kendine güvenle gelinin annesi rolünü oynuyor. Oyunculuk yeteneği, her zaman sahneden çok gerçek hayatta ön plana çıkmış gibi görünürdü.

Şu an Aoife ile kocası başlangıç yemeklerimizle birlikte içeri giriyorlar: Maydanozla servis edilen kremalı balık çorbası.

“Bunlar Aoife ile Freddy,” diyorum diğerlerine. Ev sahiplerimiz olduklarını söylemiyorum çünkü aslında ev sahibi benim. Bu ayrıcalık için para ödüyorum. Bu yüzden şöyle demeye karar veriyorum: “Folly onların.”

Aoife başıyla hafifçe selam veriyor. “Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa ikimizden birine gelin,” diyor. “Burada kaldığınız süreyi keyifle geçirmenizi ümit ediyorum. Ve yarınki düğün adadaki ilk düğünümüz, bu yüzden çok özel olacak.”

“Çok güzel,” diyor Hannah nazıkçe. “Ve bu yemek lezzetli görünüyor.”

“Teşekkürler,” diyor Freddy dile gelerek. İngiliz olduğunu fark ediyorum – onun da Aoife gibi İrlandalı olduğunu sanmıştım.

Aoife başını sallıyor. “Midyeleri bu sabah kendimiz topladık.”

Hepimize servis yapıldıktan sonra herkes masadaki sohbete kaldığı yerden devam ediyor; sessizce oturup tabağına bakan Olivia hariç.

Annem, “Brighton’da çok güzel anılarım var,” diyor Hannah’ya. “Yani orada birkaç defa sahneye çıkmıştım.” Ah Tanrım. Birazdan bir sanat filmi için ekranda canlı canlı seks yaptığını herkese anlatmaya başlar (hiç yayınlanmadı, muhtemelen şimdi bir porno sitesindedir).

“Ya,” diye cevap veriyor Hannah, “tiyatroya pek sık gidemediğimiz için kendimizi biraz suçlu hissediyoruz. Nerede sahne almıştınız? The Theatre Royal’de mi?”

“Hayır, diyor annem, kendini gösterme fırsatı bulduğunda ortaya çıkan hafifçe kibirli ses tonuyla. “Oradan daha ufak bir yer.” Başını savuruyor. “Adı ‘Sihirli Fener’di. Lanes’te. Biliyor musunuz orayı?”

“Şey... hayır,” diyor Hannah. Sonra çabucak, “Ama dediğim gibi, her şeyden o kadar uzak kaldık ki hiçbir yeri bilmiyoruz, hatta gidilecek ilk yer olsa bile.”

Hannah kibar bir kadın. Onun hakkında bildiğim şeylerden biri de bu. Sanki... içinden dökülüyor gibi. Hannah ile ilk tanışmamızı ve onun hakkında düşündüklerimi hatırlıyorum: Ah, demek Charlie böyle birini istiyor. Nazik birini. Yumuşak ve sıcak birini. Ben ona çok fazlayım. Fazla öfkeli, fazla hırslı. Beni asla tercih etmezdi.

Artık Hannah'ya imrenmediğimi kendime hatırlatıyorum. Charlie bir zamanlar denizcilik kulübünün seksi erkeği olabilir ama artık yumuşadı, eskiden bronz karnının olduğu yerde koca bir göbek var. Kariyerinde de olduğu yerde kalmayı seçti. Benim işiyle bir ilgim olsaydı müdür yardımcılığı için fırsat kolluyor olurdu. Tutku eksikliği kadar az seksi olan bir şey yoktur, değil mi?

Bakışları benimkilere takılana kadar Charlie'yi izliyorum – bakışlarımı ilk ben kaçıyorum, bilerek. Ve merak ediyorum: Şimdi kıskanan o mu? Will'e karşı nasıl şüpheyle yaklaştığını gördüm, sanki bir kusurunu bulmaya çalışıyor gibiydi. İçkilerimizi içtiğimiz sırada ikimizi gözlemlerken yakaladım onu. Ve onun gözünden baktığımı hayal ederek, ikimizin bir arada ne kadar iyi görüldüğümüzü bir kez daha hissettim.

"Ne kadar *tatlı*," diyor annem Hannah'ya. "Beş yaşında çok tatlı olurlar." Oyunculuk işinde kesinlikle çok iyi bir iş çıkarıyor. "Peki, seninkiler nasıl Ronan?" diye sesleniyor masanın diğer tarafına. Sorusuyla Séverine'i kasten mi muhatap almadığını merak ediyorum. Aslında... salla gitsin, merak etmeme gerek bile yok. Bohemlere özgü bir kayıtsızlık izlenimi vermek için çok uğraşmasına rağmen, annemin bunu kasten yapmamış olması pek mümkün değil.

"İyiler," diyor babam. "Teşekkürler Araminta. Yakında anaokuluna başlayacaklar, değil mi?" Séverine'e dönüyor.

"*Oui*," diyor Séverine. "Fransızca konuşulan bir anaokulu bakıyoruz. Büyürken –şey– iki dil öğrenmeleri çok önemli, benim gibi."

* (Fr.) Evet. (ç.n.)

“Ay, sen iki dil mi biliyorsun?” diye sordum. Onu küçümsemeden duramıyorum.

Séverine fark ettiyse bile tepki vermiyor. “*Oui*,” diyor omuz silkerek. “Kuşukken İngiltere’deki yatılı bir kız okuluna gittim. Ve arkek kardeşlerim de oğlanlar için olan bir okula gittiler.”

“Tanrım,” diyor annem, hâlâ sadece babama hitap ederek. “Senin yaşında *yorucu* olmalı Ronan.” Babam cevap verme fırsatı bulamadan annem ellerini çırpıyor. “Hazır sonraki yemekleri bekliyorken,” diyor ayağa kalkarak, “birkaç şey söylemek istiyorum.”

“Mecbur değilsin anne,” diye sesleniyorum. Herkes gülüyor. Ama ben şaka yapmıyorum. Sarhoş mu acaba? Hepimiz biraz çakırkeyif olduğumuzdan anlamak zor. Zaten annemde pek fark yaratacağından emin değilim. Kaybetmekten asla çekinmemiştir.

“Julia’ma,” diyor kadehini kaldırarak. “Küçük bir kızken bile ne istediğini *tam olarak* bilirdin. Ve yoluna çıkan herkesi pişman ederdin! Ben hiç öyle biri olmadım – istediğim şeyler her hafta değişirdi, muhtemelen bu yüzden hep o kadar mutsuzdum.

“Her neyse: Sen her zaman bilirdin. Ve istediğin şeyin peşinden giderdin.” Ah Tanrım. Düşünde konuşma yapmasını yasakladım diye yapıyor bunu. Bundan eminim. “Bana Will’den bahsettiğin andan beri onu istediğini biliyordum.”

Tam olarak söylediği gibi bir kâhin sayılmaz, aynı konuşmada zaten nişanlandığımızı söylediğimi düşünürsek. Ama annem uygun olmayan gerçeklerin iyi bir hikâyenin yoluna çıkmasına asla izin vermez.

“Birlikte muhteşem görünmüyorlar mı?” diye soruyor. Diğerlerinden mırıltılar yükseliyor. “Görünmek” kelimesinin vurgulu çıkması hoşuma gitmiyor.

“Jules’un kendisi kadar azimli birine ihtiyacı olduğunu biliyordum,” diyor annem. Azimli derken sesi biraz sinirli gibi mi? Emin olmak zor. Masanın karşı tarafındaki Charlie ile göz göze geliyoruz – eskiden beri annemin nasıl olduğunu bilir. Bana göz

kırpmıyor ve karnımın derinliklerinde gizli bir sıcaklığın köpürdüğünü hissediyorum. “Ve benim kızım tarz sahibidir. Hepimiz onu biliyoruz değil mi? Dergisini, Islington’daki güzel evini ve şimdi de buradaki çarpıcı adamı.” Kırmızı ojeli elini Will’in omzuna koyuyor. “Her zaman iyi bir gözün vardı Jules.” Sanki gidip Will’i bir ayakkabıya uyduğu için seçmişim gibi. Sanki onunla yalnızca hayatıma mükemmel şekilde uyduğu için evleniyordum gibi—

“Ve başka birine tüm bunlar delilik gibi görünebilir,” diye devam ediyor annem. “Herkesi bu kuş uçmaz kervan geçmez yerdeki buz gibi ıssız adaya toplamak. Ama bu Jules için önemliydi ve mühim olan da bu.”

Bunları söyleme tarzından da hoşlanmıyorum. Diğerleriyle beraber gülüyorum. Ama içten içe kendimi kışkırtıyorum. Ben de ayağa kalkıp kendi konuşmamı yapmak istiyorum, sanki annem savcı ben de savunma avukatıymışım gibi. Sevdiğiniz birinin yaptığı konuşmayı dinlerken hissetmeyi beklediğiniz duygular bunlar olmaz, değil mi?

İşte annemin asla söylemeyeceği gerçek: Eğer ne istediğimi bilmeseydim ve istediğim şeye ulaşmak için çabalamasaydım, hiçbir yere varamazdım. İstediğimi elde etmeyi öğrenmek zorundaydım. Çünkü annemin hiçbir yardımı olmayacaktı. Ona bakıyorum, kabarık siyah şifonuna —sanki gelinliğin negatifi gibi— ve pırıltılı küpelerine, köpüklü şampanya kadehini tutmasına ve şöyle düşünüyorum: Bunu yapamayacaksın. Bu senin anın değil. Bunu sen yaratmadın. Sana *rağmen* ben yarattım.

Tek elimle masanın kenarını çok sıkı bir şekilde tutup kendimi demirliyorum. Diğer elimle şampanya kadehimi kaldırıp uzun bir yudum alıyorum. *Benimle gurur duyduğunu söyle*, diye geçiriyorum içimden. Ve böylece hemen hemen her şey yoluna girecek. *Söylersen seni affedeceğim*.

“Bu biraz görgüsüzce gelebilir,” diyor annem, göğüs kemiğine dokunarak. “Ama kendimle gurur duyduğumu söylemek

zorundayım, böylesine iradesi güçlü, bağımsız bir evlat yetiştirdiğim için.”

Ve hafifçe reverans yapıyor, sanki ona hayran izleyicilerin karşısındaymış gibi. Yerine otururken herkes göreviymişçesine alkışlıyor.

Öfkeden titriyorum. Elimdeki şampanya kadehine bakıyorum. Hezeyanlı, nefis bir an boyunca kadehi alıp masanın ortasına çarpmayı, her şeyi durdurmayı hayal ediyorum. Derin bir nefes alıyorum. Ve aklımdan geçenlerin tersine kadehimi şerefe kaldırıyorum. Zarif, minnettar ve sevecen olacağım.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” diyorum. Sesimin samimi çıkması için çaba harcıyorum. Çalışanlarımla konuşmaya o kadar alıştım ki sesimin otoriter çıkmaması için uğraşmam gerekiyor. Bazı kadınların insanların kendilerini ciddiye almadıklarından şikâyet ettiklerini biliyorum. Aksine, benim sorunum tam tersi. Noel partimizde çalışanlarımdan biri, Eliza, sarhoş oldu ve bana, yüzümde sürekli olarak memnuniyetsiz bir ifade olduğunu söyledi. Boş verdim çünkü sarhoştü ve ertesi gün söylediği şeyi hatırlamayacaktı. Ama *ben* kesinlikle unutmadım.

“Hepiniz burada olduğunuz için çok mutluyuz,” diyorum. Gülümsüyorum. Dudaklarımdaki ruj mum gibi geliyor sanki direniyor. “Burasının çok uzak olduğunu biliyorum... ve her şeyden uzaklaşacak vakit bulmanın zor olduğunu da. Ama burası dikkatimi çektiği anda mükemmel olduğunu anlamıştım. Will’e göre de dış sınırdı. Ayrıca İrlandalı kökenime bir selam gibi.” Sırıtan babama bakıyorum. “Ve hepinizin —en yakınlarımızın ve en sevdiklerimizin— burada toplandığını görmenin benim için anlamı çok büyük. İkimiz için de anlamı büyük.” Kadehimi Will’e doğru kaldırıyorum, o da bana doğru kaldırıyor. Bu işlerde benden çok daha iyi. Çaba bile harcamadan cazibe ve samimiyet yayıyor. Elbette ben de insanlara istediğimi yaptırabilirim. Ama her zaman benden hoşlanmalarını sağlayamıyorum. Nişanlığımın yapabildiği tarzda değil. Will bana sırtıyor,

göz kırıyor ve daha erken saatlerde odamızda başlayan şeye devam ettiğimi hayal ederken buluyorum kendimi...

“Bugünün geleceğine inanmıyordum,” diyorum kendime gelerek. “Son birkaç yıldır *The Download*’la o kadar meşguldüm ki biriyle tanışacak zaman bulabileceğimi hiç düşünmemiştim.”

“Unutma,” diye sesleniyor Will. “Seni dışarı çıkmaya ikna edebilmek için epey uğraşmak zorunda kalmıştım.”

Haklı. Bir şekilde gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu. Bana daha sonra, zehirli bir ilişkiden yeni çıktığını, başka bir ilişki de aramadığını söylemişti. Ama o partide birbirimize gerçekten ısınmıştık.

“Bunu yaptığına çok memnunum.” Ben de ona gülümsüyorum. Her şeyin hızlıca ve kolayca olması bana hâlâ bir tür mucize gibi geliyor. “Eğer inansaydım,” diyorum, “bizi kaderin bir araya getirdiğini düşünebilirdim.”

Will gözlerinin içi gülerek bakıyor bana. Bakışlarımız kilitlemiyor, sanki bizden başka kimse yokmuş gibi. Ve durup dururken aklıma o lanet olası not geliyor. Dudaklarımdaki gülümsemenin hafifçe titrediğini hissediyorum.

JOHNNO

Baş Sağıdıç

Şu an dışarısı zifiri karanlık. Ateşten çıkan dumanlar odayı dolduruyor, bu yüzden herkes farklı görünüyor, etrafları pusla çevrili. Tam olarak kendileri değiller.

Sıradaki yemeğe geçtik, bitter çikolatalı saçma bir turta. Kesmeye çalışıyorum ve tabağımdan uçup gidiyor, hamurun kırıntıları her yana saçılıyor.

“Senin için yemeğini dilimleyecek biri lazım mı koca oğlan?” Duncan masanın uzak ucundan dalga geçiyor. Diğer heriflerin güldüğünü duyuyorum. Hiçbir şey değişmemiş gibi. Onları umursamıyorum.

Hannah bana dönüyor. “Ee Johnno,” diyor, “sen de mi Londra da yaşıyorsun?” Hannah’yı sevdiğime karar verdim. Nazik görünüyor. Ayrıca Kuzeyli aksanından ve iki çocuk annesi olmasına rağmen parti kızı gibi görünmesine neden olan kulağının tepesindeki çivilerden hoşlandım. İsteddiği zaman gayet vahşi olabildiğine bahse girerim.

“Tanrım, hayır,” diyorum ona. “Şehirden nefret ederim. Bana her gün kırlar lazım. Özgürce dolaşacak alana ihtiyacım var.”

“Açık havaya düşkün müsün?” diye soruyor Hannah.

“Evet,” diyorum. “Sanırım böyle ifade edebiliriz. Lake District’te bir macera merkezinde çalışıyordum. Dağcılığı, vahşi doğada hayatta kalmayı falan öğretiyordum.”

“Oo, vay canına. Sanırım bu mantıklı çünkü bekârlığa veda partisini organize eden sendin, değil mi?” Bana gülümsüyor. Ne kadarını bildiğini merak ediyorum.

“Evet,” diyorum, “bendim.”

“Charlie o konuda pek bir şey anlatmadı. Ama kano, tırmanma gibi bir şeyler olacağını duymuştum.”

Ha, demek karısına olup bitenlere dair hiçbir şey anlatmamış. Çok şaşıyorum. Şöyle bir düşünüyorum da, ben olsaydım muhtemelen ben de anlatmazdım. Ne kadar az konuşulursa o kadar iyi. Umarım geçmişin geçmişte kalmış olduğuna karar verir. Zavallı herif. Hiçbiri benim fikrim değildi.

“Şey, evet,” diye devam ediyorum. “Her zaman öyle şeylerle ilgiliydim.”

“Evet,” diyerek araya giriyor Femi. “Spor salonunun çatısına çıkmak için duvarı nasıl aşacağımızı hesaplayan Johnno’ydu. Ayrıca yemek salonun dışındaki o devasa ağaca da tırmanmıştın, değil mi?”

“Of Tanrım,” diyor Will Hannah’ya. “Bunlara okul günlerini hiç anlattırma. Asla sonu gelmez.”

Hannah bana gülümsüyor. “Sanki sen de kendi TV programını yapabilirmişsin gibi görünüyor Johnno.”

“Şey,” diyorum. “Bunu söylemen çok hoş ama program için zaten bir deneme çekimi yaptım.”

“Öyle mi?” diye soruyor Hannah. “*Ölüm Kalım Gecesi* için mi?”

“Evet.” Ah, Tanrım. Neden bunu söyledim ki? *Aptal Johnno, her zaman boşboğazlık ederim.* Tanrım, çok utanç verici. “Evet, şey, bir ekran testi yaptılar, ikimizle birlikte ve—”

“Ve Johnno böyle şeylerin ona göre olmadığına karar verdi, değil mi?” diyor Will. Beni utancımdan kurtarmaya çalışması güzel. Ama artık yalanların bir anlamı kalmadı, anlatsam da

olur. “Will iyi bir dost olduğunu gösteriyor,” diyorum. “Gerçek şu ki ben çok kötü bir iş çıkardım. Açık açık ekranda işe yaramadığımı söylediler. Şu bizim oğlan gibi değil—” Eğilip Will’in saçlarını karıştırdım, o da gülerек kendini geri çekti. “Yani, Will haklı. Bana göre değildi zaten. İnsanın suratına sıvadıkları o makyajlara, giymek zorunda bıraktıkları o kıyafetlere katlanamazdım. Yaptığın işi küçümsemek için söylemiyorum dostum.”

“Alınmadım,” diyor Will ellerini kaldırarak. Ekranda doğal görünüyor. İnsanlar onun kim olmasını isterse olabilmek gibi bir yeteneği var. Programda, daha “halktan biri” gibi görünebilmek için “h-s” seslerini biraz farklı telaffuz ettiğini fark ettim. Ama sosyetik, özel okul eğitimi almış yani ikimizin gittiği okulun daha iyi versiyonlarından gelen adamlarla bir aradayken, onlardan biri – hem de yüzde yüz.

“Her neyse,” diyorum Hannah’ya. “Mantıklı. Bu çirkin herifi TV’de görmeyi kim ister ki, ha?” Yüzümü buruşturuyorum. Jules’un, sanki az önce kendimi patlatmışım gibi gözlerini benden kaçırdığını görüyorum. Kibirli inek.

“Peki, bu programı yapmak nereden aklına geldi Will?” diye soruyor Hannah. Beni daha fazla utanmaktan kurtarmak için sohbeti devam ettirmeye çalışmasını takdir ediyorum.

“Evet,” diyor Femi. “Biliyor musun, bunu ben de merak ediyordum. Sağ Kalmak’tan mı esinlendin?”

“Sağ Kalmak mı?” Hannah ona doğru dönüyor.

“Okulda oynadığımız bir oyundu,” diye açıklıyor Femi.

Duncan’ın karısı Georgina araya giriyor: “Ah Tanrım. Duncan bana onunla ilgili hikâyeler anlattı. Gerçekten berbat bir şey. Geceleri yataklarından alınıp götürülen, dağ başına bırakılan çocuklar falan—”

“Evet, olan buydu,” diyor Femi. “Küçüklerden bir çocuğu yatağından alıyor ve okuldan mümkün olduğu kadar uzağa, arazinin derinliklerine bırakıyorlardı.”

“Ve büyük arazilerden bahsediyoruz,” diyor Angus. “Dağın başı. Zifiri karanlık. Hiçbir yerden ışık gelmiyor.”

“Çok zalimce bir şey,” diyor Hannah, gözleri iri iri açılıyor.

“Büyük bir gelenektir,” diyor Duncan. “Yüzlerce yıldır yapılyordu, ta okul kurulduğundan beri.”

“Will bunu yapmaya hiç mecbur kalmadı, değil mi dostum?” Femi ona doğru dönüyor.

Will ellerini havaya kaldırıyor. “Kimse gelip beni götürmedi.”

“Evet,” diyor Angus, “çünkü babandan ödleri kopuyordu.”

“En başta çocuğun gözleri bağlanırdı,” diyor Angus, Hannah’ya dönerek, “Böylece nerede olduğunu anlayamazdı. Bazen bir ağaca veya çite bile bağlanırdı ve kendini kurtarması gerekirdi. Beni götürdüklerinde hatırlıyorum da—”

“Altına işedin,” diye tamamlıyor Duncan.

“Hayır, işemedim,” diye cevaplıyor Angus.

“Evet, *işedin*,” diyor Duncan. “Bunu unuttuğumuzu sanma. Çişli.”

Angus bir yudum şarap alıyor. “İyi, tamam, *bir sürü* insan işedi. Acayip dehşet vericiydi.”

Ben kendi Sağ Kalma günümü hatırlıyorum. Eninde sonunda mutlaka olacağını bilsen de, gerçekten başına geldiğinde insanı buna hiçbir şey hazırlayamaz.

“En *çılğınca* da,” diyor Georgina, “Duncan bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyor gibi.” Ona dönüyor. “Değil mi sevgilim?”

“Beni ben yapan şeydi,” diyor Duncan.

Elleri cebinde ve göğsü ileride, sanki tüm değerlendirmelerin kralıymış, sanki burasının sahibi oymuş gibi oturan Duncan’a bakıyorum. Ve aslında onu dönüştürenin ne olduğunu merak ediyorum.

Beni dönüştürenin ne olduğunu merak ediyorum.

“Sanırım zararsız bir şeydi,” diyor Georgina, “kimse ölmedi yani, değil mi?” Hafif bir kahkaha atıyor.

Karanlıkta etrafımdaki fısıltıları duyarak uyandığımı hatırlıyorum. *Bacaklarını tutun... sen başını tut.* Sonra beni aşağı indirirken ve gözlerimi bağlarken nasıl güldüklerini. Sonra seslerini. Bağrısmalar ve tezahüratlardı belki – ama kulaklarımı da kapatan göz bandı yüzünden aşırı şekilde hayvan seslerine benziyordu: ulumalar ve tiz çığlıklar. Gece havasına çıkmam, çıplak ayaklarımın çok üşümesi. Engebeli zeminde hızla tıngırdayarak –bir el arabası olduğunu tahmin ediyorum– o kadar uzun süre gittik ki okul arazisinden çıkmış olmamız gerektiğini düşündüm. Sonra beni bıraktılar, ormanda. Yapayalnız. Kalp atışlarımdan ve ormanın gizemli seslerinden başka hiçbir şey olmadan. Gözümdeki bağı çıkardılar ama ay olmadığı için yine de zifiri karanlıktı. Ağaç dalları yüzümü çiziyordu, ağaçlar o kadar sıkı ki sanki aralarından geçmek için yol yokmuş, sanki üstüme üstüme geliyorlarmış gibi hissediyordum. Çok soğuktu, boğazımın gerisinde kana benzeyen metalik bir tat vardı. Ayaklarımın altındaki ince dallar çıtırdıyordu. Kilometrelerce yürüdüm, muhtemelen daireler çizerek. Bütün gece, ormanın içinde, şafak sökene kadar.

Okul binasına geri döndüğümde, kendimi yeniden doğmuş gibi hissettim. Bir işe yaramadığımı söyleyen öğretmenler bok yesin. Sanki kendileri hiç böyle bir gece geçirdiler del Kendimi yenilmez hissettim. Her şeyi yapabilirmiş gibi.

“Johnno,” diyor Will, “Senin viskiyi çıkarma vaktinin geldiğini söylüyordum. Tadına bir bakalım.” Masadan kalkıyor ve gidip şişelerden birini getiriyor.

“Aa,” diyor Hannah, “bakabilir miyim?” Şişeyi Will’den alıyor. “Çok havalı bir tasarım Johnno. Biriyle birlikte mi çalıştın?”

“Evet,” diyorum. “Londra’da grafik tasarımcı bir arkadaşım var. İyi iş çıkarmış, değil mi?”

“Gerçekten öyle,” diyor Hannah başını sallayarak, yazıların üstünden parmağıyla geçiyor. “Benim de işim bu,” diyor. “İllüstratörüm, çekirdekten yetişme. Ama artık bir milyon yıl geride kalmış gibi geliyor. Temelli doğum iznine ayrıldım.”

“Bakabilir miyim?” diyor Charlie. Şişeyi karısından alıyor ve kaşlarını çatarak etiketi okuyor. “Bir içki imalathanesiyle ortak-sın sanırım? Çünkü burada on iki yıllık diye yazıyor.”

“Evet,” diyorum, kendimi sorguluyor veya bir testten geçi-riliyor gibi hissederek. Sanki Charlie beni faka bastırmaya çalışı-yormuş gibi. Belki de öğretmen olduğu içindir. “Öyleyim.”

“Şimdi,” diyor Will, abartılı jestlerle şişeyi açarken. “Zorlu denemel” Mutfağa sesleniyor, “Aoife... Freddy. Birkaç tane viski kadehi alabilir miyiz lütfen?”

Aoife bir tepsiye koyduğu kadehleri getiriyor.

“Kendine de bir tane al,” diyor Will, sanki malikânenin lor-duymuş gibi, “ve Freddy için. Hepimiz deneyeceğiz!” Sonra, Ao-ife başını iki yana sallarken: “İsrar ediyorum!”

Freddy ayaklarını sürüyerek gelip karısının yanında duruyor. İkisi de tuhaf bir şekilde dikilirken bakışlarını yere dikip mutfak ön-lüğünün ipleriyle oynuyor. Duncan sadece dudaklarını oynatarak, *ucubenin teki*, diyor bize. Belki de adamın yere bakması iyi bir şey.

Aoife’yi inceliyorum. İlk başta düşündüğüm kadar yaşlı de-ğil, belki kırk falan. Yalnızca yaşlı gibi giyiniyor. Görünüşü de iyi – seviyeli, kibar bir tarzda. Böyle soğuk nevale bir kocayla ne işi var merak ediyorum.

Will hepimize viski dolduruyor. Jules sadece birkaç damla istiyor: “Maalesef hiçbir zaman viskiye düşkün olmadım.” Bir yudum alıyor ve gizlemek için elini ağzına götürme fırsatı bula-madan yüzünü buruşturduğunu görüyorum. Ama eli dikkatleri oraya çekiyor. Düşünüyorum da belki de niyeti buydu. En bü-yük hayranım olmadığı gayet açık.

“İyiymiş dostum,” diyor Duncan. “Bana sanki *biraz* Laph-roaig’i hatırlattı, biliyor musun?”

“Evet,” diyorum, “Sanırım öyledir.” Viski konusunda Dun-can’a güvenirim.

Aoife ile Freddy içkilerini mümkün olduğunca çabucak içip kaçarcasına mutfağa dönüyorlar. Onları anlıyorum. Annem

kasabadaki golf kulübünde çalışırdı – Angus ile Duncan'ın anne babalarının muhtemelen üye oldukları türde bir yerde. Golf oynamaya gelenlerin bazen, cömertlik ettiklerini düşünerek ona içki ısmarladıklarını ama bunun yalnızca kendisini tuhaf hissetmesine neden olduğunu söylerdi.

“Bence tadı müthiş,” diyor Hannah. “Şaşırdım. Normalde pek viski meraklısı olmadığımı sana söylemek zorundayım Johnno.” Bir yudum daha alıyor.

“Eh,” diyor Jules. “Misafirlerimiz çok şanslı.” Bana gülümüyor. Fakat bir deyiş vardır ya gözleri gülmüyor diye... Onun gözleri gülmüyor.

Herkese sırtıyorum. Ama kendimi biraz keyifsiz hissediyorum. Sanırım Sağ Kalmak konusu yüzünden. Onlar için –tüm eski Trevellyan öğrencilerinin çoğu için– bunun yalnızca bir oyun olduğunu kendime hatırlatmak zor.

Will'e bakıyorum. Bir eli Jules'un ensesinde ve herkese sırtarak bakıyor. Hayatta her şeye sahip bir adam gibi görünüyor. Ki sanırım öyle. Ve düşünüyorum: Onu da etkilemedi mi, o eski günlerden bahsedilmesi? Birazcık bile mi?

Bu acayip ruh halinden kurtulmak zorundayım. Masanın ortasına hamle yapıp viski şişesini alıyorum. “Sanırım içme oyununu oynamanın zamanı geldi,” diyorum.

“Ah–” diyor Jules, muhtemelen vazgeçirmeye çalışacak ama sesi, herkesten yükselen onaylayıcı haykırıışların arasında boğuluyor.

“Evet!” diye bağıyor Angus. “İrlanda usulü mü?”

“Evet,” diyor Femi. “Okuldayken oynadığımız gibi! Gargara içtiğimizi hatırlıyor musunuz? Alkol derecesinin yüzde ellilerde olduğunu hesaplamıştık.”

“Veya senin gizlice getirdiğin votkayla Dunc,” diyor Angus.

“Tamam,” diyorum, masadan hızla kalkarak. “Gidip bir deste kâğıt getireceğim.” Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum çünkü dikkatimi dağıtacak bir amacım var.

Mutfağa giriyorum ve Aoife'yi ayakta, arkası bana dönük halde, bir tür listenin üzerinden geçerken buluyorum. Öksürdüğümde hafifçe sıcıyor.

"Aoife, canım," diyorum, "bir deste iskambil kâğıdın var mı?"

"Evet," diyor, bir adım uzaklaşarak, sanki benden korkuyormuş gibi. "Elbette. Sanırım salonda bir yerdeydi." Hoş bir aksanı var. İrlandalı kızlardan her zaman hoşlanmışımdır. Aksanları beni gülümsetir.

Kocası da orada, ocakta bir şeyler yapmakla meşgul.

Aoife'yi beklerken, "Yarınki şeyleri mi hazırlıyorsun?" diye soruyorum.

"Hımm," diyor gözlerime bakmadan. Aoife'nin bir dakika kadar sonra kartlarla beraber dönmesine memnun oluyorum.

Masaya gidip kâğıtları herkese dağıtıyorum.

"Ben güzellik uykumu almak üzere kalkıyorum," diyor Jules'un annesi. "Sert içkilere hiç düşkün olmadım." Jules'un sadece dudaklarını oynatarak, doğru değil, dediğini görüyorum. Jules'un babası ile Fransız seksi üvey annesi de müsaade istiyorlar.

"Ben de öyle," diyor Hannah. Charlie'ye doğru bakıyor. "Bizim için uzun bir gün oldu, değil mi aşkım?"

"Bilmiyorum—" diyor Charlie.

"Hadi ama Charlie," diyorum Charlie'ye. "Eğlenceli olacak! Biraz canlan!"

İkna olmuş gibi görünmüyor.

Bekârlığa veda gecesinde işler biraz rayından çıkmıştı. Charlie, zavallı herif, bizimki gibi bir okula gitmemişti, yani olanlara hazırlıktı değildi. O sadece... bir coğrafya öğretmeni. O gece karanlık bir yere gittiğini hissettim. Sanırım kim olsa giderdi. Hafta sonunun geri kalanında hiçbirimizle doğru dürüst konuşmadı.

Eski grubun tekrar bir araya gelmesi yüzündendi sanırım. Çoğu Trevellyan okuluna gitmişti. Hepimizin orası sayesinde birbirimizle bir bağı var. Will ile benimki gibi değil gerçi – o

yalnızca ikimize özgü. Ama diğer şeylerle bağlıyız. Gelenekler, erkeklere has o dostluk. Bir araya geldiğimizde sanki düşünmeyi bir kenara bırakıyoruz.

Sürüklenip gidiyoruz.

HANNAH

Misafir

Peni olayından sonra sağdıçlara karşı gayet temkinliyim. İçtikçe daha çok ortaya çıkıyor: Özel okul öğrencisi tavırlarının altında karanlık ve zalim bir şeyler gizli. Ve şu an kocamın, çete-ye kabul edilmek isteyen bir ergen gibi davranmasından nefret ediyorum.

“Tamam,” diyor Johnno. “Herkes hazır mı?” Masadakilere bakıyor. Gözlerindeki tuhaflığın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gözleri öylesine koyu renk ki irisin nerede bitip gözbebeğinin nerede başladığı anlaşılmıyor. Bu, tuhaf bir şekilde boş bakmasına neden oluyor, bu yüzden güldüğünde bile gözleri tam olarak işbirliği yapmıyor. Buna karşın yüzü biraz fazla canlı, birkaç saniyede bir değişiyor, ağzı çok büyük ve hareketli. Delice bir enerjisi var gibi. Umarım zararsızdır. Üstünüze atlayan kocaman ve korkutucu bir köpeğe benziyor; aslında yüzünüzü parçalamak değil topu fırlatmanızı istiyor.

“Charlie,” diyor Johnno. “Bize katılıyorsun?”

“Charlie,” diye fısıldıyorum, kocamla göz göze gelmeye çalışarak. Bütün gece bana doğru pek bakmadı bile, ya Jules’la ilgileniyor veya gruptan biri olmaya çalışıyordu. Ama ben ona ulaşmak istiyorum.

Charlie çok uysal bir adamdır: Sesini çok ender yükseltir, çocuklara çok ender kızar. Çocuklar azarlanıyorlarsa eğer, normalde bunu yapan ben olurum. Demem o ki, içki içtiğinde kendisinin daha hararetli bir versiyonuna dönüşmez veya alkol onun kötü özelliklerini kuvvetlendirmez. Gündelik hayatta aslında pek kötü bir özelliği yoktur. Evet, belki de tüm öfkesi orada bir yerde, yüzeyin altında saklı olabilir. Fakat onu birkaç defa sarhoş gördüm ve kocamın başka biri tarafından ele geçirilmiş olduğuna yemin edebilirim. Bu da her şeyi daha korkutucu hale getiriyor. Yıllar içinde küçük işaretleri fark etmeyi öğrendim. Ağzının hafifçe kayması, gözkapaklarının düşmesi. Bunları öğrenmek zorundaydım çünkü sonraki aşamanın güzel olmayacağını biliyorum. Beyninde aniden bir havai fişek patlamış gibi oluyor.

Nihayet Charlie bana doğru bakıyor. Başımı yavaşça, açık bir şekilde iki yana sallıyorum, yani ne demek istediğimi yanlış anlaması mümkün değil. *Yapma.*

“Ne halt oluyor orada?” diye ötüyor Duncan. Ah Tanrım, beni yakaladı. Charlie’ye dönüyor. “Karın dizginlerini sıkı mı tutuyor Charlie?”

Charlie’nin kulakları kıpkırmızı kesiliyor. “Hayır,” diyor. “Tabii ki değil. Evet, tamam. Varım.”

Kahretsin. Burada oturup onun aptalca bir şey yapmasına engel olmaya çalışmak ile sonucu ne olursa olsun bunu yapmasına izin verip işin içinden kendi başına çıksın diye bırakmak arasında kalıyorum. Özellikle de Jules’la göstere göstere flört etmesinden sonra.

“Kâğıtları dağıtıyorum,” diyor Johnno.

“Dur,” diyor Duncan, ayağa kalkıyor, ellerini çırpıyor. “Önce okul sloganını söylememiz lazım.”

“Evet,” diye kabulleniyor Femi, ona katılıyor. Angus da kalkıyor. “Hadi Will, Johnno. Eski günlerin hatırına yapalım.”

Johnno ile Will de kalkıyor.

Onlara bakıyorum; beyaz gömlekleri ve koyu renk pantolonlarıyla, bileklerindeki pahalı saatleriyle Johnno'nun dışında hepsi son derece şık. O zamanlardan sonra belli ki çok başarılı olmalarına rağmen, bu adamların ne diye hâlâ okul günlerine takıntılı olduklarını merak ediyorum. O boktan, eski Dunraven Lisesi hakkında konuşup durduğumu hayal bile edemiyorum. Oraya karşı bir küskünlüğüm falan yok ama o kadar fazla düşündüğüm bir yer de değil. Herkes gibi, mezun olanların imzalarıyla dolu bir gömlekle ayrıldım ve bir daha hiç arkama bakmadım. Bu adamlar saat 3.30'da okuldan çıkıp evde *Hollyoaks* dizisi izlememişler – çocukluklarının bir parçasını orada bırakmış olmalılar.

Duncan bir yumruğuyla yavaşça masaya vurmaya başlıyor. Etrafına bakıp diğerlerini de kendisine katılmaya teşvik ediyor. Onlar da katılıyorlar. Sesler giderek yükseliyor, masaya daha hızlı, daha coşkuyla vuruyorlar.

Duncan şarkı söyler gibi, "*Fac fortia et patere,*" diyor, sanırım Latince olmalı bu.

"*Fac fortia et patere,*" diye tekrarlıyor diğerleri.

Ve sonra, bir tür alçak sesli, azimli mırıltıyla devam ediyorlar:

*"Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo.
Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebo!"*

Bu adamları izliyor, titreşen mumların ışığında gözlerinin nasıl da ışıldadığına bakıyorum. Yüzleri kızarmış – heyecanlılar, sarhoşlar. Omurgamda bir karıncalanma var. Mumlar, pence-relere dayanan karanlık, söyledikleri şarkının tuhaf temposu ve masaya vurmalar, birdenbire bir tür şeytani ayin izliyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Tehditkâr bir unsur var sanki. Bir elimi göğsüme koyuyorum ve kalbimin aşırı hızlı çarptığını hissedebiliyorum, tıpkı korkmuş bir hayvan gibi.

Gürültü yoğunlaşıp doruğa ulaşıyor, ta ki masadaki tabaklar ve çatak bıçaklar zıplamaya başlayana kadar. Bir bardak masanın kenarından uçuyor ve yere çarpıp paramparça oluyor. Benden başka kimse aldırıyor.

*"Fac fortia et paterel
Flectere si nequeo superos,
Acheronta movebol"*

Ve sonra, nihayet, tam da artık daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde, hepsi birden bağırıp duruyorlar. Birbirlerine bakıyorlar. Alınları terden parlıyor. Gözbebekleri daha büyük görünüyor, sanki bir fırt çekmişler gibi. Şimdi sırtlan benzeri sırtıyor hepsi, dişlerini göstere göstere, birbirlerinin sırtlarına vuruyor, canlarını acıtacak biçimde yumruk atıyorlar. Johnno'nun diğerleri kadar gülmediğini fark ediyorum. Sırtışı bir şekilde ikna edici gelmiyor.

"Söylediklerinizin anlamı neydi?" diye soruyor Georgina.

"Angus," diyor Femi, "Latince dâhisi sensin."

"İlk kısmı," diyor Angus, "şu demek: 'Cesur davran ve sabırlı ol.' Bu, okulun ilkesiydi. İkinci kısmı bizler ekledik: 'Eğer cennetin kararını değiştiremezsem, kıyameti koparırım.' Ragbi maçlarından önce söylenirdi."

"Ve sonrasında," diyor Duncan, edepsiz bir gülümsemeyle.

"Aşırı tehditkâr," diyor Georgina. Ama kızarmış, terlemiş, bakışları vahşileşmiş kocasına, sanki daha önce onu hiç bu kadar çekici bulmamış gibi bakıyor.

"Zaten amaç buydu."

"Tamam, hanımlar," diye bağırıyor Johnno. "Dalga geçmeyi bırakma ve biraz içme vakti!"

Diğerleri bir kez daha kükreyerek onaylıyor. Femi ile Duncan viskiyi şarapla, yemekten artan sosla, tuz ve karabiberle karıştırıyor, böylece iğrenç kahverengi bir çorba haline geliyor.

Sonra oyunları başlıyor; hepsi birden ellerini masaya vuruyor ve avazları çıktığı kadar bağıyor.

İlk kaybeden Angus oluyor. İçerken karışım tertemiz beyaz gömleğine dökülüp kahverengi lekeler bırakıyor. Diğerleri onu yuh alıyor.

“Seni salak!” diye bağıyor Duncan. “İçtiğinden fazlası boy-nuna döküldü.”

Angus son yudumları yutup geçiriyor. Gözleri pörtlüyor.

Sıra Will’de. Karışımı ustaca yuvarlıyor. Boğazında çalışan kasları izliyorum. Bardağı başının üstünde ters çeviriyor ve sırtıyor.

Ondan sonra, bütün kartları biten Charlie var. Bardağına bakıp derin bir nefes alıyor.

“Hadi ama, seni korkak!” diye bağıyor Duncan.

Bunu seyredemem. Bunu seyretmek zorunda değilim. Gıcık Charlie, diye düşünüyorum. Bu hafta sonunu baş başa geçirecektik güya. Madem kendini aşağılamak istiyor keyfi bilir. Ben onun karısıyım, annesi değil. Ayağa kalkıyorum.

“Ben yatıyorum,” diyorum. “Herkes iyi geceler.”

Ama kimse cevap vermiyor, hatta bana doğru bakmıyorlar bile.

Hemen yandaki kapıyı itip salona giriyorum ve yürürken aniden şaşırıp olduğum yerde kalıyorum. Karanlıkta, kanepede oturan bir figür var. Bir an sonra onun Olivia olduğunu anlıyorum. “Ah, selam,” diyorum.

Başını kaldırıyor. Uzun bacaklarını öne uzatmış, ayakları çıplak. “Selam.”

“İçeridekilerden gına mı geldi?”

“Evet.”

“Bana da,” diyorum. “Daha oturacak mısınız?” diye soruyorum.

Omuz silkiyor. “Yatmanın anlamı yok. Odam şunların hemen yanında.”

Sanki bunu bekliyormuş gibi yemek odasından alaycı kahkaha patlamaları duyuluyor. Birileri haykırıyor: “İç – hepsini yuvarla!”

Şimdi tempo tutuyorlar: *Yuvarla, yuvarla, yuvarla* – aniden değişiyor; *kıyameti kopar, kıyameti kopar, KIYAMETİ KOPARI* Masaya vurulan yumrukların sesi duyuluyor. Sonra başka bir şey daha parçalanıyor – başka bir bardak mı? Birisi kelimeleri yuvarlayarak konuşuyor: “Johnno, siktiğimin salağı!”

Zavallı Olivia, tüm bunlardan kaçması olanaksız. Kapı eşliğinde oyalanıyorum.

“Sorun değil,” diyor Olivia. “Kimsenin bana eşlik etmesine ihtiyacım yok.”

Ama kalmam gerektiğini hissediyorum. Onun için üzülüyorum. Ve aslında, kalmak *istediğimi* fark ediyorum. Daha erken saatlerde, onunla mağarada oturup sigara içmek hoşuma gitti. Kızda heyecan veren bir şey, tuhaf bir gerilim var. Dilimdeki tütün tadıyla onunla konuşurken, neredeyse yeniden on dokuz yaşında olduğumu, yattığım oğlanlardan bahsettiğimi hayal edebilirdim – iki çocuk annesi ve boğazına kadar ev kredisine batmış bir kadın olduğumu değil. Ayrıca Olivia’nın bana birini hatırlattığı gerçeği de var. Ama kim, aklıma gelmiyor. Bu beni rahatsız ediyor, tıpkı bir kelimeyi bulmaya çalıştığınızda dilinizin ucuna kadar gelip bir türlü çıkaramamanız gibi.

“Aslında,” diyorum, “o kadar yorgun değilim. Ve iki çılgın çocukla ilgilenmek için yarın sabah erkenden kalkma mecburiyetim yok. Odamızda biraz şarap var, gidip getirebilirim.”

Olivia hafifçe gülümsüyor, bunu yaptığını ilk kez görüyorum. Sonra elini kanepenin minderinin arkasına sokup pahalı görünen bir votka şişesi çıkarıyor. “Daha erken saatlerde mutfaktan aşırıdım,” diyor.

“Ya,” diyorum. “Eh, daha iyi.” Bu gerçekten yine on dokuz yaşında olmaya benziyor.

Olivia şişeyi bana uzatıyor. Kapağı açıp bir yudum alıyorum. Boğazımı yakarak mideme iniyor, nefesimi tutuyorum. “Vay. En son bunu ne zaman yapmıştım hatırlamıyorum.” Şişeyi ona veriyorum ve ağzımı siliyorum. “Konuşmamız yarıda kalmıştı, değil mi? Bana şu çocuğu anlatıyordun – Callum muydu? Ayırılmanızı.”

Olivia gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor. “Sanırım ayrılmak yalnızca başlangıçtı,” diyor.

Yandaki odadan bir kahkaha tufanı daha kopuyor. Daha çok el masaya vuruyor. Daha çok sarhoş erkek sesi birbirine bağırıyor. Kapiya bir şey çarpıyor, sonra Angus içeri düşüyor, pantolonu ayak bileklerinde, aleti iğrenç bir şekilde ortada.

“Pardon hanımlar,” diyor sarhoş bakışlarla. “Bana aldırmayın.”

“Of, Tanrı aşkına,” diye patlıyorum, “siktir git şuradan ve bizi rahat bırak!”

Olivia bana bakıyor, etkilenmiş, sanki böyle bir şey söyleyeceğimi beklemiyormuş gibi. Ben de beklemiyordum. Nereden çıktığından tam olarak emin değilim. Belki de votka yüzündendir.

“Biliyor musun?” diyorum. “Belki de burası sohbet etmek için en uygun yer değildir, ne dersin?”

Başını iki yana sallıyor. “Mağaraya gidebiliriz?”

“Şey—” Gece yarısı adada dolaşmayı planlamamıştım. Ayrıca etrafta bataklık falan varken gece vakti dışarıda gezinmenin tehlikeli olduğundan eminim.

“Unut gitsin,” diyor Olivia hemen. “Anladım. Ben sadece—çok tuhaf— orada sohbet etmenin daha kolay olduğunu hissettim.”

Aniden daha önce hissettiğim şeyi hissediyorum yine. Eski bir heyecan, kuralları bozma duygusu. “Hayır,” diyorum. “Hadi yapalım. Ve şu şişeyi de al.”

Folly’dan gizlice, yan kapıdan çıkıyoruz. Burası gece gerçekten ürkütücü bir yer. Yakınlardan gelen, kayalara vuran dalgaların sesi dışında aşırı sessiz. Ara sıra kolumdaki tüyleri diken diken eden tuhaf, boğuk bir gıdıklama duyuluyor. Sonunda bu

sesi bir tür kuşun çıkarıyor olabileceğini fark ediyorum. Sese bakılırsa epey büyük bir kuş olmalı.

Yola devam ederken, cep telefonumdaki fenerin ışığında harabe evlerin karaltıları beliriyor. Karanlık, açık pencereler boş gözçukurlarına benziyor ve sanki orada dışarı bakan, bizim geçmemizi izleyen birileri olabilirmiş gibi huzursuz edici bir duygu veriyor. İçeriden gelen sesleri de duyabiliyorum: hıştırtılar, çıtırtılar ve gıcirtılar. Muhtemelen sıçanlardır – gerçi bu da tam olarak rahatlatıcı bir düşünce değil.

Yürürken etrafımızda bir şeylerin hareket ettiğinin farkındayım – doğru dürüst göremeyecek kadar hızlı, ayın zayıf ışığında anlık yakalanan hareketler. Bir şey yüzümün o kadar yakınında uçuyor ki yanağımın hassas derisine dokunduğunu hissediyorum. Geri sıçrayıp o şeyi uzaklaştırmak için elimi uzatıyorum. Yarasa mı? Kesinlikle böcek olamayacak kadar büyük bir şeydi.

Mağaraya inerken önümüzdeki duvarda insan şeklinde karanlık bir figür beliriyor. Şaşkınlıktan neredeyse elimdeki şişeyi düşürüyordum, bir an sonra kendi gölgem olduğunu fark ediyorum.

Burası insanı hayaletlerin varlığına inandırabilecek bir yer.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Dört sağdıç bir arama takımı oluşturuyor. Bir ilkyardım seti alıyorlar. Girişi aydınlatmak için konulan büyük parafin meşaleleri kavriyorlar.

“Tamam çocuklar,” diyor Femi. “Herkes hazır mı?”

Hazırlıkları boyunca uygunsuz bir heyecanın eşliğinde tuhaf, hararetli bir enerjiye sahiplerdi. Bir görev için hazırlanan izcilere, bir zamanlar gece yarısı cesaret gösterisinde bulunan okul çocuklarına benziyorlar.

Diğer misafirler hazırlıkları epey sessiz bir şekilde izliyorlar, iş kendilerinden çıktığı, aydınlık ve sıcak bir yerde kalmalarına izin verilmiş olduğu için rahatlamış durumdalar.

Çadırda kalıp onların gidişini izleyenlerin gözünde, cadı avına çıkmış orta çağ köylülerine benziyorlar: Yanan meşaleler, coşku. Rüzgâr ve ışıkların kesilmesi her şeye gerçeküstü bir duygu katıyor. Orada bir yerde olduğu farz edilen ölümün keşfi olağanüstü bir boyut kazanıyor: Tam da gerçek değil gibi. Ayrıca neye inanacaklarına, histerik bir ergenin sözlerine gerçekten güvenip güvenemeyeceklerine karar vermeleri zor. İçlerinden bazıları hâlâ, tüm bunların korkunç bir yanlış anlama olduğunu umuyor.

Küçük grup çadır girişinin çırpınan kanatlarından yürüyüp geçerken sessizce izliyorlar. Meşalelerini havaya kaldırarak gürültülü yabani geceye, fırtınaya çıkarken.

Önceki Gün

OLIVIA

Nedime

Deniz mağaraya kadar yükselmiş, yani gerçekten ayaklarımızıza geliyor, su mürekkep gibi siyah. İçerisini daha küçük, daha klostrofobik hale getiriyor. Hannah ile öncekinden daha yakın oturmak zorundayız, dizlerimiz birbirine değiyor, salondan arakladığımız cam fener içindeki mumla önümüzdeki kayanın üzerinde duruyor.

Buraya neden Fısıltı Mağarası dediklerini şimdi anlıyorum. Yükselen su içerisinin akustiğini değiştirmiş, bu yüzden söylediğimiz her şey fısıltı gibi yankılanıyor, sanki gölgelerin içinde biri dikiliyor ve her kelimeyi tekrar ediyor. Orada gerçekten birinin olmadığına inanmak zor. Sık sık arkama dönüp kontrol ederek yalnız olduğumuzdan emin olmaya çalışırken buluyorum kendimi.

Mumun yumuşak ışığında Hannah'yı çok iyi göremiyorum. Ama nefes alışını duyuyor, parfümünü alıyorum.

Votka şişesini sırayla birbirimize uzatıyoruz. Şimdiden biraz sarhoşum, sanırım yemekten beri. Pek fazla bir şey yiyemedim ve içki doğruca beynime gitti. Ama ona anlatmak için daha

sarhoş olmam lazım, öyle sarhoş olmalıyım ki beynim kelimeleri durduramayacak hale gelmeli. Aslında bu aptalca geliyor, çünkü son zamanlarda olanları birilerine anlatmaya o kadar çok ihtiyaç duyuyorum ki bazen aniden içimden püskürüp çıkacağını sanıyorum. Ama şu an tam da dökülmek üzereyken dilimin tutulduğunu hissediyorum.

Önce Hannah konuşuyor. “Olivia.”

Mağara fısıldayarak cevap veriyor: *Olivia, Olivia, Olivia.*

“Tanrım,” diyor Hannah, “şu yankı. Eski sevgilin... sana bir şey yaptı mı? Tanıdığım biri—” Durup tekrar başlıyor. “Kız kardeşim, Alice. Üniversitedeyken bir erkek arkadaşı vardı. Ve erkek arkadaşı ayrıldıklarında gerçekten çok kötü tepki verdi. Yani gerçekten, *gerçekten* kötü—”

Hannah’nın daha fazlasını anlatmasını bekliyorum ama anlatmıyor. Onun yerine şişeyi benden alıyor ve çok uzun bir yudum çekiyor, neredeyse dört yudum kadar.

“Hayır, öyle bir şey değildi,” diyorum. “Evet, Callum iğrenç herifin tekiydi. Yani, hemen sonrasında Ellie ile takılmakla pek incelikli davranmadı. Ama ayrılmayı isteyen oydu, yani öyle bir şey değildi.” Şişeyi ondan alıp büyük bir yudum içiyorum. Şişenin ağzının kıyısında kalan rujun tadını alabiliyorum. “Dönem bittikten sonra yaz tatilindeydi. Jules’un Islington’daki evinde kalıyordum, kendisi iş için birkaç gün yoktu.”

Karanlığa doğru konuşuyorum, mağara kendi kelimelerimi bana geri fısıldıyor. Ne kadar yalnız hissettiğimi Hannah’ya anlatırken buluyorum kendimi. Her zaman çok heyecan verici bulduğum ama bunu paylaşacak kimsem olmadığını fark ettiğim o devasa büyük şehri. Cuma gecesi olduğunu ve Jules’un dairesinden biraz aşağıdaki Sainsbury’ye gidip kendime cipsle kahvaltıda yemek için süt ve gevrek aldığımı, eve dönüş yolunda barların önünde dikilmiş içen, kahkahalar atan tüm o insanların önünden geçtiğimi. Turuncu alışveriş çantam ve dört gözle beklediğim Netflix gecemle kendimi nasıl lanet bir ezik gibi

hissettiğimi. Böyle zamanlarda nasıl hep Callum'u ve birlikte olsaydık neler yapacağımızı düşündüğümü ve bunun kendimi daha da yalnız hissetmememe neden olduğunu.

Hannah'yı doğru dürüst tanımadığım halde ona tüm bunları anlattığıma hâlâ inanamıyorum. Ama belki de mesele budur. Belki de buradaki tüm insanların içinde, esasında bir yabancı olduğu için anlatabileceğim tek kişi odur. Votka da kesinlikle yardım ediyor tabii, ve burasının çok karanlık olması, onun yüzünü zar zor görebildiğim gerçeği de. Yine de ona her şeyi anlatabileceğimi sanmıyorum. Bunu yaptığımı düşünmek paniğe kapılmama neden oluyor. Ama belki, en baştan başlayıp çoğunu anlattıktan sonra her şeyi anlatmaya cesaret bulurum.

"Telefonuma bakıyordum," diyorum, "ve Callum'un Ellie ile birlikte olduğunu görebiliyordum. Bütün fotoğraflarını Snapchat'te paylaşmıştı. Callum'un kucağında oturduğu bir fotoğraf vardı. Sonra bir tane de onunla öpüşürken bir yandan da ortaparmağını kameraya kaldırdığı vardı, sanki fotoğraflarının çekilmesini istemiyormuş gibi... ama gitmiş bütün dünya görsün diye paylaşmış, Tanrı aşkına."

Hannah şişeden bir yudum çekiyor, nefes veriyor. "Kendini çok kötü hissetmişsindir," diyor. "Bunları görmek. Tanrım, sosyal medya bir sürü sorunun kaynağı."

"Evet." Omuz silkiyorum. "Kendimi biraz... bok gibi hissettim." İyiden iyiye takipçi bir sapık gibi görünmeyeyim diye ona o fotoğraflara kaç defa baktığımı, orada oturup alışveriş çantama sarılarak fotoğraflara bakarken nasıl ağladığımı anlatmadım. "Arkadaşlarım biraz eğlenmem gerektiğini söylüyorlardı," diyorum. "Yani Callum'a neler kaybettiğini göstermek falan gibi. Sürekli şu arkadaşlık uygulamalarına kayıt olmamı söyleyip duruyorlardı ama üniversitedeyken yapmak istememiştim, enstest yapmak gibi olurdu."

"Nasıl, Tinder gibi uygulamalar mı?"

Sanırım yeni nesil gibi takıldığını göstermeye çalışıyor. "Evet ama artık Tinder'ı pek kullanan yok."

“Pardon,” diyor. “Ben yaşlıyım, unutma. Ne bilirim ki?” Bunları biraz efkârlı bir şekilde söylüyor.

“O kadar yaşlı değilsin,” diyorum.

“Şey... teşekkürler.” Dizi benimkine çarpıyor.

Votkadan bir yudum daha alıyorum. Ve Jules’un dairesindeki o gece şaraplarından birini içtiğimi ve üniversitede, civardaki barlarda üç sterline içtiğimiz onca şeyin nasıl da sidik gibi geldiğini hatırlıyorum. Elimde Jules’un kocaman kadehlerinden biri, üzerimde sutyenim ve pantolonumla evde gezinirken kendimi nasıl da iyiden iyiye entelektüel hissettiğimi hatırlıyorum. Omasının kendi dairem olduğunu, dışarıya çıkıp bir erkek bulacağını ve onu buraya getirip düzeceğimi hayal etmiştim. Ve *bunun* Callum’a ders olacağını.

Tabii ki bunu *gerçekten* yapmayı planlamıyordum. Daha önce yalnızca bir kişiyle, Callum’la seks yapmıştım. O zaman bile gayet donuktum.

“Bir profil oluşturdum,” diyorum Hannah’ya. “Londra’nın farklı olduğuna karar verdim. Londra’da biriyle çıkabilirdim ve ertesi gün bütün kampüsün dilinde olmazdı.”

“Biraz etkilendim,” diyor Hannah. “Hiçbir zaman böyle bir şey yapacak kadar cesur olmadım. Peki ama sen, anlarsın... güvenliğin konusunda endişelenmedin mi?”

“Hayır,” diyorum. “Geri zekâlı değilim. Gerçek adımları vermedim. Veya yaşımı.”

“Ha,” diyerek başını sallıyor Hannah. “Doğru ya.” Pek ikna olmamış ve başka bir şey söylememek için çaba harcıyormuş izlenimine kapıldım.

Aslında yaşımı yirmi altı olarak kaydetmiştim. Koyduğum profil resmi bana benzemiyordu bile. Jules’un dolabını altüst ettim, mükemmel bir makyaj yaptım. Zaten bir anlamda *mesele* kendime benzememektir.

“Kendime Bella dedim,” diyorum. “Bilirsin, hani şu soyadı Hadid olan gibi?”

Hannah'ya yatağın üstüne oturup gözlerim bulanana kadar bütün erkeklerin fotoğraflarına baktığımı anlattım. "Çoğunun yaşı büyüktü," diyorum. "Spor salonunda, tişörtlerini kaldırmının veya güneş gözlüğü takmanın kendilerini havalı gösterdiğini düşünüyorlardı." Neredeyse vazgeçmek üzereydim.

"Ama bir adamla eşleştim," diyorum Hannah'ya. "Dikkatimi çekti. Farklıydı."

İlk hareketi ben yaptım. Hiç yapacağım şey değildi ama Jules'un şarabıyla biraz çakırkeyif olmuşum.

Buluşmak için müsait misin? diye yazdım.

Evet, diye geldi cevabı. *Çok isterim Bella. Sana ne zaman uyar?*

Bu geceye ne dersin?

Uzun bir duraklama oldu. Sonra: *Oyalanmıyorsun.*

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca tek boş gecem. Bu ifade hoşuma gitti. Sanki daha iyi yerlerde olacaktım gibi.

Tamam, diye yazdı adam. *Çıkıyoruz o zaman.*

"Nasıl biriydi?" diye soruyor Hannah, çenesini eline dayıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor, beni yakından izliyor.

"Fotoğrafından daha seksi. Benden biraz daha büyük."

"Ne kadar büyük?"

"Ee... on beş yaş kadar olabilir."

"Peki." Şok olmamış gibi mi davranmaya çalışıyor? "Nasıl biriydi? Gerçekten buluştuğunuzda?"

O geceyi düşünüyorum. İlk başta ortaya çıktığında onu görmek benim için zordu. "Sanırım seksi olduğunu düşündüm. Ve... bir erkeğe daha çok benziyor gibiydi. Karşılaştırıncaya, Callum onun yanında çocuk gibi kalmıştı." Geniş omuzları vardı, sanki çok egzersiz yapmış gibi ve bronz bir teni. Kıyaslayınca Callum cılız küçük bir oğlan çocuğu gibi kalıyordu. Doğru düğün erkekler yeni ilgi alanım, diye karar verdim. "Ama," diyorum

omzumu silkerek, Hannah beni göremiyor olsa da. “Bilmiyorum. Sanırım seksi bir adam olmasına rağmen, ilk başta bir yanım onun Callum olmasını tercih ederdi.”

Hannah başını sallıyor. “Evet,” diyor anlayışlı bir tavırla. “Anlıyorum. Birine gönül verdiğinde Brad Pitt gelse fark etmez—”

“Brad Pitt gerçekten çok *yaşlı*,” diyorum.

“Ee... Harry Styles?”

Bu neredeyse beni gülümsetiyor. “Evet. Olabilir. Veya Timothée Chalamet.” Hep Callum’un biraz ona benzediğini düşünmüşümdür. “Ama Callum muhtemelen beni bir an olsun aklımdan geçirmemiştir, özellikle de Ellie’nin o salak koca memeleri yüzünün önündeyken.” Kendime, onu düşünüp durmaktan vazgeçsen iyi olur, diyorum.

“Peki şu adam... neydi adı?”

“Steven.”

“Bir şey söyledi mi? Buluştuğunuzda, çok daha genç olduğunu falan?”

Ona şöyle bir bakış atıyorum. Sesi biraz yargılayıcı gibi geliyor.

“Pardon,” diyor gülerek. “Ama cidden, söyledi mi?”

“Evet, söyledi. Gerçekten yirmi altı yaşında olup olmadığımı sordu. Ama şüphelenmiş gibi sormadı, daha çok, bilmiyorum... sanki ikimizin arasında bir şakaymış gibi sordu. Onun için sorun değilmiş gibi görünüyordu, o zaman yani. Ve nazikti,” diyorum, gerçi şu an hatırlamak zor. “İyi vakit geçiriyordum. Bütün şakalarım gülüyordu. Benim hakkımda *bir sürü* soru sordu.”

Zihnimi o geceye döndürüyorum. Doğruca beynime giden içkilerle o barda olmak; Negronis içiyordum çünkü bunun beni daha büyük göstereceğini düşünmüştüm. “Asıl planım bir fotoğraf çekmekti,” diyorum, “Instagramda paylaşmak.” Callum’un neler kaybettiğini görmesini sağlamak.

“Sanırım...” Hannah bana bakıyor, “bundan daha fazlası oldu?”

“Evet.” Votkadan bir yudum alıyorum.

O ânı hatırlıyorum, onun veda edeceğini düşündüğüm zamanı ama taksinin kapısını açtı ve bana dönerek şöyle dedi: “Ee, binecek misin?” Ve takside (Uber bile değildi, sıradan siyah bir taksidi), içimdeki o küçük sesin nasıl konuşup durduğunu hatırlıyorum: *Ne yapıyorsun sen? Adamı tanımıyorsun bile!* Ama sarhoş yanımda, buna hazır olan yanımda, ona çenesini kapatmasını söylüyordum.

Jules’un evine gittik çünkü adam kendi evine yeni taşınmıştı ve doğru düzgün mobilyası yoktu. Bu konuda biraz kötü hissettim ama çarşafı yıkayacağımı söyledim kendime.

“Vay,” dedi, “Etkileyici bir ev. Hepsi sana mı ait?”

“Evet,” dedim, onun gözünde iyice entelektüel göründüğümü hissederek.

“Ve sonra seviştik,” diyorum Hannah’ya. “Sanırım sarhoşluğum geçmeden önce yapmak istedim.”

“İyi miydi?” diye soruyor Hannah. Sesi heyecanlı çıkıyor. Ve sonra: “Uzun zamandır seks yapmadım. Kusura bakma. Bunun fazla özel olduğunu biliyorum.”

Charlie ile onu seks yaparken düşünmemeye çalışıyorum. “Evet,” diyorum. “Biraz... anlarsın. Sert mi desem? Beni duvara itti, eteğimi belime kadar sıyırdı, donumu indirdi. Ve sonra... Şundan biraz daha alabilir miyim?” Hannah şişeyi bana uzatıyor ve hızla bir yudum alıyorum. “Sonra aşağı doğru indi, düş almadım olmama rağmen. Böylesini tercih ettiğini söyledi.”

“Peki,” diyor Hannah. “Tamam. Vay canına.”

Callum’la ben öyle aşırı maceralı şeyler yapmamıştık hiç. Sanırım Steven’la yaptığım seks, Callum’la yaptığım her şeyden çok daha iyiydi; ağzını kullanarak boşalmamı sağladığı ilk seferden sonra tuhaf bir şekilde bir an için ağlayacak gibi olmama rağmen.

“Daha sonra onu birkaç defa falan daha gördüm,” diyorum Hannah’ya.

Hannah'nın başını salladığını görmekten çok hissediyorum, başı benimkine o kadar yakın ki havanın hareketini algılıyorum. Kendimi Steven'in gözünden görmenin ne kadar hoşuma gittiğini Hannah'ya anlatıyorum: seksi, maceraperest biri. Bazen bir şeylerin boyumu aştığını hissetmeme, Steven'in yatakta benden istediği şeylerin her zaman hoşuma gitmiyor olmasına rağmen.

"Yani," diyorum, "Callum'la olduğu gibi değildi, sanki onunla..."

"Ruh eşi mi?" diye soruyor Hannah.

"Evet," diyorum. Biraz ürkütücü bir sözcük ama aynı zamanda da kesinlikle doğru. "Bu farklıydı, sanırım. Steven'la olduğumda sanki bana yalnızca kendisinin minicik bir kısmını gösteriyordu, böylece—"

"Daha fazlasını görmek istemeni sağlıyordu?"

"Evet. Ona karşı bir tür takıntı geliştirmiştım sanki. Ayrıca yetişkin bir adamdı ve son derece entelektüeldi ama *beni* istiyordu. Derken—" Omzumu silktim. "Her şeyi berbat ettim."

Hannah kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Galiba ona *olgun* olduğumu kanıtlamak istiyordum. Ayrıca birlikte hiçbir şey *yapmıyorduk*, yalnızca buluşup sevişiyorduk işte. Sanki... sanki benimle yalnızca bu yüzden ilgilendiğine dair bir his vardı içimde."

Hannah başını sallıyor.

"Fakat yaz sonunda Jules'un dergisi V&A'da bir parti düzenledi ve Steven'ı oraya götürmenin havalı olacağını düşündüm. Düzgün bir randevu. Onu biraz etkileyecek bir şey. Benim yetişkin ve olgun olduğumu düşünmesini sağlayacak."

Hannah'ya o merdivenlerden çıktığını ve hepsi de son derece olgun, göz kamaştırıcı insanların film yıldızları gibi etrafta dolaştığını gördüğümü anlatıyorum. Ve listede isimlerimizi kontrol eden adamın bana sanki orada olmamam gerekmiş gibi baktığını, oysaki Steven'in oraya mükemmel uyduğunu.

"Biraz gergindim," diyorum. "Özellikle de Steven'ı Jules'la tanıştıracam için. Ve bütün içkiler bedavaydı. Epey içtim,

kendime güvenimi kazanmak ve öyle hissetmek için. Kendimi ahmak yerine koydum. Tuvalete gidip kusmak zorunda kaldım, berbat bir haldeydim. Sonra Steven beni bir taksiye bindirip Jules'un evine gönderdi ve benimle gelmesini teklif bile edemedim çünkü daha sonra Jules da eve gelecekti. Şoföre adresi verdiğini hatırlıyorum. Sonra da eve sağ salım girdiğimden emin olmasını tembihledi, sanki çocukmuşum gibi."

"Seninle gelmeliydi," diyor Hannah. "Her şeyin yolunda gittiğinden *kendisi* emin olmalıydı. Bu işi taksi şoförüne bırakmamalıydı."

Omuz silkiyorum. "Belki de. Ama lanet olası bir utanç kaynağıydım. Benden kurtulmak istemesine şaşırmadım."

Taksinin camından ona baktığımı ve şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: *Her şeyi mahvettim!* Eğer onun yerinde olsaydım, belki de doğruca partiye geri döner ve içki içmeyi bilen kendi yaşındaki insanlarla takılırdım.

"O günden sonra benden kaçmaya başladı." Ne demek istediğimi anlamamış olma ihtimaline karşı, "Hani mesajlarıma cevap vermemek gibi? İki mavi tık işaretini görebildiğim halde," diyorum.

Hannah başını sallıyor.

"Üniversiteye döndüm. Bir gece dışarıdayken, biraz sarhoş ve üzgünken ona *on* tane mesaj gönderdim. Gecenin ikisinde Halls'a yürürken arayıp ona ulaşmaya çalıştım. Cevap vermedi. Mesajlarıma da cevap vermedi. Onu bir daha asla görmeyeceğimi biliyordum."

"Hay aksi," diyor Hannah.

"Evet."

"Peki o kadar mı?" diyor soruyor, ben başka bir şey söylemeyince. "Onu tekrar gördün mü?" Ve sonra, ben cevap vermeyince: "Olivia?"

Ama konuşamıyorum. Sanki önceden bir tür büyü'nün etkisindeymişim gibiydi, konuşmak çok kolaydı. Şimdi ise kelimeler boğazıma takılıyormuş gibi hissediyorum.

Aklımda o görüntü var. Beyaz üzerine kırmızı. Her yer kan.

Folly'ye döndüğümüzde Hannah yıkılmak üzere olduğunu söylüyor. "Doğruca yatağa gidiyorum," diyor. Anlıyorum. Mağarada her şey farklıydı. Votka ve mum ışığıyla karanlıkta otururken her şeyi konuşabilirmişiz gibi gelmişti. Şimdi gereğinden fazla şey paylaşmışız gibi hissediyorum. Sanki bir sınırı geçmiştiz gibi.

Yine de uyuyamayacağımı biliyorum, özellikle de tüm o he-rifler odamın hemen dibinde oyun oynarken. Bu yüzden biraz duvara yaslanıp kafamda koşturan düşünceleri sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Selam."

Neredeyse yerimden zıplıyorum. "Kahretsin—"

Baş sağdıç Johnno'ymuş. Ondan hoşlanmıyorum. Daha önce bana nasıl baktığını gördüm. Üstelik sarhoş; bunu anlayabiliyorum ve üstelik *ben* de epey sarhoşum. Yemek odasından süzülen ışıktaki yüzünde kocaman bir sırıtiş, daha çok pis pis bir gülümseme olduğunu görebiliyorum. "Tüttürmek ister misin?" Kocaman, leş gibi ot kokan bir cigara uzatıyor. Ağzına değen ucunun ıslak olduğunu görebiliyorum.

"Hayır sağ ol," diyorum.

"Ne kadar uslu bir davranış."

İçeri girmek için hamle yapıyorum ama kapıya uzanırken Johnno kolumu yakalıyor, biraz fazla sıkıyor. "Biliyorsun, yarın dans etmeliyiz, sen ve ben. Sağdıç ve nedime."

Başımı iki yana sallıyorum.

Yana adım atıp beni daha yakınına çekiyor. Benden çok daha iri. Ama burada bana bir şey yapamaz, değil mi? Herkes yukarıdayken?

"Bu konuyu düşünmelisin," diyor. "Seni şaşırtabilir. Yaşı büyük bir adam."

"Çek lanet olası ellerini üstümden," diye tıslıyorum. Odamdaki jileti düşünüyorum. Keşke yanımda olsaydı, sırf yamacımda olduğunu bilsem bile yeterdi.

Kolumu çekip elinden kurtarıyorum ve kapıyı açmaya çalışıyorum, parmaklarım işlerini doğru düzgün yapmıyor. Bu sırada onun gözünü kırpmadan beni izlediğini hissediyorum.

JOHNNO

Baş Sağdıç

Odama çıktım, cigarayı bitirdim. Otu Dublin'e geldiğimde bulmayı başarmış, Temple Bar civarındaki turistlerle takılmıştım. Benim çocuktan her zaman aldığım mal kadar sert olduğundan emin değilim ama uyumama yardım edeceğini umuyorum. Bu gece biraz yardıma ihtiyacım var.

Burada, adada olmak, tekrar Trevellyan okulunda olmak gibi. Belki de burası yüzündendir. Falezler, deniz. Pencereden duyabildiğim tek şey aşağıdaki kayalara vuran dalgaların sesi. Okuldaki yatakhaneyi hatırlıyorum: yatak sıraları ve pencerenin dışındaki demirler. Bizi güvende veya içeride tutmak için; belki ikisinden de biraz. Orada da sahile vuran dalgaların sesi vardı. \$\$\$, \$\$\$, \$\$\$, Bana sırrı saklamamı hatırlatıyor.

Bu konuyu yıllardır pek düşünmedim. Düşünemem. Bazı şeyleri arkada bırakmak zorundasın. Ama burada olmak sanki beni dosdoğru ona bakmaya zorluyor gibi. Ve bunu yaptığımda doğru düzgün nefes alamıyorum.

Yatağa uzanıyorum. Kendimden geçmeme yetecek kadar sarhoşum, üstüne ot da çektim. Ama bedenimin yer yerinde bir şeyler yürüyormuş gibi, yatakta benimle beraber bir milyon tane hamamböceği varmış gibi hissediyorum. Dinlenmeme engel

olmak için buradalar. Onları durdurmak için gerekirse derimi yırtana kadar kaşınmak istiyorum. Ve uyursam yine dün geceki gibi rüyalar görecekimden korkuyorum. Yıllardır... yıllardır, hatırlayamadığım kadar uzun süredir öyle rüyalar görmüyordum... Buradakiler yüzünden. Burası yüzünden.

Burası çok karanlık. Aşırı karanlık. Üstüme baskı yaptığını hissediyorum. Sanki içinde boğuluyormuşum gibi. Doğrulup yatakta oturuyorum, kendime iyi olduğumu hatırlatıyorum. Beni boğmaya çalışan bir şey yok, hamamböceği yok. Ot yüzünden olabilir; değişik bir şeydi, beni daha paranoyak hale getiriyor sanırım. Bir duş alacağım, en iyisi bu. Sıcak suyun altına girip güzelce temizleneceğim.

Sonra odanın köşesindeki şu şeyi görüyorum. Büyüyor, gücünü topluyor, karanlıktan çıkıyor.

Yok canım. Hayal görüyorum. Öyle olmalı. Hayaletlere inanmam.

Ot yüzünden, viski yüzünden olmalı. Beynim bana oyunlar oynuyor. Siktir, ama orada bir şeyler olduğundan eminim. Gözümün ucuyla görebiliyorum ama doğrudan baktığımda yok oluyor sanki. Yatağının altında canavar olduğundan korkan bir çocuk gibi gözlerimi kapatıyorum, gümüş noktacıklar görene kadar parmaklarımı gözkapaklarıma bastırıyorum. Bir faydası yok. Gözlerim kapalıyken bile görebiliyorum onu. Bir yüzü var. Ve bir hayvan değil bu, bir insan. Kim olduğunu biliyorum.

“Defol git yanımdan,” diye fısıldıyorum. Sonra başka bir yol deniyorum: “Kusura bakma. Benim hatam değildi. Aklıma hiç—”

Midem bulanıyor. Banyoya tam zamanında yetişip klozete kusuyorum, bütün bedenim korkuyla titriyor.

JULES

Gelin

Charlie ile birlikte mazgallardayız, anakarada sahil boyunca parlayan ışıklara bakıyoruz. Diğerlerini o iğrenç oyunlarıyla baş başa bıraktık. Yalnızca ikimizin burada olmasında gayrimeşru bir şey var. Sorumsuzca bir şey. Belki de önümüzde uçurum uzanırken –görünmüyor ama orada olduğu kesin– dünyanın tepesinde olmak ayrı bir heyecan katıyor, tüm duygular hafifçe tehlike yüklü-müş gibi hissettiriyordur. Ya da belki karanlıkla çevrildiğimiz içindir. Burada her şey mümkün ve kimsenin haberi olmazmış gibi.

“Burada olman çok güzel,” diyorum ona. “Yani aslında *benim* sağdıcım olduğunu biliyorsun?”

“Teşekkürler,” diyor Charlie. “Burada olmak güzel. Neden burayı seçtin?”

“Ah, bilirsin. İrlanda kökenlerim. Ayrıca çok ayrıcalıklı bir şey, burayı ilk kullanan olma fikri hoşuma gitti. Bir de uzak olması var tabii: Paparazzilerin cesaretini kırmak için iyi.”

“Gerçekten düğünün fotoğraflarını çekmeye çalışırlar mıydı?” Sesi kuşkulu çıkıyor, sanki Will’in şöhretinin buna gerekçe olacağına inanmıyormuş gibi.

“Olabilirdi. Ayrıca böyle vahşi bir yerde düğün yapmak Will için de çok uygun.”

Ona söylediğim her şey doğru, bir anlamda. Ama tam olarak değil.

Başımı omzuna yaslıyorum. Sanırım biraz gerildiğini hissediyorum. Belki de fiziksel yakınlık zamanında geldiği gibi doğal gelmiyordur artık. Düşündüm de, hiç gelmiş miydi?

Charlie boğazını temizliyor. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

Sesi ciddi geliyor. Hafif bir temkinlilik hissediyorum. “Tabii.”

“O seni mutlu ediyor, değil mi?”

Başımı omzundan azıcık kaldırıyorum. “Ne demek istiyorsun?”

Omuz silktiğini hissediyorum. “Ne dediysem onu. Sana ne kadar değer verdiğimi bilirsin Jules.”

“Evet,” diyorum. “Mutlu ediyor. Hannah konusunda sana da aynısını sorabilir miyim peki?”

“Bu *çok* farklı—”

“Gerçekten mi? Nedenmiş?” Cevabını duymak istemiyorum; birinin daha Will’le benim aramdakilerin çok hızlı geliştiğini söylemesine ihtiyacım yok. Ama, bu akşam niyetlendiğimden daha fazla sarhoş olduğumdan, —ve ayrıca bunu başka ne zaman söyleyebilirim diye düşündüğümünden— söyleyiveriyorum: “*Senin* beni daha mutlu edebileceğini mi söylüyorsun?”

“Jules—” diyor nazikçe sızlanarak. “Yapma bunu.”

“Neyi yapmayayım?” diye soruyorum masumca.

“İlişkimiz yürümezdi. Biz arkadaşız, iyi arkadaş. Bunu biliyorsun.” Sonra benden, uçurumun kıyısından geri çekildiğini hissediyorum.

Peki hakikaten biliyor muyum? Peki, o *gerçekten* buna inanıyor mu? Bir zamanlar beni istediğini biliyorum. O geceyi hâlâ düşünürüm. Defalarca dönüp hatırladığım bir anı... banyodayken biraz ilhama ihtiyacım olduğunda mesela. O zamandan beri bundan hiç bahsetmedik. Ve bahsetmediğimiz için de gücünü devam ettirdi. Charlie’nin de hâlâ düşündüğünden eminim.

“O zaman farklı insanlardık,” diyor, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. Söylediklerine gerçekten inanıp inanmadığını

merak ediyorum. “Öyle bir şey yüzünden sormuyorum,” diyor. “Kıskançlıktan falan değil.”

“Gerçekten mi? Çünkü bana, birazcık kıskanıyormuşsun gibi geliyor.”

“Kıskanmıyorum, ben—”

“Will’in yatakta ne kadar iyi olduğunu söylemiş miydin? Arkadaşlar birbirleriyle böyle şeyleri konuşurlar, değil mi?” Onu zorladığımı biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

“Bak,” diyor Charlie. “Ben yalnızca senin mutlu olmanı istiyorum.”

Ne kadar da kibirli. Başımı omzundan tamamen kaldırıyorum. Artık aramıza giren mesafeyi hissediyorum, hem mecazen hem de fiziken. “Beni neyin mutlu edip etmediğini gayet iyi bilecek kapasitem var,” diyorum. “Fark etmediysen otuz dört yaşındayım. Sana düpedüz hayran on altı yaşında bir bakire değil.”

Charlie yüzünü buruşturuyor. “Tanrım, biliyorum. Özür dilerim, öyle demek istememiştim. Seni önemsiyorum, hepsi bu.”

Aniden aklıma bir şey geliyor. “Charlie?” diyorum. “Bana bir not yazdın mı?”

“Not mu?”

Sorumun cevabını Charlie’nin şaşkınlığıyla alıyorum. O değilmiş.

“Önemli değil,” diyorum. “Boş ver. Biliyor musun? Sanırım içeri gireceğim. Şimdi gidip yatarsam yarına kadar sekiz saat uyuyabilirim.”

“Tamam,” diyor. Yatma zamanının geldiğini söylediğimde rahatladığını hissediyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

“Bana sarılacak mısın?” diye soruyorum.

“Tabii.”

Ona yaslanıyorum. Bedeni Will’in bedeninden daha yumuşak, eskisi gibi sıkı değil. Ama kokusu aynı. Bir şekilde çok tanıdık, ki bu çok tuhaf — ne kadar uzun zaman geçtiğini düşünürsek.

Hâlâ orada, diye düşünüyorum. O da hissediyor olmalı. Ama zaten çekim asla gerçekten kaybolmaz, değil mi? Kesinlikle eminim: Kıskanıyor.

Odaya döndüğümde Will'i üstünü çıkarırken buluyorum. Bana sırtıyor, ona doğru yürüyorum.

"Daha önce kaldığımız yerden devam edecek miyiz?" diyor mırıldanarak.

Bunun, Charlie ile yaptığım sohbetin utancını silmenin bir yolu olduğunu düşünüyorum.

Gömleğinin kalan düğmelerini kopararak açıyorum, o da tulumumu çıkarmaya çalışırken askılardan birini yırtıyor. Onunla her zaman ilk defaymış gibi —aceleyle— sevişiyoruz ama her seferinde daha iyi, artık birbirimizin ne istediğini tam olarak biliyoruz. Yatağa yaslanıyoruz, arkadan içime giriyor. Çok hızlı geliyorum. Bu konuda sessiz değilim. Tuhaf bir şekilde, akşamüstü sevişmemiz yarım kaldığından beri olan biten her şey, bir tür ön sevişmeymiş gibi hissediyorum. Diğerlerinin bakışlarını üstümüzde hissetmek: gıpta eden, etkilenmiş. Birbirimize ne kadar yakıştığımızı gördüklerindeki tepkilerini izlemek. Ve evet, Charlie ile bir çizgiyi geçmenin ve reddedilmenin acısı. Belki Charlie de bizi duyuyordur.

Daha sonra Will duşa giriyor. Kendine müthiş özen gösterir —günlük bakım alışkanlıkları benim bile üstünkörü görünme neden olur. Sürekli olarak bronz görünen yüzünün aslında devamlı açık havaya maruz kalmaktan değil, Sisley'in benim kullandığımla aynı tondaki bronzlaştırıcısından kaynaklandığını anladığımda biraz şaşırdığımı hatırlıyorum.

Ancak şimdi, sabahlığımla koltukta otururken, odadaki tuhaf kokunun, çabucak kaybolan seks kokusundan daha güçlü bir kokunun farkına varıyorum. Yoğun bir koku, inkâr edilemeyecek şekilde deniz kokuyor: Boğazımın gerisinde tuzlu, balık

gibi, amonyaklı bir tat. Ve ben orada otururken sanki odanın gölgeli köşelerinde bir araya geliyor, yoğunluk ve derinlik kazanıyor gibi.

Pencereye gidip camı açıyorum. Dışarıdaki hava epey soğuk, şu an tamamen karanlık. Aşağıdaki kayalara çarpan dalgaları duyabiliyorum. Daha uzaktaki deniz ay ışığı altında gümüş gibi görünüyor, sanki erimiş metal gibi, o kadar parlak ki zar zor bakabiliyorum. Denizin kabardığını buradan bile görebiliyorsunuz, yüzeyin altındaki büyük şişkin hareketler, sonuna kadar kararlı. Üst taraftan, belki de çatıdan gelen bir gıdıklama duyuyorum. Sanki sinsice alay eder gibi.

Tabii ki, diye düşünüyorum, dışarıdaki deniz kokusu içeridekinden daha güçlü olmalı. Yine de kıyaslanınca esen rüzgâr temiz ve kokusuz. Bir anlam veremiyorum. Tuvalet masasına uzanıp kokulu mumumu yakıyorum. Sonra koltuğa oturup sakinleşmeye çalışıyorum. Ama resmen kendi kalbimin çarpmasını duyuyorum. Çok hızlı, göğsümde çırpınıyor gibi. Gösterdiğimiz çabadan mı kaynaklanıyor? Yoksa başka bir şey mi?

Will’le not hakkında konuşmalıyım. Eğer bunu yapacaksam, şimdi tam sırası. Ama bu akşam zaten bir yüzleşme yaşadım—Charlie’yle—ve meseleye doğrudan girmeye, zorluklarla yüzleşip ortadan kaldırmaya kendimi tam olarak ikna edemiyorum. Muhtemelen önemli bir şey değil. Bundan yüzde doksan dokuz eminim. Belki doksan sekiz olabilir.

Banyo kapısı açılıyor. Will odaya giriyor, beline havlu dolamış. Ona daha az önce sahip olmama rağmen görünüşü bir an dikkatimi dağıtıyor: düzlükleri ve kabartıları, karnında düğümlenen kasları, kollarıyla bacakları.

“Niye hâlâ ayaktasın?” diye soruyor. “Biraz dinlenmemiz lazım. Yarın büyük gün.”

Ona sırtımı dönüp sabahlığımyı yere bırakıyorum, üzerimdeki bakışlarını hissedebiliyorum. Bu gücün keyfini çıkarıyorum. Sonra yatak örtüsünü kaldırıp yatağa giriyorum ve o sırada

çıplak bacağı bir şeye değiyor. Katı ve soğuk, ölü beden gibi bir şey. Ayağımı istemsizce iterken teslim oluyormuş gibi görünüyor ama yine de aynı zamanda bacağıma sarılıyor.

“Tanrım! Kahretsin, lanet olsun!”

Yataktan sıçrayarak çıkıyorum, takılıyorum, yarı yarıya yere seriliyorum.

Will bana bakakalıyor. “Jules? Ne oluyor?”

Önce ona zorlukla cevap veriyorum, az önce hissettiğim şeyden dolayı aşırı korkmuş ve iğrenmiş durumdayım. Panik boğazıma kadar yükselip nefesimi kesiyor. Şok içimde yankılanıyor; derin, ilkel ve hayvansı. Kâbus gibi bir şeydi – rüyanızda yatakta bulunduğunuzu gördüğünüz, ama sonra soğuk soğuk terleyerek uyandığınız ve sadece hayalinizde olduğunu fark ettiğiniz şeylerden. Ama bu gerçektir. Bacağımdaki soğuk dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum.

“Will,” diyorum, nihayet sesimi çıkarabildiğimde. “Bir şey var – yatakta. Örtünün altında.

İki uzun adımda yatağa gidiyor, yorganı iki eliyle birden tutup açıyor. Çılgılıma engel olamıyorum. Orada, döşegin ortasında, bir deniz canlısının kocaman siyah bedeni duruyor, dokunaçları her yöne uzanıyor.

Will geri sıçıyor. “Bu ne be?” Sesi korkmuş değil de daha çok sinirlenmiş gibi çıkıyor. Yatağın üzerinde duran şey sanki cevap verecekmiş gibi aynı şeyi yine söylüyor: “Bu ne be...?”

Denizin kokusu, tuzlu, çürüyen şeylerin kokusu şu an aşırı güçlü, yatağın üstündeki siyah yığından yayılıyor.

Derken, kendini benden çok daha çabuk toparlayan Will o şeye iyice yaklaşıyor. Bir elini uzatırken, “Dokunma ona!” diye bağıyorum. Ama çoktan dokunaçları tutmuş çektiyor. Hemen ayrılıyorlar, o şeyler parçalara ayrılıyorymuş gibi görünüyor – korkunç, mide bulandırıcı. Biz sevişirken oradaydı, örtünün altında bizi bekliyordu...

Will neşesiz bir şekilde kısa, sert bir kahkaha atıyor. “Bak – yalnızca yosun. Lanet olası yosun!”

O şeyi havaya kaldırıyor. Yaklaşıyorum. Haklı. Buradaki sahiller boyunca yayıldığını gördüğüm şeyler, dalgaların yıkadığı büyük, kalın, karanlık ipler. Will onu yere fırlatıyor.

Giderek manzaranın dehşeti, iğrenç yönü azalıyor ve korkunç bir karmaşaya dönüşüyor. Durumumun rezaletinin farkındayım; çıplak bir halde iki seksen yere serilmişim. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyorum. Daha kolay nefes alıyorum.

Yalnız... o şey buraya nasıl geldi peki? Burada ne işi var?

Bunu bize biri yaptı. O şeyi buraya biri getirdi, ancak yatağa girerken bulacağımızı bilerek örtünün altına sakladı.

Will'e dönüyorum. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Omuz silkiyor. "Şey, bazı şüphelerim var."

"Ne? Kim hakkında?"

"Okuldayken bizden küçük çocuklara yaptığımız bir eşek şakasıydı. Falezlerdeki patikadan inip sahilden yosun toplardık – taşıyabileceğimiz kadar. Ve onları çocukların yataklarına sakladık. Bu yüzden benim tahminim Johnno veya Duncan – büyük ihtimalle hepsi işin içindedir. Muhtemelen komik olacağını düşündüler."

"Buna eşek şakası mı diyorsun? Okulda değiliz Will, bu günümüzden önceki gece! Ne biçim iş bu?" Öfkelenmek bir şekilde beni rahatlatıyor.

Will omuz silkiyor. "Eşek şakası senin için değil ki benim için. Biliyorsun, eski günlerin hatırına falan. Seni üzmemişlerdir—"

"Şimdi aşağı inip hepsini yukarı çağıracağım ve kimin yaptığını bulacağım. Ne kadar eğlendiğimi hepsine göstereceğim."

"Jules." Will omuzlarımı tutuyor. Sonra, sakinleştirici bir şekilde: "Bak, eğer bunu yaparsan... şey, pişman olacağın şeyler söyleyebilirsin. Yarınki tören berbat olur, değil mi? Bütün dinamikleri değiştirebilir."

Ne demek bir nevi istediğini anlıyorum. Tanrım, her zaman çok mantıklıdır – her zaman konuları ölçülü bir şekilde ele

almasıyla bazen de insanı sinir eder. Artık yerde duran siyah yığına bakıyorum. Bunu bırakanın daha karanlık bir mesaj vermediğine inanmak zor.

“Bak,” diyor Will nazikçe. “İkimiz de yorgunuz. Uzun bir gündü. Gel bu konuda endişelenmekten vazgeçelim. Boş odadan yeni bir çarşaf alabiliriz.”

Boş oda Will’in anne babası için düşünülmüştü. Adada kalma konusundaki saçma fikirlerinde ayak dirediler. Will şaşırması gibi görünmedi: “Babam yaptığım hiçbir şeyden asla etkilenmemiştir – evleniyor olmamın istisna olmadığına hiç şüphe yok.” Sert görünüyordu. Babası hakkında pek fazla konuşmaz – bu da çelişkili bir şekilde kocamın üzerinde, itiraf etmekten hoşlanmadığı kadar büyük bir etkisi olduğu izlenimini veriyor bana.

“Başka bir yorgan da al,” diyorum Will’e. Öbür odaya geçmek istediğimi söylemek geliyor içimden. Ama bu mantıksız olur ve ben de her zaman mantıklı olmakla övünürüm.

“Olur.” Will yosunu gösteriyor. “Bu işi çözeceğim – daha beterleriyle uğraştım, güven bana.”

Yaptığı televizyon programında Will kurtlardan kaçtı ve vampir yaralarının akınına uğradı –gerçi asla ekipten fazla uzakta değildi– yani bu mevzu ona biraz acınası gelebilir. Çarşafın üzerindeki bir miktar yosun, büyük resme bakılırsa pek büyük bir mesele sayılmaz.

“Yarın sabah çocuklara iki çift lafım olacak,” diyor. “Hepsine geri zekâlı olduklarını söyleyeceğim.”

“Tamam,” diyorum. İnsanı rahatlatmakta çok iyidir. Çok – eh, bunun için gerçekten bir tek kelime var– mükemmeldir.

Ama yine de, tam şu anda, çirkin bir zamanlamayla, o küçük nottaki korkunç kelimeler geliyor aklıma.

*Söylediği kişi değil... hile... yalancı...
Onunla evlenme.*

“İyi bir uyku çekmek,” diyor Will sakinleştirici bir şekilde.
“İhtiyacımız olan şey bu.”

Başımı sallıyorum.

Ama gözümü bile kırpacağımı sanmıyorum.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Dışarıda bir ses var. Tuhaf bir ses, bir ağıt. Hayvandan çok insan sesi gibi – ama aynı zamanda tam olarak insan sesine de benzemiyor. Yatak odamızda, Freddy ile birbirimize bakıyoruz. Bütün misafirler odalarına gitti, yaklaşık yarım saat önce. Hiç yorulmayacaklarını sandım. Bir şey istemeleri ihtimaline karşı acı sona kadar beklemek zorunda kaldık. Yemek odasından gelen vurma seslerini, şarkıları dinledik. Küçük bir Latince sözlüğü olan Freddy, söylenenleri tercüme edebildi: “Eğer cennetin kararını değiştiremezsem, kıyameti koparırım.” Bunu duyunca tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

Şu sağdıçlar kocaman çocuklara benziyorlar. Gerçi çocukların masumiyetine sahip olmadıklarını söyleyebilirim: Ama bazı çocuklar hiçbir zaman gerçekten masum değildir. Demek istediğim, yetişkin erkekler olarak yol yordam bilmeleri gerekirdi. Sürü psikolojisi içindeler; tıpkı tek başlarına uslu duran ama diğerleriyle bir araya geldiklerinde kendi fikirleri olmayan köpekler gibi. Yarın gözüm üzerlerinde olacak, kendilerini kaybetmeyeceklerinden emin olmak için. Tecrübelerime göre, paralı ve asil misafirlerle dolu en gösterişli davetlerin çoğu, işlerin kontrolden en çok çıktığı davetlerdir. Dublin’de, İrlanda’nın siyasi

elitlerinden –İrlanda başbakanı bile oradaydı– yarısının katıldığı bir düğün organize etmiştim ama daha ilk dans bile yapılmadan damat ile kayınpeder yumruk yumruğa gelmişti.

Burada bir de tüm adanın tehlikeleri ekleniyor. Buranın vahşiliği insanı huzursuz ediyor. Misafirler toplumun normal ahlak kurallarından, başkalarının meraklı gözlerinden uzakta olduklarını hissedecekler. Bu adamlar özel okulda okumuşlar. Hayatlarının çoğunu, muhtemelen okuldan ayrıldıktan sonra bile bitmeyen bir dizi sert kurallar dizisine uymaya mecbur edilmekle geçirmişler: Hangi üniversiteyi seçecekleri, ne iş yapacakları, nasıl bir evde yaşayacakları. Tecrübelerime göre, kurallara en çok saygı gösterenler onları bozmaktan da en çok keyif alanlar oluyor.

“Çıkıp bakacağım,” diyorum.

“Güvenli değil,” diyor Freddy. “Ben de seninle geleceğim.” Freddy’ye sorun olmayacağını söylüyorum. Onu rahatlatmak için odadan çıkarken şöminenin yanındaki ocak demirini alacağımı söylüyorum. İkimiz arasında cesur olan benim, bunu biliyorum. Bunu büyük bir gururla söylemiyorum. Sadece, en kötüsü olduktan sonra başka herhangi bir şeye karşı korkunuzu epey kaybedersiniz.

Geceye çıkıyorum, siyah kadife gibi beni sararken karanlığın üstünlüğünü takdir ediyorum. Folly’den gelen herhangi bir ışığın karanlığın üzerinde pek az bir etkisi oluyor, oysa mutfağın ışıkları yanıyor – ayrıca üst kattakilerden biri, yakında evlenecek olan çiftin işgal ettiği oda. Eh, onları neyin meşgul ettiğini biliyorum. Yatağın ritmik tıkırtılarını duyduk.

Feneri henüz kullanmayacağım. Karanlıkta beni aptal gibi gösterir. Burada durup dikkatle dinliyorum. Çıkarabildiğim tek şey kayalara vuran su ve tanımadığım, fısıltı gibi bir ses, ki sonunda onun da çadırdan, yüz metre kadar uzakta hafif rüzgârda hışırdayan bezden geldiğini anlıyorum.

Sonra yine diğer ses başlıyor. Artık ne olduğunu daha iyi anlayabiliyorum. Hıçkırarak ağlayan birinin sesi. Yine de

kadın mı erkek mi olduğunu anlamak imkânsız. Sesin geldiği yöne dönüyorum ve bu sırada gözümün ucuyla hareket eden bir pırıltı gördüğümü sanıyorum, Folly'nin arkasındaki ek binaların olduğu tarafta. Bunu nasıl gördüğümü bilmiyorum çünkü çok karanlık. Ama içimizdeki hayvansı yanımızla ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum. Gözlerimiz herhangi bir düzensizliğe, karanlığın dokusundaki herhangi bir değişime karşı tetiktedir.

Yarasa da olabilir. Bazı sabahlar, erken saatlerde alacakaranlıkta uçtuklarını görebilirsiniz, öyle hızlılar ki onları gördüğünüzden emin olamıyorsunuz. Ama sanırım bu daha büyük bir şeydi. Bir insan olduğundan eminim, karanlığın örtüsü altında oturup ağlayanla aynı kişi. Buraya yıllar önce geldiğimde bile, o zaman adada yaşayan kimse kalmamış olmasına rağmen, hayalet hikâyeleri vardı. Vahşice katledilmiş kocalarının yasını tutan gözü yaşlı kadınlar. O adamların doğru dürüst gömülmesine engel olan bataklıktan gelen sesler. O zamanlar korkudan ödümüz kopardı. Ve elimde olmadan şu an aynı şeyi hissediyorum, tenim kemiklerimin üzerinde büzüşüyor.

"Hey?" diye sesleniyorum. Ses hemen kesiliyor. Cevap gelmeyince feneri yakıyorum. Işığı sağa sola sallıyorum.

Fenerle yavaşça yay çizerken ışığa bir şey takılıyor. Aynı noktaya tuttuğum fener bana bakan şekli gösteriyor. Işık, dağınık siyah saçları, parlayan gözleri ortaya çıkarıyor. Tıpkı masallardan fırlamış bir yaratık gibi. Pooka: Hayalet cin cüce, yaklaşan kıyametin habercisi.

Elimde olmadan bir adım geri gidiyorum, fenerin ışığı dalgalanıyor. Ama yavaşça, ne gördüğümü algılıyorum. Bu sadece baş sağdıç, ek binalardan birinin duvarının dibine yığılmış.

"Kim var orada?" Adamın sesi geveler gibi ve boğuk çıkıyor.

"Benim," diyorum. "Aoife."

"Ah, Aoife. Işıkların kapanma saatinin geldiğini mi söyleyeceksin? Uslu küçük bir oğlan gibi yatağa gitme vaktinin

geldiğini?" Yamuk bir şekilde sırtıyor. Ama biraz gönülsüzce olduğu belli ve sanırım fenerin ışığında gördüklerim gözyaşı izleri.

"Ek binaların etrafında dolaşmak sizin için güvenli değil," diyorum, kesinlikle gerçekçiyim. Orada bir insanı ikiye bölebilecek eski bir tarım makinesi var. "Özellikle de feneriniz olmadan," diye ekliyorum. Ve özellikle de sizin kadar sarhoşken, diye geçiriyorum aklımdan. Yine de, tuhaf bir şekilde, sanki adayı bu adamdan koruyormuşum gibi hissediyorum – tam tersi olması gerekirken.

Ayağa kalkıyor, bana doğru geliyor. İriyarı bir adam, sarhoş ve dahası var – mide bulandıracak kadar tatlı bir ot kokusu alıyorum. Bir adım daha geri çekiliyorum ve ocak demirini sıkı sıkı elimde tuttuğumu fark ediyorum. Sonra adam çarpık dişlerini göstererek gülümsüyor. "Evet," diyor. "Yatma vakti. Sanırım biraz fazla kaçırdım, anlarsın ya." Şişeden içki içme, sonra tütürme mimikleri yapıyor. "İkisini bir arada çok fazla almak her zaman biraz keyfimi kaçırır. Lanet olası bir şeyler gördüğümü sandım."

Beni göremiyor olmasına rağmen başımı salladım. *Ben* de öyle sanmıştım.

Geriye dönmesini ve sendeleyerek Folly'ye doğru gidişini izliyorum. O zorlama güler yüzüne bir an bile kanmadım. Sırtmasına rağmen adam perişan ve dehşete kapılmış görünüyordu. Hayalet görmüş biri gibi görünüyordu.

Düğün Günü

HANNAH

Misafir

Uyandığımda başım ağrıyor. Sanırım içtiğim o şampanyalar yüzünden – sonra da votka. Çalar saate bakıyorum: Sabahın yedis. Charlie derin uykuda, sırtüstü yatıyor. Dün gece odaya girdiğini, kıyafetlerini çıkardığını duydum. Tökezlemesini, lanet okumasını bekledim ama şaşırtıcı bir şekilde kendine hâkim gibiydi.

“Han,” diye fısıldadı bana yatağa girerken. “İçme oyununu bıraktım. Yalnızca bir bardak içtim.” Bu, ona karşı hissettiğim düşmanlığı biraz azalttı. Sonra, bunca zamandır nerede olduğunu merak ettim. Kiminle olduğunu. Jules’la flört etmesi geldi aklıma. Johnno’nun ikisine, daha önce yatıp yatmadıklarını sorduğunu hatırladım – ve cevap vermediklerini.

Bu yüzden cevap vermedim. Uyumuş gibi yaptım.

Fakat tahrik olmuş bir halde uyandım. Epey çılgın rüyalar görmüştüm. Sanırım kısmen votka yüzünden. Ama gecenin başında Will’in üzerime diktiği bakışlarını hatırlamamın da katkısı var. Sonra da Olivia ile mağarada konuştuklarımızın: Su ayaklarımıza vururken fenerin ışığında birbirimize çok yakın oturmamız, şişeyi

sırayla birbirimize uzatmamız. Gizli, bir şekilde şehvetli. Her kelimeye, Olivia'nın karanlıkta son derece canlı bir şekilde resmettiği görüntülere tutunurken buldum kendimi. Ve sanki duvara dayanan bendim, kalçalarım kadar sıyrılan benim eteğimdi, üstümde birinin ağzı vardı. Herif hıyarın teki olabilirdi ama gayet güzel sevişiyormuş gibiydi. Ve tüm bunlar bana tanımadığın, her hareketini sezemediğin biriyle yatmanın hafifçe tehlikeli heyecanını hatırlattı.

Charlie'ye dönüyorum. Belki de seks kuraklığını bozmanın, kaybettiğimiz yakınlığı tekrar kazanmanın vakti gelmiştir. Bir elimi yavaşça örtülerin altına sokuyorum, Charlie'nin göğsünü kaplayan kıvrıkcık tüylerin üstünden geçiriyorum, daha aşağılara doğru indiriyorum—

Charlie uykulu, şaşkın bir ses çıkarıyor. Ve sonra, uykudan yapış yapış bir sesle: “Şimdi olmaz tatlım. Çok yorgunum.”

İncinmiş halde elimi çekiyorum. “Şimdi olmaz”: Sanki rahatsızlık vermişim gibi. Yorgun çünkü dün gece Tanrı bilir ne yaparak geç saatlere kadar oturdu, oysa teknedeyken bu hafta sonunun *bize* özel olacağını söylüyordu. Kendimi şu anda ne kadar korunmasız hissettiğimi anlamasına rağmen. Aniden, komodinın üzerinde duran ciltli kitabı alıp kafasına vurmak gibi korkutucu bir dürtü hissediyorum. Bu öfke seli endişe verici. Sanki bir süredir bu dürtüyü içimde taşıyormuşum gibi geliyor.

Sonra sinsice düşünüyorum. Will'in yanında uyanmanın Jules için nasıl bir şey olduğunu merak etme izni veriyorum kendime. Dün gece onları duydum — Folly'deki herkes duymuş olmalı. Dün tekneden inerken Will'in beni havaya kaldıran güçlü kollarını hatırlıyorum yine. Ayrıca onu dün akşam bana tuhaf, sorgulayan bir şekilde bakarken yakaladığımı da hatırlıyorum. Gözlerini üzerimde hissettiğim andaki güç duygusunu.

Charlie uykusunda mırıldanıyor ve ekşimiş nefesini hafifçe alıyorum. Will'in nefesinin sabahları kötü koktuğunu hayal edemiyorum. Aniden, bu odadan çıkmamın, bu duygulardan kurtulmamın önemli olduğunu hissediyorum.

Folly'nin içinde hiç ses yok, bu yüzden ilk uyananın ben olduğumu düşünüyorum.

Bugün epey bir rüzgâr olmalı çünkü merdivenlerden sessizce inerken eski taşların etrafında ısıklık çalarak estiğini duyabiliyorum ve sanki birisi avcuyla şamar vuruyormuş gibi pencereler ikide bir tıngırdıyor. İyi havanın dün de kalıp kalmadığını merak ediyorum. Jules bundan hoşlanmayacak. Parmaklarımın ucuna basarak mutfığa giriyorum.

İçeride Aoife, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve kumaş pantolon, elinde bir not panosuyla dikilmiş, sanki saatlerdir ona bakıyormuş gibi görünüyor. "Günaydın," diyor – ve yüzümü incelediğini hissediyorum. "Bugün nasılsınız?" O parlak, inceleyen gözleriyle Aoife'den pek bir şey kaçmadığı gibi bir izlenime kapılıyorum. Aslında epey güzel bir kadın. Bunu kamufle etmek için çaba harcadığını hissediyorum ama yine de ışlıyor. Güzel biçimli koyu renk kaşlar, gri-yeşil gözler. Böylesi doğal, Audrey Hepburn tarzı zarafete, o elmacık kemiklerine sahip olabilmek için birini öldürebilirim.

"İyiyim," diyorum. "Pardon. Başka birinin uyandığını fark etmedim."

"Sabahın ilk ışıklarıyla ayaktaydık," diyor. "Bugün büyük gün."

Asıl düğünü tamamen unutmuşum. Jules'un bu sabah kendini nasıl hissettiğini merak ediyorum. Gergin mi? Onun herhangi bir konuda gergin olduğunu hayal edemiyorum.

"Elbette. Yürüyüşe çıkıyordum. Başım biraz kötü."

"Peki," diyor gülümseyerek. "Adanın tepesine giden en güvenli yol için çadırı diğer tarafta bırakarak şapelin yanından geçen patikayı takip edin. Bu şekilde bataklıktan da uzak kalırsınız. Ve kapının yanındaki lastik çizmelerden birini alın – kuru olan kısımlarda kalmaya dikkat edin yoksa kendinizi turbanın içinde bulursunuz. Tepede telefon da çeker, eğer bir yeri aramanız gerekiyorsa."

Telefon. Ah Tanrım – çocuklar! Üzerime çöken suçluluk duygusuyla onların aklımdan tamamen çıktıklarını fark ediyorum.

Kendi çocuklarımın. Bu adanın şimdiden kendimi kaybetmeme sebep olması beni şoke ediyor.

Dışarı çıkıyorum ve patikayı buluyorum, ya da ondan kalanları. Aoife'nin söylediği kadar kolay değil: Birileri tarafından çiğnenmiş, otların diğer taraflardaki kadar büyümediği yeri arayıp bulmak zorundasınız. Yürürken yukarıdaki bulutlar koşturuyor, açık denize doğru yuvarlanıyorlar. Bugün hava kesinlikle daha esintili ve daha kapalı, gerçi güneş bulutların arasından sık sık çıkarak göz kamaştırıyor. Solumda kalan devasa çadır, yanından geçerken rüzgârda hışırıyor. Gizlice içeri girip göz atabilirim. Ama onun yerine sağımda kalan, şapelin ötesindeki mezarlığa doğru gidiyorum. Belki her yılın bu zamanındaki ruhsal durumumun bir yansımasıdır, her haziranda üstüme çöken marazi ruh halinin.

Mezar taşlarının arasında dolaşırken son derece kendine özgü bir sürü Kelt haçı görüyorum ama aynı zamanda çapaların, çiçeklerin soluk şekillerini de çıkarabiliyorum. Taşların çoğu o kadar eski ki üzerindeki yazılar artık zorlukla okunabiliyor. Yazıları çıkarabilseniz bile, İngilizce değil: Sanırım Galce. Bazıları kırılmış veya doğru düzgün bir şekli kalmayacak kadar harap olmuş. Ne yaptığımı pek düşünmeden en yakınımdaki taş dokunuyorum ve kaba taşın on yıllardır rüzgârla ve suyla nasıl pürüzsüz hale geldiğini hissediyorum. Birkaç tanesi daha yeni görünen mezar taşı var, muhtemelen adalılar burayı tamamen terk etmeden kısa süre önce dikilmiş. Ama çoğunu otlar ve yosunlar bürümüş, sanki uzun bir süredir bakım görmemişler gibi.

Sonra, üzerinde ot falan büyümediği için dikkatimi çeken bir mezara rastlıyorum. Aslında gayet iyi durumda: ön tarafında kır çiçekleriyle dolu bir reçel kavanozu duruyor. Tarihlerle bakılırsa —çabucak bir hesap yaptım— bir çocuğa ait olmalı, küçük bir kıza: *Darcey Malone*, diye yazıyor taşta, *Denizde kayboldu*. Denize doğru bakıyorum. Anakaraya geçerken boğulan çok kişi olmuş, Mattie bize öyle söyledi. Tam olarak *ne zaman*

boğulduklarını söylemedi aslında, şimdi fark ediyorum bunu. Yüzlerce yıl önce olduğunu farz etmişim. Ama belki daha yakın zamanda olmuştur. Bu mezardakinin, birinin çocuğu olduğunu düşünüyorum.

Eğilip taşa dokunuyorum. Boğazımın gerisinde bir ağrı var.

“Hannah!” Folly’ye doğru dönüyorum. Aoife orada durmuş bana bakıyor. “O taraftan değil,” diyor, sonra patikanın bir açığıyla şapelden uzaklaştığı yeri gösteriyor. “Şuradan!”

“Teşekkürler!” diye sesleniyorum ona. “Pardon!” Sanki bir yere izinsiz girmişim gibi hissediyorum.

Folly’dan uzaklaştıkça patika tamamen gözden kayboluyor. Ayağımın altındaki güvenli görünen çimenli toprak parçaları yerini siyah bir çamura bırakıyor. Soğuk bataklık suyu şimdiden sağ çizmemin içine sızdı ve ayağım ıslak çorabın içinde vick vick ses çıkarıyor. Aşağıda bir yerde duran cesetleri düşünmek tüylerimi ürpertiyor. Merak ediyorum da, insanlar bu akşam bir ceset çukurunun ne kadar yakınında dans edeceklerini biliyorlar mı acaba.

Telefonumu kaldırıyorum. Tam çekiyor, tıpkı Aoife’nin söylediği gibi. Evi arıyorum. Rüzgârın arasından diğer tarafta çaldığını duyuyorum, sonra annemin sesi, “Alo?” diyor.

“Saat çok erken değil, değil mi?” diye soruyorum.

“Tanrım, hayır hayatım. Biz şeyden beri... ee, sanki saatlerdir ayaktaymışız *gibi* geliyor.”

Telefonu Ben’e verdiğinde ne dediğini zar zor çıkarıyorum, sesi çok yüksek ve tiz çıkıyor.

“Ne oluyor canım?” Telefonu kulağıma bastırıyorum.

“Merhaba dedim anne.” Sesini duyunca, onunla aramdaki bağın güçlü çekişini içimin en derininde hissediyorum. Çocuklara olan sevgimi kıyaslayacak bir şey düşünürsem bu kesinlikle Charlie’ye olan sevgim olmaz. Hayvansı, güçlü, kan bağı. Kanından olanı sevmek. Buna en yakın düşünebildiğim, kız kardeşim Alice’e olan sevgim.

“Neredesin?” diye soruyor Ben. “Denizin sesi geliyor sanki. Orada tekneler var mı?” Teknelere takmış durumda.

“Evet, birine binip geldik buraya.”

“Büyük müydü?”

“Sayılır.”

“Lottie dün çok hastalandı anne.”

“Ne oldu ona?” diye soruyorum hemen.

Beni en çok endişelendiren şey sevdiklerimden birine bir şey olacağını düşünmek. Küçükken, gecenin bir yarısı uyanıp nefes alıp almadığını kontrol etmek için sessizce kız kardeşim Alice’in yatağına giderdim çünkü hayal edebildiğim en kötü şey onun benden alınmasıydı. “Ben iyiyim Han,” diye fısıldardı, sesinde bir gülümsemeyle. “Ama istersen yanıma gelebilirsin.” Ve ben de oraya uzanır, sırtımı sırtına dayar, nefes aldığı anda kaburgalarının içimi rahatlatan hareketini hissederdim.

Annem telefonu tekrar alıyor. “Endişelenecek bir şey yok Han. Dün öğleden sonra fazla yemiş. Baban –mankafalı– ben alışverişteyken Lottie’yi sünger kekle yalnız bırakmış. Şimdi iyi hayatım, kanepede oturmuş çizgi film izliyor, kahvaltıya hazır. Şimdi,” diyor bana, “git ve muhteşem hafta sonunun keyfini çıkar.”

Şu an pek muhteşem hissetmiyorum, diye düşünüyorum, ıslak çoraplarım ve gözlerimi yaşartan rüzgârla. “Tamam anne,” diyorum, “Keyif almaya çalışacağım ve yarın eve dönerken yoldan arayacağım. Seni çok delirtmiyorlar değil mi?”

“Hayır,” diyor annem. “Doğrusu–” Sesindeki o küçük imayı anlamamak mümkün değil.

“Ne?”

“Şey, kafamı dağıtmak için iyi oldu. Olumlu bir şey. Gelecek nesle göz kulak olmak.” Duruyor ve derin bir nefes aldığı du-yuyorum. “Biliyorsun... yılın bu zamanında.”

“Evet,” diyorum. “Anladım anne. Ben de öyle hissediyorum.”

“Hoşça kal hayatım. Kendine dikkat et.”

Telefonu kapatırken aniden aklıma geliyor. Olivia'nın bana anımsattığı *bu* mu? Alice mi? Bütün benzerlikler var: zayıflığı, narinliği, ışığa yakalanmış ceylan gibi bakması. Yaz tatili için üniversiteden eve döndüğünde kız kardeşimi ilk gördüğüm ânı hatırlıyorum. Kilosunun üçte birini kaybetmişti. Korkunç bir hastalığın pençesindeki biri gibi görünüyordu – bir şey onu içten içe yiyormuş gibi. Ve en kötüsü de başına ne geldiğini hiç kimseye anlatabileceğini düşünmüyordu. Bana bile.

Yürümeye başlıyorum. Sonra durup etrafıma bakıyorum. Doğru yöne doğru gittiğimden emin değilim ama hangi yolun doğru olduğu belli değil zaten. Buradan Folly'yi, hatta çadırı bile göremiyorum, arazideki yükseltilerin arkasında kaldılar. Dönüşün daha kolay olacağını farz etmiştim çünkü yolu öğrenmiş olacaktım. Ama şimdi kafam karışmış durumda – tamamen farklı şeyler düşünüyordum. Başka bir yöne dönmüş olmalıyım; burası daha çamurlu görünüyor. Yumuşak, ıslak, siyah turba kısımlarından kaçınmak için daha kuru ot öbeklerinin arasında zıplamak zorundayım. Devam ediyorum. Sonra biraz batıyorum ve büyük bir adımla sıçramayı deniyorum. Ama mesafeyi yanlış hesap etmişim: Ayaklarım kayıyor ve sol ayağımdaki çizme ot öbeğinde değil yumuşak turba yüzeyinde kalıyor.

Batıyorum –ve batmaya devam ediyorum. Çok hızlı oluyor. Yer açılıyor ve ayağımı yutuyor. Dengemi kaybediyorum, geriye doğru sendeliyorum ve diğer ayağım korkunç bir şapırtıyla batıyor, balığı yutan şu karabatağın siyah gırtlığı kadar hızlıca. Saniyeler içinde çamur çizmelerimin üstüne kadar yükseliyormuş gibi görünüyor. İlk birkaç dakika boyunca şaşkınlıktan aptallaşmış halde donup kalıyorum. Sonra hareket etmek, kendimi kurtarmak zorunda olduğumu fark ediyorum. Önümdeki kuru toprak parçasına uzanıp iki ot parçasına sıkıca tutunuyorum.

Kendimi çekiyorum. Hiçbir şey olmuyor. Hızla batıyordum gibi görünüyor. Çamura batmış bir halde Folly'ye dönüp

başıma gelenleri açıklamanın ne kadar utanç verici olacağını düşünüyorum. Sonra hâlâ battığımı fark ediyorum. Siyah çamur dizlerimi geçiriyor, üst bacaklarıma doğru yükseliyor. Yavaş yavaş beni yutuyor.

Birdenbire utanmayı artık umursamıyorum. Gerçekten dehşete kapılıyorum. “İmdat!” diye bağıyorum. Ama kelimelerim rüzgâr tarafından yutuluyor. Folly’ye kadar ulaşması bir yana sesimin birkaç metre öteden duyulması bile mümkün değil. Yine de tekrar deniyorum. Haykırıyorum: “Yardım edin!”

Bataklığın içindeki cesetleri düşünüyorum. Toprağın derinliklerinden çıkan, beni dibe çekmeye hazır iskelet elleri hayal ediyorum. Ve çamurun içinde debelenmeye başlıyorum, kendimi yukarı çekmek için tüm gücümü kullanıyorum, gösterdiğim çabayla bir hayvan gibi homurdanıp hırlıyorum. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi geliyor ama dişimi sıkıp daha çok çabalıyorum.

Ve sonra bariz bir şekilde izlendiğimi hissediyorum. Sırtımdan aşağı bir ürperti dolaşıyor.

“Yardıma ihtiyacın var mı?”

Sıçırıyorum. Kimin konuştuğunu görmek için tam olarak arkama dönemiyorum. Onlar yavaşça dolaşıp önüme geçiyorlar. Sağdıçlardan ikisi: Duncan ile Pete.

“Biraz etrafı keşfediyorduk,” diyor Duncan. “Arazinin özelliklerine falan bakıyorduk.”

“Tehlikedeki bir küçük hanımı kurtaracağımızı düşünmemiştik.”

İfadeleri neredeyse tamamen doğal. Ama Duncan’ın ağzının kenarında bir seğirme var ve sanki benimle alay ediyorlarmış gibi bir hisse kapılıyorum. Burada debelenirken bir süredir beni seyrediyor olmalılar. Onların yardımına bel bağlamak istemiyorum. Ama aynı zamanda pek seçici olabilecek durumda da değilim.

İkisi birer elimden tutuyor. Onların çekmesiyle beraber sonunda bir ayağımı çamurdan kurtarıyorum. Ayağımı çekerken son anda çizmem bataklıkta kalıyor ve çamur açıldığı gibi

abucak izmenin üzerine kapanıyor. Diğer ayağımı da çekiyor ve güvenli bir şekilde sağlam toprağa basıyorum. Bir an için yere yığılıp kalıyorum, yorgunluktan ve adrenalinden titriyorum, ayağa kalkacak gücü bulamıyorum. Az önce olanlara inanamıyorum. Sonra bana bakan, iki elimden tutan adamları hatırlıyorum. abalayıp ayağa kalkıyorum, onlara teşekkür ediyorum, nazik görünecek kadar hızla ellerini bırakıyorum – parmaklarımızın birbirine kenetlenmesi aniden tuhaf bir şekilde samimi geliyor. Artık adrenalini azaldıkça, beni çamurdan çekerken onlara nasıl grndğmn farkına varıyorum: tişrtmn yakası açılmış, eski gri sutyenim ortada, yanaklarım kızarmış ve terli. Burada ne kadar izole olduğumuzun da farkındayım. Onların ikisi, bir de ben.

“Teşekkrleri ocuklar,” diyorum, sesimin titremesinden nefret ederek. “Sanırım doğruca Folly’ye gideceğim.”

“Evet,” diyor Duncan ağır ağır. “Gidip sonrası için bütün bu pislikten arın.” Ben mi çok fazla ima seziyorum yoksa bunları söyleme tarzında gerçekten imalı bir şey mi var anlayamıyorum.

Folly’ye doğru yürümeye başlıyorum. oraplı ayaklarımla elimden geldiğince hızlı yürürken sadece güvenli geçişleri seçmeye dikkat ediyorum. Birdenbire içeride olmayı ve evet, Charlie’ye dönmeyi çok istiyorum. Kendimle bataklık arasına mümkün olduğu kadar fazla mesafe koymayı. Ve, doğrusu, kurtarıcılarımdan da uzaklaşmak istiyorum.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Masamda oturmuş bugünün planlarının üzerinden geçiyorum. Bu masayı severim. Çekmeceleri hatıralarla doludur. Fotoğraflar, kartpostallar, mektuplar – çocuksu bir yazıyla yazılmış, zamanla sararmış kâğıtlar.

Hava durumunu dinlemek için radyoyu açıyorum. Burada birkaç tane Galway istasyonu çekiyor.

“Bugün muhtemelen biraz rüzgârlı olacak,” diyor sunucu. “Rüzgârın şiddeti konusunda çelişkili bulgular var fakat Connemara ve Batı Galway’in çoğunluğunun, özellikle de adaların ve kıyı bölgelerin etkileneceğini söyleyebiliriz.”

“Bu pek iyiye alamet değil,” diyor Freddy, içeri girmiş arkamda duruyor.

Radyodaki adam rüzgârın akşamüstü saat beşten sonra iyice artacağını söylerken onu dinliyoruz.

“O saate kadar herkes çadırın içinde güvende olacak,” diyorum. “Hem biraz rüzgâra da dayanacaktır. Yani endişelenecek bir şey yok.”

“Elektrikler ne olacak peki?” diye soruyor Freddy.

“Gayet iyi durumdadır, değil mi? Tabii gerçek bir fırtına kopmazsa. Ama sunucu öyle bir şeyden bahsetmedi.”

Şafak vaktinden beri ayaktayız. Ben burada her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ederken Freddy, Mattie ile birlikte son dakikada alınması gereken birkaç şey için anakaraya bile gidip geldi. Yöresel kır çiçekleriyle; yavşan otu, benekli orkide ve mavi otlarla şapelde ve çadırdaki süslemeler yapacak çiçekçi de birazdan gelir.

Freddy, önceden hazırlanabilecek yiyeceklere son dokunuşları yapmak üzere mutfığa dönüyor: kanepeler ve ordövrler, Connemara Tütsüleme Evi'nden alınan balıklarla hazırlanan soğuk başlangıçlar. Kocam yiyecekler konusunda tutkuludur. Yarattığı bir yemek hakkında, büyük bir müzisyenin bir beste hakkında konuştuğu gibi heyecanla konuşabilir. Çocukluğundan gelen bir şey; gençken yediği yemeklerin çeşitli olmamasından kaynaklandığını söyler.

Çadıra doğru yürüyorum. Şapel ve mezarlıkla aynı yüksek arazide, Folly'nin elli metre kadar doğusunda, her iki yanında bataklığa özgü turbaların olduğu kuru arazi parçasında yer alıyor. İleriden deli gibi koşuşturma sesleri geliyor ve sonra önümde beliriyorlar: Ürkerek "deliklerinden", uyumak için süpürge otlarının arasında oydukları çukurlardan çıkmış yaban tavşanları. İki yandaki uzun otların arasına sapıp gözden kaybolmadan önce beyaz kuyruklarını sallayarak, güçlü bacaklarıyla yaylanarak bir süre önümde koşuyorlar. Yaban tavşanları İrlanda halk söylencelerinde şekil değiştiren varlıklardır; bazen onları gördüğümde, Inis an Amhlóra'dan göçen tüm ruhların, süpürge otlarının arasında koşmak için bir kez daha cisimlendiğini düşünürüm.

Çadırdaki işlerimi yapmaya başlıyorum, ısıtıcıları dolduruyor ve masalara bazı tamamlayıcı dokunuşlar yapıyorum: elle boyanmış menüler, gümüş halkalara geçirilmiş, her birine oraya oturacak misafirin ismi işlenmiş ve sonradan yanlarında götürecekleri keten peçeteler. Daha sonra bu güzelce süslenmiş masaların zarıflığıyla dışarının yabaniliği arasında çarpıcı bir

zıtlık olacak. Sonra Cloon Keen Atelier’den alınan mumları yak-tığımızda kokuları etrafa yayılacak. Galway’deki çok seçkin bir parfümeridir ve mumları hiç de yabana atılamayacak bir bedel karşılığında gönderdiler.

Kontrollerimi yaparken çadır etrafımda titriyor. Bu yankı yapan boş alanın birkaç saat içinde insanlarla dolacağını düşünmek son derece büyüleyici. Dışarının parlak soğuk ışığıyla kıyaslayınca buradaki ışık donuk ve sarı ama bu akşam bütün çadır, şu gökyüzüne uçurulan kâğıt fenerler gibi ışıldayacak. Anakaradaki insanlar karşıdan bakacak ve Inis an Amplóra’da heyecan verici bir şeyler olduğunu görecekler – hepsinin ölü bir yer olarak bahsettikleri ada, perili ada, sanki sadece tarihte var olmuş gibi gördükleri ada.

“Tık tık!”

Dönüyorum. Gelen damat. Bir elini kaldırmış ve çadırın bezden örtüsü sanki gerçek bir kapıymış gibi kapıya vurma hareketi yapıyor.

“İki serseri sağdııcı arıyorum,” diyor. “Sabah kıyafetlerimizi giymemiz lazım. Onları görmüş olabilir misin?”

“Ah,” diyorum. “Günaydın. Hayır, görmedim sanırım. İyi uydunuz mu?” Gerçekten o olduğuna, kanlı canlı karşımda durduğuna hâlâ inanamıyorum: Will Slater. Freddy ile ben başladığı günden beri *Ölüm Kalım Gecesi*’ni izliyoruz. Gerçi bundan gelinle damada bahsetmedim, hem onları hem kendimizi utandıracak çılgın hayranlar olduğumuzu sanıp endişelenmesinler diye.

“İyi!” diyor. “Gayet iyi.” Gerçek hayatta çok iyi görünüyor, ekranda olduğundan çok daha iyi. Gözlerimi dikip bakmış gibi olmayayım diye, uzanıp bir çatalı düzeltiyorum. Onun her zaman böyle göründüğünü anlayabiliyorsunuz. Bazı insanlar çocukken tuhaf ve şekilsiz olur ama büyüdüklerinde çekici yetişkinlere dönüşürler. Ama bu adam güzelliğini kolaylıkla ve zarafetle taşıyor. Bunu büyük bir etki yaratmak için kullandığını, gücünün gayet farkında olduğu düşünüyorum. Her hareketi çok

iyi ayarlanmış bir makineyi, fiziksel gücünün doruğunda olan bir hayvanı izlemek gibi.

“İyi uyuduğunuza sevindim,” diyorum.

“Ah,” diyor, “gerçi yatağa girdiğimizde ufak bir durumla karışlaştık.”

“Öyle mi?”

“Yorganın altında biraz yosun bulduk. Sağdıçların küçük eşek şakası.”

“Aman Tanrım,” diyorum. “Çok üzgünüm. Keşke beni veya Freddy’yi çağırısaydınız. Ortalığı düzeltir, çarşafı değiştirirdik.”

“Özür dilemene gerek yok,” diyor – yine o çekici gülümsemesiyle. “Erkek çocuklar yaramazdır.” Omuz silkiyor. “Johnno aşırı büyümüş bir çocuk olsa bile.” Gelip yanıma dikiliyor, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakınımda. Hafifçe geri çekiliyorum. “Burası harika görünüyor Aoife. Çok etkileyici. Muhteşem bir iş çıkarıyorsun.”

“Teşekkür ederim.” Ses tonum sohbete davet eder gibi değil. Ama sanırım Will Slater insanların kendisiyle konuşmak istememesine alışkın değildir. Yerinden kıpırdamayınca, tersliğimi bir meydan okuma olarak görmüş olmasının bile mümkün olduğunu fark ediyorum.

“Peki, senin hikâyen nedir Aoife?” diye soruyor, başını bir yana doğru eğerek. “Burada ikiniz baş başa yaşarken yalnızlık çekmiyor musunuz?”

Gerçekten ilgileniyor mu yoksa numara mı yapıyor, merak ediyorum. Neden hakkımda bir şeyler öğrenmek istiyor ki? Omuz silkiyorum. “Hayır, pek sayılmaz. Zaten münzevi diyebileceğiniz biriyim ben. Dürüst olmak gerekirse, kışlar biraz yaşam savaşı verir gibi geçiyor. Yazlar için burada kalıyoruz.”

“Peki, buraya nasıl geldiniz?” Samimi bir şekilde ilgileniyor gibi görünüyor. Gerçekten, her kelimenizle büyülendiğine sizi ikna eden o insanlardan biri. Bu da tüm çekiciliğinin bir parçası sanırım.

“Küçükken,” diyorum, “yaz tatillerinde buraya gelirdim. Ailem, hepimiz buraya gelirdik.” O günlerden pek sık bahsetmem. Yine de ona söyleyebileceğim bir sürü şey var. Beyaz kumlu sahillerdeki ucuz, çilekli çubuk dondurmalar, dondurmanın kırmızıya boyadığı dudaklar ve diller. Adanın diğer tarafındaki kaya havuzları. Karides ve minik, şeffaf yengeçler bulmak için hevesli parmaklarımızı ağlarımıza sokmamız. Korunaklı koylardaki turkuaz denizin dondurucu soğuşuna alışana kadar etrafa su sıçratmak. Tabii ki bunların hiçbirini ona söylemeyeceğim; uygun olmaz. Misafirlerle aramdaki temel sınırı korumam gerek.

“Ah,” diyor. “Yerel aksanın olduğunu düşünmemiştim.” Ne umduğunu merak ediyorum. *En güzel günaydınlar ve muhakkak, muhakkak*’lar mı, dört yapraklı yoncalar ve cüce cinler mi?

“Hayır,” diyorum, “Dublin aksanım var, sanırım o daha az vurgulu. Ama farklı yerlerde de yaşadım. Küçükken, babamın işi yüzünden çok taşınırdık – üniversite profesörüydü. Biraz İngiltere’de, hatta bir süre Birleşik Devletler’de bile yaşadık.”

“Freddy’yle yurt dışında mı tanıştın? Kendisi İngiliz, değil mi?” Hâlâ çok ilgili, çok çekici. Kendimi biraz huzursuz hissetmemen neden oluyor. Tam olarak ne öğrenmek istediğini merak ediyorum.

“Freddy ile çok uzun zaman önce tanıştık,” diyorum ona.

Yine o cazibeli, ilgili gülümsemesiyle bakıyor. “Çocukluk aşkı mı?”

“Öyle diyebilirsiniz.” Gerçi tam olarak doğru değil. Freddy benden epey genç ve başta arkadaştık, yıllar boyunca öyle devam ettik. Ya da belki arkadaş bile değildik, daha çok cankurtaran salı gibi birbirimize tutunuyorduk. Annem, eski halinin bir kabuğuna döndükten kısa süre sonra. Babamın kalp krizi geçirmesinden yıllar önce. Ama bunları damada anlatacak değilim. Ayrıca, her şey bir yana, bu meslekte kendinizi fazla insani, fazla yanılabilir biri gibi göstermemeniz çok önemli.

* İrlandalılara özgü olduğu düşünülen konuşma kalıpları. (ç.n.)

“Anlıyorum,” diyor.

“Şimdi,” diyorum, sonraki soru artık her neyse dudaklarından dökülmeden, “kusura bakmazsanız, işlere devam etmem lazım.”

“Elbette,” diyor. “Bu akşam aramızda gerçek parti manyakları olacak Aoife,” diyor. “Umarım çok fazla karmaşaya sebep olmazlar.” Ellerini saçlarından geçiriyor ve muhtemelen şirin bir tarzda, pişman ve sevimli görünmeye çalıştığını düşündüğüm şekilde sırtıyor. Gülümsediğinde dişleri çok beyaz. Aslında o kadar parlak ki özellikle beyazlatıp beyazlatmadığını merak etmeme neden oluyor.

Sonra bana biraz daha yaklaşıp bir elini omzuma koyuyor. “Olağanüstü bir iş çıkarıyorsun Aoife. Teşekkür ederim.” Elini omzumda biraz fazla uzun tutuyor, bu yüzden gömleğimden sızan elinin sıcaklığını hissedebiliyorum. Aniden, bu kocaman yankılı mekânda yalnızca ikimizin olduğunun farkına varıyorum.

Gülümsüyorum —en nazik, en profesyonel gülümsememle— ve geriye doğru küçük bir adım atıyorum. Onun gibi bir adamın kendi cinsel cazibesinden çok emin olduğunu düşünüyorum. Başta cazibe gibi görünebilir ama altında daha karanlık, daha karmaşık bir şeyler var. Beni gerçekten çekici bulduğunu sanmıyorum, öyle bir şey değil bu. Elini omzuma koyuyor çünkü bunu yapabilir. Belki de çok fazla anlam atfediyorum. Ama sanki bu tavrıyla yetkilinin kim olduğunu, benim onun için çalıştığımı hatırlatıyormuş gibi geliyor. Onun suyuna gitmek zorunda olduğumu.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Arama ekibi karanlığa doğru yürüyor. Rüzgâr anında çığlıklar atarak onlara saldırıyor. Parafinli meşalelerin alevleri dalgalanıyor, tıslıyor ve sönecekmiş gibi oluyor. Ekiptekilerin gözleri sulanıyor, kulakları çınlıyor. Sanki katı bir kütleymiş gibi rüzgârı itmek zorunda olduklarını fark ediyorlar, başları öne eğik.

Adrenalin tüm bedenlerinde dolaşıyor, doğa güçlerine karşı onlar. Çocukluklarından hatırladıkları bir duygu –derin, tarifi imkânsız, vahşi– bundan çok da farklı olmayan gecelerin heyecan veren anıları. Karanlığa karşı onlar.

Yavaşça ilerliyorlar. Folly ile çadır arasındaki uzunca kara parçası, iki yanından turba bataklığı tarafından kısıtılmış: Aramaya başlayacakları yer burası. Sesleniyorlar: “Orada kimse var mı?” ve “Yaralı kimse var mı?” ve “Bizi duyabiliyor musunuz?”

Cevap yok. Rüzgâr seslerini yutuyormuş gibi.

“Belki de dağılmamız gerek!” diye bağıyor Femi. “Aramayı hızlandırmak için.”

“Delirdin mi?” diye cevaplıyor Angus. “Her yanımız bataklıkla çevriliyken mi? Nerede başlayıp bittiğini hiçbirimiz bilmiyoruz. Hele de karanlıkta. Ben... korktuğumdan falan değil. Ama tek başıma... bir şey bulmak istemiyorum.”

Böylece bir arada, birbirlerine dokunacak mesafede kalıyorlar.

“Epey yüksek sesle çığlık atmış olmalı,” diye bağıyor Duncan. “Şu garson kız. Bu fırtınada duyabildiğimize göre.”

“Dehşete kapılmış olmalı,” diye bağıyor Angus.

“Korktun mu Angus?”

“Hayır. Siktir git Duncan. Ama görmek – görmek gerçekten zor–”

Sözleri, aşırı şiddetli ani bir rüzgârda kayboluyor. Bir kıvılcım yağmuruyla büyük parafinli meşalelerden ikisi doğum günü mumu gibi sönmüyor. Onları tutanlar yine de metal destekleri taşımaya devam ediyor, kılıç gibi öne doğru uzatıyorlar.

“Aslında,” diye bağıyor Angus. “Belki biraz korkuyorumdur. Bu çok mu utanç verici? Belki de böyle lanet olası bir fırtınada durmaktan veya... veya bulabileceğimiz şeyi aramaktan hoşlanmıyorumdur–”

Sözleri bir panik haykırışıyla kesiliyor. Arkalarını dönüp meşalelerini yukarı kaldırdıklarında Pete’in nefes almaya çalıştığını, bir bacağının yarısına kadar çamura battığını görüyorlar.

“Salak herif,” diye bağıyor Duncan, “kuru toprak parçasından uzaklaşmış olmalı.” Yine de rahatlıyor, hepsi öyle. Bir an Pete’in bir şey bulduğunu sanmışlardı.

Onu çekip çıkarıyorlar.

“Tanrım,” diye bağıyor Duncan, kurtardıkları Pete ayaklarının dibinde elleriyle dizlerinin üzerinde dururken, “bugün kurtardığımız ikinci kişisin. Femi ile ben bugün erken saatlerde, Charlie’nin karısını bu lanet bataklıkta kısıp kalmış bir domuz gibi ciyaktayken bulduk.”

“Cesetler...” diye inliyor Pete, “bataklıkta...”

“Of, vazgeç artık,” diye bağıyor Duncan kızarak. “Salaklaşma.” Meşaleyi Pete’nin yüzüne doğru sallayıp diğerlerine doğru dönüyor. “Gözlerine bakın – aklı başından gitmiş. Biliyordum. Onu niye getirdik ki? Lanet olası bir yük sadece.”

Pete sessizleşince hepsi rahatlıyor. Bir daha kimse cesetlerden bahsetmiyor. Halk söylencelerinin bir parçası sadece, hepsi

biliyor. Bunu akıllarından çıkarabiliyorlar – gerçi her şeyin daha tanıdık geldiği gün ışığında yapabilecekleri kadar kolay olmuyor. Fakat kendi görevlerinin amacını, muhtemelen neyle karşılaşabileceklerini akıllarından çıkaramıyorlar. Oralarda bir yerde gerçek tehlikeler var, arazi tanıdık değil ve karanlıkta aldatıcı. Bu durumu tam olarak ancak şimdi fark etmeye başlıyorlar. Ne kadar hazırlıksız olduklarını anlamaya...

Aynı Günün Erken Saatleri

JULES

Gelin

Gözlerimi açıyorum. Büyük gün.

Dün akşam iyi uyuyamadım ve uyuduğum zaman da tuhaf bir rüya gördüm: Harabe şapel, ben içine girdiğim sırada yıkılıp un ufak oluyordu. Kendimi yorgun, huzursuz hissederek uyan-dım. Şüphesiz dün çok içmenin yarattığı sersemlikten kaynak-lanan hafif bir paranoyanın da etkisi var. Saatler önce atılmış olmasına rağmen yosunun iğrenç kokusunu hâlâ hissedebildi-ğimden eminim.

Geleneğe saygı göstermek amacıyla Will sabah ilk iş olarak boş odaya geçti ama keşke burada olsaydı diye düşünürken bu-luyorum kendimi. Sorun değil. Adrenalin ve irade gücü beni kendime getirecek: Getirmek zorunda.

Kapitone askısıyla asılı duran gelinliğe bakıyorum. Koruyu-cu kılıfının kanatları gizemli bir esintiyle hafifçe ileri geri dans ediyor. Burada, bütün kapılar ve camlar kapalı olsa da bir şe-kilde yol bulup içeri giren hava akımları olduğunu artık öğren-dim. Havada oynaşp burgaçlar yapıyor, ensenizden öpüveriyor,

parmak uçları gibi yumuşak dokunuşlarıyla omurganızdan aşağı bir ürpertinin dolaşmasına neden oluyorlar.

İpek sabahlığımın altında, bugün için Coco de Mer'den seçtiğim iç çamaşırı var. En narin Leavers dantelinden, örümcek ağı kadar ince ve gelinliğe uygun şekilde krem rengi. İlk bakışta son derece geleneksel gibi. Ama paçalı donun yukarıdan aşağı kadar uzanan minik sedef düğmeleri var, böylece tamamen açılabilir. Hoş, aynı zamanda çok edepsiz. Daha sonra, bunları keşfetmenin Will'in hoşuna gideceğini biliyorum.

Penceremden hafif bir hareket dikkatimi çekiyor. Aşağıda, kayaların üzerinde Olivia'yı görüyorum. Yine çünkü çuval gibi kazağıyla yırtık kot pantolonunu giymiş, çıplak ayakla falezlerin kenarına, denizin beyaz bir su gibi büyük patlamalarla granit yığınlarına çarptığı yere doğru gidiyor. Tanrı aşkına neden, şu an neden yapması gerektiği gibi hazırlanmıyor? Başı öne eğik, omuzları sarkık, saçları arkasında karmaşık bir yığın gibi uçuşuyor. Bir an falezin kenarına, suyun vahşetine o kadar yaklaşıyor ki nefesim kesiliyor. Düşebilir ve onu kurtarmak için aşağıya zamanında varamam. Ben burada çaresizce dikilirken orada boğulabilir.

Pencereye vuruyorum ama sanırım beni duymazdan geliyor – veya itiraf etmeliyim ki, bu daha olası – dalgaların sesinden beni duyamıyor. Yine de, neyse ki, kenardan birkaç adım daha geride gibi görünüyor.

İyi. Artık onun için daha fazla endişelenmeyeceğim. Ciddi bir şekilde hazırlanmaya başlamanın zamanı geldi. Anakaradan kolayca bir makyaj uzmanı getirebilirdim ama böyle önemli bir günde görünüşümü bir başkasının eline bırakmam mümkün değil. Kendi makyajını yapmak Kate Middleton için yeterliyse, benim için de yeterlidir.

Makyaj çantamı almak için uzanıyorum fakat elimin beklenmedik bir şekilde titremesi yüzünden her şey yere saçılıyor. Siktir. Ben *asla* sakarlık etmem. Acaba... gergin miyim?

Etrafa dağılmış şeylere bakıyorum; altın rengi parlak tüplerdeki rimellere, biraz uzağa yuvarlanan rujlara, ters döndüğü için birazı dışarı akmış bronzlaştırıcı pudraya.

Orada, hepsinin ortasında, katlanmış, hafifçe is karası olmuş minik bir kâğıt parçası duruyor. Onu görmek kanımı donduruyor. Bakışlarımı alamadan ona bakıp duruyorum. Bu kadar minicik bir şey son birkaç aydır zihnimde nasıl bu kadar büyük bir yer kaplıyor olabilir?

Tanrı aşkına onu neden sakladım ki?

İhtiyacım olmamasına rağmen kâğıdı açıyorum: Kelimeler hafızama kazınmış hâlde.

Will Slater senin sandığın adam değil.

Hilekâr ve yalancının teki. Onunla evlenme.

Sıradan ve tuhaf birinin işi olduğundan eminim. Will, onu tanıdığını, tüm hayatını bildiğini sanan yabancılardan sürekli mektuplar alır. Bazen ben de onların gazabından payımı alırım. İnternette birkaç resmimizin çıktığı günü hatırlıyorum. “*Will Slater yatak arkadaşı Julia Keegan’la alışverişte.*” Belli ki *Mail Online*’da olaysız bir gündü.

Kötü bir fikir olduğunu bilmeme –*bilmeme*– rağmen sayfayı kaydırıp yorumlar bölümüne baktım. Tanrım. Böyle kin dolu yazıları daha önce de görmüştüm ama doğrudan size yöneltildiğinde özellikle zehirli, özellikle kişisel geliyor. Kendi hakkımdaki en kötü düşüncelerimi yankılayan bir çemberin içine düşmüş gibiydim.

- Tanrım, kadın kendini çok güzel sanıyor değil mi?
- Bana sorarsan tam bir sürtük.
- Tatlım, uylukları seninkilerden daha ince bir erkekle asla yatmadan gerektiğini hiç duymadın mı?
- Will! SS! Onun yerine beni seç! :) :) :) O kadın seni hak etmiyor...

- Tanrım, sırf resmine bakarken bile ondan nefret ediyorum. Kendini beğenmiş inek.

Yorumların neredeyse yarısı böyleydi. Bir sürü yabancınn beni böylesine ağır bir şekilde eleştirdiğine inanmak çok zordu. Tam aksini söyleyen birkaç yorum bulana kadar sayfayı kaydırmaya devam ettim.

- Will mutlu görünüyor. Kadın ona iyi gelecek!
- Bu arada kadın *The Download*’ın başında –ennnnn sevdiğim site. Çok iyi bir çift olacaklar.

Bu sesler daha nazik olsa da –bazıları Will’i tanıdıkları hissi verdiği– *beni* tanıdıkları hissi verdiğiinden huzursuz ediciydi. Onun için neyin iyi olduğu konusunda yorum yapabilecek durumda olmaları da. Will öyle çok fazla tanınan biri değil. Ama onun seviyesinde bir şöhrette bu tür şeylere daha çok maruz kalıyorsunuz çünkü insanların sizin sahibiniz olduğunu düşünmelerini aşacak kadar yükselmemiş oluyorsunuz.

Yine de not, internetteki bu tür yorumlardan farklı. Daha kişisel. Üstünde pul olmadan posta kutusuna bırakılmış, yani birisi şahsen getirip atmış olmalı. Yazan her kimse yaşadığımız yeri biliyor. O kadın ya da adam Islington’daki evimize gelmiş – ki, kısa süre önce Will taşınana kadar *benim* evimdi. Sıradan, tuhaf bir kişi olması ihtimali, şüphesiz, az. Ya da en kötüsünden tuhaf bir kişi de olabilir.

Ama aklımdan tanıdığımız biri olması ihtimali geçiyor. Hatta bugün bu adaya gelenlerden biri belki de.

Notun geldiği gece onu odun sobasına attım. Saniyeler sonra geri çektim, bu sırada bileğimi yaktım. İzi hâlâ geçmedi – bileğimdeki hassas derinin üzerinde parlak, kabarık, pembe bir mühür. Gözüm ne zaman bileğime takılsa aklıma sakladığım yerde duran not geliyordu. Şu iki kelime:

Onunla evlenme.

Notu ikiye bölüyorum. Sonra tekrar ve tekrar, ta ki konfetiye dönene kadar. Ama bu yeterli değil. Kâğıt parçalarını alıp banyoya gidiyorum ve sifonu çekiyorum, bütün parçalar gözden kaybolana, dönerek yok olana kadar dikkatle izliyorum. Onların kanalizasyon borularından aşağı inip Atlantik'e, etrafımızı çevreleyen okyanusa karıştığını hayal ediyorum. Bu düşünce beni olması gerektiğinden daha fazla rahatsız ediyor.

Her neyse, artık hayatımdan çıktı. Gitti. Artık onu düşünmeyeceğim. Saç fırçamı, kirpik kıvrıcımı, rimelimi alıyorum: cep-hanelerim, ok sadağım.

Ben bugün evleniyorum ve bugün, çok muhteşem bir gün olacak.

ŞU AN

Düğün Gecesi

“Tanrım, buna devam etmek çok zor.” Duncan iğne gibi batan rüzgârdan yüzünü korumak için bir elini siper ediyor, diğer elindeki meşaleyi sallayıp kıvılcımların saçılmasına neden oluyor. “Bir şey gören var mı?”

İyi de neyi görecekler? Zihinlerini meşgul eden soru bu. Garson kızın sözlerini hepsi hatırlıyor. *Bir ceset.* Zemindeki her yumru veya çimen parçası potansiyel bir dehşet kaynağı. Önlerine doğru tuttukları meşaleler gerektiği kadar yardımcı olmuyor. Yalnızca etraflarının iyice zifiri karanlık görünmesine neden oluyorlar.

Duncan diğerlerine, “Tekrar okuldaymışız gibi,” diyor bağıarak. “Karanlıkta sessizce dolaşıyoruz. Sağ Kalma oyununa var mısınız?”

“Hıyarlık etme,” diye bağıyor Femi. “Ne aradığımızı unutun mu?”

“Şey, evet. Sanırım bu durumda buna Sağ Kalmak diyemeyiz.”

“Hiç komik değil,” diye bağıyor Femi.

“Tamam Femi! Sakin ol. Yalnızca ortamı yumuşatmaya çalışıyordum.”

“Evet ama şimdi bunun zamanı değil.”

Duncan ona çıkışıyor. “Ben de aramaya katıldım, buradayım, değil mi? Çadırdaki o korkak heriflerden daha iyiyim.”

“Zaten Sağ Kalma oyunu eğlenceli değildi,” diye bağıyor Angus. “Değil mi? Bunu şimdi görebiliyorum. Ben... büyük bir eğlenceymiş gibi yapmaktan artık vazgeçiyorum. Tamamen saçmalıktı. Birisi ölebilirdi... aslında birisi öldü. Ama okul bunun devam etmesine izin verdi—”

“O bir kazaydı,” diye araya gidiyor Duncan. “O çocuğun ölümü. Sağ Kalma oyunu yüzünden değildi.”

“Yok ya?” diyor Angus bağırarak. “Bunu nasıl anladın? Sırf bütün o saçmalığı sevdiğin için söylüyorsun. Sıra sana geldiğinde küçük çocukları korkutmaktan büyük keyif aldığını biliyorum. Sadist bir zorba gibi etrafta dolanamıyorsun artık, değil mi? Eminim o zamandan beri öyle büyük bir heyecan—”

“Çocuklar,” diyor, her zaman arabulucu olan Femi. “Şimdi bunun da zamanı *değil*.”

Bir süre sessiz kalıyorlar, kendi düşünceleriyle baş başa, karanlıkta yürümeye devam ediyorlar. İçlerinden hiçbiri böyle bir havada dışarıya çıkmamıştı daha önce. Rüzgâr, şiddetli boralarla gidip geliyor. Bazen birbirlerinin düşüncelerini duyabilecekleri kadar azalıyor. Ama yalnızca sonraki saldırıya hazırlanıyor: Yoğun bir mırıltı, sanki binlerce böcek kaynaşıyormuş gibi. En şiddetli anında uğultuya dönüşüyor, korkunç şekilde çığlık atan bir insana benzer bir uğultuya, garson kızın çığlığını yankılıyor. Rüzgâr yüzünden derileri soyuluyor, gözleri yaşardığı için önlerini göremez oluyorlar. Tüylerini diken diken ediyor – ve dikenlerini geçiriyor onlara.

“Gerçekmiş gibi gelmiyor, değil mi?”

“O ne demek Angus?”

“Yani, biliyorsunuz işte – bir an hepimiz çadırdayız, etrafta kasılarak yürüyoruz, düğün pastası yiyoruz. Şimdiyse buradayız, şey arıyoruz...” Bunu yüksek sesle söylemek için cesaretini topluyor: “Bir *ceset*. Sizce ne olmuş olabilir?”

“Hâlâ ne aradığımızı bilmiyoruz,” diye cevaplıyor Duncan. “Bir çocuğun lafıyla hareket ediyoruz.”

“Evet ama kız kendinden çok emin gibiydi...”

“Şey,” diyor Femi, “bir sürü sarhoş insan vardı. İşler gerçekten çığırından çıkmıştı. Hayal etmesi o kadar da zor değil, değil mi? Birisi karanlıkta çadırdan çıkıp gitmiştir, bir kaza olmuştur—”

“Şu Charlie denen herife ne demeli?” diyor Duncan. “Gerçekten kötü haldeydi.”

“Evet,” diye bağıyor Femi, “kesinlikle sarhoştur. Ama bekârlığa veda gecesinde ona yaptığımız şeyden sonra—”

“Bu konuda ne kadar az konuşursak o kadar iyi, Fem.”

“Bu sabah şu nedimeyi gördünüz mü?” diye bağıyor Duncan. “Benim gibi düşünen kimse var mı?”

“Ne?” diye cevaplıyor Angus, “yani kendini... anlarsın işte...”

“Kendini öldürmeye mi?” diye bağıyor Duncan. “Evet, öyle düşündüm. Buraya geldiğimizden beri tuhaf davranıyor, değil mi? Belli ki biraz bunalımlı bir tip. Yaşadığı bir şeyin üstesinden gelemiyor—”

“Biri geliyor,” diye bağıyor Pete, Duncan’ın sözünü kesip karanlıkta arka tarafı göstererek, “birisi bizim için geliyor—”

“Of kapa çeneni, dangalak,” diye çıkışıyor Duncan. “Tanrım, kafayı yiyeceğim bunun yüzünden. Onu çadırda bırakmalıydık. Çünkü yemin ediyorum—”

“Hayır.” Angus’un sesinde bir titreme var. “Pete haklı. Orada bir şey var—”

Diğerleri de bakmak için dönüyor, sarsak bir daire içinde hareket ediyor, birbirlerine çarpıyor, huzursuzluklarını bastırmaya çalışıyorlar. Arkalarına, karanlık geceye bakarken hepsi sessizliğe bürünüyor.

Karanlıktan onlara doğru bir ışık sallanıyor. Ne olduğunu görebilmek için onlar da kendi meşalelerini uzatıyorlar.

“Ah,” diye bağıyor Duncan, biraz rahatlamış gibi. “Bu yalnızca — şu şişman herif, düğün organizatörünün kocası.”

“Ama bir dakika,” diyor Angus. “O nedir... elindeki?”

Aynı Günü Erken Saatleri

OLIVIA

Nedime

Pencereden, düğün davetlilerini adaya taşıyan tekneleri görebiliyorum, hâlâ uzaktaki siyah şekiller gibiler ama giderek yaklaşıyorlar. Her şey yakında başlayacak. Hazırlanmam gerek ve Tanrı biliyor erken saatlerden beri ayaktayım. Göğsüm ağrıyarak ve başım zonklayarak uyandım, biraz hava almak için kendimi dışarı attım. Ama şu an odamda sutyenim ve külotumla oturuyorum. Üstümü değiştirmeye, o elbiseyi giymeye kendimi ikna edemiyorum. Soluk renkli ipeğin üzerinde, bacağıma kesik attığım yerde küçük kıızıl bir leke buldum, dün elbiseyi denerken biraz kanamış olmalı. Tanrıya şükür Jules fark etmedi. Bunu görse gerçekten aklını kaybedebilirdi. Koridorun sonundaki lavaboda, elbiseyi biraz soğuk su ve sabunla ovaladım. Şükürler olsun ki neredeyse çıktı sayılır. Yalnızca daha koyu pembe minicik bir iz kaldı, bir hatırlatıcı gibi.

Aylar önceki kanı hatırlatıyor bana. O kadar kan olacağını bilmiyordum. Gözlerimi kapatıyorum. Ama gözkapaklarımın altında görebiliyorum.

Yine pencereden bakıyorum, buraya gelen onca insanı düşünüyorum. Vardığımızdan beri burada kendimi klostrofobik hissediyorum, hiç çıkış yokmuş, kaçacak bir yer yokmuş gibi... Ama bugün daha da kötüleşecek. Bir saat içinde Jules beni çağırarak ve herkesin gözü üzerimizdeyken koridorda onun önünden yürümek zorunda kalacağım. Sonra tüm o insanlarla –akrabalar, yabancılar– konuşmam gerekecek. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Aniden nefes alamadığımı hissediyorum.

Buraya geldiğimden beri kendimi biraz daha iyi hissettiğim tek anın, dün akşam mağarada, Hannah ile konuştuğum zaman olduğunu düşünüyorum. Onunla konuştuğum gibi hiç kimseyle konuşmamıştım: Ne arkadaşlarımla ne de başkasıyla. Hannah ile mi ilgiliydi bilmiyorum. Tuhaf bir tip olduğu, sanki o da her şeyi gizlemeye çalışıyormuş gibi görüldüğü için olduğunu tahmin ediyorum.

Gidip Hannah'ı bulabilirim. Onunla şimdi konuşabilirim, sanırım. Ona geri kalanını da anlatırım. Her şeyi ortaya sererim. Bu düşünce başımın dönmesine, midemin bulanmasına neden oluyor. Ama bir yandan daha iyi de hissediyor olabilirim – ciğerlerime hava çekemediğimi daha az hissediyorum.

Kazağımı ve kotumu giyerken ellerim titriyor. Eğer ona anlattıysam bunun dönüşü olmayacak. Ama sanırım kararımı verdim. Sanırım bunu yapmak zorundayım, iyice kafayı yemeden önce.

Odamdan sessizce çıkıyorum. Kalbim sanki boğazımda atıyor gibi, öyle hızlı çarpıyor ki zorlukla yutkunabiliyorum. Parmaklarımla ucuna basarak yemek odasından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Yolda kimseyle karşılaşmamam gerek – karşılaşırısam korkup vazgeçeceğim.

Hannah'ın odası uzun koridorun sonundaki sanırım. Odaya yaklaşırken içeriden gelen, giderek yükselen mırıltılar duyuyorum.

“Ah, Tanrı aşkına Han,” dediğini duyuyorum. “İyice saçmalıyorsun—”

Kapı da aralık. Sessizce biraz daha yaklaşıyorum. Hannah görüş alanımda değil ama Charlie'yi görebiliyorum, paçalı donuyla dikilmiş, sanki sinirine hâkim olmaya çalışır gibi şifonyerin kenarını tutuyor.

Olduğum yerde kalıyorum. Görmemem gereken bir şey görmüş, onları gizlice dinliyormuş gibi hissediyorum. Salak gibi, Charlie'nin de burada olacağını düşünmemiştim – rahatsız edici bir ergenken vurgun olduğum Charlie. Bunu yapamam. Gidip kapılarını çalarak Hannah'ya onunla konuşmak istediğimi söyleyemem... Onlar yarı giyinik hâlde, belli ki bir tartışmanın ortasında değilken olmaz. Sonra, arkamdaki kapılardan biri açıldığında neredeyse yerimden sıçıyorum.

"Ah, Merhaba Olivia." Will. Takım elbiseyle beyaz bir gömlek giymiş, gömleğin önü açık, bronz ve kaslı göğsü ortada. Çabucak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Dışarıda birinin konuştuğunu *sandım*," diyor. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Burada ne işin var?"

"H-hiçbir şey," diyorum veya demeye çalışıyorum çünkü ağızımdan ses çıkmıyor, yalnızca boğuk bir fısıltı. Arkamı dönüp uzaklaşıyorum.

Odama dönünce yatağa oturuyorum. Başaramadım. Artık çok geç. Şansımı kaybettim. Dün akşam bir yolunu bulup Hannah'ya anlatmalıydım.

Pencereden, yaklaşan teknelere bakıyorum: Artık daha yakındalar. Kendileriyle birlikte adaya kötü bir şeyler getiriyorlarmış gibi geliyor. Ama bu aptalca. Çünkü o zaten burada, değil mi? Benim o. Kötü olan benim. Yaptığım şey.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Misafirler geliyor. İskeleden teknelerin yaklaşmasını izliyorum, onları karşılamaya hazırım. Gülümsüyor ve başımla selam veriyorum, nazik görünmeye çalışıyorum. Üstümde sade, lacivert bir elbise, dolgu topuklu ayakkabılar var. Şık ama çok şık değil. Misafirlerden biri gibi görünmek uygun olmaz. Gerçi bu konuda endişelenmeme gerek yok. Kıyafetleri konusunda hepsinin *büyük* çaba harcadığı belli: ısıltılı küpeler ve acı verecek kadar yüksek topuklar, minicik el çantaları ve gerçek kürkten etoller (hazıranda olabiliriz ama sonuçta bu serin bir İrlanda yazı). Hatta silindir bir şapka bile görüyorum. Sanırım düğün sahipleri bir yaşam tarzı dergisinin sahibi ve bir TV yıldızı olunca, uyum sağlamak zorunda kalıyor insan.

Otuz kadar misafir gruplar halinde iskeleye iniyor. Hepsinin adayı incelediklerini görebiliyorum ve kişisel olarak hafifçe gururlanıyorum. Bu gece yüz elli kişi olacağız – Inis an Amplóra’yla tanışacak bir sürü insan.

“En yakın tuvalet nerede?” diye soruyor bir adam telaşla, epey midesi bulanmış, sanki boğuluyormuş gibi gömleğinin yakasını çektiştiriyor. Aslında misafirlerin çoğu şık kıyafetlerinin içinde epey kötü görünüyorlar. Üstelik şu an deniz fazla dalgalı

bile değil, su beyazla gümüş rengi arası görünüyor – soğuk gün ışığının altında o kadar parlak ki insan zar zor bakabiliyor. Elimi gözüme siper edip nazıkçe gülümsüyorum ve yolu gösteriyorum onlara. Rüzgâr hava tahmincilerinin söylediği kadar artarsa, belki de dönüş yolculuğu için deniz tutmasına karşı birkaç güçlü ilaç vermeliyim onlara.

Çocukken buraya ilk geldiğimiz, eski feribottan indiğimiz günü hatırlıyorum. Bizi deniz tutmamıştı, öyle bir şey hatırlamıyorum. Ön tarafta durmuş, korkuluklara tutunmuş ve dalgaların üzerinden aşarken, su büyük yaylar halinde gelip bizi ıslatırken çığlıklar atmıştık. Devasa bir deniz yılanına binmişiz gibi yaptığımızı hatırlıyorum.

O yaz dünyanın bu kesimine göre sıcaktı ve güneş bizi kısa sürede kurutmuştu. Ayrıca çocuklar güçlüdür. Plajlarda koşarak suya girdiğimi hatırlıyorum, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. Sanırım denizden sakınmayı henüz öğrenmemiştim.

Altmışlarında görünen şık bir çift son tekneden iniyor. Daha gelip damadın anne babası olduklarını söylemeden önce bir şekilde onları tanıyorum. Damat görünüşünü annesinden almış olmalı ve muhtemelen saç rengini de, gerçi kadının saçları artık kırışmış. Ama damadın o rahat kendine güveninden eser yok kadında. Kendini saklamaya, hatta kendi elbisesinin içine gizlenmeye çalışan biri izlenimi veriyor.

Damadın babasının yüz hatları daha keskin, daha sert. Öyle bir adama yakışıklı denmez ama sanırım tıpkı oğlu gibi, bir Roma imparatorunun büstüne benzeyen profili olduğunu hayal edebilirsiniz: yüksek, kavisli kaşlar, çengel burun, sert, biraz zalim görünümlü, ince dudaklı bir ağız. Güçlü bir el sıkışı var, elimi sıkarken elimin ufak kemiklerinin birbirine geçtiğini hissediyorum. Ve adamda önemli birinin havası var, bir siyasetçi veya diplomat gibi. “Düğün organizatörü olmalısınız,” diyor gülümseyerek. Ama dikkatli, tartan bakışlara sahip.

“Evet,” diyorum.

“Güzel, güzel,” diyor. “Umarım bize şapelin ön taraflarında bir yer ayırmışsınızdır?” Oğlunun düğününde elbette olması gereken o. Ama bence bu adam herhangi bir etkinlikte de en önde yer almayı bekler.

“Elbette,” diyorum. “Şimdi sizi oraya götüreceğim.”

“Biliyor musunuz,” diyor, birlikte şapele doğru yürürken, “ilginç bir şey bu. Bir erkekler okulunun müdürüyüm. Ve buradaki misafirlerin yaklaşık çeyreği oraya gitmiştir, Trevellyan’a. Hepsinin böyle yetişkin olduğunu görmek tuhaf.”

Gülümsüyorum, nazik bir ilgi gösteriyorum: “Hepsini tanıyor musunuz?”

“Çoğunu. Ama hepsini değil. Daha çok abartılı karakterleri, sanırım onlara böyle diyebiliriz.” Kıkırdıyor. “Bazılarının beni görünce şaşırıp bir kez daha baktıklarını gördüm. Bir parça disiplinli biri olarak tanınırım.” Bununla gururlanıyor gibi görünüyor. “Beni burada görmek, muhtemelen içlerine Tanrı korkusu salmıştır.”

Eminim öyledir, diye düşünüyorum. Bu adamı tanıyormuş gibi hissediyorum ama onunla daha önce hiç karşılaşmadım. İçgüdüsel olarak ondan hoşlanmıyorum.

Daha sonra gidip son teknenin kaptanı olan Mattie’ye teşekkür ediyorum.

“Bravo,” diyorum. “Her şey yolunda gitti. Bütün işlerin zamanlamasında harika bir iş çıkardın.”

“Sen de onların düğününü burada yapmalarını sağlamakla iyi bir iş çıkardın. Damat ünlü, değil mi?”

“Gelin de tanınmış.” Gerçi Mattie’nin çevrimiçi kadın dergileri konusunda bilgisi olduğundan şüpheliyim. “Sonuçta büyük bir indirim yapmamız gerekti ama yazılıp çizilecekler için değer.”

Mattie başını sallıyor. “Burayı kesinlikle haritaya sokacak.” Güneşte gözlerini kısarak suya bakıyor. “Bu sabah denize açılmak kolaydı,” diyor. “Ama sonra farklı olacak, hiç kuşku yok.”

“Hava durumunu takip ediyorum,” diyorum. Şu anki rüzgâra ve güneşe bakınca, sonradan havanın değişeceğini hayal etmek zor.

“Evet,” diyor Mattie. “Rüzgâr artıyor. Bu gece epey kötü olacak gibi. Deniz epey büyük bir şeye hazırlanıyor.”

“Fırtına mı?” diyorum şaşırarak. “Yalnızca biraz rüzgâr olacağını düşünmüştüm.”

Dublinli saflığı hakkında ne düşündüğünü anlatan bir bakış atıyor bana – uzun zamandır burada olmamıza rağmen, Freddy ile ben sonsuza kadar yeni gelenler olarak kalacağız. “Galway şehrindeki bir stüdyoda oturan bir adamın hava tahminlerine ihtiyacın yok,” diyor. “Gözlerini kullan.”

İşaret ettiği yere doğru baktığımda uzakta, ufkun üstünde karanlık bir leke görüyorum. Mattie gibi denizci değilim ama ben bile bunun hayra alamet olmadığını anlayabiliyorum.

“İşte,” diyor Mattie zaferle. “İşte senin fırtına.”

JOHNNO

Baş Sağdıç

Will ile ben boş odada hazırlanıyoruz. Öbür çocuklar da birazdan yanımıza gelir, bu yüzden başından beri planladığım şeyi söylemek istiyorum. Böyle şeylerde hiç iyi değilimdir, neler hissettiğim konusunda konuşmakta falan. Ama yine de yapacağım, Will'e doğru dönüyorum. "Sana şunu söylemek istiyorum dostum... şey, biliyorsun, baş sağdıcın olmaktan gerçekten onur duyuyorum."

"Bu iş için başka biri aklımdan bile geçmedi," diyor. "Sen de bunu biliyorsun."

Tabii tabii, gerçi bu doğru mu, *tam da* emin değilim. Biraz çaresizliktendi, yaptığım şey yani. Çünkü yanılıyor da olabilirim ama bir süredir Will'in beni hayatından çıkarmaya çalıştığı izlenimine kapılıyordum. Şu TV olayları başladığından beri herifi neredeyse hiç görmedim. Bana nişandan bile bahsetmemişti – gazetede okudum. Ve buna kırıldım, kırılmamış gibi yapmayacağım. Bu yüzden onu aradım ve beraber bir şeyler içmek istediğimi söyledim, kutlamak için.

Ve içkilerimizi içerken söyledim. "Kabul ediyorum! Baş sağdıcın olacağım."

O zaman biraz tuhaf mı bakmıştı? Konu Will olunca anlamak zor – düzgün biridir. Kısa bir an durakladıktan sonra başını salladı ve şöyle dedi: "Aklımı okudun."

Tam olarak beklenmedik bir şey değildi. Aslında bunun için söz vermişti. Çocukken, Trevellyan'dayken.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın Johnno," dedi bir defasında. "Bir numara. Baş sağdıcım." Bunu unutmadım. Geçmiş bizi birbirimize bağlıyor, onu ve beni. Aslında, ikimiz de bu görev için tek kişinin ben olduğumu biliyorduk.

Aynaya bakıp kravatımı sıkılaştırıyorum. Will'in yedek takımını üstümde bok gibi duruyor. Gerçi şaşılacak bir durum değil, neredeyse üç beden küçük olduğunu düşününce. Ve bütün gece uyumamış gibi göründüğümü düşününce, ki uyumadım zaten. Aşırı dar yünlü kumaşın içinde şimdiden terliyorum. Will'in yanında dururken daha da bok gibi görüneceğim çünkü o, takımını lanet olası bir melek sürüsü dikmiş gibi görünüyor. Bir anlamda öyle sayılır çünkü Savile Row'da üstüne göre yaptırdı.

"Pek formumda değilim," diyorum. Yüzyılın en hafif ifadesi.

"Takım elbiseni unuttuğun için," diyor Will, "sana müstahak." Benimle alay ediyor.

"Evet," diyorum. "Geri zekâlıyım ben." Ben de kendimle alay ediyorum.

Takım elbiseyi almaya birkaç hafta önce Will'le beraber gittik. Paul Smith'i tavsiye etti. Dükkândaki bütün satış elemanları sanki bir şey çalacakmışım gibi bana bakıyorlardı. "Güzel bir takım," dedi Will, "muhtemelen Savile Row'dan başka yerde bulabileceklerinin en iyisi." Takımın içindeki görüntümden hoşlandım, buna şüphe yok. Daha önce hiç iyi bir takımım olmamıştı. Okul zamanından beri böyle şık bir şey giymemiştim. Ve göbeğimi küçük göstermesi de hoşuma gitmişti. Son birkaç yıldır kendimi biraz salmışım. "Fazla rahat yaşamaktan!" demiş ve göbeğime pat pat vurmuştum. Ama onunla gurur duymuyordum. Bu takım, göbeğimi tamamen gizlemişti. Patron gibi görünmemi sağlamıştı. Kesinlikle olmadığım biri gibi görünmemi sağlamıştı.

Aynaya bakarken yana dönüyorum. Ceketin düğmeleri kopmak üzereymiş gibi görünüyor. Evet, göbek gizleyen Paul Smith

takımı özlüyorum. Neyse. Son pişmanlık fayda etmez, annem de öyle derdi. Ayrıca kibirlenmenin de pek bir anlamı yok. Hiçbir zaman ilk bakışta dikkat çeken biri değildim zaten.

“Aha – Johnno!” diyor Duncan. Odaya dalıyor ve üstüne tam oturan kendi takımının içinde çok şık görünüyor. “Bu ne böyle? Takımın yıkanırken çekti mi?”

Pete, Femi ve Angus hemen arkasında duruyorlar. “Günaydın, günaydın millet,” diyor Femi. “Herkes geliyor. Az önce iskeleye gidip bir sürü eski Trevs öğrencisiyle konuştum.”

Pete inliyor. “Johnno – Tanrım. Pantolonun o kadar dar ki kahvaltıda ne yediğini görebiliyorum dostum.”

Kollarımı yanlara kaldırıyorum, böylece bileklerim dışarı çıkıyor ve bu şekilde etraflarında dolaşıyorum, her zamanki gibi budalayı oynuyorum.

“Tanrım, şu haline bir bak.” Femi, Will’e dönüyor. “İnanılmaz havalı görünüyorsun.”

“O her zaman iyi biri gibi görünen kötü biriydi,” diyor Duncan. Eğilip Will’in saçlarını karıştırıyor – Will hemen bir tarak alıp saçlarını tekrar düzeltiyor. “Değil mi? Şu güzel erkek çocuğu yüzüyle. Öğretmenlerle başın hiç derde girmede, değil mi?”

Will bize sırtıp omuz silkiyor. “Hiç yanlış bir şey yapmadım.”

“Yok ya!” diye bağıyor Femi. “Yaptıkların yanına kâr kaldı. Hiç yakalanmadın. Ya da baban okulun başında olduğu için görmezden geldiler.”

“Hayır,” diyor Will. “Ben çok uslu bir çocuktum.”

“Şey,” diyor Angus, “Hiç çalışmadığın halde bitirme sınavlarını nasıl verdiğini asla anlamayacağım.”

Will’e bir bakış atıyorum, göz göze gelmeye çalışıyorum – Angus tahmin ediyor olabilir mi? “Ballı piçin tekisin,” diyor şimdi, eğilip Will’in koluna bir yumruk atıyor. Yok, tekrar düşününce sesi şüphelenmiş gibi çıkmıyor, yalnızca hayranlık var sesinde.

“Başka şans yoktu,” diyor Femi. “Değil mi dostum? Baban seni evlatlıktan reddederdi.” Femi her zaman böyle zekidir, insanları okumakta yani.

“Evet,” diyor Will omuz silkerek. “Doğru.”

Müdürün oğlu olmak, sosyal bir cüzzam gibi olabilirdi. Ama Will atlattı. Yöntemleri vardı. Tıpkı bölgedeki lisede okuyan o kızla yatması, polaroidle çektiği kızın üstsüz fotoğraflarını yıl boyunca herkese dağıtması gibi. Ondan sonra dokunulmaz hale gelmişti. Ve aslında, beni böyle şeyler yapmaya iten hep Will olmuştu – çünkü, muhtemelen kendisinin yakayı sıyırabileceğini biliyordu. Bense, en azından başlangıçta, bursumu kaybetmekten korkuyordum. Ailem yıkılırdı.

“Yosunlarla yaptığımız şu numarayı hatırlıyor musun?” diyor Duncan. “Tamamen senin fikrindi dostum.” Will’i işaret ediyor.

“Hayır,” diyor Will. “Eminim öyle değildi.” Kesinlikle öyleydi.

Küçükler, daha önce bu oyuna maruz kalmamış olanlar akıllarını kaybedecek gibi olurken bizler onları dinlerken gülmekten yarılırdık. Ama küçük oğlanlardan biriysen böyle olurdu zaten. Hepimizin başına gelmişti. Sana atılan boku göğüslemek zorundaydın. Sonunda senin sıranın da geleceğini ve onu başkalarına atacağını bilirdin.

Trevellyan’da bir çocuk vardı, yatağına yosun koyduğumuzda gayet serinkanlı davranmıştı. Birinci sınıflardan. Tuhaf, kadınsı bir ismi vardı. Her neyse, onu Loner’ diye çağırırdık çünkü ona tam uyardı. Bölümünün başkanı olan Will’e takıntılıydı, hatta biraz âşıktı. Cinsel anlamda değil, en azından öyle olduğunu sanmıyorum. Daha çok küçük çocukların, bazen kendilerinden büyüklere hissettikleri şekilde. Saçlarını Will gibi taramaya başladı. Sürekli kuyruk gibi arkamızdaydı. Bazen bir çalının falan arkasına saklanıp bizi gözetlerken yakalardık ve bütün ragbi maçlarına gelip izlerdi. Okuldaki en ufak tefek çocuktı, komik bir aksanı vardı ve kocaman gözlükler takıyordu, yani dalga geçmek için en iyi adaydı. Ama sevmek için çok uğraşıyordu. Ve birinci dönemi, bazı oğlanlar gibi bir tür sinir krizi geçirmeden tamamladığını görünce gerçekten etkilendiğimi hatırlıyorum.

* (İng.) Münzevi. (ç.n.)

Yosun numarasını yaptığımızda bile diğer çocuklardan bazıları gibi, mesela şu tombul küçük arkadaşı gibi –biz ona şişkogöt derdik– okul yöneticisine giderek şikâyet edip sızlanmadı. Bundan çok etkilendiğimi hatırlıyorum.

Tekrar diğerlerinin arasına dönüyorum. Kendimi suyun altından çıkıyormuş gibi hissediyorum.

“O şakalar yüzünden öne çıkarılan hep bizler olurduk,” diyor Duncan, “konuşma kısmı da bize kalırdı.”

“Çoğunlukla ben,” diyor Femi. “Doğal olarak.”

“Yosun demişken,” diyor Will, “çok komikti bu arada. Dün gece.”

“Ne komikti?” Diğerlerine bakıyorum, hepsi şaşırılmış görünüyorlar.

Will kaşlarını kaldırıyor. “Bence biliyorsunuz. Yataktaki yosun. Jules’un *ödü koptu*. Bu konuda çok kızgın.”

“Ben değildim dostum,” diyorum. “Gerçekten.” Trevs’teki günlerimizin anılarını hatırlatacak bir şey yapmam.

“Ben değildim,” diyor Femi.

“Ben de,” diyor Duncan. “Fırsatım yoktu zaten. Georgina ile ben yemekten önce meşguldük, ne demek istediğimi anlarsınız herhalde... Etrafta dolaşıp yosun toplamaktan çok daha iyi bir şey yapıyorduk.”

Will kaşlarını çatıyor. “Şey, sizden biri olduğunu biliyorum,” diyor. Bana uzun uzun bakıyor.

Kapı çalıyor.

“Zil çaldı, kurtuldum!” diyor Femi.

Gelen Charlie. “Yaka çiçekleri buradaymış sanırım?” diyor. Hiçbirimize doğru dürüst bakmıyor bile. Zavallı herif.

“Şuradalar,” diyor Will. “Johnno, Charlie’ye bir tane atar mısın?”

Yeşil filizler ve beyaz çiçeklerden oluşan minik demetlerden birini alıp Charlie’ye atıyorum ama ona ulaşacak kadar *hızlı* değil. Charlie çiçeğe atlar gibi oluyor ama yakalayamıyor, yerde el yordamıyla araniyor.

Sonunda bulup alıyor ve hiçbir şey demeden mümkün olduğunca hızlıca çıkıp gidiyor. Diğerleriyle göz göze geliyoruz ve hepimiz kahkahalarımızı bastırıyoruz. Bir an sanki hepimiz tekrar çocuk olmuşuz, kendimize engel olamıyormuşuz gibi geliyor.

“Beyler?” diye sesleniyor Aoife, “Johnno? Misafirlerin hepsi geldi. Şapeldeler.”

“Tamam,” diyor Will, “nasıl görünüyorum?”

“Çirkin herifin tekisin,” diyorum.

“Teşekkürler.” Aynaya bakıp ceketini düzeltiyor. Sonra, diğerleri çıkarken, bana dönüyor. “Bir şey daha var dostum,” diyor alçak bir sesle. “Aşağı inmeden önce söyleyeyim çünkü daha sonra fırsat bulamam. Yapacağın konuşma. Beni büsbütün utandırmayacaksın, değil mi?” Sırtarak konuşuyor ama ciddi olduğunu sanıyorum. Girmemi istemediği konular var, biliyorum. Ama endişelenmesine gerek yok – ben de o konulara girmek istemiyorum. İkimiz için de iyi olmaz.

“Yok dostum,” diyorum. “Sana karşı nazik olacağım.”

JULES

Gelin

Altın tacı kaldırıp başıma takıyorum, ellerim –ister istemez fark ediyorum– ihanet ediyor, titrememi gammazlıyor. Başımı iki yana doğru çeviriyorum. Kıyafetimin tek hercai unsuru bu taç, romantik bir hayale verilen tek ödün. Londra’daki bir şapka imalatçısına yaptırdım. Çiçeklerle dolu bir taç istemedim çünkü biraz çiçek çocuk gibi görünürdüm ama bununla zarif bir çözümlüm bulduğumu hissediyorum. Bir İrlanda halk hikâyesindeki geline belli belirsiz bir selam, diyelim.

Taç, koyu renk saçlarımda hoş bir şekilde ışıldıyor, bunu görebiliyorum. Buketimi cam vazosundan alıyorum, bölgedeki kır çiçeklerinden yapıldı: yavşanotu, benekli orkide ve mavi ot.

Sonra merdivenlerden iniyorum.

“Büyüleyici görünüyorsun tatlım.”

Babam salonda bekliyor, iki dirhem bir çekirdek giyinmiş. Evet, koridordan beni babam geçirecek. Diğer ihtimalleri düşündüm, gerçekten düşündüm. Babamın, evlilik sevincinin en iyi temsilcisi olmadığı aşikâr. Ama sonunda düzen isteyen, her şeyin olması gerektiği gibi yapılmasını isteyen küçük kız kazandı. Ayrıca, başka kim yapacaktı bunu? *Annem* mi?

“Misafirlerin hepsi şapelde yerlerini aldı,” diyor babam. “Yani her şey bizi bekliyor.”

Şapeli Folly'den ayıran çakıl döşeli yoldaki kısa yolculuğumuz birkaç dakika sürecek. Bunu düşünmek mideme takla attırıyor, ki çok komik. Bunu en son ne zaman hissettiğimi hatırlayamıyorum. Geçen yıl sekiz yüz kişiyle dolu bir salonda dijital yayıncılık konusunda TEDx konuşması yaptım ve böyle bir şey hissetmedim.

Babama bakıyorum. “Ee,” diyorum, daha çok, dikkatimi bulan midemden başka bir yöne çekmek için, “nihayet Will’le tanıştın.” Sesim tuhaf ve biraz boğuk çıkıyor. Öksürüyorum. “Geç olsun güç olmasın.”

“Evet,” diyor babam. “Öyle oldu.”

Sesimin umursamaz çıkmasına gayret ediyorum. “Ne demek ki bu şimdi?”

“Hiçbir şey Juju. Sadece – evet, onunla tanıştım.”

Biliyorum, daha ağzımdan bile çıkmadan, sonraki soruyu sormamam gerektiğini biliyorum. Ama sormamazlık *edemem*. Onun fikrini bilmem gerekiyor, hoşuma gitse de gitmese de. Her zaman, herkesten çok babamın onayını aramışımdır. Okulun otoparkında başarılı geçmiş sınavlarımdan sonuçlarının olduğu zarfı açarken, keyifle hayal ettiğim onun ifadesiydi, anneminki değil, onun şöyle dediği: “Aferin evlat!” Bu yüzden soruyorum. “Ee?” diyorum. “Ondan *hoşlandın* mı?”

Babam kaşlarını kaldırıyor. “Bu konuşmayı şu an yapmak istiyor musun gerçekten Jules? Delikanlıyla evlenmeden yarım saat önce?”

Sanırım haklı. İlgi çekici şekilde kötü bir zamanlama. Ama madem bir kere bu yola girdik, artık geri dönüş yok. Ayrıca cevap vermemesinin de bir cevap olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

“Evet,” diyorum. “Bilmek istiyorum. *Ondan hoşlandın mı?*”

Babam yüzünü buruşturuyor. “Son derece çekici bir adama benziyor Juju. Çok da yakışıklı. Ben bile bunu görebiliyorum. Tam bir koca adayı.”

Bundan iyi bir şey çıkmayacağı belli. Yine de duramıyorum. “Ama güçlü bir ilk izlenim edinmiş olmalısın,” diyorum. “Her zaman insanları okumakta iyiyim dersin. Bunun iş hayatında önemli bir yetenek olduğunu, bunu gerçekten hızlı bir şekilde yapabildiğini... falan filan.”

Bir ses çıkarıyor, inler gibi ve kendini hazırlarcasına ellerini dizlerine koyuyor. Ve aniden küçük, sert bir korku hissediyorum, bu sabah notu gördüğümünden beri karnımda kendini belli etmeye başlayan korkuyu.

“Söyle,” diyorum. Nabzımın kulaklarımda attığını duyabiliyorum. “Onunla ilgili ilk izlenimin nedir söyle.”

“Bak, bunun önemli olduğunu sanmıyorum,” diyor babam. “Ben yalnızca senin yaşlı babanı. Ne bilirim ki? Ayrıca sen onunla... ne kadardır birliktesin, iki yıl mı? Bunun birini tanımak için yeterli bir süre olduğunu söylemeliyim.”

Aslında iki yıl değil. Yakın bile değil. “Evet,” diyorum. “Doğru kişi olup olmadığını anlamak için yeterli bir süre.” Daha önce defalarca söyledim bunu, arkadaşlarıma, çalışanlarıma. Dün akşam kadeh kaldırırken de vurgulayarak söyledim. Ve önceki seferlerin her birinde ciddiye aldım. En azından... öyle olduğumu düşünüyorum. Öyleyse, neden bu sefer sözlerimin içi boş gibi geliyor? Babamı olduğu kadar kendimi de ikna etmek için söylediğimi hissediyorum elimde olmadan. Sabah notu tekrar gördükten sonra o eski kuşkular yine baş kaldırdı. Notu düşünmek istemiyorum, bu yüzden taktik değiştiriyorum. “Her neyse,” diye ekliyorum. “Dürüst olmak gerekirse baba, muhtemelen onu, seni tanığımdan daha iyi tanıyorumdur – tüm hayatım boyunca yalnızca altı hafta beraber olduğumuzu düşünürsek.”

Yaralamak için söyledim ve attığım taşın yerini bulduğunu görüyorum: Sanki fiziksel bir darbe yemiş gibi geri çekiliyor. “Eh,” diyor, “işte şimdi oldu. Söylemen gereken tek şey buydu. Benim fikrime ihtiyacın yok.”

“Tamam,” diyorum. “Tamam baba. Ama biliyor musun? Yalnızca bir kereliğine de olsa, onun harika bir adam olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdin. Gözümün içine baka baka yalan söylemek zorunda kalsan bile. Senden ne duymaya ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Bu... bu bencillik.”

“Bak,” diyor babam. “Üzgünüm. Ama... sana yalan söyleyemem evlat. Artık seninle koridorda yürümemi istemezsen, anlarım.” Cömertlik yapar gibi, sanki bana büyük bir hediye bağışlarmış gibi söylüyor. Ve bunun acısını tüm benliğimde hissediyorum.

“Tabii ki o lanet koridorda benimle yürüyeceksin,” diye çıkışıyorum. “Hayatımda çok az yer aldın, bu düğüne katılmak için bile güç bela fırsat buldun. Evet, evet, biliyorum... ikizler dış çıkarıyor ya da her neyse. Ama otuz dört yıldır senin kızınım ben. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, gerçi öyle olmamasını dilerdim. Burada, İrlanda’da evlenmeyi tercih etmemin tek sebebi sensin. Çünkü senin köklerine ne kadar değer verdiğini biliyorum, ben de değer veriyorum. *Keşke* senin fikrin benim için önemli olmasaydı. Ama lanet olsun ki önemli. Yani benimle birlikte koridorda yürüyeceksin. En azından bunu yapabilirsin. O koridorda benimle yürüyebilir ve her adımında benim adıma çok mutluymuş gibi görünebilirsin.”

Kapı çalınıyor. Aoife başını içeri uzatıyor. “Gitmeye hazır mıyız?”

“Hayır, diyorum. “Aslında bir dakikaya ihtiyacım var.”

Merdivenlerden tekrar odaya çıkıyorum. Bir şey arıyorum, doğru şekilde, doğru ağırlıkta bir şey. Görünce tanıyacağımı biliyorum. Şurada kokulu mum var – yok, hayır, gelin buketimin içinde durduğu vazo. Vazoyu elime alıyorum, elimde tartıyorum, kendimi hazırlıyorum. Sonra duvara fırlatıyorum, üst yarısı paramparça olurken memnuniyetle izliyorum.

Sonra elimi bir tişörtle sarıp –kesiklerden kaçınmakta her zaman dikkatliyimdir, bu kendine zarar vermekle ilgili

değil— vazonun kırılmayan dip kısmını alıp tekrar tekrar duvara çarpıyorum; ta ki elimde küçük bir parça kalana kadar, gösterdiğim çabayla ve sıkışığım dişlerimle nefes nefese kalana kadar. Bunu bir süredir yapmıyordum, uzun bir süredir. Will'in bu yanıma görmesini istememiştim. Ne kadar iyi geldiğini unutmuşum. Bunu *salıvermenin*. Çenemi gevşetiyorum. Nefes alıp veriyorum.

Her şey biraz daha net, daha sakın, daha öbür tarafta görünüyor.

Dağınıklığı temizliyorum, her zaman yaptığım gibi. Hiç acele etmiyorum. Bu benim günüm. Herkes oturup bekleyebilir.

Aynaya bakıp ellerimi havaya kaldırıyorum ve yana kaymış tacımı tekrar yerine koyuyorum. Harcadığım eforun yüzüme güzel bir renk verdiğini görüyorum. Böylesi daha munasip, yüzü kızaran gelin. Ellerimi yüzüme götürüyorum ve masaj yaparak yeniden şekillendiriyor, sevinçli, mutlu bir ifade oturtuyorum.

Aoife ile babam bir şey duydularsa bile yeniden yanlarına gittiğimde yüzlerinden bir şey anlaşılmıyor. İkisine de başımı sallıyorum. "Gitmeye hazırım." Sonra bağırarak Olivia'ya sesleniyorum. Yemek odasının yanındaki şu küçük odadan çıkıyor. Normalden bile daha solgun görünüyor, böyle bir şey mümkünse tabii. Ama mucizevi bir şekilde hazır — elbisesini ve ayakkabısını giymiş, elinde çiçek buketini tutuyor. Kendi buketimi Aoife'den çekip alıyorum. Sonra, Olivia ile babamı arkamdan gelmeleri için bırakıp kapıya doğru yürüyorum. Kendimi dövüşe hazırlanan savaşçı bir kraliçe gibi hissediyorum.

Koridor boyunca yürürken ruh halim değişiyor, kuşkusuzluğum zayıflıyor. Herkesin bana bakmak için döndüğünü görüyorum ve hepsinin yüzünü bir bulanıklık gibi, her birini tuhaf bir şekilsizlik içinde görüyorum. İrlandalı halk şarkıcısının sesi etrafımda girdap gibi dönüyor ve bir an için notaların kederiyle çarpılıyorum, oysa bu bir aşk şarkısı. Harabeye dönmüş

kulelerin üzerinde bulutlar koşturuyor – çok hızlı, tıpkı bir kâbusta olduğu gibi. Rüzgâr hızlanıyor ve taşların arasında ısıklık çaldığını duyabiliyorsunuz. Tuhaf bir an boyunca misafirlerimiz tamamen yabancı olduğunu, hayatımda hiç görmediğim insanlar tarafından sessizce izlendiğimi hissediyorum. İçimin ürperdiğini hissediyorum, sanki soğuk suyla dolu bir havuza girmişim gibi. Hepsi bana yabancı, yolun sonunda bekleyen, yaklaştıkça başını bana doğru çeviren adam dahil. Babamla yaptığım acı verici konuşma beynimde dönüp duruyor – ama söylemediklerinin sesi daha çok çıkıyor. Kolundaki elimi biraz gevşetiyorum, aramıza biraz mesafe koymaya çalışıyorum, sanki düşünceleri bana bulaşabilirmiş gibi.

Sonra aniden sanki bir sis dağılır gibi oluyor ve herkesi görebiliyorum: Arkadaşlar ve akrabalar, gülümsüyor ve el sallıyorlar. Tanrı'ya şükür hiçbirini bize telefonlarını doğrultmuyor. Düğün davetiyesine tören boyunca fotoğraf çekmemelerini söyleyen sert bir not ekledik. Yüzümün donukluğundan kurtulmayı başarıp ben de onlara gülümsüyorum. Ve sonra, hepsinin ötesinde, koridorun ortasında, bir anda bulutları delip geçen ışıktaki kelimelerin tam anlamıyla bir haleyle çevrilmiş müstakbel kocam duruyor. Takım elbisesiyle kusursuz görünüyor. Şimdiye kadar gördüğümde daha göz alıcı, daha yakışıklı. Bana gülümsüyor ve sanki güneş gibi yanaklarımı ısıtıyor. Etrafında gökyüzüne açılan şapel tüm güzelliğiyle yükseliyor.

Mükemmel. Tam olarak planladığım gibi, planladığımdan daha iyi. Ve hepsinden iyisi de beni mihrapta bekleyen –yakışıklı, parlak– damat. Ona bakıyorum, ona doğru adım atıyorum, bu adamın benim tanıdığım kişiden başka biri olacağına inanmak imkânsız.

Gülümsüyorum.

HANNAH

Misafir

Tören boyunca, Jules'un bazı kuzenlerinin doluştuğu kalabalık bir sırada tek başıma oturuyorum – düğün ekibinin bir parçası olduğundan Charlie'ye önde bir yer ayrılmış. Jules koridorda yürürken tuhaf bir an yaşıyor. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade var. Neredeyse korku dolu görünüyor: Gözleri irileşmiş, sıkıca kapalı dudakları ince bir çizgi halini almış. Başka fark eden oldu mu yoksa ben hayal mi gördüm merak ediyorum, çünkü ön taraftaki Will'in yanına gittiğinde gülümsüyor, herkesin görmeyi umduğu ışık saçan gelin olarak damadı selamlıyor. Sağdan soldan iç çekişler, birbirlerine ne kadar yakıştıklarına dair fısıltılar duyuyorum.

Her şey gayet düzgün gidiyor: Katıldığım bazı düğünlerde olduğu gibi yeminlerini ederken şaşırmıyorlar. İkisi yüksek sesle, anlaşılır bir şekilde konuşurken bizler sessizce bakıyoruz; onların dışında duyulan tek ses taşların arasında esen rüzgârın ıslığı. Gerçi tam olarak Jules ile Will'e bakmıyorum. Daha çok ön sıradaki Charlie'yi görmeye çalışıyorum. Jules *kabul ediyorum* derken yüzünde nasıl bir ifade olacağını görmek istiyorum. Ama imkânsız: Sadece başının arkasını, omuzlarını

görebiliyorum. Kendimi zihnen şöyle bir sarsıyorum: Ne göreceğimi sanıyorum ki? Neyin kanıtını arıyorum?

Ve aniden tören bitiyor. Etrafımdaki insanlar ani bir gürültü, kahkaha ve gevezelik patlamasıyla ayağa kalkıyorlar. Jules şapele girerken şarkı söyleyen kadın, bizler dışarı çıkarken de söylüyor, notalar arkamızda dans ederek bize eşlik ediyor. Sözler tamamen Galce, kadının sesi hafifçe yüksek ve net, harabe duvarlarında gizemli bir şekilde belli belirsiz yankılanıyor.

Misafirlerin peşinden, devasa çiçek aranjmanlarından sakınarak dışarı çıkıyorum: sanırım etkileyici çevreye ve modaaya son derece uygun renkli kır çiçeklerinden ve yeşilliklerden oluşan büyük demetler. Kendi düğünümüzü düşünüyorum, annemin arkadaşı Karen'in çiçekleri alırken bize dost indimi yapmasını. Aranjmanların hepsi eski tarz pastel tonlarındaydı. Ama şikâyet edecek durumda değildim; istediğimiz gibi bir çiçekçiye bütçemiz asla yetmezdi. Her istediğini yapacak kadar paran olması nasıl bir şeydir acaba, merak ediyorum.

Diğer misafirler şık giyimli, hali vakti yerinde insanlar. Şapeldeyken cemaate bakındığımda başka kimsenin saç süsü takmadığını görmüştüm. Belki de böyle çevrelerde moda değildir? Bütün kadınlar pahalı görünümlü şapkalar takmış, muhtemelen özel yapılmış kutularında gelen türde olanlardan. Okula normal kıyafetle gidilen günü unuttuğumuz ve Alice ile benim formalarımızla gittiğimiz günkü gibi hissediyorum kendimi. Toplantı salonunda oturduğumu ve bütün günü herkesin bakışlarını üzerime çekerek geçirmektense aniden tutuşup yanmayı dilediğimi hatırlıyorum.

Will ile Jules şapelden çıkarken üzerlerine atmak için kuru gül yaprakları verdiler bize. Ama rüzgâr epey kuvvetli olduğundan hemen uçup gidiyorlar. Yeni evlilerin üzerine düşen tek bir yaprak bile görmüyorum. Onun yerine büyük bir bulut gibi yurkırı ve denize doğru gidiyorlar. Charlie bana her zaman fazla batıl inançlı olduğumu söyler ama Jules'un yerinde olsam, bu durum hiç hoşuma gitmezdi.

Misafirler çadırın dış kısmında kurulan bara doğru giderken, düğün eşrafı fotoğraf çektiriyor. Biraz içkiden cesaret almaya ihtiyaç duyduğuma karar veriyorum. Çimenlerin üzerinden bara doğru gidiyorum, birkaç adımda bir topuklarım toprağa gömülüyor. İki barmen siparişleri alıyor, kokteyl kaplarını çalkalıyorlar. Cin tonik istiyorum, içinde kocaman bir biberiye dalıyla servis ediyorlar.

Barmenlerle biraz sohbet ediyorum çünkü bu kalabalığın içinde tek cana yakın surat onunki. Yaz tatili için üniversiteden evlerine dönen, bölgenin yerlisi iki genç bunlar: Eoin ile Seán.

“Normalde anakaradaki büyük otelde çalışıyoruz,” diyor Seán bana. “Eskiden Guinness ailesine aitti. Bir halicin üzerindeki büyük bir kale. İnsanlar genelde orada evlenmek ister. Burada düğün yapıldığını hiç duymamıştık, çok eski günler hariç. Buraya perili dendiğini biliyor musunuz?”

Eoin öne eğilip sesini alçaltarak, “Evet,” diyor. “Büyükannem burası hakkında epey karanlık hikâyeler anlatır.”

“Turbanın içindeki cesetler,” diyor Seán. “Kimse onların nasıl öldüğünü tam olarak bilmiyor ama Vikingler tarafından lime lime doğrandıklarını düşünüyorlar. Gerekli gibi mezara gömülmemişler, bu yüzden ruhlarının huzur bulmadığı söyleniyor.”

Muhtemelen benimle kafa bulduklarını biliyorum ama aynı zamanda hafif bir huzursuzluk da hissediyorum.

“Ve söylentilere göre burada yaşayan insanlar adayı bu yüzden terk etmiş,” diyor Eoin. “Bataklıktan yükselen seslere dayanamadıkları için.” Sırıtarak Seán’a bakıyor, sonra bana. “Bu akşam karanlık çöktükten sonra burada kalmaya hiç hevesli değilim, söylemiş olayım. Burası hayaletler adası.”

Güneş gözlüklü ve tüvit ceketli bir adam arkamdan, “Affedersiniz,” diyor kızgın bir şekilde. “Tüm bunlar çok ilginç gerçekten, ama zahmet olmazsa bana bir Old Fashioned kokteyli yapar mısınız?”

Gençleri işlerini yapmaları için rahat bırakmam gerektiğini anlıyorum.

Alevli meşalelerle aydınlatılan girişten gizlice çadıra bir göz atmaya karar veriyorum. İçeride, bir sürü pahalı görünümlü mumun yaydığı hoş, çiçeksi bir koku var. Ama yine de (bunun hoşuma gitmesinden gurur duymuyorum) alttan alta hafif bir nemli kumaş kokusu hissediliyor. Nihayetinde bir çadır bu. Ama *ne* çadırl! Daha doğrusu çadırlar: Bir uçtaki daha küçük olanda, bir köşeye orkestra için yapılmış sahne ile zemini laminant kaplı bir dans pisti var. Diğer uçtaki çadırdaki ise bir bar daha hazırlanmış. Tanrım. Düğününde iki bar kurdurabilecek neden bir taneyle yetinesin ki? Ana çadırdaki, beyaz gömlekli garsonlar balerin zarafetiyle dolaşarak çatalları ve ısı ısı bar-dakları düzenliyorlar.

En ortada, gümüş bir ayaklığın üzerinde, devasa bir pasta duruyor. O kadar güzel ki Jules ile Will'in onu keseceklerini düşünmek beni üzüyor. Böyle bir pastanın ne kadara mal olacağını tahmin bile edemiyorum. Muhtemelen bizim bütün düğün paramız kadardır.

Tekrar çadırdan çıkıyorum ve kuvvetli bir esintiyle ürperiyorum. Rüzgâr kesinlikle hızlanıyor. Denizdeki dalgaların üzerinde artık beyaz köpükler var.

Kalabalığa bakıyorum. Bu düğünde tanıdığım herkes gelinin yanında. Eğer cesaretimi toplamazsam Charlie dönene kadar burada kendi başıma dikileceğim – ve sanırım fotoğraf işi biter bitmez Charlie protokol görevlisi olarak vazifesine devam edecek. Bu yüzden cin toniğimden büyük bir yudum alıyorum ve en yakındaki gruba katılıyorum.

Dışardan bakınca yeterince dost canlısı davranıyorlar ama onların uzun zamandır görüşmeyen arkadaşlar olduklarını görebiliyorum – ve ben oraya ait değilim. Orada dikilip biberiye dalını gözüme sokmamaya çalışarak içkimi yudumluyorum. Cin-tonik içen diğer insanların kendilerini yaralamadan içmeyi nasıl becerdiğini merak ediyorum. Belki bu da özel okulda öğretilen şeylerden biridir: Başa çıkılması zor çeşnileri olan bir

kokteyl nasıl içilir. Çünkü buradaki herkesin özel okula gittiğine zerre şüphe yok.

“Sosyal medya etiketi ne, biliyor musunuz?” diye soruyor bir kadın. “Yani düğün için? Davetiyeye baktım ama göremedim.”

“Sanırım davetiyede yazmıyordu,” diye cevaplıyor arkadaşı. “Zaten burada telefon çok kötü çekiyor, anakaraya dönene kadar hiçbir şey paylaşamazsın.”

“Belki de düğünü *bu yüzden* burada yapıyorlardır,” diyor birincisi, bilmiş bilmiş. “Yani Will’in şöhreti yüzünden falan.”

“Anlaşılmaz bir şey,” diyor diğer kadın. “İtiraf edeyim İtalya’da yapmalarını beklerdim – Göller Bölgesi’nde mesela. Şu an çok revaçta görünüyor, değil mi?”

“Ama Jules bir moda *yaratıcısı*,” diyen üçüncü bir kadın giriyor araya. “Belki de bu yeni bir şeydir—” kuvvetli bir rüzgâr neredeyse şapkasını başından uçuruyor, kadın eliyle sıkıca tutuyor, “kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde, Tanrı’nın unuttuğu bir adada düğün yapmak.”

“Ama çok romantik, değil mi? Tüm o yabani ve harap olmuş ihtişam. İnsanın aklına İrlandalı şairleri getiriyor. Keats’i.”

“Yeats olacak tatlım.”

Kadınlar, Yunan adalarında geçirdikleri yaz tatillerinde iyice bronzlaşmışlar. Biliyorum çünkü bu konudan bahsetmeye, İdra ile Girit’i kıyaslamaya başlıyorlar. “Tanrım,” diyor kadınlardan biri, “insan çocuklarıyla beraber neden ekonomi sınıfında uçar ki? Yani, düşünsene tatile direkt kötü başlıyorsun.” Araya girip New Forest kamp alanlarından biriyle diğerini kıyaslamaya başlasam ne derler acaba merak ediyorum. *Şahsen bence tüm mesele en iyi tuvaletin hangisinde olduğu*, diyebilirim mesela; onların, hangi sahil restoranının manzarasının daha iyi olduğunu karşılaştırdıkları ses tonuyla. Bu konuşmayı aklımda tutup daha sonra Charlie’ye anlatacağım. Gerçi, dün akşam da ortaya çıktığı gibi, Charlie sosyetik insanların yanında her zaman biraz tuhaflaşıp – biraz kendine güvensiz ve savunmacı olur.

Sağımdaki adam bana dönüyor: aşırı büyümüş bir okul çocuğu; geriye çekilen saç çizgisinin fazla yuvarlak, pembe ve beyaz yüzüyle çeliştiği o tiplerden. “Ee,” diyor, “Hannah, değil mi? Damat tarafı mı, gelin tarafı mı?”

Biri benimle konuşmaya lütfettiği için o kadar rahatlıyorum ki adamı öpebilirim.

“Ee... gelin.”

“Ben damat. O herifle aynı okuldaydık.” Elini uzatıyor, sıkıyorum. Sanki bir görüşme için ofisine gitmişim gibi hissediyorum. “Peki Julia’yı nereden tanıyorsun?”

“Ah,” diyorum. “Charlie ile evliyim – Jules’un arkadaşı? Sağdıçlardan biri.”

“Peki, öyleyse bu aksan nereden?”

“Ee, Manchester. Şey, kentin dışından.” Gerçi uzun yıllardır Güney’de yaşadığım için aksanımın epey kaybolduğunu düşünürüm.

“United’ı tutuyorsun, değil mi? Biliyor musun, birkaç yıl önce bir iş meselesi için o tarafa gittim. İyi maçtı. Sanırım Southampton’laydı. İki-bir, bir-sıfır... her neyse, beraberlik değildi, ki öyle olsa acayip sıkıcı olurdu. Yemekler de korkunçtu. Yenecek gibi değildi.”

“Ya,” diyorum. “Babamın tuttuğu takım—”

Ama arkasını dönüyor, sıkıldı bile ve yanındaki adamla konuşmaya başlıyor.

Ben de yaşlıca bir çiftte tanıtıyorum kendimi, esasen başka kimseyle sohbet etmiyormuş gibi göründükleri için.

“Ben damadın babasıyım,” diyor adam. Bunu tuhaf bir şekilde ifade etmesi dikkatimi çekiyor. Neden yalnızca, “Ben Will’in babasıyım,” demiyor ki? Uzun parmaklı ellerinden biriyle yanındaki kadını işaret ediyor: “Ve bu da karım.”

“Merhaba,” diyor kadın ve gözlerini ayaklarına çeviriyor.

“Çok gurur duyuyor olmalısınız,” diyorum.

“Gurur mu?” Kaşlarını çatarak sorgular gibi bakıyor bana. Uzun boylu, hiç kambur durmayan bir adam, bu yüzden ona

bakabilmek için boynumu hafifçe arkaya eğdiğimi fark ediyorum. Belki de uzun, kanca gibi bir burnu olduğundandır ama sanki beni küçümsüyormuş gibi hissediyorum. Karnımın hafifçe sıkıştığını fark ediyorum, bu okulda bir öğretmenden azar iştirken olurdu.

“Şey, evet,” diyorum, şaşkınlıkla. Ne demek istediğimi açıklamak zorunda kalacağımı düşünmemiştim. “Daha çok düğün yüzünden sanırım, ama aynı zamanda *Ölüm Kalım Gecesi* yüzünden.”

“Hımm.” Bunu değerlendiriyormuş gibi görünüyor. “Ama bu bir *meslek* sayılmaz, değil mi?”

“Şey, ee... Sanırım geleneksel anlamda sayılmaz—”

“Her zaman öğrencilerin en iyisi değildi. Başını birkaç belaya soktu, anlarsınız... ama akıllı bir çocuktur, öyle derlerdi. Gayet iyi bir üniversiteye girmeyi başardı. Siyaset veya hukuk da okuyabilirdi. Belki ilk sıralarda yer almazdı ama saygıdeğer biri olurdu.”

Yüce Tanrım. Will’in babasının okul müdürü olduğunu hatırladım. Şu an sanki kendi öz oğlundan değil de herhangi bir çocuktan bahseder gibi konuşuyor. Her istediği şeye sahipmiş gibi görünen Will’e acıyacağım hiç aklıma gelmezdi – ama şu an acıyorum.

“Çocuğunuz var mı?” diye soruyor bana. “Oğlunuz?”

“Evet, Ben, kendisi—”

“En iyisi onu Trevellyan’a göndermeniz. Yöntemlerimizin biraz düşündürücü olduğunu biliyorum... bazılarına göre fazla sert, ama çocuklar umut vermeyen birer hammaddeden yetişkin erkeklere dönüşüyorlar.

Ben’i bu kendini beğenmiş soğuk adamın pençelerine bırakma düşüncesi içimi dehşetle dolduruyor. Bu okulun parasını karşılayabilecek durumda olsaydım ve Ben lise çağında olsaydı bile oğlumu onun idare ettiği bir yere asla göndermeyeceğimi söylemek istedim bu adama. Ama nazikçe gülümsüyor ve izin isteyip yanından ayrılıyorum. Will’in anne babası burada olduğuna göre

düğün ekibinin fotoğraf işi bitmiş olmalı. Ve bittiyse, Charlie neden gelip beni bulmadı? Kalabalığı araştırıyorum, sonunda onu diğer sağdıçlar ve bir sürü başka erkeklerle birlikte kalabalık bir grupta görüyorum. Topuklu ayakkabılarımın izin verdiği ölçüde hızla ona doğru yürürken içimde minik bir öfke kıvılcımı hissediyorum.

“Charlie,” diyorum, sesimin emredici bir tonda çıkmamasına gayret ederek. “Tanrım, sanki saatlerdir yoksun gibi geldi. Çok tuhaf bir sohbet—”

“Selam Han,” diyor, biraz kayıtsızca. Gözlerini hafifçe kısarak bakmasından ve belki de yüzündeki diğer hafif değişimlerden, şimdiden epey içmiş olduğunu anlıyorum. Elinde şampanya dolu bir kadeh var ama ilk kadehi olduğunu sanmıyorum. Kendime, onun her zaman kendine hâkim olduğunu, sınırlarını bildiğini hatırlatıyorum. Yetişkin biri sonuçta. “Ah,” diyor. “Sırası gelmişken. Sanırım başındaki o şeyi artık çıkarabilirsin.”

Saç süsümü kastediyor. Başımdan çıkarırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Kocam benden utanıyor mu?

Charlie’nin sohbet ettiği adamlardan biri bize doğru gelip Charlie’nin omzunu kavırıyor. “Senin hanım mı Charlie?”

“Evet,” diyor Charlie. “Rory, bu karım Hannah. Hannah, bu Rory. Bekârlığa veda partisinde tanışmıştık.”

“Seninle tanışmak harika Hannah,” diyor Rory, ışıltılı dişlerini gösteren bir gülümsemeyle. Aşırı *cazibe* dolu, bu özel okul çocuklarının hepsi öyle. Şapelin önündeki sağdıçları düşünüyorum: *Size bir program verebilir miyim? Kuru gül yapraklarından alır mısınız?* Sütten çıkma ak kaşıklar. Ama dün gece nasıl olduklarını gördüm. Bundan sonra hiçbirine güvenmem.

“Hannah,” diyor Rory, “bekârlığa veda partisinden sonra kocanı sana o halde gönderdiğimiz için sanırım özür dilemem gerek. Ama çok eğlenceliydi, değil mi Charlie, dostum? Özellikle sonuncusu falan.”

Aslında ne demek istediğini hiç bilmiyorum. Charlie’ye bakıyorum. Ve kocamın yüzündeki değişimi görebiliyorum. Yüz

hatları geriliyor, dudakları ince bir çizgi haline gelip kayboluyor, nihayet o hafta sonunun ardından onu havaalanından almaya gittiğimde yüzünde gördüğüm ifadeye dönüşüyor.

“Ne işler *çevirdiniz* tanrı aşkına?” diye soruyorum Rory’ye, sesimin şakacı çıkmasına dikkat ederek. “Charlie bana kesinlikle anlatmayacak.”

Rory rahatlamış görünüyor. “Akıllı adam,” diyor, tekrar Charlie’nin omzuna vurarak. “Bekârlığa veda partisinde yaşananlar orada kalır.” Bana göz kırpmıyor. “İyi eğlendik, hepsi bu. Erkek çocuklar yaramazdır.”

“Charlie?” diye soruyorum, Rory bizden uzaklaşıp bir an yalnız kalınca. “İçiyor muydun?”

“Yalnızca bir yudum,” diyor. Ağzının kaydığını *sanmıyorum*. “Biliyorsun, biraz yumuşamak için.”

“Charlie—”

“Han,” diyor sertçe. “Bir-iki kadehle raydan çıkacak değilim.”

“Peki—” Gözleri çukura kaçmış, dumura uğramış halde Stansted havaalanından çıkmasını düşünüyorum. “Bekârlığa veda partisinde ne *oldu*? O adam neden bahsediyordu?”

“Ah, Tanrım.” Charlie bir elini saçından geçirip yüzünü buruşturuyor. “Neden bu kadar etkilendiğimi bilmiyorum. Şey — sanırım onlardan biri olmadığım için. Ama aynı zamanda epey korkunçtu.”

“Charlie,” diyorum, midemin endişeyle burulduğunu hissederken. “Ne yaptılar?”

Sonra kocam bana dönüyor ve dişlerinin arasından tıslayarak konuşuyor, sözlerinin içinde o küçük nahoş şeyin —başkasının— izini görüyorum. “Bu konuda asla konuşmak istemiyorum Hannah.”

İşte. Ah Tanrım. Charlie *epey* içmiş.

JOHNNO

Baş Sağdıç

Şampanya bardağımı bırakıyorum ve yanımdan geçen garsondan bir tane daha alıyorum. Bunu da hızlıca içiyorum, böylece belki daha çok... bilmiyorum, kendim gibi hissederim. Bu sabah, tüm bunları görmek, Will'in sahip olduğu her şeyi görmek... şey, kendimi biraz bok gibi hissetmeme neden oldu. Bununla gurur duymuyorum. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum, elbette öyle. Will benim en iyi arkadaşım. Onun adına mutlu olmak isterim. Ama çocuklarla bir araya gelmek her şeyi tekrar deşti. Sanki Will hiçbir şeyden etkilenmemiş, hiçbir şey kendini geri çekmesine neden olmamış gibi. Oysa ben her zaman, bilmiyorum, sanki mutlu olmayı hak etmiyormuş gibi hissettim.

Şapelin dışındaki kalabalığın arasında pek çok tanıdık yüz var: Bekârlığa veda partisinden birileri ve oraya gelmeyen ama okulda bizimle okuyan arkadaşlar. "Sana eşlik eden biri yok mu Johnno?" diye soruyorlar bana. "Öyleyse bu akşam şanslı bir hanımefendiye asılacaksınız?"

"Olabilir," diyorum. "Olabilir."

Bu akşam kime asılacağım konusunda ufaktan bir bahis dönüyor. Sonra kendi işlerini, kendi evlerini konuşmaya başlıyorlar.

Opsiyonlarını ve deneyimlerini paylaşıyorlar. Kendini komik duruma düşüren son dönem siyasetçiler hakkında bazı hikâyeler anlatıyorlar. İsimlerini anlayamadığım ve anlamış olsam bile muhtemelen tanımayacağım için bu sohbetlere katılamıyorum. Kendimi aptal gibi, o gruba ait değilmiş gibi hissederek öylece dikiliyorum. Aslında hiçbir zaman ait olmamıştım.

Bu gruptaki herkesin sorumluluk gerektiren işleri var artık. Pek o kadar zeki olduğunu hatırlamadıklarımın bile. Ve hepsi okuldaki hallerinden epey farklı görünüyorlar. Üzerinden yirmi yıl geçtiğini düşününce pek şaşırtıcı sayılmaz. Ama o kadar da geçmemiş gibi sanki. Bana öyle gelmiyor. Şu an, bu mekânda dikilirken değil. Birbirimizin yüzüne bakarken ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi kalmıyor ya da bir zamanlar saçla dolu yerlerin kelleşmesinin, bir zamanlar sarı olan saçların koyulaşmasının, gözlük yerine lens takmış olmalarının. Hepsini tanıyabiliyorum.

Yani, şu an bile, böyle iğrenç bir hayal kırıklığı olduğum halde, bizimkiler okul fotoğrafımı salonumuzdaki şöminenin üzerindeki rafta hâlâ büyük bir gururla sergiliyorlar. Üzerinde asla bir toz zerresi bile görmedim. O fotoğrafla çok gurur duyuyorlar. *Büyük sosyete okulundaki oğlumuza bakın. Onlardan biri.* Bütün okul ana binanın önüne çıkıp dizilmiş, diğer tarafta da falezler var. Hepimiz o metal oturaklardan birine tünemişiz, okul yöneticisinin yandan ayırıp taradığı saçlarımızla altın gibi iyi çocuklara benziyoruz ve kocaman, aptalca sırtımlarımızla çok uslu görünüyoruz: *Kameralara gülümseyin çocuklar!*

Şu an hepsine sırtıyorum, tıpkı o fotoğrafta sırtıttığım gibi. Gizlice bana bakıp yine aynı, eski düşünceleri mi geçiriyorlar kafalarından diye merak ediyorum. Johnno: Defolu mal. Çuvalayan. Her zaman gülünecek biri – başka bir işe yaramaz. Tam da düşündükleri gibi oldu. Eh, işte şimdi, burada, hatalı olduklarını göstereceğim onlara. Çünkü hakkında konuşacağım bir viski işim var, değil mi?

“Johnno dostum. Ne kadar uzun zaman geçtiğine inanamıyorum.” Greg Hastings – üçüncü sırada, soldan ikinci. Seksi bir annesi vardı, Greg kesinlikle ona çekmemiş.

“Ha, lanet takımını unutacağını biliyordum Johnno!” Miles Locke – beşinci sıra, ortalarda bir yerde. Hafiften dâhi gibi biri ama inekleyecek kadar değil, bu sayede idare etti.

“En azından yüzükleri unutmamışsın! Keşke unutsaydın, bu gerçekten *zirve* olurdu.” Jeremy Swift – en üst sağ köşedeki. Bir iddia için elli penilik metal para yuttu ve hastaneye gitmek zorunda kaldı.

“Johnno, koca adam – yani bunu söylemem lazım, bekârlığa veda partisinden sonra hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. Bana kötü davrandın. Tanrım, bir de şu zavallı herif! Ona *gerçekten* kötü davrandık. O da burada, değil mi?” Curtis Lowe – dördüncü sıra, sağdan beşinci. Neredeyse profesyonel tenisçi olacaktı ama sonunda muhasebeci oldu.

Gördünüz mü? Bana ahmak diyorlar. Ama yeri geldiğinde hafızam gayet iyidir.

Fotoğrafta, asla bakmaya cesaret edemediğim bir yüz var. Alt sırada, en küçük çocukların arasında, sağ tarafta. *Loner*, Will’e hayran olan, onu memnun etmek için her şeyi yapabilecek küçük çocuk. İstedığımız her şeyi. Bizim için mutfaktan fazladan çörek ve tereyağı çalar, çamurlu ragbi ayakkabılarımızı fırçalar, yatakhanelerimizi temizlerdi. Aslında *ihtiyacımız* olmayan ya da kendi kendimize yapabileceğimiz şeylerdi. Ama ona yaptıracak işler düşünmek bir anlamda eğlenceliydi.

Giderek daha aptalca şeyler istemeye başladık. Bir defasında okulun çatısına çıkıp baykuş gibi ötmesini söyledik, o da yaptı. Başka bir sefer bütün yangın alarmlarını çalıştırmasını söyledik. Nereye kadar gidebileceğini görmek için sürekli zorlamamak güçtü. Bazen eşyalarını karıştırır, annesinin gönderdiği şekerleri yer veya seksi ablasının plajdaki fotoğrafına bakarak orgazm oluyormuş gibi yapardık. Ya da eve göndermek için yazdığı

mektupları bulup yüksek sesle mızıldanarak okurduk: *Hepinizi çok özledim*. Hatta bazen onu biraz tartaklardık. Mesela, ragbi ayakkabılarımızı yeterince iyi temizlemediğinde – veya temizlemediğini *söylediğimizde*, çünkü o her zaman gayet güzel iş çıkarırdı. Onu “teşvik” etmek için ayakkabımın çivili tarafıyla kışına vururken öylece dikilmesini sağladım. Ne kadarının yanımıza kalacağına bakardık. Ve o çocuk her şeyin yanımıza kalmasına izin verirdi.

Bir kadeh şampanya daha alıp yuvarlıyorum. Bu sefer başarıyorum, nihayet; kendimi yerden birazcık yukarıda süzülüyorum gibi hissediyorum. Eski Trevellyan öğrencilerinin olduğu büyük gruba doğru gidiyorum. Onlara viski işinden bahsetmek istiyorum. Yalnızca yarım saat boyunca falan. Yalnızca benim de onlar kadar iyi olduğumu fark edene kadar. Ama konu değişti ve tekrar aynı konuya dönmenin bir yolunu bulamıyorum.

Biri omzuma sertçe vuruyor. Döndüğümde kendimi onunla yüz yüze buluyorum: Bay Slater. Will’in babası – ama birincisi ve en önemlisi, her zaman, Trevellyan’ın müdürü.

“Jonathan Briggs,” diyor. “Hiç değişmemişsin.” Bunu iltifat olarak söylemiyor.

Kahretsin, ondan uzak durmayı ümit ediyordum. Onu görmek bende her zaman aynı etkiyi yaratıyor. Oysa artık yetişkin olduğumdan farklı olabilirdi. Ama ondan her daim ödüm kopuyor. Bir zamanlar kışımı kurtardığını düşününce tuhaf, gerçekten.

“Merhaba efendim,” diyorum. Dilim boğazıma kaçmış gibi geliyor. “Yani, Bay Slater.” Kendisine “efendim” dememi tercih edeceğini düşünüyorum. Omzumun üstünden arkama bakıyorum. Daha önce içlerinde olduğum grup kapanmış, yani artık grubun dışındayız: yalnızca o ve ben. Kaçış yok.

Beni tepeden tırnağa süzüyor. “Görüyorum ki her zamanki gibi giyiniyorsun. Trevellyan’da giydiğin şu ceket: Okula başladığında sana aşırı büyük geliyordu, bitirdiğindeyse aşırı küçük.”

Evet, çünkü bizimkiler bana yeni bir ceket alamıyorlardı.

“Ve görüyorum ki hâlâ oğlumla takılıyorsun,” diyor. Benden asla hoşlanmazdı. Gerçi birinden hoşlandığını hayal edemiyorum, kendi öz çocuğundan bile.

“Evet,” diyorum. “Çok iyi arkadaşsınız.”

“Ah, şimdi öyle misiniz? Bana hep, onun kirli işlerini yapıyormuşsun gibi gelmiştir. Tıpkı bitirme sınavı kâğıtlarını çalmak için gizlice ofisime girmen gibi.”

Bir an için etrafımda her şey hareketsizleşiyor, sessizleşiyor. O kadar şaşırıyorum ki tek kelime bile edemiyorum.

“Aa, evet,” diye devam ediyor Bay Slater, sessizliğimi bozarak. “Biliyorum. Rapor edilmediği için bundan paçayı sıyırdığını mı sandın? Rapor etseydim okulun adı için, benim adım için bir kara leke olurdu.”

“Hayır,” diyorum, “neden bahsettiğinizi bilmiyorum.” Ama şöyle düşünüyorum: Yarısından bile haberin yok. Veya biliyorsun ve yüz ifadeni fark ettiğimden çok daha iyi gizleyebiliyorsun.

Sonra bundan kurtulmayı başarıyorum. Gidip biraz daha içki arıyorum. Daha güçlü bir şey. Çadırın yanına kurulmuş bir bar var. İçkiyi yeterince hızlı dolduramıyorlar. İnsanlar sanki arkadaşlarına, partnerlerine falan alıyormuş gibi iki, üç içki istiyor ama uzaklaşırlarken başlarına diktiklerini görebiliyorum. Bu gece yer yerinden oynayacak, özellikle Peter Ramsay’in getirdiği malla. Viskimi –kendi getirdiğim viskiyi– aldığım zaman elimin titrediğini fark ediyorum.

Sonra, insan kalabalığının karşı tarafında tanıdığım şu herifi görüyorum. Kaşlarını çatarak bana bakıyor. Ama Trevellyan’dan değil. Zaten elli yaşlarında falan, o fotoğrafta olamayacak kadar yaşlı. Ve bu başta beni rahatsız ediyor çünkü onu nereden tanıdığımı çıkaramıyorum.

Saçları kırışmasına ve biraz kelleşmesine rağmen son moda, hipster tarzı kesilmiş ve takım elbisesinin altına spor ayakkabı giymiş. Soho’daki döküntü bir ofisten dışarı adımını atmış da

kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki sıradan bir adaya nasıl geldiğinden tam olarak emin değilmiş gibi görünüyor.

Birkaç dakika için, samimiyetle söylüyorum, onun gibi biriyle nerede karşılaşabileceğime dair en ufak bir şey gelmedi aklıma. Sonra sanırım ikimiz de aynı anda çıkardık. Kahretsin. *Ölüm Kalım Gecesi*'nin yapımcısı. Fransız ve süslü bir ismi vardı. *Piers*. Evet, bu.

Bana doğru geliyor. "Johnno," diyor. "Seni görmek ne güzel."

İsmimi hatırlaması, yüzümü tanıması biraz gururumu okşuyor. Sonra yüzümü TV programına çıkaracak kadar beğenmediği geliyor aklıma, heyecanım biraz azalıyor. "Piers," diyorum elimi uzatarak. Neden yanıma gelip konuştuğu hakkında en ufak fikrim yok. Yalnızca bir defa, Will'le beraber deneme çekimi yapmaya gittiğimde karşılaştık. Birbirimize uzaktan, insanların kafalarının üzerinden kadeh kaldırsaydık daha az utanç verici olmaz mıydı?

"Uzun zaman oldu Johnno," diyor, topuklarının üzerinde ileri-geri sallanarak. "Seni zar zor tanıdım... şu saçların falan." Nezaket gösteriyor. Saçlarım o kadar uzun değil. Ama en son karşılaşmamıza göre muhtemelen on beş yaş falan daha yaşlı gösteriyorum. Sanırım içki yüzünden. "Peki, ne işlerle uğraşıyorsun?" diye soruyor. "Seni meşgul etmeye degecek bir şeyler olması gerektiğini biliyorum."

Bunu söyleme tarzında bir tuhaflık olduğunu hissediyorum ama önemsemiyorum. Kendimi övüyorum. "Viski işiyle uğraşıyorum Piers." Büyük laflar etmeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse bu herifin birkaç satırlık e-postayla beni reddettiğini düşünmeden duramıyorum.

Program için tam olarak uygun değil.

Anlayacağınız, insanlar bu yanıma fark etmiyor. Eski Johnno'yu, vahşi, çılgın olanı görüyorlar... arka planda pek bir şey olduğunu düşünmeden. Ve tabii ki böyle düşünmeleri hoşuma gidiyor, öyle görünmeye çalışıyorum. Ama hislerim falan da var

elbette ve bu konuşma beni utandırıyor, tıpkı yapım şirketi beni devre dışı bıraktığında olduğu gibi. En azından birkaç bin ödeme aldım, fikir için sanırım.

Yani, program fikri bana aitti. Her şeyi düşündüğümü söylemiyorum. Ama tohumu eken bendim, bunu biliyorum. Bir yıl falan önce Will'le bir barda oturmuş bir şeyler içiyorduk. Buluşmayı öneren hep ben olurdum. Will hep çok meşgul olurdu, o günlerde sözü edilecek bir TV kariyeri olmamasına, yalnızca bir temsilci olmasına rağmen. Ama buluşmayı birkaç defa ertelese de hiç iptal etmezdi. Aramızda, bu arkadaşlığın ölmesine izin vermeyecek kadar çok bağ var. O da bunu biliyor.

İyice sarhoş olmuştum sanırım çünkü okulda oynadığımız oyundan bahsediyorum: Sağ Kalmak. Will'in bana nasıl baktığını hatırlıyorum. Sanırım söyleyeceklerimden korkuyordu. Ama o konuya girecek değildim. Asla girmezdim. Önceki akşam televizyonda maceracı bir adamın programını izlemiştim ve bana çok yumuşak gelmişti. "Sözde hayatta kalma diye yaptıkları şeyler yerine çok daha iyi bir televizyon programı olabilirdi, değil mi?" dedim.

O zaman bana farklı bir şekilde baktı.

"Ne?" diye sordum.

"Johnno," dedi. "Bu, hayatında söylediğin en iyi fikir olabilir."

"Evet, ama bunu gerçekten yapamazsın. Yani... olanlar yüzünden."

"O bir milyon yıl önceydi," dedi. "Ayrıca kazaydı, hatırladın mı?" Ve sonra, ben cevap vermeyince: "Hatırladın mı?"

Ona baktım. Buna gerçekten inanıyor muydu? Benden bir cevap bekliyordu.

"Evet," dedim. "Öyleydi."

Sonra bildiğim tek şey, Will'in ikimizi de deneme çekimine götürdüğü. Ve gerisi tarih diyebilirsiniz. Onun için zaten öyle. Sonuçta benim çirkin suratımı istemedikleri gayet açık.

Piers'in biraz tuhaf bir şekilde bana baktığını fark ediyorum. Sanırım bana bir şey soruyor. "Pardon," diyorum. "Ne dedin?"

“Diyordum ki işin senin için biçilmiş kaftan gibi görünüyor. En azından bizim kaybımız viskinin kazancı oldu sanırım.”

Kaybımız mı? Ama onların kaybı değildi ki: Onlar beni istemediler, nokta.

İçkimden büyük bir yudum alıyorum. “Piers,” diyorum. “Beni programda *istemedin*. Yani, kusura bakmazsan tüm saygıyla söylüyorum, ne sikimden bahsediyorsun?”

AOIFE

Düğün Organizatörü

Ufuktaki kötü hava belirtisi çoktan yayılmaya, giderek karar-maya başlıyor. Rüzgâr sertleşiyor. İpek elbiseler esintide uçuyor, birkaç tane şapka yuvarlanıp uzaklaşıyor, kokteyl süsleri havaya fırlıyor.

Fakat rüzgârın artan sesinin arasında şarkıcının sesi yükseliyor:

*'is tusa ceol mo chroí,
Mo mhuirnín
is tusa ceol mo chroí.'*

Sen kalbimin müziğisin,
Sevgilim,
Sen kalbimin müziğisin.

Bir an için nasıl nefes alacağımı unutmuş gibi oluyorum. Bu şarkı. Biz küçükken annem söylerdi bu şarkıyı. Nefes alıp vermeye zorluyorum kendimi. Dikkatini topla Aoife. Yapacak çok işin var.

Misafirler etrafımı çevirip taleplerini yağdırmaya başlıyorlar:

“Glutensiz kanepeler var mı?”

“En iyi sinyali nerede alırım?”

“Fotoğrafçıya birkaç fotoğrafımızı çekmesini söyler misiniz?”

“Oturma planındaki yerimi değiştirebilir misiniz?”

Onları rahatlatarak, sorularını cevaplayarak, tuvaletin, vestiyerin, barın yolunu göstererek aralarında dolaşıyorum. Yüz elliden çok daha fazlalarmış gibi görünüyorlar: Her yerdeler, çadırın rüzgârda çırpınan kapısından girip çıkıyor, barın önünde birikiyor, çimenlerin üzerine doluyor, akıllı telefonlarıyla fotoğraflar çekiyor, öpüşüp gülüşüyor ve garsonlar ordusunun taşıdığı kanepelerden yiyorlar. Daha şimdiden, başlarını derde sokmadan önce bir sürü misafiri bataklıktan uzaklaştırdım.

“Lütfen,” diyorum, bir panayır eğlencesi arar gibi ellerinde içkileriyle mezarlığa girmeye çalışan başka bir gruba doğru gidiyorum. “Bu taşların bazıları çok eski ve çok kırık.”

Grup geri dönerken erkeklerden biri sakın-ol-tatlım diyen bir ses tonuyla ve biraz da gönülsüzce, “Uzun süredir burayı kimse ziyaret etmemiş gibi,” diyor. “Burası terk edilmiş bir ada, değil mi? Yani kimsenin umursayacağını düşünmüyorum.” Belki ki aileme ait küçük toprak parçasını henüz fark etmemiş ve buna memnun oluyorum. Onların taşların arasında boş boş dolanmalarını, içkilerini döküp saçarak kutsal toprakları sivri ökçeleri ve parlak mokasenleriyle ezmelerini, mezar taşlarındaki yazıları yüksek sesle okumalarını istemiyorum. O taşların arasında benim kendi trajedim de yazılı.

Burada bu kadar insanı ağırlamanın ne kadar tuhaf olacağına kendimi hazırlamıştım. Bu gerekli bir kötülük: Sonuçta bu benim istediğim şey. İnsanları adaya tekrar getirmek. Yine de bunun tam anlamıyla ne kadar büyük bir ihlal gibi görüneceğini fark etmemişim anlaşılan.

OLIVIA

Nedime

Tören saatlerce sürdü – ya da bana öyle geldi. İncecik elbisemin içinde titremeden duramıyordum. Buketi o kadar sıkı tutuyordum ki güllerin dikenleri beyaz ipek kurdelenin üzerinden ellerime battı. Kimsenin bana bakmadığı sırada avcumdaki minik kan damlalarını emmek zorunda kaldım.

Yine de sonunda bitti.

Ama törenden sonra fotoğraflar vardı. Gülümsemeye çalışmaktan yüzüm acıdı. Yanaklarım *ağrıdı*. Fotoğrafçı sürekli diğerlerinin yanında bana seslenip “Şu çatık kaşlarını tersine çevirmen lazım tatlım!” dedi durdu. Çabaladım. Karşıdan gülümseme gibi görünemeyeceğini biliyorum – dişlerimi gösteriyormuş gibi görüldüğünü biliyorum, çünkü öyle hissediyordum. Jules’un bana sinirlenmeye başladığını anlayabiliyordum ama bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum. Doğru dürüst nasıl gülümsendiğini hatırlayamıyordum. Annem elini omzuma koydu. “İyi misin Livvy?” Sanırım bir şey olduğunu görebiliyordu. İyi olmadığımı, hem de hiç.

Etrafımda kalabalık var: Asırlardır görmediğim teyzeler, dayılar, kuzenler.

“Livvy,” diyor kuzenim Beth, “hâlâ aynı erkek arkadaşınla beraber misin? Neydi adı?” Benden birkaç yaş küçük: on beşinde. Ve her zaman bana hayran olduğunu hissederim. Geçen yıl, teyzemin ellinci yaş gününde ona Callum’dan bahsettiğimi ve beni can kulağıyla dinlerken gurur duyduğumu hissettiğimi hatırlıyorum.

“Callum,” diyorum. “Hayır... artık değilim.”

“Şimdi Exeter’deki ilk yılını bitirdin yani?” diye soruyor Meg Teyzem. Demek annem okuldan ayrıldığımı söylememiş. Sallamaya çalıştığımda başımın boynuma ağır geldiğini hissediyorum. “Evet,” diyorum, çünkü numara yapmak daha kolay, “evet, iyi gidiyor.”

Bütün sorularına cevap vermeye çalışıyorum ama gülümsemekten bile daha yorucu. Çılgılık atmak istiyorum... içimden çılgılık *atıyorum*. Bazılarının bana şaşkınlıkla baktığını görebiliyorum – hatta birbirlerine sanki şöyle dercesine baktıklarını da görebiliyorum: “Ne derdi var bunun?” *Endişeli bakışlar*. Sanırım onların hatırladığı Olivia gibi görünmüyorum. O kız konuşkandı, cana yakındı ve bol bol gülerdi. Ama zaten ben de *kendi* hatırladığım Olivia değilim. Bir daha onun gibi nasıl olurum ya da olabilir miyim, bilemiyorum. Ve onlar için rol yapamam. Ben annem gibi değilim.

Aniden yine nefes alamadığımı hissediyorum, sanki ciğerlerime doğru dürüst hava çekemiyormuşum gibi. Onların sorularından ve nazik, düşünceli yüzlerinden uzaklaşmak istiyorum. Tuvalete gideceğimi söylüyorum. Endişelenmiş gibi görünmüyorlar. Belki de rahatlamışlardır. Gruptan sıyrılıp çıkıyorum. Annemin bana seslendiğini duyuyorum sanki ama yürümeye devam ediyorum, o da bir daha seslenmiyor, muhtemelen dikkati biriyle konuşurken dağılmıştır. Annem seyircileri sever. Biraz fazla hızlı gidiyorum. Çoktan çamura bulanana aptal topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. Tam olarak nereye gittiğimi

bilmiyorum, yalnızca herkesin olduğu yerin aksi istikamete doğru yürüyorum.

Solumda siyah taşlı falezler var, sıçrayan deniz suyundan ıslak ıslak parlıyorlar. Arazi yer yer dağılıyor, sanki büyük bir parçası aniden kopup denizde kaybolmuş, ardında sarp bir hat bırakmış gibi. Ayağımın altındaki yer aniden çökse, aniden kay-bolsa, böylece benim de onunla birlikte kaybolmaktan başka çarem kalmasa neler hissederdim acaba, merak ediyorum. Bir an için bunun gerçekleşmesini bekleyerek öylece dikildiğimi fark ediyorum.

Yürüdüğüm patikanın aşağısında, falezlerle beyaz kumlu sahilin arasındaki küçük cepleri görebiliyorum. Dalgalar büyük, uçları köpük köpük. Rüzgârın üzerime doğru esmesine izin veriyorum; ta ki saçlarım başımdan kopacakmış, göz kapaklarım ters dönmeye çalışıyormuş gibi gelene kadar. Rüzgâr beni itmek için elinden geleni yapıyor. Tuzun yüzüme battığını hissediyorum.

Buradaki su parlak bir mavi, tıpkı bir fotoğrafta gördüğüm Karayip Adası'ndaki denizin rengi gibi, tıpkı arkadaşım Jess'in geçen yıl ailesiyle gittiği ve Instagram'da elli bin tane falan biki-nili fotoğrafını paylaştığı yer gibi (tabii ki hepsi filtreliydi, yani bacakları daha uzun, beli daha ince, memeleri daha büyük görünüyordu). Sanırım şu an baktığım şey çok güzeldir ama güzelliğini *hissedemiyorum*. Artık hiçbir güzel şeyi doğru düzgün hissedemiyorum: Mesela yiyeceklerin tadını, yüzüme vuran güneşi veya radyoda sevdiğim bir şarkının çıkmasını. Denize bakarken hissettiğim tek şey ağır bir sancı, kaburgalarımın altında bir yerde, sanki eski bir yara gibi.

Aşağı doğru inen sarp olmayan bir yol buluyorum, arazinin falez değil de bir eğimle sahile doğru indiği. Bayırda büyümüş küçük, sert ve dikenli çalılıkları yararak geçmek zorundayım. Geçerken elbiseme takılıyorlar, sonra bir kökte tökezliyorum ve sendeleyerek öne doğru yuvarlanıyorum. İpeğin yırtıldığını

hissedebiliyorum –Jules çılgına dönecek– ve sonra dizlerimin üzerine düşünüyorum – güml Dizlerim yanıyor ve düşünebildiğim tek şey en son çocukken, okuldayken, belki dokuz yıl önce bu şekilde düştüğüm. Sendeleyerek sahile yuvarlanırken çocuk gibi ağlamak istiyorum çünkü canım yanmış olmalı, bütün bedenim acıyor olmalı ama gözümünden yaş gelmiyor – uzun zamandır gözümünden yaş akıtmayı başaramıyorum. Ağlayabilsem belki daha iyi olabilirdi ama yapamıyorum. Sanki kaybettığım bir yetenek, unuttuğum bir yabancı dil gibi.

Islak kumlara oturuyorum ve elbisemin ıslandığını hissedebiliyorum. Dizlerim çocuk parkına uygun pembe, taze ve pütürlü sıyrıklarla kaplı. Küçük boncuklu çantamı açıyorum ve dikkatle jileti çıkarıyorum. Elbisemin kumaşını kaldırıp jileti tenime bastırıyorum. Kan minik parlak kırmızı boncuklar şeklinde ortaya çıkarken izliyorum – önce yavaş, sonra daha hızlı. Acıyı hissetmeme rağmen sanki benim kanım, benim bacağımdan değilmiş gibi geliyor. Bu yüzden kesiğin olduğu yeri sıkıp daha çok kan çıkarıyorum, bana ait olduğunu hissetmeyi bekliyorum.

Kan parlak kırmızı, çok parlak, güzel sayılır. Parmağımla kana dokunuyorum, sonra parmağımın tadına bakıyorum, kanın metal tadını hissediyorum. “İşlem”den sonraki kanı hatırlıyorum, öyle diyorlardı. “Hafif bir lekelenme”nin tamamen normal olacağını söylediler. Ama haftalarca devam etti, bana öyle geldi; külotumdaki koyu kahverengi leke, sanki içimde bir şey paslanıyormuş gibi.

Regl olmadığımı fark ettiğimde nerede olduğumu tam olarak hatırlıyorum. Arkadaşım Jess’le birlikte, ikinci sınıflardan birilerinin kendi evlerinde verdiği bir partideydik ve regli erken başladığı için bir tampon bulabilmek amacıyla banyodaki dolabı karıştırmak zorunda kaldığını anlatıyordu. Bana bunu söylediğinde hissettiğim o acayip duyguyu, sanki hazımsızlık çekiyormuşum, sanki nefes alamıyormuşum gibi olduğumu

hatırlıyorum – biraz şu anki gibi. En son ne zaman bir tampon veya başka bir şey kullandığımı hatırlayamadığımı fark etmiştim. Ve kendimi tuhaf bir şekilde şişmiş ve yorgun hissediyordum ama bunun yediğim saçma sapan yiyecekler yüzünden ve Steven’la aramızda geçenlerden dolayı kendimi kötü hissettiğim için olduğunu düşünmüştüm. Epey zaman geçmişti. Birkaç ay. Aylık periyotlarım gerçekten çok hafiftir, beni çok ender rahatsız eder. Ama her zaman olur. Her zaman düzenlidir.

Yeni dönemin ortasındaydık. Üniversitenin doktoruna gittim ve onunla beraber gebelik testi yaptım çünkü kendi başıma doğru dürüst yapabileceğime inanmıyordum. Bana pozitif olduğunu söyledi. Oraya oturdum, doktorun suratına baktım, sanki buna inanmıyormuşum, sanki bana şaka yaptığını söylemesini bekliyormuşum gibi. Bunun doğru olabileceğine gerçekten inanmıyordum. Sonra doktor seçeneklerimin neler olduğunu anlatmaya başladı ve bu konuda konuşabileceğim biri olup olmadığını sordu. Bir şey diyemedim. Ağzımı birkaç defa açtığımı ama hiçbir şey hatta hava bile çıkmadığını hatırlıyorum çünkü yine zorlukla nefes alabiliyordum. Boğuluyor gibi hissediyordum. Doktor öylece oturup anlayışlı bakışlarla baktı ama tüm o yasal şeyler yüzünden falan tabii ki bana sarılmadı. Ve o an gerçekten ama gerçekten birine sarılmaya ihtiyacım vardı.

Oradan çıktığımda her yanımda titriyordu, acayip bir haldeydim, doğru düzgün yürüyemiyordum – sanki bana bir araba çarpmış gibi hissediyordum. Bedenim bana ait değil gibiydi. Bunca zaman bu sırrı, bu tuhaf şeyi saklamıştı... hiç haberim bile olmadan.

Parmaklarımla telefonumu bile kullanamıyordum. Ama sonunda açmayı başardım. Ona WhatsApp’tan mesaj yazdım. Hemen okuduğunu gördüm. Üç küçük noktanın ortaya çıktığını gördüm: En tepede, “yazıyor” diyordu. Sonra kayboldu. Sonra tekrar göründü ve yaklaşık bir dakika kadar “yazıyor” demeye devam etti. Sonra hiçbir şey olmadı.

Onu aradım, çünkü telefonunun elinde olduğu belliydi. Cevap vermedi. Tekrar aradım, çaldı. Üçüncü çalıştan sonra sesli mesaja geçti. Aramayı reddetti. Bu yüzden ona bir sesli mesaj bıraktım – gerçi ne dediğimi tam olarak anlayabildiğinden emin değilim çünkü sesim çok fazla titriyordu.

Annem işlemi yaptırmak için beni kliniğe götürdü. Londra'dan Exeter'e kadar araba kullandı, kapıdan kapıya neredeyse dört saat sürdü. Ve işlem yapılırken beni bekledi, sonrasında da beni eve götürdü.

"En iyisi bu," dedi bana. "En iyisi bu, Livvy tatlım. Senin yaşındayken bir bebeğim olmuştu. Başka bir seçeneğim olduğunu düşünmemiştim. Hayatımın, kariyerimin başındaydım. Bebek her şeyi mahvetti."

Bunu duymak Jules'un hoşuna giderdi. Bir sefer tartıştıklarını duymuştum, Jules anneme şöyle bağıırıyordu. "Beni hiç istemedin! Senin en büyük hatan olduğumu biliyorum..."

Yapabileceğim tek şey buydu. Ama telefonuma cevap verseydi, beni anladığını hissettirseydi çok daha kolay olurdu. Tek bir satır – yapması gereken tek şey buydu.

"Aşağılığın teki o," dedi annem bana. "Seni böyle her şeye tek başına göğüs girmek zorunda bıraktığı için."

"Anne," dedim ona – kötü bir tesadüfle Callum'la karşılaşır da ona nutuk atmaya kalkarsa diye, "o bilmiyor. Bilmesini istemiyorum."

Callum'dan olmadığını anneme neden söylemediğimi bilmiyorum. Annem iffet taslayacak, Steven'la aramda olanlar yüzünden beni yargılayacak değildi. Ama sanırım her şeyi tekrar yaşamamanın, o reddedilişi tekrar hissetmenin beni ne kadar kötü etkileyeceğini biliyordum.

Klinikten eve dönüş yolundayken olan her şeyi hatırlıyorum. Annemin her zamankinden ne kadar farklı göründüğünü, onu daha önce hiç böyle görmediğimi hatırlıyorum. Elleriyle direksiyonu sıkıca kavradığını gördüm, o kadar sıkıyordu ki cildi

bembeyaz kesilmişti. Alçak sesle küfretmeye devam etti. Her zamankinden bile kötü kullanıyordu arabayı.

Eve vardığımızda bana gidip kanepeye uzanmamı söyledi ve çay yaptı, bisküvi getirdi, hava gayet sıcak olmasına rağmen üstüme battaniye örttü. Sonra elinde bir fincan çayla yanıma oturdu, onu daha önce çay içerken görüp görmediğimden bile emin değilim. Aslında çayı içmedi, yalnızca direksiyonu kavradığı gibi sıkıca kavradığı fincanla öylece oturdu.

“Onu öldürebilirdim,” dedi tekrar. Sesi bile kendi sesi gibi değildi; alçak ve pürüzlüydü. “Bugün orada, senin yanında olması gerekirdi,” dedi aynı tuhaf sesle. “Muhtemelen soyadını bilmiyor olmam iyi oldu. Bilseydim ona neler yapardım.”

Dalgalara bakıyorum. Denizde olmanın kendimi daha iyi hissettireceğini düşünüyorum. Birdenbire, bunun işe yarayacak tek şey olduğunu düşünüyorum. O kadar temiz, güzel ve kumsuzsuz görünüyor ki sanki içine girmek değerli bir taşın içinde olmak gibi hissettirecek. Ayağa kalkıyorum, elbisemdeki kumları silkeliyorum. Kahretsin... rüzgâr soğuk esiyor. Ama aslında iyi anlamda bir soğuk – şapeldeki soğuk gibi değil. Sanki kafamın içindeki tüm düşünceleri üfleyip söndürüyormuş gibi.

Ayakkabılarımı ıslak kumlarda bırakıyorum. Elbisemi çıkarmakla uğraşmıyorum. Suyu giriyorum, havadan on derece daha soğuk, hakikaten dondurucu mu dondurucu bir soğuk, nefesimin hızlanmasına neden oluyor ve içime yalnızca birazcık hava çekebiliyorum. Tuzlu su değdiğinde bacağımdaki kesiğin yandığını hissediyorum. Biraz daha ilerliyorum, böylece su göğsüme geliyor, sonra omuzlarıma ve şimdi gerçekten doğru dürüst nefes alamıyorum, sanki bir korse giymişim gibi. Kafamın içinde ve tenimin üstünde minik havai fişeklerin patladığını ve tüm kötü düşüncelerin gevşediğini hissediyorum, böylece onlara daha kolayca bakabiliyorum.

Başımı suyun altına sokuyorum, kötü düşüncelerin yüze-
rek uzaklaşmasını sağlamak için başımı sallıyorum. Bir dalga
geliyor ve su ağzıma doluyor. O kadar tuzlu ki beni öğürtüyor
ve öğürdüğümde biraz daha su yutuyorum ve artık nefes ala-
mıyorum, daha fazla su giriyor ağzıma, burnuma da giriyor ve
nefes almak için ağzımı her açtığımda hava yerine daha fazla
su giriyor, büyük, kocaman tuzlu yudumlar. Suyun ayaklarımın
altında hareket ettiğini hissediyorum ve sanki beni başka bir
yere çekiyor, beni de kendisiyle götürmeye çalışıyor gibi geliyor.
Sanki bedenim benim bilmediğim bir şeyler biliyor gibi çünkü
benim yerime çabalıyor, kollarım ve bacaklarım çırpınıyor. Bo-
ğulmak böyle bir şey mi diye merak ediyorum. Sonra *boğuluyor
muyum* acaba diye düşünüyorum.

JULES

Gelin

Will ile ben itiş kakıştan uzaktaydık, falezlerin yanında fotoğraf çektiriyorduk. Rüzgâr kesinlikle arttı. Şapelin koruyucu duvarlarının arasından çıkar çıkmaz arttı ve fırlatılan avuç dolu su konfetilerden hiçbirisi bize değmeden denize doğru uçup gitti. Tanrı'ya şükür saçımı açık bırakmaya karar vermişim, böylece doğanın gücü ancak bu kadar zarar verebilecek. Saçlarımın arkamda uçtuğunu ve eteğimin bir ipek seli gibi sürüklendiğini hissediyorum. Fotoğrafçı buna bayılıyor. "O taçla ve yüzünün rengiyle eski bir İrlanda kraliçesine benziyorsun!" diye sesleniyor. Will sırtıyor. "*Benim* İrlanda kraliçem," diyor ağzını oynatarak. Ben de ona gülümsüyorum. Kocama.

Fotoğrafçı öpüşmemizi söylediğinde dilimi Will'in ağzına sokuyorum, o da nazıkçe karşılık veriyor, ta ki fotoğrafçı —biraz sinirle— bu fotoğrafların resmi kayıtlar için biraz fazla "müstehcen" olabileceğini söyleyene kadar.

Şimdi misafirlerimizin yanına dönüyoruz. Aralarında yürürken bize doğru dönen yüzlere şimdiden sıcak basmış ve içkiden kızarmışlar. Onların önünde kendimi tuhaf bir şekilde çıplak hissediyorum, sanki törenden önce yaşadığım gerginlik yüzümden okunabiliyormuş gibi. Burada toplanan ve gayet keyifli

görünen arkadaşlarımızın, sevdiklerimizin memnuniyetini kendime hatırlatmaya çalışıyorum. Ve işe yarıyor: İnsanların hatırlayacağı, konuşacağı, taklit etmeye çalışacağı –ama başaramayacağı– bir etkinlik yarattım.

Ufukta daha da karanlık bulutlar uğursuzca toplaşıyor. Kadınlar elleriyle şapkalarını başlarında, eteklerini bacaklarında tutmaya çalışırken minik neşeli kahkahalar atıyorlar. Rüzgârın benim kıyafetimi de çekiştirdiğini hissediyorum, elbisemin ağır ipek eteğini hafif bir mendil gibi havaya uçuruyor, başımdan koparıp almak ve denize doğru savurmak istercesine tacımın metal tellerinin arasından ısıklık çalarak geçiyor.

Fark edip etmediğini anlamak için Will'e doğru bakıyorum. İyi dileklerini sunan bir kalabalıkla çevrili ve her zamanki gibi sevimlilikler yapıyor. Ama kendini tam olarak vermediğini hissediyorum. Bizi kutlamaya gelen arkadaşların ve akrabaların omuzları üzerinden dikkati dağılmış bir şekilde bakıyor, sanki birini veya bir şeyi arıyor gibi.

"Ne oldu?" diye soruyorum. Elini tutuyorum. Parmağındaki altın halkayla eli bana farklı görünüyor, yabancı geliyor.

"Şuradaki... Piers mı?" diyor. "Johnno ile konuşan?"

Bakışlarını takip ediyorum. İşte, gerçekten Piers Whiteley, *Ölüm Kalım Gecesi*'nin yapımcısı, kel kafasını hevesle eğmiş Johnno'nun söylediklerini dinliyor.

"Evet," diyorum, "ta kendisi. Sorun ne?" Çünkü bir *sorun* var, bundan eminim – Will'in kaşlarını çatmasından anlayabiliyorum. Bu yüzünde ender gördüğüm bir ifade, böyle hafif endişeli bir dikkat dağınıklığı.

"Hiçbir şey – yani özel bir şey yok," diyor. "Ben... şey, sadece biraz tuhaf bir durum. Çünkü Johnno şu televizyon işinde reddedilmişti. Doğrusu durumun hangisi için daha tuhaf olduğundan emin değilim. Belki de gidip onlardan birini kurtarmalıyım."

"İkisi de yetişkin adamlar," diyorum. "Eminim kendi işlerini kendileri halledebilirler."

Will beni pek duymuyor gibi görünüyor. Aslında elimi bırakıyor ve çimenlerin üzerinden, geçerken onu kutlamak için dönen misafirleri nazikçe ama kararlı bir şekilde iterek onlara doğru gidiyor.

Hiç karakterine uygun bir hareket değil bu. Arkasından bakıyorum, endişeliyim. Törenden sonra, o çok önemli yeminlerimizi ettikten sonra içimdeki bu huzursuzluktan kurtulacağımı düşünmüştüm. Ama hâlâ benimle, karnımın tam ortasında mide bulantısı gibi duruyor. Görüş alanımın hemen kıyısında, asla doğru dürüst göremeyeceğim bir yerde, sanki habis bir şey beni takip ediyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Bu delilik. Sadece bir an için kendi başıma kalmaya, kargaşadan uzaklaşmaya ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

Kalabalığın kıyısındaki misafirlerin yanından hızlı hızlı geçiyorum, içlerinden birinin beni durdurma ihtimaline karşı bir işim varmış gibi yürüyorum. Mutfak kapısından Folly'ye giriyorum. İçerisi muhteşem bir şekilde sessiz. Uzun bir an boyunca gözlerimi kapatıp rahatlıyorum. Mutfağın ortasındaki kesme tahtasında bir şey —hiç şüphesiz daha sonra verilecek yemeğin bir parçası— duruyor, üstü örtülü. Bir bardak buluyorum, soğuk su doldurarak duvardaki saatin rahatlatıcı tik taklarını dinliyorum. Yüzüm lavaboya dönük dikiliyorum ve suyum yudumlar-ken ona kadar sayıp arkama dönüyorum. *Saçmalıyorsun Jules. Hepsini kafanda kuruyorsun.*

Yalnız olmadığımı nereden anladığımdan emin değilim. Belki bir tür hayvani his olabilir. Dönüyorum ve kapı eşiğinde onu görüyorum.

Ah Tanrım. Nefesimi tutup geriye doğru tökezliyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. Elinde kocaman bıçak tutan bir adam var, ön tarafı kanla kaplı.

“Yüce Tanrım,” diye fısıldıyorum. Ondan uzak durmaya çalışırken elimdeki bardağı düşürmemeyi zar zor başarıyorum. Bir anlığına saf bir korku, adrenalin akını hissediyorum... sonra

mantık tekrar hâkim oluyor. Freddy bu, Aoife'nin kocası. Elinde bir et bıçağı ve beline bağladığı kasap önlüğünde kan lekeleri var.

"Kusura bakmayın," diyor o tuhaf tarzıyla. "Sizi korkutmak istemedim. Kuzuyu burada yüzüyordum – buradaki tezgâh çadır mutfağından daha iyi."

Kanıtlamak istercesine kesme tahtasının üstündeki örtüyü kaldırıyor ve altındaki et yığınının görüyorum: kızıl, parlayan et, yukarı doğru bakan beyaz kemikler.

Kalp atışlarım normale dönerken, korkunun yüzümden nasıl da açıkça belli olduğunu düşünerek utanıyorum. "Şey," diyorum sesime hafif otoriter bir ton vermeye çalışarak. "Eminim çok lezzetli olacaktır. Teşekkür ederim." Ve sonra hızlıca –ama çok hızlı olmamasına dikkat ederek– yürüyerek mutfaktan çıkıyorum.

Yeniden misafirlerimin arasına döndüğümde kalabalığın enerjisinde bir değişiklik olduğunu fark ediyorum. Yeni bir ilgi mırıltısı var. Anlaşılan denizde bir şeyler oluyor. Herkes dönüp bakmaya, neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, kafaların üzerinden boynumu uzatıp görmeye çalışıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Etrafımdaki kalabalık azalıyor, insanlar konuşmadan denize doğru gidiyor, neler olup bittiğini daha iyi görmeye çalışıyorlar.

Belki bir deniz canlısıdır. Burada sürekli yunuslar görülürmüş, Aoife söylemişti. Nadiren de balina. Bu gerçekten görülesi bir şey olurdu, hatta ortamla ilgili hoş bir detay. Fakat kalabalığın ön tarafındaki misafirlerden uygun sesler çıkmıyor. Hayret çığlıkları, heyecanlı bağırışlar duymayı beklerdim. Her ne görüyorlarsa onu dikkatle izliyorlar ama pek ses çıkarmıyorlar. Bu beni huzursuz ediyor. Kötü bir şey gördüklerini düşündürüyor.

Öne doğru gitmeye çalışıyorum. İnsanlar daha saldırgan olmaya, sanki bir gösterideki en iyi yeri kapmak için rekabet ediyorlarmış gibi belli bir noktada kümelenmeye başlıyorlar. Önceden, gelin olarak, aralarındaki kraliçe gibiydim, kalabalığın

arasında nereye gitsem dikkat çekerdim. Şimdiyse insanlar kendilerini bile unutmuş, olup biten her neyse aşırı dikkatle onu izliyor.

“İzin verin geçeyim!” diye bağıyorum. “Görmek istiyorum.”

Nihayet benim için yol açıyorlar, ben de aralarından geçerek öne doğru yürüyorum.

Orada bir şey var. Gözlerimi kısarak, güneşe karşı elimi siper ederek bakıyorum, koyu renk kafa biçiminde bir şekli seçebiliyorum. Fok veya başka bir deniz canlısı falan olabilirdi, ara sıra ortaya çıkan beyaz bir el olmasaydı.

Suda *biri* var. Buradan kadın mı erkek mi olduğunu anlamak zor. Misafirlerden biri olmalı; birinin anakaradan buraya kadar yüzecek hali yok ya. Johnno’ysa şaşırmam – gerçi o olamaz, bir dakika önce Piers’la sohbet ediyordu. Eğer o değilse o zaman aramızdaki diğer gösteri meraklılarından biri olmalı, caka satan sağdıçlardan biri. Ama daha yakından bakınca denizdeki kişinin yüzünün sahile değil denize doğru dönük olduğunu fark ediyorum. Ve yüzmüyor, şimdi görüyorum. Aslında–

“Boğuluyor!” diye bağıyor bir kadın – Hannah sanırım. “Akıntıya kapılıyor – bakın!”

Öne doğru yürüyorum, izleyici kalabalığını iterek daha iyi görmeye çalışıyorum. Ve sonunda en öndeyim, daha net görebiliyorum. Ya da belki de, sadece o tuhaf içsel bilgi sayesinde, hani en yakınlarımızı uzak bir mesafeden, hatta yalnızca başlarının arkasından görünce bile tanımamızı sağlayan.

“Olivia!” diye bağıyorum. “Olivia bu! Ah Tanrım, Olivia bu.” Koşmaya çalışıyorum, eteğim topuklarıma takılıp bana engel oluyor. Yırtılan ipeğin sesini duyuyorum ama umursamıyorum, ayakkabılarımı fırlatıp atarak koşmaya devam ediyorum, ayaklarım arazinin ıslak, çamurumsu yerlerine battıkça tökezliyorum. Asla iyi bir koşucu olmamıştım, gelinlikle koşmak ise bambaşka bir durum. İnanılmaz yavaş hareket ediyor gibi görünüyor olmalıyım. Will’in, Tanrı’ya şükür öyle bir sorunu yok

– koşarak beni geçiyor, arkasında Charlie ve başka bir sürü kişi var.

Nihayet sahile ulaştığımda neler olduğunu çözmem, önümdeki manzarayı anlamam birkaç dakikamı alıyor. Anlaşılan kendisi de koşmaya başlamış olan Hannah arkamdan yetişiyor, nefes nefese. Charlie ile Johnno bacaklarına kadar suya girmiş, arkalarındaki bir sürü adam suyun kıyısında bekliyor – Femi, Duncan ve diğerleri. Ve onların ötesinde, derinliklerden ortaya çıkan da Will, kollarında Olivia ile. Olivia mücadele ediyor, Will ile savaşıyor gibi görünüyor, kollarıyla bacaklarını umutsuzca savuruyor. Will onu sıkı tutuyor. Olivia’nın saçları siyah ve parlak. Elbisesi tamamen saydamlaşmış. Çok solgun görünüyor, teni maviye çalıyor.

“Boğulabilirdi,” diyor Johnno sahile dönerken. Perişan görünüyor. İlk defa ona karşı sıcak bir şeyler hissediyorum. “İyi ki fark ettik. Deli çocuk, burasının korunaklı olmadığını herkes anlar. Doğruca açık denize sürüklenebilirdi.”

Will sahile ulaşıyor ve Olivia’yı bırakıyor. Olivia ondan uzaklaşıyor ve bize bakarak dikiliyor. Gözleri siyah ve bakışları anlaşılmaz. Islak elbiseden yarı çıplak bedeni görülebiliyor: koyu renk meme uçları, göbek deliğinin küçük çukuru. İlkel görünüyor. Tıpkı vahşi bir hayvan gibi.

Will’in yüzünün ve boğazının tırmalandığını, teninde kırmızı izlerin oluşmaya başladığını görüyorum. Ve bunu görünce sanki bir düğmeye basılmış gibi oluyor. Bir saniye önce Olivia için korkuyla doluyken, şimdi vahşi, ateşli, yakıcı bir öfkeyle doluyum.

“Manyak küçük *sürtük*,” diyorum.

“Jules,” diyor Hannah nazikçe – ama sesindeki ayıplamayı duyamayacağım kadar nazikçe değil. “Yani, bence Olivia iyi değil. Sanırım... Sanırım yardıma ihtiyacı olabilir–”

“Of, Tanrı aşkına Hannah.” Hızla ona doğru dönüyorum. “Bak, ne kadar nazik ve anaç falan olduğunu biliyorum. Ama

Olivia'nın kahrolası bir anneye ihtiyacı yok. Zaten bir annesi var ve söylememe izin verirsen, bana gösterdiğinden çok daha fazla özen gösteren bir annesi var. Olivia'nın yardıma ihtiyacı yok. Kendini toparlamaya ihtiyacı var. Düğünümü mahvetmesine izin vermeyeceğim. Yani... düş yakamdan, tamam mı?"

Onun arkaya doğru, neredeyse tökezleyerek bir adım attığını görüyorum. Yüzüne incinmiş, şoke olmuş bir ifade yerleştiğini belli belirsiz fark ediyorum. Yaptığımın kabul edilebilir yanı yok: Oldu bir kere. Ama şu an umurumda değil. Olivia'ya dönüyorum. "Ne *halt* ediyordun?" Ona bağıyorum.

Olivia bana öylece bakıyor, duygusuz, dilsiz. Sarhoş gibi görünüyor. Omuzlarından tutuyorum. Teni buz gibi. Onu sarsmak, tokatlamak, saçını çekmek, cevap talep etmek istiyorum. Ama sonra ağzı açılıyor ve kapanıyor, açılıyor ve kapanıyor. Gözlerimi dikiyorum, anlamaya çalışıyorum. Sanki kelimeleri şekillendirmeye çalışıyor ama sesi çıkmıyormuş gibi. Bakışlarında istekli, yalvarır bir ifade var. Bu beni ürpertiyor. Bir an için, işaretle bana bir mesaj göndermeye çalışıyormuş, bense şifreyi çözemiyeceğim gibi geliyor. Bu bir özür mü? Bir açıklama mı?

Ona tekrar denemesini söyleyemeden önce annem yanımda bitiyor. "Ah kızlarım, kızlarım." İkimize birden kemikli bedeniyle sarılıyor. Dalga dalga kokan Shalimar bulutunun altında terinin, korkusunun keskin ve buruk kokusunu alıyorum. Elbette, aslında Olivia'ya uzanıyor. Ama bir an için onun kucaklamasına teslim olma izni veriyorum kendime.

Sonra arkama bakıyorum. Diğer misafirler arkamızdan gelip yetişmiş. Mırıltılı seslerini duyuyorum, onlardan boşalan heyecanı hissediyorum. Tüm bu durumu yatıştırmam gerek.

"Yüzmek isteyen başka kimse var mı?" diye sesleniyorum. Kimse gülmüyor. Sessizlik uzuyormuş gibi geliyor. Hepsi artık gösteri bittiği için bir ipucu bekliyorlar, nereye gidecekler, nasıl davranacaklar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Benim senaryomda böyle bir şey yazmıyor. Bu yüzden öylece dikiliyorum, ben

de onlara bakıyorum, sahilin ıslaklığının gelinliğimin eteklerine sızdığını hissediyorum.

Tanrı'ya şükür, ağırbaşlı lacivert elbisesi ve dolgu topuklu ayakkabılarıyla misafirlerin arasından çıkan Aoife tamamen soğukkanlı. Herkesin ona doğru döndüğünü görüyorum, sanki onun otoritesini tanımışlar gibi.

“Herkes,” diye sesleniyor, “beni dinlesin.” Ufak tefek, sakın bir kadına göre sesi etkileyici şekilde yankılanıyor. “Lütfen hepimiz şu taraftan beni takip edin. Düğün kahvaltısı birazdan servis edilecek. Çadır hazır!”

JOHNNO

Baş Sağdıç

Ona bakıyorum. Jules'un kız kardeşini kollarına alıp sudan çıkararak kahramanı oynuyor. Şu kahrolası herife bakın. İnsanların kendisini nasıl görmelerini istiyorsa öyle görmelerini sağlamakta her zaman çok iyidir.

Will'i diğer insanlardan daha iyi tanırım, belki de dünyadaki herkesten. Jules'un tanıdığından veya tanıyabileceğinden de daha iyi tanıdığımı bahse girerim. Onun yanındayken Will maske takıyor, ekran yüzünü takınıyor. Ama ben onun sırlarını tutmaya devam ediyorum çünkü onlar ikimizin sırları.

Gaddar bir herif olduğunu her zaman biliyordum. Okuldan beri biliyordum, şu sınav kâğıtlarını çaldığından beri. Ama ben, Will'in karakterinin bu yanına karşı güvende olduğumu sanıyordum. Ben onun en iyi arkadaşıyım.

En azından yarım saat öncesine kadar böyle düşünüyordum.

"Çok yazık oldu," dedi Piers, "senin işi istemediğini duymak. Will hanımlar arasında kesinlikle fırtına estiriyor tabii ki. TV için yaratılmış. Fakat birazcık fazla... pürüzsüz olabiliyor. Ayrıca, aramızda kalsın ama erkek izleyicilerin ondan pek hoşlandıklarını sanmıyorum. Yaptırdığımız tüketici araştırması onu biraz şey bulduklarını gösterdi – ee, sanırım katılımcılardan birinin

kullandığı ifade şuydu: ‘biraz dangalak.’ Bazı izleyicilerin, özellikle erkeklerin, biraz fazla iyi görünümlü bir sunucu görünce keyifleri kaçıyor. Sen bu konuda dengelisin.”

“Dur bir dakika ahbap,” dedim. “İşi istemediğimi nereden çıkardınız?”

Piers başta biraz bozulmuş gibi baktı – demografik falan konusunda tam gaz bir şeyler anlatırken lafının kesilmesinden hoşlanan türde bir herif olduğunu sanmıyorum. Sonra söylediklerimin anlamını kavrayarak kaşlarını çatı.

“Nereden mi çıkardık–” Durdu, başını iki yana salladı. “Şey, toplantıya gelmedin, oradan çıkardık.”

Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. “Ne toplantısı?”

“Her şeyin nasıl yürüyeceğini tartışacağımız toplantı. Will menajeriyle çıkageldi ve maalesef ikinizin uzun uzun konuştuğunuzu ve senin işi istemediğine karar verdiğini söyledi. Senin ‘TV’ye uygun türde bir adam’ olmadığına karar verdiğini.”

Son dört yıldır herkese söylediğim şeyler. Fakat Will’e hiç söylememiştim. En azından, o zaman. Önemli bir toplantıdan önce söylememiştim. “Toplantıdan hiç haberim olmadı,” dedim. “Beni beğenmediğinize dair bir e-posta aldım.”

Jetonun düşmesi biraz zaman almış gibiydi. Sonra Piers’in ağzı balık gibi aptalca, sessizce açılıp kapandı: blop blop blop. Nihayet, “Bu imkânsız,” dedi.

“Hayır,” dedim. “İmkânsız değil. Ve bunu sana kesin olarak söyleyebilirim – çünkü toplantıdan hiç haberim olmadı.”

“Ama e-posta gönderdik–”

“Evet. Ama benim e-posta adresim sizde yoktu, değil mi? Tüm yazışmalar Will ve menajeri aracılığıyla yapıldı. Böyle şeylerle onlar ilgileniyordu.”

“Şey,” dedi Piers. Sanırım Pandora’nın kutusunu açtığını ancak fark etmişti. “Şey,” diye devam etti, sanki artık her şeyi söyleyebilmiş gibi. “Bize senin işle kesinlikle ilgilenmediğini

söyledi. Vicdan muhasebesi yaptığını ve buna karşı olduğunu söylediğini. Ve çok da yazık oldu çünkü sen ve Will, tıpkı planladığımız gibi... kaba ile mükemmel. Yani, bu TV dinamiti olabilirdi.”

Fakat bu konuda Piers’e başka bir şey anlatmaya gerek yoktu. Zaten başka bir yere ışınlanmak ister gibi bakmaya başlamıştı. *Küçük bir adadayız dostum*, diyecektim neredeyse. *Gidecek bir yer yok*. Yine de böyle hissetmesine şaşırmadım. Omzumun üstünden bakındığını, kendisini kurtaracak birilerini aradığını görebiliyordum.

Ama benim derdim onunla değildi. En iyi arkadaşım olduğunu sandığım herifleydi.

İti an çomağı hazırla. Will bize doğru yürümeye başladı, ikimize birden sırtıyor, rüzgâra rağmen tek teli bile bozulmayan saçlarıyla acayip yakışıklı görünüyordu. “Siz ikiniz neyin dedikodusunu yapıyorsunuz?” diye sordu. Alnındaki boncuk boncuk terleri görebileceğim kadar yakındı. Yani, Will çok ender terleyen bir heriftir. Ragbi maçında bile ter döktüğünü çok ender görmüşümdür. Ama o an terliyordu.

Çok geç *dostum*, diye düşündüm. Artık çok geç.

Sanırım meseleyi anlıyorum. Daha en baştan beni aradan çıkarmayacak kadar zekiydi. *Ölüm Kalım Gecesi* fikri bana aitti, bunu ikimiz de biliyorduk. Eğer benden kurtulmaya kalksaydı, ağzımdaki baklayı çıkarabilir, biz çocukken olanları herkese anlatabilirdim. Benim, onun gibi kaybedecek fazla şeyim yoktu. Böylece beni de işe dahil etti, kendimi sürecin bir parçası gibi hissetmemi sağladı ve sonra tamamen başka biri yüzünden sepetlenmişim gibi görünmesini sağladı. Hiçbiri onun suçu değildi. *Çok üzgünüm dostum. Yazık oldu. Seninle birlikte çalışmayı çok isterdim*.

Deneme çekimlerinin ne kadar hoşuma gittiğini hatırlıyorum. Tüm o şeylerden, bildiğim şeylerden konuşurken kendimi

doğal hissettim. Anlatacak bir şeylerimin olduğunu hissettim – beni dinleyecek bazı insanların olduğunu. Çarpım tablosunu ezbere okumamı veya siyasetten bahsetmemi isteseler hapı yuttardım. Ama tırmanış, kaya inişi gibi şeyler: Bunları anlattım. İlk birkaç dakikadan sonra kamera aklıma bile gelmedi.

En zoruma giden şey de bunun Will için ne kadar basit olduğunu düşünmek. Salak Johnno... onun gözünü boyamak çok kolaydır. Son zamanlarda Will'le bağlantıya geçmenin neden bu kadar zor olduğunu şimdi anlıyorum. Neden beni kendinden uzaklaştırıyormuş gibi hissettiğimi. Neden baş sağdıcı olmak için neredeyse yalvarmak zorunda kaldığımı. Kabul ettiğinde, bunun bir tür teselli ikramiyesi, bir yara bandı olacağını düşündü herhalde. Ama sağdıcı olmak faturaları ödemez. Yara bandı olacak kadar büyük bir şey değil. Will beni kullandı, her zaman, okul yıllarından beri. Onun pis işlerini yaparken hep yanımdaydım. Ama spot ışığını benimle paylaşmak istemedi, yo, hayır. Konu oraya gelince beni sırtımdan bıçakladı.

Viskimi tek bir yudumda içiyorum. Hilekâr pislik. Bana ait olanı geri almanın bir yolunu bulacağım.

HANNAH

Misafir

Olivia başka birinin kız kardeşi, başka birinin kızı. Belki de Jules'un dediği gibi yakasından düşmem gerekir. Ama yapamıyorum. Herkes akın akın çadıra giderken ben kendimi diğer tarafa, Folly'ye giderken buluyorum.

İçeri girdikten sonra, "Olivia?" diye sesleniyorum. Cevap gelmiyor. Sesim taş duvarlardan yankılanıp bana dönüyor. Folly şimdi sessiz, karanlık ve boş görünüyor. İçeride birilerinin olduğunu inanmak çok zor. Olivia'nın odasının nerede olduğunu biliyorum, yemek odasına açılan kapı – önce orayı denemeye karar veriyorum. Kapıyı çalıyorum.

"Olivia?"

"Evet?" Sanırım içeriden hafif bir ses geldiğini duyuyorum. Bunu kapıyı itip açmak için bir işaret gibi görüyorum. Olivia omuzlarına sarılmış bir havluyla yatağın üzerinde oturuyor.

"İyiyim," diyor bana bakmadan. Bir dakika içinde çadıra geleceğim. Önce üzerimi değiştirmem lazım. İyiyim." İkinci kez söylemesi daha ikna edici olmasını sağlamıyor.

"Gerçekten iyi gibi görünmüyorsun," diyorum.

Omuz silkiyor ama bir şey demiyor.

"Bak," diyorum. "Üstüme vazife olmadığını biliyorum. Bir birimizi çok az tanıdığımızı biliyorum. Ama dün konuşurken,

epey büyük bir şeyler yaşadığını hissettim... Tüm bunların üzerine mutlu bir yüz ifadesi takınmak zor olmalı.”

Olivia sessizliğini koruyor, bana bakmıyor.

“Yani,” diyorum, “sanırım bunu sormak istiyorum – denizde ne yapıyordun?”

Olivia yine omuz silkiyor. “Bilmiyorum,” diyor. Biraz duraklıyor. “Ben – her şey biraz fazla geldi. Düğün, bütün bu insanlar. Jules adına mutlu olmam gerektiğini söyleyenler. Bana neler yaptığımı soranlar. Üniversiteyi–” Cümleyi yarıda bırakıp ellerine bakıyor. Bir çocuğun tırnakları gibi yenmiş tırnaklarını, soluk teninde kırmızı ve çiğ görünen tırnak etlerini görüyorum. “Sadece tüm bunlardan uzaklaşmak istedim.”

Jules her şeyin numara olduğunu, Olivia’nın ilgi çekmeye çalıştığını söylemişti. Tam tersi olduğundan şüpheleniyorum. Sanırım Olivia yok olmaya çalışıyordu.

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye soruyorum.

Hayır demiyor, ben de devam ediyorum.

“Dün gece kız kardeşim Alice’ten bahsetmiştim hani?”

“Evet.”

“Şey, ben... Sanırım bana biraz onu hatırlatıyorsun. Umarım bunu söylediğim için darılmazsın. *Yemin ederim*, bunu iltifat olarak söylüyorum. Ailemizden üniversiteye giden ilk kişiydi. Üniversiteye gidebilmek için gereken bitirme belgesini en üst dereceyle almıştı.”

“Ben o kadar zeki değilim,” diye mırıldanıyor Olivia.

“Öyle mi? Bence sen söylediğinden daha zekisin. Exeter’de İngiliz Edebiyatı okudun. Bu iyi bir örnek, değil mi?”

Omuz silkiyor.

“Alice siyasete atılmak istiyordu,” diyorum. “Kusursuz bir sicili ve iyi bir mezuniyet derecesi olması gerektiğini biliyordu. Tabii ki bunlara sahipti, İngiltere’nin en iyi üniversitelerinden birine kabul edilmişti. Sonra, ilk yılında, aldığı tüm birinci sınıf derslerini kolaylıkla verebileceğini fark ettikten sonra, biraz

rahatladı ve ilk kez bir sevgilisi oldu. Hepimiz bunu çok eğlen-
celi bulduk; ben, annem ve babam, çünkü Alice birdenbire ço-
cuğa *çok* kapılmıştı.”

Noel tatilleri için eve geldiğinde, Alice bana bu yeni çocuk-
tan bahsetti. Onunla İskoç Dansları Kulübü’nde tanışmış; hava-
lı bir kulüpmüş ve katılmasının nedeni, dönemin sonunda güzel
bir balo düzenlemeleriymiş. Yeni ilişkisine de derslerine verdi-
ği kadar ağırlık verdiğini düşündüğümü hatırlıyorum. “Acayip
formda görünüyor, Han,” dedi bana. “Ve onu herkes beğeniyor.
Bana baktığına bile inanamıyorum.” Bana gizlilik yeminleri etti-
rerek onunla yattığını söyledi. Yattığı ilk çocuktu. Onu kendine
çok yakın hissettiğini, böyle bir şey olabileceğini hiç düşünme-
diğini söyledi. Ama bu durumu değerlendirdiğini, muhtemelen
hormonlar ve genç âşıkların tüm o sosyo-kültürel idealleştirme-
leri yüzünden böyle hissettiğini söylediğini hatırlıyorum. Benim
güzel, akıllı kardeşim, duygularını mantığa uydurmaya çalışıyor-
du... her zamanki Alice.

“Ama sonra Alice ondan uzaklaşmaya başladı,” diyorum Oli-
via’ya.

Olivia kaşlarını kaldırıyor. “Bıktı mı?” Biraz ilgisini çekmiş
gibi görünüyor.

“Öyle sandım. Paskalya tatilinde geldiğinde ondan pek bah-
setmiyordu. Sorduğum zaman, onun tam da düşündüğü çocuk
olmadığını fark ettiğini söyledi. Ve onunla çok fazla vakit harca-
dığını, gerçekten aklını toplayıp derslerine odaklanması gereki-
tiğini. Yazdığı bir makaleden çok düşük not almıştı ve bu onu
alarma geçirmiş olmalıydı.”

“Tanrım,” diyor Olivia gözlerini devirerek. “Gerçek bir inek
gibi görünüyor.” Sonra hata yaptığını fark ediyor. “Pardon.”

Gülümsüyorum. “Ben de tam olarak öyle söyledim. Ama
Alice böyleydi işte. Her neyse, o çocukla ilgili olarak da en doğ-
rusunu yapmak, ona şahsen söylemek istiyordu.” Bu da tam
Alice’e göre idi.

“Çocuk nasıl karşıladı?” diye soruyor Olivia.

“Pek iyi değil,” diyorum. “Epey kötü davrandı, kendisini rezil etmesine izin vermeyeceğini söyledi. Bunun bedelini ödeteceğini.” Bunu hatırlıyorum çünkü ne yapabileceğini merak ettiğimi hatırlıyorum. Birinin senden ayrılmasının bedelini “ödetmek” nasıl olurdu?

“Onu geri döndürmek için çocuğun ne yaptığını Alice bana söylemedi,” diyorum Olivia’ya. “Ne bana, ne anneme, ne babama. Çok utanıyordu.”

“Ama siz öğrendiniz?”

“Sonra,” diyorum. “Sonradan öğrendim. O çocuk Alice’i videoya çekmişti.”

Üniversitenin dahili ağına yüklemişti çektiği videoyu. Alice’in, Dans Derneği’nin balosundan sonra çekmesine izin verdiği bir videoydu. Üniversite yönetimi fark ettiği gibi hemen silirdi. Ama o zamana kadar haberler yayılmış, hasar verilmişti. Kopyaları kampüs civarındaki bilgisayarlara kaydedilmişti. Facebook’a yüklendi. Silindi. Tekrar yüklendi.

“Yani... intikam pornosu gibi mi?” diye soruyor Olivia.

Başımı sallıyorum. “Şimdi böyle diyoruz. Ama o zamanlar, anlarsın, daha masum zamanlardı. Şimdi böyle şeylere karşı seni uyarmışlardır, değil mi? Birinin fotoğraflarını veya videonu çekmesine izin verirsen kendini internette bulabileceğini herkes bilir.”

“Galiba,” diyor Olivia. “Ama insanlar unuttur. O ânı yaşarken yani. Ya da bilirsin işte, gerçekten hoşlandığın biri olur ve böyle bir şey ister. Yani, bütün üniversite gördü videoyu, öyle mi?”

“Evet,” diyorum. “Ama en kötü kısmını o zaman bilmiyorduk, bize söylemedi. Çok utanıyordu. Belki de gözümüzden düşeceğini düşünmüş olabilir. Her zaman son derece mükemmeldi, gerçi tabii ki biz onu bu yüzden sevmiyorduk.”

Bana bile asla söylemediği gerçeği... Bu hâlâ canımı yakıyor.

“Bazen,” diyorum, “en yakın olduğun insanlara anlatmak daha zordur diye düşünürüm. Sevdiğin insanlara. Bu tanıdık geliyor mu?”

Olivia başını sallıyor.

“Peki. Şunu bilmeni istiyorum: Bana anlatabilirsin. Tamam mı? Olay şu: Açığa çıkarmak her zaman daha iyidir – utanç verici görünse bile, insanların seni anlamayacağını düşünsen bile. Alice’in bu konuyu benimle konuşabilmesini isterdim. Kendi kendine göremediği bir bakış açısı bulabilirdi diye düşünüyorum.”

Olivia bana bakıyor, sonra başını çeviriyor. Neredeyse bir fısıltı gibi çıkıyor sesi. “Evet.”

Tam o sırada çadırın olduğu taraftan hafif bir anons sesi geliyor. “Bayanlar ve baylar” –Charlie’nin sesi olduğunu fark ediyorum, protokol görevlisi işini yapıyor olmalı– “lütfen düğün kahvaltısı için yerlerinizi alın.”

Olivia’ya gerisini anlatmaya vaktim yok – belki de böylesi daha iyi. Bu yüzden her şeyin Alice’in hayatında, kişiliğinde nasıl devasa –sanki dövme yapılmış gibi– bir iz bıraktığını ona anlatmıyorum. Alice’in ne kadar kırılğan olduğunu hiçbirimiz fark etmedik. Her zaman son derece becerikli, son derece kontrollüydü: O inanılmaz dereceleri almak, spor takımlarında oynamak, üniversitede tutunmak, hiçbir fırsatı kaçırmamak. Ama bunların altında, tüm başarısını besleyen, karmaşık bir endişe yığını vardı ve çok geç olana kadar hiçbirimiz bunu görmedik. Yaşadıklarının utancıyla baş edemiyordu. Hayallerini gerçekleştirip siyasete girmesinin *asla* mümkün olmayacağını fark etti. Yalnızca lisans diplomasını almadığı için değil, okulu bıraktığı için. Çocuğun birine oral seks –ve başka şeyler– yaparken çekilmiş bir videosu vardı internette. Silinmez bir lekeydi.

Bu yüzden Olivia’ya, bir haziran günü, üniversiteden eve döndükten iki ay sonra, annem beni netball antrenmanından almaya geldiğinde, Alice’in ağır kesicilerden ve banyodaki dolapta bulabildiği tüm ilaçlardan bir kokteyl yaptığını anlatmadım. On yedi yıl önce bu ayda, benim güzel, akıllı kız kardeşimin kendini öldürdüğünü anlatmadım.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Nedimeyle ilgili olanlar benim suçum. Böyle bir şeyin yaşanabileceğini görmem gerekirdi. *Gördüm* aslında: Bu kızda bir sorun olduğunu biliyordum. Bu sabah ona kahvaltı verirken biliyordum. Törende kendini tuttu, hatta arkasını dönüp koşarak uzaklaşmak ister gibi görünmesine rağmen. Sonrasında, elbette ona göz kulak olmaya çalıştım. Ama yapmam gereken çok şey vardı: misafirler çok ısrarcı, çok azgındı, servis yapan garsonlar—çoğunluğu yaşı büyük lise ve yaz tatiline gelmiş üniversite öğrencileri—zar zor başa çıkabiliyordu.

Sonra bildiğim tek şey kargaşa çıktığı ve kızın denizde olduğu. Onu görünce aniden başka bir güne geri dönmüş gibi oldum. Yardım edemeyecek kadar güçsüzdüm. Bütün belirtileri görmüş ama çok geç olana kadar umursamamıştım. Rüyalarım-daki o ısrarcı görüntüler: Deniz yükseliyor, sanki bir şeyler yapabiliyormuş gibi ellerimi uzatıyorum...

Bu sefer kurtarmak mümkün oldu. Damadın kızı kollarında tutarak denizden çıkmasını düşünüyorum, günün kahramanı. Ama belki bunun olmasını engelleyebilirdim, doğru zamanda daha çok dikkat etseydim. Bu kadar gevşek davrandığım için kendime öfkeliyim. Misafirlerin önünde soğukkanlı bir

profesyonel gibi davranmayı, önlerine düşüp onları düğün kahvaltısının verileceği çadıra götürmeyi başardım. Kendime hâkim olamasam bile kimsenin bir şeylerin ters gittiğini fark edeceğini sanmıyorum. Sonuçta benim işim görünmez olmak.

Freddy'ye ihtiyacım var. Freddy her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlar.

Onu misafirlerin görüş alanının dışında, çadırın arkasındaki mutfak bölümünde buluyorum: Küçük bir yardımcı ordusuyla birlikte tabakları hazırlıyor. Onu dışarı çıkarıp mutfaktaki yardımcılarının meraklı bakışlarından uzağa götürüyorum.

"Kız orada boğulabilirdi," diyorum. Bunu düşündüğümde neredeyse nefes alamaz oluyorum. Her şeyi görüyorum, neler olabileceği gözlerimin önünde sahneleniyor. Sanki başka bir güne, mutlu sonla bitmeyen bir güne ısınlanmışım gibi. "Ah Tanrım – Freddy, kız boğulabilirdi. Yeteri kadar dikkatli değildim." Tıpkı geçmişteki gibi, her şey tekrar yaşanıyor. Hepsi benim hatam.

"Aoife," diyor Freddy. Omuzlarımı sıkıca kavıyor. "Kız boğulmadı. Her şey yolunda."

"Hayır," diyorum. "Damat onu kurtardı. Ama eğer—"

"Eğer falan yok. Misafirler şu an çadırdadır. Her şey mükemmel olacak, güven bana. Oraya dön ve elinden gelenin en iyisini yap." Freddy beni sakinleştirmekte her zaman başarılıdır. "Bu minik bir düzensizlik. Bunun dışında her şey güzel gidiyor."

"Ama her şey benim hayal ettiğimden çok farklı," diyorum. "Daha zor, tüm bu insanları burada ağırlamak, her yerde do-laştıklarını görmek. O adamların dün akşamki korkunç oyunu. Şimdi de bu – her şeyi tekrar hatırlatıyor..."

"Neredeyse bitti," diyor Freddy sertçe. "Yapman gereken tek şey önümüzdeki birkaç saati atlatmak."

Başımı sallıyorum. Haklı. Ve kendime hâkim olmam gerektiğini biliyorum. Dağılmayı göze alamam. Bugün olmaz.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Artık onu çıkarabiliyorlar, adamı, Freddy bu, elinden geldiği kadar hızlı bir şekilde aceleyle onlara doğru yürüyor. Elinde bir meşale var: Bundan daha uğursuz bir şey olamaz. Onlara doğru yaklaşırken kendi meşalelerinin ışığında adamın alnındaki terlerin pırıltısını seçiyorlar. “Çadıra geri dönmelisiniz,” diye bağıyor nefes nefese. “Gardaí’yi aradık.”

“Ne? Neden?”

“Garson kız biraz kendine geldi. Karanlıkta başka birini daha gördüğünü düşünüyor.”

Freddy gittikten sonra, “Onu dinlemeliydik,” diye bağıyor Angus diğerlerine. “Polisi bekleyelim. Güvenli değil.”

“Yok,” diye bağıyor Femi. “Artık çok ilerledik.”

“Gerçekten *yakında* burada olacaklarını düşünüyor musun Angus?” diye soruyor Duncan. “Polisin? Bu havada? İmkânı yok dostum. Burada kendi başımızayız.”

“Eh, alın size daha iyi bir sebep. Güvenli değil—”

“Düşünmeden karara varmıyor muyuz?” diye bağıyor Femi.

“Ne demek istiyorsun?”

* İrlandaca Polis. (ç.n.)

“Adam, garson kızın yalnızca birini görmüş *olabileceğini* söyledi.”

“Ama gördüyse,” diye bağıyor Angus, “bu demektir ki—”

“Ne?”

“Şey, eğer işin içinde başka birileri varsa. Bunun anlamı... yani bu bir kaza olmayabilir.”

Kelimelere dökcek kadar ileri gitmiyor ama hepsi onu duyabiliyor, söylediklerinin ardında aynı şey var: *Cinayet*.

Meşaleleri biraz daha sıkı kavıyorlar. “Bunlardan iyi silah olur,” diye bağıyor Duncan. “Eğer iş o noktaya gelirse.”

“Evet,” diye bağıyor Femi, omuzlarını biraz dikleştirerek. “Onlara karşı biz. Dördümüze karşı onlardan biri.”

“Bir dakika, Pete’i gören oldu mu?” diyor Angus aniden.

“Ne? Kahretsin – hayır.”

“Belki Freddy ile birlikte gitmiştir.”

“Gitmedi, Fem,” diye cevaplıyor Angus. “Ve gerçekten kötü durumdaydı. Kahretsin—”

Ona sesleniyorlar. “Pete!”

“Pete, dostum – orada mısın?” Cevap yok.

“Tanrım... şey, bir de onu aramak için etrafta dolaşacak değilim,” diye bağıyor Duncan, sesi hafifçe titriyor. “İlk defa bu durumda kalmış olmayacak, değil mi? Başının çaresine bakabilir. İyi olacaktır.” Diğerleri, Duncan’ın hissettiğinden daha emin konuşmak için çaba sarf ettiğinden şüpheleniyorlar. Ama bunu sorgulamayacaklar. Onlar da buna inanmak istiyor.

Aynı Günün Erken Saatleri

JULES

Gelin

Çadırda, Aoife mucizeler yaratmış. Burası sıcak, dışarıda giderek artan soğuk rüzgârdan sonra iyi geliyor. Girişte yanan meşalelerin titreşip söner gibi olduğunu ve ikide bir çadırın tepesinin hafifçe kabarıp düzleştiğini, dışarıdaki rüzgâra karşı esnediğini görebiliyorum. Ama tuhaf bir şekilde bu durum yalnızca içerinin sıcaklığını artırıyor. Bütün mekânda mumların kokusu hissediliyor ve mum ışığında toplanan yüzler pembe, sağlık ve gençlikle parlıyormuş gibi görünüyor – bunun asıl sebebi giderek artan İrlanda rüzgârında içilen öğlen içkileri olsa da. Her şey tam istediğim gibi. Misafirlere bakıyorum ve bunu onların yüzlerinde görüyorum: Etraflarındaki şeylere huşu içinde bakıyorlar. Ama yine de... Neden kendimi böyle boş hissediyorum?

Olivia'nın deliliğini herkes şimdiden unutmuş görünüyor; başka bir günde bile yaşanmış olabilir. Şarapları kafalarına dikiyor, hızla tüketiyorlar... giderek sesleri yükseliyor, hareketleniyorlar. Günün atmosferi yeniden yakalandı ve planlandığı

şekilde devam ediyor. Ama ben unutamıyorum. Olivia'nın yüzündeki ifadeyi, konuşmaya çalıştığında gözlerindeki o yalvaran bakışı düşündüğümde, sırtımdaki bütün tüyler ürperiyor.

Tabaklar toplanıyor, her biri yalanmış gibi tertemiz. Alkol misafirleri acıktırıyor ve Freddy büyük bir yetenek. Lastik gibi tavuk göğsü, okul kantinine yakışır sebzeler yemeye mecbur kaldığım pek çok düğüne katıldım. Bu yemek, kuzunun en yumuşak yerindendi, dilimin üzerinde kadife gibiydi, ezilmiş patatesler biberiye ile tatlandırılmıştı. Mükemmeldi.

Konuşmaların zamanı geldi. Garsonlar tepsiler dolusu Bollinger'le mekânın dört bir yanına dağılıyor, kadehler kaldırılmaya hazır. Midemin tam ortasında bir ekşime var ve daha fazla şampanyanın sadece düşüncesi bile hafifçe midemi bulandırıyor. Zaten çok sarhoşum, misafirlerimin neşesine uyum sağlama çabasıyla çok içtim ve kendimi tuhaf, zincirinden boşanmış gibi hissediyorum. Tören sonrası içkiler içilirken ufukta beliren o kara bulut zihnimde dolanıp duruyor.

Kadehe vurulan bir kaşığın sesi duyuluyor: *çın çın çın!*

Çadırdaki konuşmalar diniyor, yerini itaatkâr bir sessizlik alıyor. Tüm mekânın dikkatinin değiştiğini hissediyorum. Yüzler bize, baş masaya dönüyor. Gösteri başlamak üzere. Yüzümdeki ifadeyi yeniden ayarlayıp sevinçli bir beklenti ifadesi takınıyorum.

Sonra çadırdaki ışıklar titreşip sönüyor. Dışarısının solan ışıyla uyumlu bir alacakaranlığa gömülüyoruz.

"Özür dileriz," diye sesleniyor Aoife çadırın gerisinden. "Dışarıdaki rüzgâr yüzünden. Burada elektrik biraz istikrarsız."

Birisi, sanıyorum sağdıçlardan biri uzun uzun, kurt gibi uluyor. Sonra diğerleri de ona katılıyor, sonunda içeride bir kurt sürüsü varmış gibi oluyor. Hepsi çoktan sarhoş olmuş, iyice gevşemiş ve biraz daha azgınlaşmışlar. Hepsine birden bağırarak çenelerini kapatmalarını söylemek istiyorum.

"Will," diye tıslıyorum, "onlardan durmalarını rica edebilir miyiz?"

“Bu yalnızca onları daha da tahrik eder,” diyor sakinleştirici bir şekilde. Elini elimin üstüne koyuyor. “Eminim elektrikler çabucak gelecektir.”

Tam artık daha fazla dayanamayacağımı, gerçekten çılgın atacağımı düşünürken ışıklar titreşerek tekrar yanıyor. Misafirler alkışlıyor.

Konuşmasını yapmak için önce babam ayağa kalkıyor. Belki de önceki davranışına ceza olarak onu son dakikada bu işin dışında bırakmalıydım. Ama bu tuhaf görünürdü, değil mi? Ayrıca bu düğün meselesinin tamamen işlerin nasıl *göründüğüyle* ilgili olduğunu fark ettim. Her şeyin neşeli, keyifli geçmesini sağlayabildiğimiz müddetçe... şey, belki de böylece yüzeyin altında kıpırdanan bazı karanlık güçleri bastırabiliriz. Bahse girerim çoğu insan bu düğünün babamın cömertliği sayesinde olduğunu tahmin ediyordur. Pek öyle sayılmaz.

Herkes düğünü neden burada yapmaya karar verdiğimi soruyordu. Sosyal medyada bir çağrı yaptım. “Bana düğün mekânınızı tanıttın.” Tüm katılımcılar *The Download*’da yer alacak. Aoife çağrıya cevap verdi. Tanıtımındaki planlama düzeyine, uygulanabilirliklerin düşünülmesine hayran kaldım. Diğerlerinden çok daha hevesli görünüyordu. Aslında tüm rakiplerini alt etmişti. Fakat bu mekânın kazanmasının nedeni bu değildi. Düğünümü burada yapmaya karar vermemin altındaki yalın gerçek, güzel ve ucuz olmasıydı.

Çünkü şu an ayakta dikilen, son derece gururlu görünen sevgili babam musluğu kapattı. Veya onun yerine bunu Séverine yaptı.

Bunu kimse tahmin edemez, değil mi? Üç bine bir pasta yaptırmışken, gümüş oymalı peçete halkaları ya da Cloon Keen Atelier’in bir yıllık mum stokunu almışken, tahmin edemezler. Ama bunlar, tam olarak misafirlerimin benden beklediği şeyler. Bunları –ve alışkın olduğum tarzda bir düğünü– karşılayabilmemin tek sebebi, Aoife’nin düğünü burada yaparsam yüzde

elli indirim yapmayı teklif etmesi. Görünüşü rüküş olabilir ama bilgili bir kadın. İşi bu şekilde sağlama aldı. Mekânı dergide yayınlayacağımı, Will yüzünden basının haberi olacağını biliyor. Sonunda kazançlı çıkacak.

“Burada olmaktan onur duyuyorum,” diyor babam şu an. “Küçük kızımın düğününde.”

Küçük kızı. *Hadi ya*. Gülümsememin katılaştığını hissediyorum.

Babam kadehini kaldırıyor. Guinness içtiğini görüyorum – şampanya içmemeye, kökenini belli etmeye hep dikkat eder. Ona sevgi dolu bir şekilde bakmam gerektiğini biliyorum ama daha önce söylediklerinden dolayı hâlâ o kadar kızgınım ki ona bakmak için kendimi zorluyorum.

“Gerçi Julia hiçbir zaman benim küçük kızım olmadı,” diyor babam. Konuşmasında yıllardır duymadığım kadar kuvvetli bir aksan var. Her zaman duyguları coştığında daha belirgin olur... veya epey bir içtiğinde. “Her zaman ne istediğini bilirdi. Hatta dokuz yaşındayken bile, her zaman tam olarak ne istediğini bilirdi. Hatta ben...” İmalı bir şekilde öksürüyor, “onu tam aksine ikna etmeye çalışsam bile.” Misafirlerin arasında eğlenceli bir kıpırdanma oluyor. “İsteklerinin peşinden azimli bir tutkuyla gitti.” Kederli bir şekilde gülümsüyor. “Eğer kendimi övecek olsaydım, bu konuda bana çektiğini söyleyebilirdim. Ama ben onun gibi değilim. Onun kadar güçlü değilim. Ne istediğimi biliyormuş gibi yapıyorum ama aslında ilgimi çeken neyse onu istiyorum. Jules ise kesinlikle başına buyruk biri ve yoluna çıkan herkesin başına kötü bir şey gelir. Eminim çalışanları da aynı fikirdedir.” *The Download* çalışanlarının oturduğu masadan hafifçe gergin kahkahalar yükseliyor. Onlara keyifle gülümsüyorum: Hiçbirinizin başı derde girmeyecek. Bugün değil.

“Bakın,” diyor babam, “elbette bu düğün meselelerinde ben örnek alınacak biri değilim, tamamen dürüst olacağım. Bu

akşam bir numaralı eşim ve beş numaralı eşim buradalar. Yani kulübün daimi üyesi olduğumu söyleyebilirsiniz sanırım... gerçi pek iyi bir üye sayılmam.” Pek komik değil – yine de izleyicilerden birkaç vazifeşinas kıkırtı geliyor. “Günün erken saatlerinde birkaç kelimeyle ona baba nasihati vermeye teşebbüs ettiğimde Jules –öhöm– bunu bana açıkça gösterdi.”

Baba nasihati. Hah.

“Fakat yıllar içinde, işleri nasıl yoluna koyacağım konusunda bir-iki şey öğrendiğimi söylemeliyim. Evlilik, dünyada en iyi tanıdığın insanı bulmakla ilgilidir. Kahvesini nasıl içtiğini, en sevdiği filmi veya ilk kedisinin ismini bilmek değil. Daha derin bir şekilde bilmektir. Ruhunu bilmektir.” Emin bir şekilde saçını başını düzelteren Séverine’e bakıp sırtıyor.

“Ayrıca tavsiye vermeye hakkım olduğunu da pek sanmıyorum. Her zaman yanında olmadığımı biliyorum. Bunun üstünü çizin. Yanında çok az bulunduğumu biliyorum. İkimiz de değildik. Sanırım Araminta da bu konuda benimle aynı fikirdedir.”

Vay. Anneme bakıyorum. Sanırım benimki kadar gergin olan sabit bir gülümseme var yüzünde. İlk eş konusundan kesinlikle hoşlanmamıştır çünkü bu kendisini yaşlı hissetmesine sebep olmuştur ve bugün gelinin zarif annesi rolünü ne kadar büyük bir zevkle oynadığını düşünürsek, ihmalkâr ebeveyn imasına da öfkelenmiştir.

“Yani bizim yokluğumuzda, Julia her zaman kendi yolunu şekillendirmek zorunda kaldı. Ama ne yoll! Her zaman bunu göstermekte pek iyi olmadığımı biliyorum ama seninle çok gurur duyuyorum Juju, başardığın her şeyle.” Okuldaki ödül törenini düşünüyorum. Mezuniyetimi. *The Download*’ın açılışını – babam hiçbirine katılmadı. Bu sözleri duymayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum, işte şimdi buradalar – tam da babama en kızgın olduğum zaman. Gözlerime yaşların dolduğunu hissediyorum. Kahretsin. Bu gerçekten beni gafil avladı. Ben asla ağlamam.

Babam bana dönüyor. “Seni çok seviyorum... akıllı, karmaşık, hiddetli kızım benim.” Ah Tanrım. Bunlar gözyaşları değil, gözlerim hafifçe nemleniyor sadece. Yanaklarıma dökülüyorlar ve önce elimle, sonra mendilimle onları durdurmaya çalışıyorum. Bana neler *oluyor*?

“Ve olay şu ki,” diyor babam kalabalığa. “Jules böyle inanılmaz, bağımsız bir insan olsa da onun küçük kızım olduğunu söyleyerek kendimi şımartmak hoşuma gidiyor. Çünkü bir ebeveyn olarak kaçamayacağınız bazı duygular vardır... ne kadar boktan biri olursanız olun, o duygulara sahip olmaya ne kadar az hakkınız olursa olsun. Ve bunlardan biri, koruma içgüdüsüdür.” Yine bana dönüyor. Şimdi ona bakmak zorundayım. Samimiyetle dolu sevecen bir ifade var yüzünde. Göğsüm sancıyor.

Sonra Will’e dönüyor. “William, sen... harika bir adama benziyorsun.” Bana mı öyle geldi, yoksa “benziyorsun” kelimesinde tehlikeli bir vurgu mu vardı? “Ama,” babam sırtıyor – bu sırtışı biliyorum. Bu bir gülümseme değil. Bu, dişlerini göstermek. “Kızıma iyi baksan iyi edersin. Bu işi berbat etmezsen iyi edersin. Ve eğer kızımı üzecek bir şey yaparsan – eh, çok basit.” Kadehini kaldırıp sessiz bir şerefe yapıyor. “Gelip seni bulurum.”

Gergin bir sessizlik var. Kendimi zorlayarak gülüyorum, gerçi kulağıma daha çok hıçkırık gibi geliyor. Arkasından bir kıpırdanma oluyor, diğer misafirler aynı hareketi tekrar ediyor – belki bunu nasıl karşılayacaklarını anlayınca rahatlıyorlar. *Ha, şakaymış*. Fakat şaka değildi. Bunu biliyorum, babam biliyor – ve yüzündeki ifadeye bakınca Will’in de bildiğini tahmin ediyorum.

OLIVIA

Nedime

Jules'un babası yerine oturuyor. Jules enkaz gibi görünüyor: yüzü lekeli ve kırmızı. Peçetesiyle gözlerini sildiğini gördüm. Duygusaldır benim üvey kardeşim, sürekli sert biriymiş izlenimi vermekte iyi bir iş çıkarmasına rağmen. Birkaç saat önce olanlar yüzünden kendimi kötü hissediyorum, gerçekten. Ona söylesem Jules'un inanmayacağını biliyorum ama *üzgünüm*. Hâlâ üşüyorum, sanki denizin soğuğu içime işlemiş gibi. Dün gece giydiğim elbiseyi giydim yine çünkü bunun Jules'u daha az kızdıracığını düşündüm ama normal kıyafetlerimi giymek isterdim. Isınabilmek için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum sürekli ama dişlerimin takırdaması durmuyor.

Will bağırışlar, ısıklar ve birkaç yuhalama eşliğinde ayağa kalkıyor. Sonra herkes sessizleşiyor. Herkesin dikkati onda. İnsanların üzerinde böyle bir etkisi var. Sanırım görünüşü ve kişiliği yüzünden; kendine güveni sayesinde. Her zaman tamamen kontrollüdür.

"Yeni eşim ve kendim adına," diyor – ve haykırışlar, alkışlar, masaya vurma, ayak vurma sesleri arasında sesi neredeyse duyulmaz oluyor. Herkes sakınleşene kadar gülümseyerek etrafına bakınıyor. "Yeni eşim ve kendim adına, bugün buraya geldiğiniz

için çok teşekkür ederim,” diyor. Bugünü en değerli sevdiklerimiz ve en yakınlarımızla kutlamanın muhteşem bir şey olduğunu söylediğimde Jules’un da benimle aynı fikirde olacağını biliyorum.” Jules’a dönüyor. “Kendimi dünyanın en şanslı adamı gibi hissediyorum.”

Jules’un gözleri artık kuru. Ve başını kaldırıp Will’e baktığında yüzündeki ifade tamamen farklı, değişmiş. Aniden o kadar mutlu görünüyor ki ona bakmak, yanan bir ampule bakmak kadar zor. Will de ona aynı şekilde bakıyor.

Yan masada bir kadının, “Ah Tanrım,” dediğini duyuyorum. “Gerçekten çok mükemmeller.”

Will sırtarak etrafına bakınıyor. “Ve gerçekten *şanstı*,” diyor. “İlk karşılaşmamız. Doğru zamanda doğru yerde olmam. Jules’un söylemekten hoşlandığı gibi, bu bizim Sliding Doors’ anımızdı.” Kadehini kaldırıyor: “Öyleyse: Şansa. Ve kendi şansımızı yaratmaya... ya da gerektiğinde ona biraz yardım eli uzatmaya.”

Göz kırpıyor. Misafirler gülüyor.

“Her şeyden önce,” diyor, “nedimelere ne kadar güzel göründüklerini söylemek âdettendir, değil mi? Bizim yalnızca bir nedimemiz var ama sanırım yedi kişiye değer güzellikte olduğuna siz de katılırsınız. Olivia’nın şerefine! Yeni kız kardeşim.”

Herkes bana dönüp kadehlerini kaldırıyor. Buna dayanamıyorum. Kutlamalar azalana kadar yere bakıyorum, sonra Will tekrar konuşmaya başlıyor.

“Ve sıradaki, yeni eşim için. Benim güzel, akıllı Jules’um...” —misafirler yine çıldırıyor— “sen olmasaydın, hayat gerçekten sıkıcı olurdu. Sen olmasaydın, ne neşe ne aşk olurdu. Sen benim eşim, diğer yarımısın. Evet, lütfen ayağa kalkıp Jules için kadeh kaldıralım!”

* Ülkemizde “Rastlantının Böylesi” adıyla gösterime giren, zamanlama, kader ve aşk üçgeni üzerine kurulu film. (ç.n.)

Etrafımdaki tüm misafirler ayağa kalkıyor. “Jules’al” diye tekrarlıyorlar sırtarak. Hepsi Will’e sırtıyor, özellikle kadınlar, gözlerini yüzünden ayırmıyorlar. Ne gördüklerini biliyorum. Will Slater: TV yıldızı. Artık üvey kardeşimin kocası. Kahraman: Bakın bugün beni nasıl kurtarıp sudan çıkardı. Her yönden iyi bir adam.

Herkes oturduğunda, “Jules’la nasıl tanıştığınızı biliyor musunuz?” diye soruyor Will. “Kaderin işiydi. V&A Müzesi’nde bir parti veriyordu, *The Download* için. Ben yalnızca davetlilerden birine eşlik ediyordum. Neyse, arkadaşımın partiden ayrılması gerekti, bense orada kaldım. Ayrılısam mı diye karar vermeye çalışıyordum. Yani tekrar içeri dönmek, tamamen anlık bir karardı. Dönmemiş olsam, neler olacağını kim bilebilir? Acaba hiç tanışabilir miydik? Yani – Jules çok fazla çalıştığı için bazen ilişkimizdeki üçüncü kişiymiş gibi hissetsem de aynı zamanda bizi bir araya getirdiği için teşekkür etmek istiyorum: *The Download*’al”

Misafirler ayağa kalkıyor. “*The Download*’al” diye tekrar ediyorlar.

Jules’un nişanlısıyla, onunla nişanlanana kadar tanışmadım. Bu konuda çok ketumdu. Sanki adamın canını sıkma ihtimalimize karşı, parmağına yüzüğü takmadan onu eve getirmek istemiyormuş gibiydi. Belki bunu söylediğim için sevimsiz görünebilirim ama Jules bazı konularda her zaman epey gaddardır. Sanırım onu tam olarak da suçlayamam. Annem biraz fazla ileri gidebiliyor.

Jules, Jules’luğunu yaparak her şeyi gizlice düzenledi. İki kahve içmek için anneme geleceklerdi, yarım saat kadar oturacaklardı, sonra hepimiz birlikte öğle yemeği için River Café’ye gidecektik (en sevdikleri mekân olduğunu söyledi Jules; rezervasyon yaptırmıştı). Anneme ve bana verdiği talimatlar gayet netti: Bu sefer işi berbat etmeyin.

Jules'un nişanlısıyla ilk tanışmamızda işleri berbat etmek gibi bir niyetim yoktu, gerçekten. Ama ikisinin geldiklerini ve kapıdan adım attıklarını gördüğüm an, koşarak banyoya gidip kusmak zorunda kaldım. Sonra kıpırdayamadığımı fark ettim. Klozetin yanına çöktüm ve bana çok uzun gibi gelen bir süre yerde oturdum. Nefesimin kesildiğini hissediyordum, sanki biri karnıma yumruk atmış gibiydi.

Her şeyin nasıl olduğunu anlıyordum. Beni taksiye bindirdikten sonra V&A'ya döndü. Orada ahlamlarla, partinin kraliçesiyle tanıştı – kendisine çok daha uygundu. Kader. Ve ilk tanıştığımızda bana ne dediğini hatırlıyorum: "On yaş daha büyük olsaydın, benim ideal kadını olurdun." Her şeyi anlıyorum.

Kısa süre sonra –sanırım programı çok önemli olduğundan– Jules yukarı geldi. "Olivia," dedi, "öğle yemeği için yola çıkmamız lazım. Elbette senin de bize katılmanı isterdim ama kendini iyi hissetmiyorsan, şey, tamam o zaman." Tamam olmadığını sesinden anlayabiliyordum, hem de hiç, ama bu kaygılarımın en sonuncusuydu.

Bir şekilde sesimi bulmayı başardım. "Ben... ben gelemeyeceğim," dedim kapıya doğru. "Ben... hastayım." O an yapılacak en kolay şey gibi gelmişti, Jules'un söylediği şeyi desteklemek. Ayrıca, zaten kendimi iyi hissetmiyordum – midem bulanıyordu, sanki zehirli bir şey yutmuşum gibi.

Yine de o zamandan beri düşünürüm. O gün kapıyı açıp Jules'a hemen o an ve orada gerçeği anlatacak cesaretim olsaydı ne olurdu? Artık çok geç olana kadar beklemek ve saklanmak yerine?

"Tamam," dedi. "Tamam o zaman. Gelemediğin için çok üzgünüm." Sesi kesinlikle üzgün gelmiyordu. "Bunu sorun haline getirmeyeceğim Olivia. Belki gerçekten hastasıdır. Sana inanmaya karar verdim. Ama bugün senin desteğini gerçekten isterdim. Annem son zamanlarda kötü günler geçirdiğini söyledi, bunun için üzgünüm. Ama bir seferlik olsun benim için mutlu olmaya çalışmanı isterdim."

Banyo kapısının arkasında yere yığıldım ve nefes almaya çalıştım.

Will kendi tepkisini çabucak sakladı. Annemin evinin kapısından girdiğinde, ilk “karşılaşmamızda”, belki saniyenin binde biri kadar bir süre şoke oldu. Belki sadece benim fark ettiğim bir şey. Gözünü kırpmış, çenesini hafifçe sıkıştı. Başka bir şey yoktu. Şaşkınlığını çok güzel gizledi, son derece sakindi.

Yani anlayacağınız, onu Will olarak düşünemiyorum. Benim için o her zaman Steven olacak. Arkadaşlık uygulamasında kendime başka bir isim verdiğimde bunu düşünmemiştim. Onun da yalan söylemiş olabileceği aklıma gelmemişti.

Nişanlarını kutlamak için bir şeyler içmeye gittiğimizde, önceki gibi kaçıp saklanmamaya karar verdim. Birkaç aydır, sıvışmak ve kusmak yerine, çok daha iyi, çok daha az acınası şekilde davranabileceğim yollar düşünüyordum. Sonuçta ben yanlış bir şey yapmamıştım. Bu sefer onunla yüzleşecektim. Bana ve Jules’a açıklama yapması gereken oydu. Kendini hasta hissetmesi gereken oydu. İlk seferinde kazanmasına izin vermiştim. Bu sefer, ona gösterecektim.

Daha en başta beni şaşırttı. Oraya gittiğimde yüzünde kocaman bir sırıtmayla karşıladı beni. “Olivia!” dedi. “Umarım daha iyisindir. Geçen sefer doğru dürüst tanışmamamız kötü oldu.”

O kadar şoke oldum ki hiçbir şey söyleyemedim. Hiç tanışmamışız gibi yapıyordu, yüzüme karşı hem de. Kendimden bile şüphelenmeye başlamama neden oldu. Bu adam gerçekten o muydu? Ama o olduğunu *biliyordum*. Buna hiç şüphe yoktu. Yaklaştıkça gözlerinin etrafındaki kırışıklıkların aynı olduğunu, boynunda, çenesinin altındaki iki lekeyi görebiliyordum. Ve beni gördüğü ilk anda, saniyenin binde biri kadar bir sürede nasıl tepki verdiğini gayet net hatırlıyordum.

Ne yaptığını gayet iyi biliyordu: Gerçekleri kendi açımdan anlatmamı daha zor hale getiriyordu. Ve Jules'a hiçbir şey söyleyemeyecek kadar acınası biri olduğuma, söylediğim hiçbir şeye inanmayacağından aşırı korktuğuma güveniyordu.

Haklıydı.

HANNAH

Misafir

Will'in konuşmasında tuhaf bir şey var. Garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey, bir dejavu hissi. Tam olarak tanımlayamıyorum ama etrafımdaki herkes tezahürat yapıp alkışlarken ben midemin ortasındaki huzursuzluk hissiyle kalakaldım.

Masadakilerden birinin, "İşte başlıyoruz," diye fısıldadığını duyuyorum, "asıl etkinliğe herkes hazır mı?"

Charlie benim masamda değil. Baş masada, hemen Jules'un sol dirseğinin dibinde. Sanırım mantıklı: Charlie öyle olsa da sonuçta ben düğün sahiplerinin arasında değilim. Ama tüm diğer karı-kocalar yan yana oturuyormuş gibi görünüyor. Bunu görünce aklıma bu sabahtan beri Charlie'yi çok az gördüğüm geliyor, yalnızca dışarıda içkiler içildiği sırada – ve o zaman da ondan iyice kopmuşum gibi hissetmiştim kendimi, sanki birbirimizi hiç görmemişiz gibi. Yalnızca yirmi dört saatlik bir süre zarfında ikimizin arasında uçurum oluşmuş gibi geliyor.

Yanımda oturan misafirler, sağdıcın konuşmasının ne kadar süreceği konusunda iddiaya giriyorlar. Her bahis için elli sterlin, ben reddettim. Ayrıca bizim masayı "yaramazlar masası" olarak ilan ettiler. Çılgınca, şiddetli bir hava dolaşıyor masada. Uzun süredir kapalı kalmış çocuklar gibiler. Yaklaşık son yarım saatte

her biri en azından bir buçuk şişe devirdi. Diğer tarafımda oturan Peter Ramsay o kadar hızlı konuşuyor ki başımın dönmeye başladığını hissediyorum. Burun deliklerinin etrafında kalan beyaz toz tabakasıyla bir ilgisi olmalı; yapabileceğim tek şey uzanıp peçetemin kenarıyla o tozları silmemek.

Charlie, protokol görevlisi işine devam ederek ayağa kalkıp mikrofonu Will'den alıyor. Çok fazla içtiğine dair bir işaret görebilmek için onu dikkatle izlerken buluyorum kendimi. Bir uyarı niteliğinde yüzü hafifçe düşmüş mü? Adımları biraz denge-
gesiz mi?

"Ve şimdi," diyor ama mikrofonda bir çığlık gibi yankılanıyor ve insanlar —özellikle de sağdıçları görüyorum— homurdanıp yuh alıyor ve kulaklarını kapatıyorlar. Charlie kızarıyor. Onun yerine ben siniyorum. Tekrar deniyor: "Ve şimdi... sıra baş sağ-
dışta. Jonathan Briggs'e kocaman bir alkış."

"Nazik ol Johnno!" diye bağırıyor Will, avuçlarını ağzının etrafında birleştirerek. Alaycı bir şekilde gülümsüyor, yalandan yüzünü buruşturuyor. Herkes gülüyor.

Baş sağdıçların konuşmalarını izlemek bana hep zor gelmiştir. Çok fazla beklenti olur. Aşırı sıkıcı olmakla insanları darıltmak arasında saç teli kadar ince bir çizgi vardır. Elbette en iyisi, ayrıntılara girmek yerine politik davranmak ve kimseyi incitmemeye özen göstermek. Johnno'nun kimseyi kırmaktan endişele-
necek tipte biri olmadığı gibi bir izlenime kapılıyorum.

Belki bana öyle geliyordur ama mikrofonu Charlie'den alırken hafifçe sallanıyormuş gibi görünüyor. Onun yanında kocam bir yargıç kadar ayık duruyor. Sonra, Johnno masanın ön tarafına geçerken ayağı takılıyor ve yere yuvarlanacak gibi oluyor. Masamda oturan arkadaşlarından epeyce nida ve yuhalama duyuluyor. Yanımdaki Peter Ramsay parmaklarını ağzına sokuyor ve kulak zarımı titreten bir ılık çalıyor.

Johnno herkesin önüne çıkana kadar sarhoş olduğu iyice anlaşılıyor. Nerede olduğunu ve ne yapmak üzere olduğunu

hatırlayana kadar dakikalar boyu sessizce dikiliyor. Birkaç defa mikrofona vuruyor ve ses çadırın her yanında patlıyor.

“Hadi ama Johnners!” diye bağılıyor biri. “Yaşlandık buradal” Masamda oturan misafirler yumruklarıyla tempo tutmaya, ayaklarını yere vurmaya başlıyor. “Konuş, konuş, konuş! Konuş, konuş, konuş!” Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Dün akşamı hatırlatan bir şey bu: Bu kabilemsi ritim, bu tehdit hissi.

Johnno eliyle “sakin olun, sakın olun” manasına gelen bir işaret yapıyor. Hepimize sırtıyor. Sonra dönüp Will’e bakıyor. Boğazını temizliyor, derin bir nefes alıyor.

“Bu arkadaşla benim uzun bir geçmişimiz var. Tüm eski Trevellyanlılar, avazınız çıktığı kadar bağırın!” Bir tezahürat yükseliyor, özellikle sağdıçlardan.

“Neyse,” diyor Johnno, sesler dinerken, bir eliyle Will’i işaret ederek. “Şu adama bakın. Ondan nefret etmek kolay olurdu, değil mi?” Devam etmeden önce bir duraklama oluyor, belki biraz fazla uzun. “Onun her şeyi var: yakışıklılık, çekicilik, kariyer, para” —işaret edilen bu muydu?— “ve...” —Jules’u işaret ediyor— “kız. Yani, aslında, şimdi düşünüyorum da... Sanırım ondan nefret ediyorum. Benim gibi düşünen kimse var mı?”

Salonda bir kahkaha dalgası dolaşıyor; birisi bağılıyor: “aynen aynen!”

Johnno sırtıyor. Gözlerinde o vahşi, tehlikeli ışıltı var. “Bilmeyenler için, Will ile ben okulda beraberdik. Ama sıradan, normal bir okul değildi. Daha çok... ah, bilmiyorum... *Sineklerin Tanrısı* ile karışık bir esir kampıydı — o son geceyi bize yaşattığın için teşekkürler Charlie! Yani, alabileceğiniz en yüksek notları almakla ilgili değildi. Konu tamamen hayatını kurtarmaktı. Yani Sağ Kalmak!”

Sanki uygun bir isimmiş gibi söylenen son kelimedeki vurguyu ben mi hayal ettim merak ediyorum. Dün akşamki yemekte bize anlattıkları oyunu hatırlıyorum. Onun adı da Sağ Kalmak’tı, değil mi?

“Ve şunu söylememe izin verin,” diye devam ediyor Johnno. “Yıllar boyunca başımızı epey belaya soktuk. Özellikle Trevell-yan günlerinden bahsediyorum. Bazı karanlık dönemler vardı. Bazı ruhsal dönemler. Bazen tüm dünya bize karşıymış gibi gelirdi.” Will’e doğru bakıyor. “Öyle değil mi?”

Will başını sallayarak gülümsüyor.

Johnno’nun ses tonu bir tuhaf. Tehlikeli bir keskinlik var, bir şey yaparak veya söyleyerek her şeyin kontrolden çıkmasına sebep olabileceği gibi bir his. Öbür masalara bakıyorum, diğer misafirlerin de bunu hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Salon kesinlikle biraz daha sessiz, sanki herkes nefesini tutmuş gibi.

“En iyi arkadaş da bu demek zaten, değil mi?” diyor Johnno. “Her zaman insanın arkasını kollar.”

Masanın kenarındaki bir bardağın sallanmasını izliyordum, elimden bir şey gelmiyormuş, düşüp parçalanmasını bekliyordum gibi hissediyorum. Jules’a bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Dudakları ince bir çizgi halini almış. Bunun bir an önce bitmesini ister gibi görünüyor.

“Ve şuna bakın.” Johnno kendini işaret ediyor. “Aşırı dar bir takım elbisenin içindeki şişko sersemim tekiyim. Ah,” Will’e dönüyor, “takım elbisemi *unutmuş olmalıyım*, dediğimi hatırlıyor musun? Evet, bunun arkasında küçük bir hikâye var.” Yüzünü bize, izleyicilere çeviriyor.

“Evet. İşte gerçek – asıl gerçek. Takım elbise hiç yoktu. Ya da... bir elbise vardı, sonra yok oldu. Anlayacağınız, başta elbiseyi bana Will’in alacağını düşündüm. Bu işler hakkında pek bilgim yok ama aynı şeyin nedime elbiselerinde de geçerli olduğundan gayet eminim, öyle değil mi?”

Bizi sorgular gibi bakıyor. Kimse cevap vermiyor. Çadırdaki şu an derin bir sessizlik var – yanımda oturan Peter Ramsay bile bacağını kıpırdatmayı bıraktı.

“Onu gelin almaz mı?” diye soruyor Johnno bize. “Âdet böyledir, değil mi? Birilerini o lanet şeyi giymeye zorluyorsunuz.

Onların tercihi değil sonuçta. Ve bizim koca Will benden, özel-likle Paul Smith'ten bir takım almamı istedi, aşağısı kurtarmazdı."

Konuşmaya artık iyice alıştı. Önümüzde amatör bir komed-yen gibi ileri geri yürüyor.

"Neyse... birlikte mağazaya gittik, etiketi gördüm ve kendi kendime şöyle düşündüm – vay canına, ne kadar cömert dav-ranıyor. *Sekiz yüz sterlin*. İnsanı baştan çıkaran türde bir takım, değil mi? Ama sekiz yüz sterlin? Biriyle yatmak için para de-mek daha iyi. Sekiz yüz sterlinlik bir takım hayatımda ne işe ya-rayacak sanki? İki haftada bir havalı etkinliklere falan katılıyor değilim ki. Ama olsun, diye düşündüm. Madem bunu giymemi istiyor, ben kimim ki onunla tartışayım?"

Will'e bakıyorum. Gülümsüyor ama gülümsemesinde bir gerginlik var.

"Ama sonra," diyor Johnno, "kasada tuhaf bir şey oldu, ke-nara çekildi ve beni kendi başıma bıraktı. İşlem yapılırken kredi kartı limitimin yeterli olması için sürekli dua ettim. Dürüst ol-mak gerekirse, tam bir mucize eseri yetti. Ve Will bu süre bo-yunca gülümseyerek öylece dikildi. Sanki gerçekten takımı bana o almış gibi. Sanki dönüp ona teşekkür etmem gerekirmiş gibi."

"İşler boka sardı," diye fısıldıyor Peter Ramsay.

"Böylece, ertesı gün, takımı götürüp iade ettim. Elbette Will'e bunu sylemeyecektim. Yani anlayacağınız buraya gelme-den önce tüm hikâyeyi uydurdum, takımı evde unutmuş num-a-rası yaptım. Beni Blighty'ye geri gidip takımı almaya zorlayacak halleri yoktu, değil mi? Ve Tanrı'ya şükür dağın başında otur-duğumdan takımı benim için getirmeyi 'nazikçe teklif edecek' kimse de yoktu – olsaydı ayvayı yemiştim, ha hal"

"Bu eğlenceli mi şimdi?" diye soruyor karşımda oturan bir kadın.

"Bir takım elbiseye sekiz yüz sterlin," diyor Johnno. "Sekiz yüz. Ceketin içine herhangi bir herifin adı işlenmiş diye mi? La-net olası *bbreğimi* satmam gerekirdi. Tüm bunları," şehvetli bir

şekilde elini bedeninden geçiriyor, birkaç gönülsüz ılık duyuyor, "sokakta satmam gerekirdi. Ve bildiğiniz gibi otuzlarının ortasındaki şişman, kıllı bir herife ancak sınırlı bir ilgi olur." Kocaman, vahşi bir kahkaha atıyor.

Onu izleyerek –sanki bunu bekliyorlarmış gibi– izleyicilerden bazıları da gülmeye başlıyor. Rahatlayarak gülüyorlar, sanki nefesini tutmuş insanların gülmesi gibi.

"Yani," diyor, henüz lafını bitirmeyen Johnno. "Takımı bana Will *alabilirdi*, değil mi? Parası yok değildi, değil mi? Öncelikle sana teşekkür ederim, Jules, canım. Ama Will pinti herifin tekidir. Tabii ki bunu *tüm sevgimle* söylüyorum." Tuhaf, basit bir taklitle Will'e bakarak kirpiklerini kırıştırmış gibi yapıyor.

Will artık gülümsemiyor. Jules'un yüzündeki ifadeye bakmaya cesaret bile edemiyorum. Sanki bunu izlememem gerekirmiş gibi geliyor; bir araba kazası manzarasına bakmak zorunda kaldığınız o korkunç, karanlık mecburiyet hissinden hiç farklı değil.

"Neyse," diyor Johnno. "Her neyse. Bana yedek takımını verdi, sorgusuz sualsiz. Bu arkadaşına arka çıkmak demektir, değil mi? Yine de seni uyarmam lazım dostum" –geriniyor ve ceketin kapalı düğmesi zorlanıyor– "bu takım bir daha asla eskisi gibi olmayabilir." Tekrar yüzünü bize çeviriyor. "Ama insanın en iyi arkadaşı bu işe yarar, değil mi? Her zaman arkayı kollar. Will cimri olabilir. Ama her zaman benim yanımda olacağını biliyorum."

Bir elini Will'in omzuna koyuyor. Will hafifçe bir ağırlığın altında bükülmüş gibi görünüyor, sanki Johnno omzuna iyice bastırıyormuş gibi. "Ve biliyorum, gerçekten biliyorum ki Will bana asla ihanet etmez." Will'e dönüyor, sanki yüzünde bir şey arıyormuş gibi iyice yaklaşıyor. "*Eder misin dostum?*"

Will bir elini kaldırıyor ve Johnno'nun salyasının yüzüne damladığı yeri siliyor.

Bir duraklama oluyor – garip, uzayan bir duraklama, Johnno'nun gerçekten bir cevap beklediği iyice anlaşılıyor. En sonunda Will konuşuyor: "Hayır, etmem. Tabii ki etmem."

“Eh, bu iyi,” diyor Johnno. “Bu harikal Çünkü ha ha... birlikte yaşadığımız şeyler. Senin hakkında bildiğim şeyler, kardeş. Akıllıca olmazdı, değil mi? Paylaştığımız tüm o geçmiş? Hatırlıyor-sun, değil mi? Yıllar öncesini.”

Tekrar Will’e dönüyor. Will’in suratı bembeyaz kesiliyor.

“Bu ne ya,” diye fısıldıyor masada birileri, “Johnno neden bahsediyor? Bunun kafası mı iyi, ne çekmiş ki?”

“Farkındayım,” diye cevap verdiğini duyuyorum bir başkası-nın. “Bu delilik.”

“Ve biliyor musunuz?” diyor Johnno. “Biraz önce sağdıçlarla biraz sohbet ettik. Biraz geleneklere uygun bir şeyler yapmanın hoş olabileceğini düşündük. Eski günlerin hatırına.” Salonu işaret ediyor. “Çocuklar?”

Bunu bekliyormuş gibi sağdıçlar ayağa kalkıyor. Hepsi Will’in oturduğu yere gidip etrafını sarıyor.

Will omuz silkiyor, güler yüzlü bir şekilde: “Ne yapabilirsiniz ki?” Herkes gülüyor. Ama Will’in gülümsemediğini görüyorum.

“Böylesi adil görünüyor,” diyor Johnno. “Gelenekler falan filan. Hadi dostum, eğlenceli olacak!”

Ve hepsi birden Will’i tutuyorlar. Hepsi kahkahalar atıp te-zahürat yapıyor — öyle olmasa, olanlar çok daha kötü niyetli görünürdü. Johnno kravatını çıkarıyor ve Will’in gözlerinin etrafına dolayıp düğümlüyor, sanki bir gözbağı gibi. Sonra onu omuzlarına alıyor ve hep birlikte yürüyorlar. Çadırdan çıkıp gi-derek artan karanlığın içine doğru ilerliyorlar.

JOHNNO

Baş Sağdıç

Will'i Fısıltı Mağarası'nın zeminine bırakıyoruz. Sanırım, değerli takımının ıslak kuma değmesinden veya insanın yüzüne yumruk gibi vuran kokudan hoşlanmayacaktır: çürüyen yosun ve sülfür. Hava kararmaya başlıyor ve doğru dürüst görebilmek için gözünü kısmak zorunda kalıyorsun. Deniz öncesinden de sert: Her iki yandaki kayalara çarptığını duyabiliyorsun. Onu buraya taşıırken, yol boyunca Will gülüp bizimle şakalaştı. "Beni pis bir yere götürmeseniz iyi olur. Bu takıma bir şey olursa Jules beni öldürür—" ve "Beni geri götürmesi için içinizden birine rüşvet olarak fazladan bir kasa Bolly veremez miyim?"

Bütün çocuklar gülüyorlar. Onlara göre tüm bunlar büyük eğlence, geçmişten gelen bir esinti. Birkaç saattir çadırda otururken giderek daha sarhoş olup daha huzursuz hale gelmişlerdi, özellikle de kokain çeken Peter Ramsay gibiler. Konuşmamı yapmadan önce, arkadaşlardan bazılarıyla beraber tuvalette ben de burnuma bir fırt çekmiştim, belki de kötü bir fikirdi. Beni daha da gerginleştirdi. Aynı zamanda tuhaf bir şekilde her şeyi netleştirdi.

Diğerleri yalnızca dışarıda oldukları için heyecanlılar. Biraz bekârlığa veda gecesine benziyor. Bütün çocuklar bir arada,

tıpkı eski günlerdeki gibi. Artık fırtınaya dönüşmüş rüzgâr her şeyi daha dramatik hale getiriyor. Rüzgâra karşı başımızı eğmek zorunda kalıyoruz. Will'i taşımayı daha da zorlaştırıyor.

Burası iyi bir nokta, Fısıltı Mağarası. Epey sapa bir yerde. Trevellyan'da böyle bir mağara olsaydı, Sağ Kalmak'ta kullanılabileceğini tahmin edebilirsiniz.

Will çakılların üzerinde yatıyor: Suyu *fazla* yakın değil. Buralarda gelgitin durumunu bilmiyorum. El ve ayak bileklerini kravatlarımızla bağladık, eski okul geleneği uyarınca.

"Pekâlâ çocuklar," diyorum. "Hadi onu bir süre burada bırakalım. Bakalım kendi başına çıkabilecek mi."

Mağaradan tırmanarak çıkarken Duncan, "Onu gerçekten burada bırakmayacağız, değil mi?" diye fısıldıyor bana. Kendi kendine bağlarını çözene kadar?"

"Yok," diyorum ona. "Şey, yarım saat içinde dönmezse onu almaya geliriz."

"İyi edersiniz!" diye sesleniyor Will. Hâlâ tüm bunlar büyük bir sakaymış gibi davranıyor. "Katılmam gereken bir düşünüm var!"

Diğer sağdıçlarla birlikte çadıra doğru yürüyorum. "Ne diyeceğim," diyorum Folly'yi geçerken. "Ben burada ayrılacağım. Ufak su dökmem lazım."

Hepsinin çadıra dönmelerini izliyorum, gülüyor ve birbirlerini itip katıyorlar. Onlardan biri gibi olmak isterdim. Yalnızca zararsız, bir parça eğlenceli okul anılarım olmasını isterdim. Bunun hâlâ oyun olabilmesini.

Hepsi gözden kaybolunca arkamı dönüp tekrar mağaraya doğru yürüyorum.

"Kim o?" diye sesleniyor Will, ona yaklaşırken. Sözleri boşlukta yankılanıyor, bu yüzden sanki beş kişi konuşuyormuş gibi oluyor.

"Benim," diyorum. "*Dostum.*"

"Johnno?" Will tıslıyor. Doğrulup oturmayı, mağaranın duvarına yaslanmayı becermiş. Artık çocuklar olmadığı için

numara yapmayı bırakıyor. Gözleri bağlıyken bile çok fena kızdığını anlayabiliyorum, çenesini sıkıyor. “Çöz beni, gözümdeki şu şeyi çıkar! Benim düğünde olmam lazım – Jules deliye dönecek. Tamam şakanı yaptın. Ama bu komik değil.”

“Hayır,” diyorum. “Hayır, komik olmadığını biliyorum. Gördüğün gibi ben de gülmüyorum. İşin diğer ucunda kendin olunca o kadar komik olmuyor, değil mi? Ama sen bunu bilemezdin, şu âna kadar. Sen asla Sağ Kalmak oyununda seçilmedin, değil mi, Trevs’teyken? Bir şekilde ondan da sıyrılmayı başardın.”

Göz bağının ardında kaşlarının çatıldığını görüyorum. “Biliyor musun Johnno,” diyor, ses tonu rahat, dostça. “Şu konuşma... ve şimdi bu – sanırım iyi maldan biraz fazla çekmişsin. Cidden dostum–”

“Ben senin dostun değilim,” diyorum. “Sanırım sebebini tahmin edebilirsin.”

Konuşma yaparken, olduğumdan daha sarhoşmuşum gibi davrandım. Aslında o kadar sarhoş değilim. Ayrıca kokain beni canlandırdı. Zihnim şu an çok net, sanki biri beynime parlak bir spot ışığı tutmuş gibi. Bir sürü şey aniden aydınlanıyor, anlam kazanıyor.

Bundan sonra kimse beni aptal yerine koyamayacak.

“Bugün öğleden sonra saat ikiye kadar falan senin dostumdum,” diyorum ona. “Ama şu an, bundan sonra değilim.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye soruyor Will. Kendine güvenini biraz kaybetmiş görünüyor. Evet, diye düşünüyorum. Korkmakta haklısın.

O konuşmayı yaptığım süre boyunca ne halt ettiğimi merak ederek bana baktığını görebiliyordum. Misafirlerine tüm bunları anlattıktan sonra ne diyeceğimi merak ettiğini. Umarım altına tmiştir. Keşke konuşurken işi tam yapsaydım, herkese her şeyi nlatseydım. Ama tırstım. Tıpkı yıllar önce tırstığım gibi – gidip öğretmenlere söylemem, bizi hangi çocuk ihbar ettiyse ona arkamam gerekirken. Onlara ne yaptığımızı tam olarak anlatmam gerekirken. İkimizi birden görmezden gelemezlerdi, değil mi?

Ama o zaman da yapamadım, bugünkü konuşmada da yapamadım. Çünkü ben lanet olası bir ödleğim.

Bu, ikinci en iyi şey.

“Bugün Piers’la ilginç bir konuşma yaptım,” diyorum. “Son derece eğitici.”

Will’in yutkunduğunu görüyorum. “Bak,” diyor, dikkatle, sesi son derece mantıklı, erkek erkeğe. Ama bu beni daha çok sinirlendiriyor. “Piers sana ne dedi bilmiyorum ama—”

“Beni kullandın,” diyorum. “Aslında Piers’ın bu kadarını söylemesine gerek kalmadı. Bunu kendim anladım. Evet, ben. Salak Johnno, daha çok uğraşması gerekirdi. Beni yanında tutamazdın, değil mi? Çok fazla yük getirirdi sana. Bir zamanlar ne olduğunu hatırlatırdı. Ne yaptığını.”

Will yüzünü buruşturuyor. “Johnno, dostum, ben—”

“Sen ve ben,” diyorum. “Yani bu, seninle benim her zaman beraber olacağımız anlamına geliyordu. Dünyaya karşı biz, böyle demiştin. Özellikle de yaptığımız şeyden sonra, birbirimiz hakkında bildiklerimizden sonra. Ben senin arkanı kolladım, sen benim. Ben öyle olduğunu sanmıştım.”

“Öyle, Johnno. Sen benim baş sağdıcımsın—”

“Sana bir şey söyleyebilir miyim?” diyorum. “Şu viski işi hakkında?”

“Ah, evet,” diyor Will hemen, hevesle. “Hellraiser!” Bu sefer hatırlıyor. “İşte şimdi oldu! Kendi başına gayet iyi işler yapıyor-sun. Bu kadar hoşnutsuzluğa gerek—”

“Yok.” Yine sözünü kesiyorum. “Anlayacağın öyle bir şey yok.”

“Ne diyorsun sen? Bize verdiğin o şişeler...”

“Hepsi sahte.” Beni göremeyeceğini bildiğim halde omuz silkiyorum. “Marketten aldığım sıradan bir viski düz şişelere boşaltıldı. Arkadaşım Alan’a benim için etiket yaptırdım.”

“Johnno, ne—”

“Yani, başta gerçekten yapabileceğimi düşünmüştüm. Bu kadar trajik olmasının sebebi de bu zaten. Başta Alan’a bu yüzden

etiket yaptırdım, nasıl duracağını görmek için. Ama bu zamanda piyasaya yeni bir viski markası sürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun? David Beckham değilsen. Veya sana para verecek zengin bir ailen ya da önemli insanlarla bağlantıların yoksa. Bende bunların hiçbirisi yok. Hiç olmadı. Trevs'teki bütün diğer çocuklar bunu biliyordu. Bazılarının arkamdan çingene dediğini biliyorum. Ama *ikimizin* arasındaki şey; bunun sağlam olduğunu sanmıştım.

Will yerde kıpırdanıp oturmaya çalışıyor. Ona yardım etmeyeceğim. "Johnno, dostum, Tanrım—"

"Ya, öyle, ve vahşi doğadan viski markası kurmak için ayrıldım. Ne kadar acınası bir şey bu? Sıkı dur... Uyuşturucu kullandığım için işten atıldım. Tıpkı bir ergen gibi. Ekip kaynaşma günündeki şu şişman herif — halatla dağdan aşağı çok hızlı indiriverdim ve adam bileğini kırdı. Peki, neden uyuşturucu kullandığımı biliyor musun?"

"Neden?" diye soruyor temkinle.

"Çünkü üstesinden gelebilmek için kafayı tutsülemek zorundaydım. Çünkü unutmama yardım eden tek şey o. Yani, bütün hayatım yıllar önce o noktada durmuş gibi geliyor. Sanki... sanki... o zamandan beri hiç iyi bir şey olmamış gibi. Trevs'ten sonraki yıllarda başıma gelen tek iyi şey TV programındaki o çekimdi — ve sen onu benden çaldın." Duraklıyorum, derin bir nefes alıyorum, neredeyse yirmi yıl sonra nihayet fark ettiğim şeyi söylemeye hazırlanıyorum. "Ama senin için böyle değildi, değil mi? Geçmiş senin üzerinde böyle bir etki yapmadı. Senin için hiç sorun değildi. Her istediğini yapmaya devam ettin. Ve her zaman yanına kâr kaldı."

HANNAH

Misafir

Dört sağdıç paldır küldür çadıra giriyor. Peter Ramsay lamine yüzeyde bir süre dizlerinin üzerinde kayıyor, neredeyse muazzam düğün pastasının durduğı masaya çarpıyor. Duncan'ın Angus'un sırtına bindiğini, kolunu boynuna geçirip sıkıldığını ve adamın yüzünün morarmaya başladığını görüyorum. Angus yarı gülerek, yarı nefes almaya çalışarak sendeliyor. Derken Femi ikisinin birden üstüne atlıyor ve hep birlikte yere devriliyorlar. Sanırım Will'i o şekilde çadırdan dışarı taşıdıktan sonra yaptıkları gösteriyle heyecanlanıp gaza gelmiş durumdalar.

Duncan fırlayıp ayağı kalkarak, "Bara gidiyoruz çocuklar!" diye kükrüyor. "Kıyameti koparma zamanı!"

Diğer misafirler de bunu işaret olarak kabul edip gülerek ve gevezelik ederek peşlerinden gidiyor. Ben yerimde oturuyorum. Çoğu, konuşmadan ve sonrasındaki gösteriden heyecanlanmış, zevk almış görünüyor. Ama ben aynı şeyleri hissettiğimi söyleyemem – Will gülümsüyordu ama hepsinin altında rahatsız edici bir şey vardı: göz bağı, ellerini ve ayaklarını o şekilde bağlamaları. Baş masaya bakıyorum ve hiç kıpırdamadan oturan, düşünceler içinde kaybolmuş görünen Jules dışında bomboş olduğunu görüyorum.

Aniden bar çadırında bir patırtı oluyor. Sesler yükseliyor.

“Oha – yavaş!”

“Senin derdin de ahbap?”

“Tanrım, sakın olun—”

Sonra kocamın sesi geliyor, hiç şüphem yok. Ah Tanrım. Ayağa kalkıp aceleyle bara doğru gidiyorum. İnsanlar bir araya toplanmış, oyun parkındaki çocuklar gibi hırsıyla izliyorlar. Onları iterek elimden geldiği kadar hızla önlerine geçiyorum.

Charlie yere çömelmiş. Sonra yumruğunun havada olduğunu ve başka bir adamın üstünde yarı oturur gibi durduğunu fark ediyorum: Duncan’ın.

“Bir daha söyle,” diyor Charlie.

Bir an için öylece bakakalıyorum: Kocam – coğrafya öğretmeni, iki çocuk babası, genelde çok mülayim olan adam. Sonra müdahale etmem gerektiğini fark ediyorum. “Charliel” diyorum, öne fırlayarak. Bana doğru dönüyor ve bir an gözlerini kırpıştırarak bakıyor, sanki beni güçlkle tanımış gibi. Kıpırmızı kesilmiş, adrenalinle titriyor. Nefesindeki içki kokusunu alabiliyorum. “Charlie – sen ne halt ediyorsun?”

Bunun üzerine biraz akli başına gelmiş gibi oluyor. Ve, Tanrı’ya şükür, fazla yaygara yapmadan ayağa kalkıyor. Duncan alçak sesle söylenerek gömleğini düzeltiyor. Arkamdan gelen Charlie ile birlikte bize yol açan kalabalığın arasından geçerken, misafirlerin sessizce bizi izlediğini hissedebiliyorum. Aniden yaşadığım dehşet azaldı, artık kendimi sadece rezil olmuş hissediyorum.

“Bu neydi Tanrı aşkına?” diye soruyorum ona, ana çadıra dönüp en yakın masaya oturduğumuzda. “Charlie – senin neyin var böyle?”

“Yeterince katlandım,” diyor. Dili kesinlikle kayıyor ve ağzını sert bir şekilde kasmaından ne kadar sarhoş olduğunu anlayabiliyorum. “Bekârlığa veda gecesi hakkında boş boş konuşup duruyordu ve artık burama kadar geldi.”

“Charlie,” diyorum. “O gece ne oldu?”

Uzun bir inilti koyverirken elleriyle yüzünü kapatıyor.

“Anlat bana,” diyorum. “Ne kadar kötü olabilir? Cidden?”

Charlie’nin omuzları çöküyor. Aniden bana anlatmaya karar vermiş gibi görünüyor. Derin bir nefes alıyor. Uzun bir duraklama oluyor. Ve sonra, nihayet, konuşmaya başlıyor.

“Bir feribota binip Stockholm’den birkaç saat uzaklıkta bir takımada grubuna gittik, oradaki adalardan birinde kamp kurduk. Çok... yani, erkeklere özgüydü, çadırlar kuruldu, ateş yakıldı. Birisi biftek getirmişti, onları közlerin üzerinde pişirdik. Will’in dışında kimseyi tanımıyordum ama hepsi iyi insanlara benziyorlardı, sanırım.”

Aniden her şey dilinden dökülüyor, onu sarhoş eden içki dilini de gevşetiyor. Partideki herkes Trevellyan’da beraber okumuş, yani bu konuda bir sürü sıkıcı anı anlatılmış. Charlie öylece oturmuş ve gülümseyerek ilgileniyormuş gibi yapmaya çalışmış. Anlaşılan çok fazla içmek istememiş ve bu yüzden onunla alay etmişler. Aralarından biri —Charlie, Pete olduğunu sanıyor— biraz mantar getirmiş.

“Mantar mı yedin Charlie? *Sihirli* mantar?” Neredeyse gülüyordum. Bu benim mantıklı, güvenlik bilincine sahip kocam olamaz. Böyle şeyleri denemeye hevesli olan, ergenlik yıllarımda Manchester kulüplerinde birkaç defa bu tip işlere girişip duran benim.

Charlie yüzünü buruşturuyor. “Evet, şey, herkes yiyordu. Böyle adamlarla beraber olduğunda... hayır diyemezsin, değil mi? Üstelik ben onların sosyetik okuluna gitmemiştim, yani zaten grubun dışındaydım.”

Ama sen otuz dört yaşındasın, demek istiyorum ona. Arkadaşları ona yapmak istemediği bir şey yapmasını söyleselerdi, Ben’e ne derdin? Sonra aklıma dün gece geliyor, hepsi birden bana tempo tutarken o içkiyi nasıl kafama diktiğim. Yapmak istemediğim, gerçekten mecbur olmadığımı bildiğim halde.

“Demek sihirli mantar yediniz?” Bu, benim kocamdı, Müdür Yardımcısı, okulda uyuşturuculara asla tolerans göstermeyen adam. “Aman Tanrım,” diyorum ve artık gülüyorum – elimde değil. “Okul Aile Birliği duysa ne derdi düşünsene!”

Sonra, Charlie kanolara binip başka bir adaya gittiklerini anlatıyor bana. Suyu atlamışlar, çırılçıplak. Charlie’ye üçüncü minik bir adaya yüzmesi konusunda meydan okumuşlar –böyle bir sürü meydan okuma varmış– ve geri döndüğünde, hiçbiri yokmuş. Kanosunu da alıp onu orada bırakmışlar.

“Hiç kıyafetim yoktu. Mevsim bahardı ama lanet olası kutup dairesindeydik Han. O gece dondurucuydu. En sonunda beni almaya gelmelerine kadar dört saat orada kaldım. Mantarın etkisi geçiyordu. Çok üşümüştüm. Hipotermi olacağımı düşündüm... Öleceğimi sandım. Ve beni bulduklarında–”

“Ne?”

“Ağlıyordum. Yere yatmış, çocuk gibi hıçkırarak ağlıyordum.”

Şu anda da ağlayacak kadar utanmış görünüyor ve kalbim ona karşı şefkatle doluyor. Ona sarılmak istiyorum, tıpkı Ben olsa ona sarılacağım gibi – ama nasıl karşılanacağından emin değilim. Erkeklerin bekârlığa veda gecelerinde aptalca şeyler yaptıklarını biliyorum ama bunu özellikle yapmışlar, sanki Charlie’yi ayrı tutmuşlar gibi görünüyor. Bu haksızlık, değil mi?

“Bu... korkunç,” diyorum. “Bu zorbalık Charlie. Ciddiyim, bu zorbalık.”

Charlie’nin yüzünde sabit, dalgın bir ifade var. Anlayamıyorum. Kocamı tanıdığımı dair her zamanki varsayımındaki ukalalık. Yıllardır birlikteyiz. Ama bu tuhaf yerin, bu varsayımın bir yanılgı olduğunu göstermesi yirmi dört saatten daha az zaman aldı. Buraya geldiğimizden beri aynı şeyi hissediyorum. Charlie giderek gözüme daha yabancı geliyor. Bekârlığa veda meselesi de bunu onaylıyor: Kocamın benden sakladığı korkunç bir deneyim yaşadığı ortaya çıktı ve şu an bu deneyimin onu karmaşık ve görülmez bir şekilde değiştirmiş olabileceğinden

kuşkulaniyorum. İşin doğrusu, Charlie'nin şu anda tam olarak kendinde olduğunu sanmıyorum: Ya da benim tanıdığım Charlie olduğunu. Bu ada ona bir şey yaptı – bize bir şey yaptı.

“Bu tamamen *onun* fikriydi,” diyor Charlie. “Bundan eminim.”

“Kimin fikri? Duncan'ın mı?”

“Hayır. O salağın teki. Bir takipçi. Will. Elebaşı o. Anlayabiliyorsun. Bir de Johnno. Diğerleri yalnızca talimatları uyguluyor.”

Will'in diğerlerine bunu yaptırdığını hayal edemiyorum. Zaten bekârlığa veda partilerinde arkadaşların sözü geçer, damadın değil. Evet, bu işin arkasında *Johnno*'nun olduğunu görebiliyorum, özellikle de az önceki gösterisinden sonra. Adamın biraz vahşi bir havası var. Kötücül değil ama sanki istemeden işleri biraz fazla zorlayabilirmiş gibi. Duncan kesin olur. Ama Will olmaz. Bence Charlie ondan hoşlanmadığı için suçu Will'e atmayı tercih ediyor.

“Bana inanmıyorsun, değil mi?” diyor Charlie, yüzü kararıyor. “Will'in yaptığını düşünmüyorsun.”

“Şey,” diyorum. “Dürüst olmak gerekirse, sanmıyorum. Çünkü—”

“Çünkü onunla düzüşmek mi istiyorsun?” diye hırlıyor. “Evet, fark etmeyeceğimi mi sandın? Dün akşam ona nasıl baktığını gördüm Hannah. Hatta ismini nasıl söylediğini.” Sesini korkunç bir şekilde tizleştiriyor. “Ah Will, parmaklarının soğuktan donduğu günü anlatsana, ah, nasıl da erkek gibisin...”

Sesindeki gaddarlık o kadar beklenmedik bir şey ki, geri çekiliyorum. Charlie'yi sarhoş görmeyeli çok uzun zaman oldu, dönüşümünün kapsamını unutmuşum. Ama aynı zamanda söylediklerinde ufak bir gerçeklik payı olduğundan da tepki gösteriyorum. Will'e nasıl karşılık verdiğimi hatırlayınca minik bir suçluluk kıpırdanıyor içimde. Ama yerini çabucak öfkeye bırakıyor.

“Charlie,” diye tıslıyorum, “ne... ne *cüretle* benimle böyle konuşursun? Ne kadar saldırgan davrandığının farkında mısın? Bunların tek sebebi de Will'in biraz gönlümü hoş tutmak istemesi – *senin* yaptığından çok daha fazla.”

Ve sonra dün geceyi, onun Jules'la flört edişini hatırlıyorum. Sabahın erken saatlerinde odaya gizlice girdiğinde erkeklerle içki içmekten dönüyor değildi kesinlikle.

"Aslında," diyorum, sesim yükseliyor, "hiçbir dayanağın yok. Dün akşam Jules'la arandaki tüm o maskaralıklar. Her zaman seni küçük parmağında oynatıyormuş gibi davranıyor – sen de ona uyuyorsun. Bunun, bana kendimi nasıl hissettirdiğini biliyor musun?" Sesim çatlıyor. "Biliyor musun?" Öfke ile gözyaşı arasında sıkışıyorum, günün baskısı ve yalnızlık sonunda etkisini gösteriyor.

Charlie biraz dersini almış görünüyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama başımı iki yana sallıyorum.

"Onunla yattın, değil mi?" Daha önce hiç bilmek istememiştim. Ama şimdi, bunu soracak kadar cesur hissediyorum kendimi.

Uzun bir sessizlik oluyor. Charlie başını ellerinin arasına alıyor. "Bir kez," diyor, sesi parmaklarının arasından boğuk çıkıyor. "Ama... asırlar önceydi, gerçekten..."

"Ne zaman? Ne zaman oldu? Gençken mi?"

Başını kaldırıyor. Konuşacakmış gibi ağzını açıyor, sonra yine kapatıyor. Yüzündeki ifade. Ah Tanrım. Gençken *değil*. Sanki karnıma yumruk yemiş gibi hissediyorum. Ama bilmek zorundayım. "Sonra mı?" diye soruyorum.

İç geçiriyor, sonra başını sallıyor.

Kelimeleri çıkarmak için uğraşırken boğazım sıkışıyor gibi geliyor. "Biz... biz birlikteyken mi?"

Charlie öne eğiliyor, yine yüzünü ellerinin arasına koyuyor. Alçak sesle uzun uzun inliyor. "Han... Özür dilerim. Bir anlamı yoktu, gerçekten. Aptalcaydı. Sen... o zaman, şey, çok uzun süre seks yapmadığımız zamandı. Şeyden—"

"Ben'i doğurduktan sonra." Midemin bulandığını hissediyorum. Birdenbire emin oluyorum. Charlie bir şey demiyor, ihtiyacım olan onay da bu.

Sonunda, konuşuyor. “Anlarsın... zor bir dönemden geçiyorduk. Sen, şey... sürekli moralin bozuktu ve ne yapacağımı, nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum—”

“Yani ben doğum sonrası depresyonunun eşiğindeyken mi diyorsun? Dikişlerimin iyileşmesini beklerken? Yüce Tanrım, Charlie—”

“Çok özür dilerim.” Kabadayılığından eser kalmadı. Neredeyse tamamen ayık olduğuna inanabilirim. “Çok özür dilerim Han. Jules o zamanki sevgilisinden ayrılmıştı — işten sonra bir şeyler içmeye gittik... Çok fazla içtim. Sonradan, bunun berbat bir fikir olduğuna, bir daha asla olmayacağına ikimiz de hemfikirdik. *Bir anlamı yoktu.* Yani, zar zor hatırlıyorum. Han — bana bak.”

Ona bakamıyorum. Bakmayacağım.

O kadar korkunç ki kafamı netleştirip salim kafayla düşünemiyorum bile. Sanki şok geçiriyormuşum gibi, sanki tüm acısını henüz hissedemiyormuşum gibi. Ama bu durum tüm o cilvelaşmelere, tüm o fiziksel yakınlığa yeni, iğrenç bir ışık tutuyor. Jules’un beni bilerek dışarıda tuttu tüm o zamanları düşünüyorum — Charlie’yi kendisi için bir güvenlik çemberine almasını.

Kaltak.

“Demek bunca zaman,” diyorum, “bunca zaman yalnızca arkadaş olduğunuzu, biraz flört etmenin herhangi bir anlama gelmediğini, onu kardeş gibi gördüğünü söylemen... doğru değildi, öyle mi? Dün gece ikinizin ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yok. Bilmek istemiyorum. Ama nasıl *cüret* edersin?”

“Han—” Bir elini uzatıyor, nazikçe bileğime dokunuyor.

“Hayır — dokunma bana.” Elimi hızla çekiyorum, ayağa kalkıyorum. “Ve berbat bir durumdasın,” diyorum. “Utanılacak haldesin. Bekârlığa veda gecesinde sana ne yapmış olurlarsa olsunlar, şu anki davranışının mazereti yok. Evet, belki berbattı, yaptıkları şey. Ama sana kalıcı bir zarar vermedi, değil mi? Tanrı aşkına, sen yetişkin bir adamsın — babasın...” Neredeyse “kocasın” diye ekleyecektim ama dilim varmıyor. “Sorumlulukların

var,” diyorum. “Ve biliyor musun? Sana göz kulak olmaktan bıktım. Umurumda değil. Kendi yediğın haltı kendin düzeltebilirsin.” Arkamı dönüyorum ve yürüyüp gidiyorum.

JOHNNO

Baş Sağdıç

“Johnno,” diyor Will biraz gülerek. Mağaradaki yankılar da bize gülüyor. “Neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Geçmişten bu kadar bahsetmek falan. Senin için iyi değil. Hayatına devam etmelisin.”

Evet, diye düşünüyorum, ama devam edemiyorum. Sanki bir parçam orada sıkışıp kalmış gibi. Ne kadar unutmaya çalışırsam çalışayım, merkezimdeydi hep o zehirli şey. O günden beri hayatımda hiçbir şey olmamış gibi hissediyorum, en azından önemli hiçbir şey. Ve Will’in geriye bir bakış bile atmadan hayatını yaşamaya nasıl devam edebildiğini merak ediyorum.

“Korkunç bir kaza dediler,” diyorum. “Ama değildi. Bizim yüzümüzden oldu Will. Hepsi bizim suçumuzdu.”

Ragbi antrenmanından döndüğümüzde, “Yatakhaneyi topluyordum,” dedi Loner. Yapmasını ben söylemiştim çünkü ona verecek başka iş bulamamıştım. “Ama bunları buldum.” Onları sanki elini yakıyorlarmış gibi tutuyordu: bir tomar bitirme sınavı kâğıdı.

Will’e baktı. Loner’ın yüzündeki ifadeyi görünce birinin öldüğünü sanırdınız. Sanırım onun için biri ölmüştü: Kahramanı.

“Yerine koy onları,” dedi Will, çok sakın bir şekilde.

“Bunları almaman gerekirdi,” dedi Loner, Will’le ikimizin onun en az iki katı olduğumuz göz önüne alınınca bunun cesurca olduğunu düşündüm. Düşününce, epey cesur bir çocuktu ve dürüsttü. Gerçi düşünmemeye çalışıyorum. Başını iki yana salladı. “Kopya çekmek bu.”

Loner odadan çıktıktan sonra Will bana döndü. “Sen geri zekâlinın tekisin,” dedi. “Kâğıtların orada olduğunu bildiğin halde neden ortalığı toplamasını söyledin?” Onları çalan kendisiydi, ben değil. Ama ortaya çıksaydı beni suçlayacağından artık eminim.

Hiç de sıırtmaya benzemeyen bir şekilde sıırtmasını hatırlıyorum. “Biliyor musun?” dedi. “Sanırım bu gece Sağ Kalma oyununu oynayacağız.”

“Buna izin veremezdin,” diyorum Will’e. “Çünkü ortaya çıkarsa okuldan atılacağını biliyordun. Ve lanet olası itibarın senin için çok önemliydi. Her zaman öyleydi. Her istediğini aldın. Ve yoluna çıkan herkesi sikip attın. Beni bile.”

“Johnno,” diyor Will, sesi sakın, mantıklı. “Çok fazla içtin. Ne dediğini bilmiyorsun. Yaşananlar bizim hatamız olsaydı paçayı sııramazdık. Değil mi?”

Yalnızca ikimizdik. O gece Loner’ın yatakhanesinde dört çocuk vardı – birkaçı hastalanmıştı ve revirde yatıyorlardı. Bunun faydası olmuştu. İçeri girdiğimizde bir tanesi kıpırdadı gibi geldi ama hızlı davrandık. Suikastçı gibi hissettim kendimi – ve çok dâhiceydi. Eğlenceliydi. Gerçekten düşünmüyordum. Yalnızca adrenalin dolaşıyordu her yanımda. Will çocuğun gözlerini bağlarken ben ağzına bir ragbi çorabı tıktım, böylece çıkardığı bütün sesler boğuk ve bastırılmış olacaktı. Onu taşımak zor değildi: Zaten kuş kadar bir şeydi.

Biraz mücadele etti. Yine de bazı çocukların yaptığı gibi altını ıslatmadı. Söylediğim gibi, epey cesur bir çocuktu.

Ormana gideceğimizi sanıyordum. Ama Will falezleri işaret etti. Ona baktım, anlamamıştım. Korkunç bir an boyunca çocuğu aşağı atmayı önerdiğini düşündüm. “Falez patikası,” dedi ağzını oynatarak. “Ha, tamam.” Rahatlamıştım. Falezlerin arasındaki patikadan inmek asırlar sürdü; her adımımızda kireçtaşları ufanıyor, ayaklarımız kayıyordu ve kayalara çakılmış korkuluklara bile tutunamıyorduk çünkü ellerimiz doluydu. Çocuk artık mücadele etmiyordu. Aşırı hareketsizdi. Nefes alamayacağından endişe ettiğimi, bu yüzden ağzındaki çorabı çıkarmaya kalktığımı hatırlıyorum ama Will başını iki yana salladı. “Burnundan nefes alabilir,” dedi. Belki de tam o sıralarda kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Bunun aptalca olduğunu söyledim kendime: Hepimiz bunu yaşamıştık, değil mi? Yola devam ettik.

Nihayet sahile, ıslak kumların üzerine indik. Zorluk bunun neresindeydi, anlayamıyordum. Göz bağını açar açmaz, göz-lükleri olmasa bile çocuk nerede olduğunu hemen anlayacaktı. Okuldan o kadar uzak değildi ve falezlerin arasındaki patikadan herkes tırmanabilirdi – özellikle de bir çocuk. Çocuklar sürekli sahile inip çıkarlardı. Ama şöyle düşündüm: Belki Will çocuğun işini kolaylaştırmak istiyordur, bizim için yaptığı onca şeyden sonra – ayakkabılarımızı temizlemek, yatakhanelimizi düzeltmek falan. Bu adil görünüyordu.

“Biliyorsun Will,” diyorum. Göğsümün içinden bir yerden bir ses yükseliyor, bir sancının sesi. Sanırım ağlayabilirim. “Bedelini ödememiz *gerekirdi*, yaptığımız şeyin.”

Will’in patikanın dibini işaret ettiğini hatırlıyorum. Bağları o zaman çıkardı. Süslü bir şey değildi, bir çift ragbi ayakkabısının bağıydı.

“Onu bağlayacağız,” dedi.

Son kısmı kolaydı. Will çocuğu patikanın sonundaki korkuluğa bağlamamı söyledi – düğüm atmakta, o tür işlerde çok

yetenekliydim. *Şimdi* anlıyordum. Oradan kurtulmak için sihirbaz Houdini olması gerekirdi, zaman alacak kısmı burasıydı.

Sonra oradan ayrıldık.

“Tanrı aşkına Johnno,” diyor Will. “O zaman ne dediklerini duydun. Korkunç bir kazaydı.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun—”

“Hayır. Gerçek bu. Başka bir şey yok.”

Ertesi gün uyandığımı, pencereden baktığımı ve denizi gördüğümü hatırlıyorum. İşte o zaman anladım. Ne kadar aptal olduğuma inanamıyordum. Deniz yükselmişti.

“Will,” dedim, “Will – kendini çözebildiğini sanmıyorum. Gelgit... Sanmıyorum. Ah Tanrım, sanırım o—” Kusacağımı sandım.

“Kapat çeneni Johnno,” dedi Will. “Hiçbir şey olmadı, tamam mı? Önce kendi aramızda konuyu halletmemiz gerekiyor Johnno. Yoksa başımız büyük belaya girer, anlıyorsun değil mi?”

Böyle bir şey olduğuna inanamıyordum. Tekrar uyumak, uyanmak ve hiçbirinin gerçek olmadığını görmek istiyordum. Gerçek gibi gelmiyordu, çok korkunç bir şeydi. Hepi topu birkaç parça çalıntı sınav kâğıdı yüzündendi.

“Tamam mı,” diyor Will. “Anlaştık mı? Biz yataktaydık. Hiçbir şey bilmiyoruz.”

Hızlıca bir adım öne geçmişti. Olanları birine anlatmayı düşünememiştim bile. Ama öyle yapmamız gerektiğini düşündüm. Doğrusu buydu, değil mi? Böyle bir sırrı saklayamazdınız.

Ama ona karşı çıkamazdım. Yüzü beni korkutuyordu. Gözleri değişmişti – sanki ardında kimse yokmuş gibiydi. Yavaşça başımı salladım. Sanırım o an bunun ne anlama geldiğini, beni nasıl mahvedeceğini düşünmemiştim.

“Yüksek sesle söyle,” dedi Will bana.

“Evet,” dedim ama sesim kurbağa vıraklaması gibi çıktı.

Ölmüştü. Kendini iplerden kurtaramamıştı. Üzücü Bir Kazaydı. Çocuk, okulun hademesi tarafından sahilin ötelinde bulunduktan sonra yapılan toplantıda bize söylenen buydu. Sanırım bağları bir şekilde çözülmüş olmalıydı, ama kurtulabileceği zaman değil. Yine de insan bağların izi kalmıştır falan diye düşünüyor. Bölgenin polis müdürü Will'in babasının arkadaşıydı. İkisi birlikte Will'in babasının çalışma odasında içerlerdi. Sanırım bunun faydası olmuştu.

"Ailesini hatırlıyorum," diyorum şimdi Will'e. "Sonrasında okula gelmişlerdi. Annesi de ölmek istiyormuş gibi görünüyordu." Üst kattaki yataktan baktığımda, arabadan inerken gördüm onu. Başını kaldırıp yukarı çevirdi ve titreyerek bir adım geri çekilmek zorunda kaldım.

Will'le aynı hızda olabilmek için çömeliyorum. Omuzlarından tutuyorum. "Onu biz öldürdük Will. O çocuğu biz öldürdük."

Kollarını körlemesine sallayarak benimle mücadele ediyor. Tırnakları boynuma geliyor, yakamın altını tırmalıyor. Acıyor. Tek elimle onu kayaya yaslıyorum.

"Johnno," diyor Will zar zor nefes alarak. "Kendini toplanman lazım. Lanet çeneni *kapaman* lazım." İşte o zaman onu ele geçirdiğimi anlıyorum. Will çok ender terler. Sanırım altın çocuk imajına uymuyor.

"Biliyor muydun?" diye soruyorum ona. "Biliyordun, değil mi?"

"Neyi biliyordum? Neden bahsettiğini bilmiyorum. Tanrı aşkına Johnno – çöz beni. Bu iş yeterince uzadı."

"Gelgiti, denizin yükseleceğini biliyor muydun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Johnno – mantıklı konuşmuyorsun. Dün gece anlamıştım dostum, hele bir de yaptığın konuşma... Çok fazla içtin. Bir sorunun mu var? Bak. Ben senin arkadaşını. Her zaman yardım etmenin bir yolu vardır. Sana yardım edebilirim. Ama bu hayal âleminden çık."

Gözüme düşen saçlarımı itiyorum. Soğuk olmasına rağmen parmaklarıma değen terleri hissediyorum. “*Ben* salağın tekiydim. Her zaman biraz geç anlardım, bunu biliyorum. Bunu mazeret olarak söylemiyorum. Onu bağlayan bendim, evet, bana bağlamamı söylediğinde bağladım. Ama denizin yükseleceğini düşünmedim. Ertesi sabaha, çok geç olana kadar bu aklıma gelmedi.”

“Johnno,” diye tıslıyor Will, sanki birinin gelebileceğinden korkuyor gibi.

Bu, daha yüksek sesle konuşmak istememe neden oluyor. “Bunca zaman,” diyorum, “Bunca zaman bunu merak ettim. Ama sana inanmaya karar verdim. Şöyle düşündüm: Evet, Will okulda zaman zaman hıyarlık ederdi ama hepimiz öyleydik. Öyle olmak zorundaydık, orada hayatta kalabilmek için.”

Bu, bizi hayvana dönüştürdü.

Çocuğu düşündüm, eğer öyle davranmazsan ne olabileceğinin örneği idi – eğer fazla iyi, fazla dürüst olursan, eğer kuralları anlamazsan.

“Ama,” diyorum, “şöyle de düşündüm: ‘Will şeytani biri değil. Bir çocuğu öldürmez. Birkaç çalıntı sınav kâğıdı için yapmaz. Okuldan atılması anlamına gelse bile.’”

“Ben onu öldürmedim,” diyor Will. “Kimse öldürmedi. Onu deniz öldürdü. Belki oyun öldürdü. Ama *biz* öldürmedik. Kaçmamış olması bizim suçumuz değil.”

“Evet,” diyorum. “Evet, bunca yıldır ben de kendime öyle diyordum. Senin yarattığın hikâyeyi tekrar ediyordum. Oyun yüzündendi. Ama oyun *bizdik*, Will. Çocuk bizi arkadaşı olarak görüyordu. Bize güveniyordu.”

“Johnno.” Artık kızgın. Öne eğiliyor. “Kendini topla artık. Her şeyimi mahvetmene izin vermeyeceğim. Hele de senin geçmişle ilgili bazı pişmanlıkların var diye, senin hayatın darmadağın ve kaybedecek bir şeyin yok diye. Onun gibi küçük bir çocuk – gerçek dünyada asla hayatta kalamazdı. Bücürün tekiydi. Biz olmasak, başka bir şey olacaktı.”

Ölüm yüzünden dönem erken bitti. Herkes dikkatini önümüzdeki yaz tatiline verdi ve sanki çocuk hiç var olmamış gibiydi. Sanırım okulun geri kalanı onun pek farkında değildi: Birinci sınıflardan biriydi, önemsiz biri.

Fakat bir ispiyoncu vardı. Bizi gizlice gözetleyen bir öğrenci. Onun Loner'ın küçük şişman arkadaşı olduğundan hep emindim. Yatakhaneye girdiğimizi, Loner'ı bağlayıp kaldırdığımızı gördüğünü söyledi. İş çok uzamadı. Will'in babası müdürdü, elbette. Genelde hıyarın tekiydi – herkesten çok da Will'e karşı. Ama bu konuda Will'in arkasını kolladı, benimkini de tabii.

Ve birbirimize sahiptik.

Birlikte takıldığımız onca yıl – hatıralarla, birlikte atlattığımız kötü günlerle, yaptığımız şeyle birbirimize bağlıydık. Onun da aynı şeyleri hissettiğini sanmıştım, birbirimize ihtiyacımız olduğumu. Ama TV programı meselesi, onun bunca zamandır arkadaşlığımızı bozmak istediğini gösterdi. Ben ağır bir yüktüm. Benimle arasına mesafe koymak istiyordu. Onun baş sağdıcı olmak istediğimi söylediğimde o kadar huzursuz görünmesine şaşmamak lazım.

"Johnno," diyor Will. "Babamı düşün. Nasıl biri olduğunu bilirsin. O notları almak için bu yüzden o kadar umutsuzca çabalıyordum. Başarmak *zorundaydım*. Ve eğer gerçeği öğrenseydi, o kâğıtları sakladığımı – beni öldürürdü. Bu yüzden yalnızca çocuğu korkutmak istedim—"

"Sakın ha," diyorum. "Sakın kendine acımaya başlama. Yaptıklarına ne kadar göz yumulduğunun farkında mısın? Görünüşün için, insanları harika bir adam olduğuna ikna etmeyi başarabildiğin için?" Kendine acıması beni daha da sinirlendiriyor. "Onlara anlatacağım," diyorum. "Buna artık dayanamıyorum. Onlara her şeyi anlatacağım—"

"Sakın öyle bir şey yapayım deme," diyor Will, sesi değişik çıkıyor – alçak ve sert. "Hayatımızı mahvedersin. Kendi hayatını da."

“Hah!” diyorum. “Kendi hayatımı zaten mahvettim. O sabah-tan beri, bana çenemi kapatmamı söylediğinden beri mahvoluyor. Sen olmasaydın, ilk başta asla sessiz kalmazdım. O çocuk öldüğünden beri onu düşünmediğim, başka birine söylemem gerektiğini hissetmediğim bir gün bile geçmedi. Ama sen? Ah, hayır, seni hiçbir şekilde etkilemedi, değil mi? Öylece hayatına devam ettin, her zaman yaptığın gibi. Sonuçlarına katlanmadan. Biliyor musun? Bence artık vakti geldi. Bana kalırsa büyük bir rahatlık olacak. Yıllar önce yapmamız gereken şeyi yapacağım yalnızca.”

O sırada mağarada bir ses duyuldu, bir kadın sesi. “Merhaba?” İkimiz de donup kaldık.

“Will?” Dügün organizatörü. “Burada mısınız?” Kaya duvarının arkasından ortaya çıkıyor. “Ah, merhaba Johnno. Will, seni bulmak için gönderdiler beni – diğer sağdıçlar seni burada bıraktıklarını söylediler.” Tamamen sakin ve profesyonelce konuşuyor, kocaman lanet bir mağarada olmamıza ve birimizin elleri ayakları ve gözleri bağlı bir halde yere yığılmış olmasına rağmen. “Neredeyse yarım saat oldu, bu yüzden Julia gelip... şey, seni kurtarmamı istedi. Seni uyarayım, kendisi pek—” Bunu nazikçe söylemenin bir yolunu arıyormuş gibi görünüyor. “Bu oyundan olması gerektiği kadar keyif almamış görünüyor... Ayrıca orkestra müziğe başlamak üzere.”

Ben Will’i çözüp ayağa kalkmasına yardım ederken kadın bizi bir öğretmen gibi izleyerek bekliyor. Sonra peşine düşüp mağaradan çıkıyoruz. Bir şey duyup duymadığını merak etmeden duramıyorum. Veya gelip araya girmeseydi ne yapacağımı.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Çadırdaki kutlama başka bir seviyeye geçiyor. Misafirler şampanyanın kökünü kuruttu. Artık daha sert şeylere yöneliyorlar: Geçici bardaki kokteyllere ve shot'lara. Gecenin serbestliğiyle coşmuş durumdalar.

Folly'deki tuvaletlerde havluları değiştirirken yere dökülmüş, lavabonun kenarına saçılmış incecik beyaz bir toz buldum. Şaşırmadım, misafirlerin çadıra dönerken gizlice burunlarını sil-diklerini görmüştüm. Bu grup bütün gün terbiyeli davrandı. Buraya gelmek için uzun yollar kat ettiler. Yanlarında hediyeleriyle geldiler. Uygun şekilde giyinip tören boyunca oturdular ve konuşmaları dinleyip yüzlerine uygun ifadeler takınarak gerekli şeyleri söylediler. Fakat bu insanlar, kısa süreliğine sorumluluklarını arkada bırakan yetişkinler; anne babaları yanlarında olmayan çocuklar gibi. Artık günün bu saati, kendi heyecanları için. Gelinle damat bile ilk danslarını yapmak için öne çıkmayı, dans pistinin hâkimi olmayı beklemeye başladılar.

Bir saat kadar önce Folly'ye gittiğimde, üst kattan gelen tuhaf bir ses duydum. Binanın geri kalanı elbette barikatlarla ayrılmış durumda fakat sarhoş insanların istedikleri her yere girmelerini engellemek için almanız gereken bir sürü önlem var. Kontrol

etmek için üst kata çıktım, gelinle damadın odasının kapısını itip açtım ve yeni evli çiftle değil, yatağın üstüne eğilmiş başka bir adam ve kadınla karşılaştım. Benim girmemle örtünmeye çalıştılar, kadın kıpkırmızı bir yüzle eteğini aşağı çekti, adam yukarı aşağı sallanan ereksiyon halindeki penisini silindir şapkasıyla gizledi. Sadece kısa bir süre sonra, ikisinin de masumca çadırın farklı köşelerinden girdiklerini gördüm. Özellikle ilgimi çeken, ikisinin de alyans takıyor olması. Halbuki –muhtemelen oturma planını Julia kadar iyi ezberlediğimden– karı-kocaların karşılıklı oturduklarını biliyorum.

Gerçi onları gördüğüm için kaygılanmadılar: Pek değil. Odaya girdiğim ilk andaki panikleri bir tür rahatlama kıkırtısına dönüştü. Sırlarını açık etmeyeceğimi biliyorlar. Ayrıca, çok da şaşırmadım. Aynı şeyi daha önce çok gördüm. Bu aşırı davranışlar beklenen şeyler. Bir düğünün kıyılarında her zaman sırlar vardır. Gizlice söylenen şeyleri, şirretçe yorumları, dedikoduları duyarım. Mağarada, sağdıcın söylediklerinin bir kısmını da duydum.

Düğün organizasyonu yapmak böyle bir şey. Misafirler uyumlu davrandığı, belli sınırlar içinde kaldıkları sürece mükkemmel bir gün düzenleyebilirim. Ama bunu yapmazlarsa, bunun sonuçları yirmi dört saatten çok daha uzun sürer. Kimse, böyle bir akıbeti kontrol edebilecek yetenekte değildir.

JULES

Gelin

Orkestra çalmaya başladı. Biraz dağılmış görünerek çadıra dönen Will lamine zeminde yürürken elimi tuttu. Onun elini muhtemelen acıtacak kadar çok sıkıttığımı fark ediyorum – ve kendi kendime gevşetmemi söylüyorum. Ama gecemizin, sağdılar ve onların eşek şakası yüzünden bölünmesine kızgınlım. Misafirler ısıklar çalarak, bağırarak etrafımızı çeviriyor. Yüzleri kızarmış ve terli, dişleri ortada, gözleri büyümüş. Sarhoşlar – ve daha fazlası da var. Öne çıkıyor, eğiliyorlar ve pist aniden çok küçük gelmeye başlıyor. O kadar yakınlar ki kokularını alabiliyorum: parfüm ve kolonya, Guinness ve şampanyanın ekşi, mayalı kokusu, vücut kokusu, içkili nefesler. Onlara gülümsüyorum çünkü böyle yapmam gerekiyor. O kadar çok gülümsüyorum ki kulaklarımın arkasında bir yer hafifçe ağrıyor ve çenemin tamamı aşırı gerilmiş bir lastik parçası gibi hissettiriyor.

İyi vakit geçiriyormuşum izlenimi verdiğimi umuyorum. Epey içtim ama beni daha endişeli, daha sinirli yapmaktan başka görülebilir bir etkisi olmadı. O konuşmadan beri gidecek artan bir huzursuzluk hissediyorum. Etrafıma bakıyorum. Herkes harika vakit geçiriyor: Artık tüm çekingenliklerini attılar.

Konuşma felâketi onlar için muhtemelen yalnızca günün dipnotu olacak – gülünç bir hikâye.

Will’le ben bir yöne dönüyoruz, sonra diğer yöne. Beni döndürerek kendinden uzaklaştırıp sonra geri çekiyor. Bu sıradan hareketlere bile misafirler bağırarak beğenilerini ifade ediyorlar. Dans dersi almadık çünkü bu tarif edilemez şekilde demode olurdu ama Will doğuştan iyi bir dansçı. Birkaç defa gelinliğimin eteğine basmasını saymazsak; takılıp düşmeden önce ayağının altından çekip çıkarmak zorunda kaldım. Hiç ona göre bir davranış değil, her zaman son derece zariftir. Dikkati dağınık gibi görünüyor.

Beni göğsüne çektiğinde, “Tüm bunlar ne demek oluyor Tanrı aşkına?” diye soruyorum. Sanki kulağına çok tatlı bir şeyler fısıldıyormuş gibi söylüyorum bunları.

“Ah, aptalcaydı,” diyor Will. “Erkek çocuğu haylazlığı işte. Saçma sapan işlerle uğraşırlar, bilirsin. Bekârlığa veda gecesinden kalma bir şeyler olabilir.” Gülümsüyor ama tam olarak kendisi gibi görünmüyor. Çadıra döndüğünde iki koca kadeh şarabı devirdi: Birbiri ardına. Omuz silkiyor. “Johnno’nun şaka anlayışı.”

“Dün geceki yosunlar da güya şakaydı,” diyorum. “Hiç de komik değildi. Peki, şimdi bu? Ve şu konuşma – söyledikleriyle ne demek istedi? Geçmişle ilgili bahsettiği neydi? Birbirinizden sır saklamakla ilgili... hangi sırlardan bahsediyor?”

“Ah,” diyor Will, “Bilmiyorum Jules. Johnno bu, saçmalıyor işte. Önemli değil.”

Dans pistinde yavaş yavaş dönüyoruz. Etrafımızda bize gülümseyen, el çırpın insanları fark ediyorum.

“Ama önemsiz bir şeye *benzemiyordu*,” diyorum. “Çok önemli bir şeymiş gibiydi sanki. Will, Johnno’nun senin üzerinde nasıl bir etkisi var?”

“Ah, Tanrı aşkına Jules,” diyor sertçe. “Önemli değil dedim. Bırak artık. *Lütfen*.”

Ona bakakalıyorum. Söylediklerinden çok söyleme tarzı yüzünden – kolumu sıkarak tutması yüzünden. Söylediklerinin önemsiz olmadığının güçlü bir göstergesi gibi geliyor.

“Canımı yakıyorsun,” diyorum, kolumu elinden çekip kurtararak.

Hemen pişman oluyor. “Jules – bak, özür dilerim.” Sesi şu an tamamen farklı – düşmanca olabilecek en ufak bir tını yok. “Seni terslemek istememiştim. Bak, uzun bir gün oldu. Muhtemelen elbette, ama uzun bir gün. Affet beni?” Sonra bana gülümseyiyor, V&A Müzesi’ndeki o gece gördüğümünden beri asla karşı koyamadığım gülümsemesiyle. Ama yine de normalde yaptığı gibi etkilemiyor beni. Bir etkisi olduysa, kendimi daha huzursuz hissetmeme neden olması, değişimi bu kadar hızlı olduğu için. Sanki yüzüne bir maske takmış gibi.

“Artık evli bir çiftiz,” diyorum. “Birbirimizle her şeyi paylaşmamız gerek. Birbirimize içimizi dökmemiz gerek.”

Will kolunun altından döndürerek beni uzaklaştırıyor, sonra yine kendine çekiyor. Kalabalık bunu tezahürat ederek karşılıyor.

Sonra, bir kez daha yüz yüze geldiğimizde, derin bir nefes alıyor. “Bak,” diyor. Johnno geçmişte, biz çocukken olduğunu söylediği bir şeyle aklını bozmuş. Buna takmış. Ama hayalpester biridir zaten. Bunca yıldır onun için üzüliyordum. İşte burada hata etmişim. Benim hayatım yolunda gittiği, onunki gitmediği için onun nazını çekmem gerektiğini hissediyordum. Şimdi de kıskançlık yapıyor: Benim sahip olduğum, bizim sahip olduğumuz her şeyi kıskanıyor. Ona borçlu olduğumu düşünüyor.”

“Of, Tanrı aşkına,” diyorum. “Ona ne *borcun* olabilir ki? Onun bunca yıldır senden faydalandığı çok açık.”

Buna cevap vermiyor. Onun yerine, şarkı doruk noktasına ulaşırken beni iyice kendine çekiyor. Kalabalıktan bir alkış yükseliyor. Ama aniden sesler çok uzaktan geliyormuş gibi oluyor. “Bu geceden sonra, hepsi bu kadar,” diyor Will sertçe, saçlarının içine doğru. “Onu hayatımdan çıkaracağım – hayatımızdan. Söz veriyorum. Onunla işim bitti. Güven bana. Bu işi çözeceğim.”

HANNAH

Misafir

Dans çadırına doğru yürüdüm. İlk dans bitti, Tanrı'ya şükür ve izleyen bütün misafirler piste doluştular. Burada ne aradığımdan emin değilim aslında. Sanırım biraz kafamın dağılmasını, beynimde çalkalanan düşüncelerden uzaklaşmayı istiyorum. Charlie ve Jules. Bunu düşünmek çok acı verici.

Bütün misafirler buraya toplanmış gibi geliyor, birbirine baskı yapan sıcak bedenler. Orkestranın solisti mikrofonu alıyor: "Dans etmeye hazır mısınız hanımlar ve beyler?"

Çılgınca bir ritme başlıyorlar – dört keman, vahşi, ayakla ritim tuttukları bir melodi. Herkes beceriksizce, sarhoşça katılırken ya da kendilerince bir İrlanda dansı yaparken bedenler birbirine çarpıyor. Will'in Olivia'yı tutup kalabalıktan çıkardığını görüyorum: "Damatla nedimenin dans vakti geldi!" Fakat dans pistinde yalpalarken tuhaf bir şekilde birbirlerine ayak uyduramıyorlarmış gibiler, sanki biri diğerine direniyormuş gibi. Olivia'nın yüzündeki ifade beni durduruyor. Kapana kısılmış gibi görünüyor. Damadın konuşmasında bir şey vardı. Bunu daha önce düşünmüştüm. Neydi o? Bana tuhaf bir şekilde tanıdık gelmişti. Hafızamda ne olduğunu aradım, odaklanmaya çalıştım.

V&A Müzesi, buydu. Olivia'nın Steven'ı oraya, Jules'un verdiği bir partiye götürdüğünü söylediğini hatırlıyorum. Neler olduğunu anlarken her şey hareketsizleşiyor—

Ama bu tamamen çılgınca. Böyle bir şey *olamaz*. Hiç mantıklı değil. Garip bir tesadüf olmalı.

“Hey,” diyor bir adam, onu itip geçerken. “Ne acelen var?”

“Ah,” diyorum, belli belirsiz adamın olduğu yöne doğru bakarken. “Özür dilerim. Biraz... dikkatim dağınık.”

“Eh, belki bir dansın faydası olur.” Sırıttıyor. Ona daha dikkatle bakıyorum. Epey çekici biri — uzun boylu, siyah saçlı, gülmüsedığında bir yanağında gamze oluşuyor. Ve daha ben bir şey diyemeden elimi tutuyor, beni nazıkçe kendine, dans pistine doğru çekiyor. Karşı koymuyorum.

“Seni daha önce gördüm,” diye bağırtıyor müziği bastırmak için. “Kilisede, tek başına oturuyordun. Ve şöyle düşündüm: Tanımaya değer *biri* gibi görünüyor.” Tekrar o sırıtış. Ah. Bekâr olduğumu, buraya tek başıma geldiğimi sanıyor. Charlie'nin barda çıkardığı olayı fark etmemiş.

“Luis,” diye bağırtıyor şimdi, göğsünü işaret ederek.

“Hannah.”

Belki de buraya kocamla geldiğimi açıklamam gerekir. Ama şu an Charlie'yi düşünmek istemiyorum. Ve adamın bakışlarında gururumu okşayan yeni imajımı yakalayınca — kötü giyinmiş bir sahtekâr değil de çekici, gizemli biri— hiçbir şey söylememeye karar veriyorum. Bir süre sonra onunla, müzikle birlikte hareket etme izni veriyorum kendime. Adamın biraz daha yaklaşmasına izin veriyorum, gözleri gözlerimde. Belki ben de yaklaşıyorum, iyice. Terinin kokusunu alabileceğim kadar yakın — ama temiz bir ter, iyi bir koku. Karnımın ortasında bir kıpırtı var. Ufak bir arzu sancısı.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Orada başka biri var. Bu düşünce gölgelere korkuyla bakmalarına, karanlıktaki şekillerden kaçınmalarına neden oluyor. Belli belirsiz bir şeyler gördüklerini sanıyorlar ama sonra göz yanılmasından başka bir şey olmadığı ortaya çıkıyor. Bir arada, dip dibe ilerliyorlar, aralarından birini daha kaybetmekten korkuyorlar. Pete hâlâ kayıp.

Üzerlerine dikilmiş bilinmeyen gözler tenlerini karıncalandırıyormuş gibi geliyor. Artık daha sarsak hissediyorlar kendilerini, daha savunmasız. Engibeli zeminde görünmeyen süpürge otu öbeklerine takılıp tökezliyorlar. Pete’i düşünmemeye çalışıyorlar. Bunu kaldıramazlar: Kendilerini gözetmek zorundalar. İkide bir hiç olmazsa rahatlamak için birbirlerine sesleniyorlar, sesleri geceye ışık tutuyormuş gibi, alışılmadık şekilde şefkatli. “İyi misin Angus?” “Evet – sen, Femi?” Bu, devam etmelerine yardımcı oluyor. Giderek artan korkularını unutmalarına yardımcı oluyor.

“Tanrım – bu da ne?” Femi elindeki meşaleyi geniş bir yay şeklinde gezdiriyor. Dikey bir şekli aydınlatıyor, gölgelerin arasından soluk soluk yükselen, neredeyse bir insan boyu kadar uzun. Sonra bir sürü benzer şekil, daha kısılları da var.

“Mezarlık,” diyor Angus yumuşak bir şekilde. Kelt haçlarına, ufalanan taşlara bakıyorlar: Ürkütücü, sessiz bir ordu.

“Tanrım,” diye bağıyor Duncan. “İnsan olduğumu sandım.” Bir an için hepsi öyle sanmıştı: Yuvarlak şekli ve ince, dik temeli biraz insanı andırıyor. Şu an bile, ihtiyatlı bir şekilde geri çekilirken, bir sürü gözcü şekil tarafından sitemle izlendikleri hissinden kurtulamıyorlar.

Bir süre başka bir yöne ilerliyorlar.

“Bunu duydunuz mu?” diye bağıyor Angus. “Sanırım artık denize çok yakınız.”

Duruyorlar. Yakınlarda bir yerde kayalara vuran suyun sesi belli belirsiz duyuluyor. Darbelerin etkisiyle ayaklarının altındaki zeminin titrediğini hissedebiliyorlar.

“Tamam. Peki.” Femi düşünüyor. “Mezarlık arkamızda, deniz burada. Yani sanırım... şu tarafa gitmemiz gerek.”

Dalga seslerinden uzaklaşmaya başlıyorlar.

“Hey –şurada bir şey var–”

Aniden, hepsi oldukları yerde kalıyor.

“Ne dedin Angus?”

“Dedim ki şurada bir şey var. Bakın.”

Meşalelerini kaldırıyorlar. Zemine vuran ışıklar titreşiyor. Ürkütücü bir manzarayla karşılaşmaya hazırlanıyorlar. Meşalelerin ışığı metalin keskin parlaklığını yansıttığında şaşırp epey rahatlıyorlar.

“Bu... nedir bu?”

Aralarında en cesurları olan Femi, öne doğru ilerleyip o şeyi alıyor. Onlara doğru dönüyor, ışıklara karşı elini gözüne siper ediyor ve herkesin görebilmesi için elindeki şeyi havaya kaldırıyor. Ne olduğunu hemen anlıyorlar; yamulmuş, şekli bozulmuş, bükülmüş ve kırılmış olmasına rağmen. Bu altın bir taç.

Aynı Günü Erken Saatleri

OLIVIA

Nedime

Çadırın köşelerinde geziniyorum. Masaların arasında dolaşıyorum. Yarı dolu kadehleri, insanların içkilerinden kalanları alıyorum ve kafama dikiyorum. Mümkün olduğu kadar sarhoş olmak istiyorum.

Beni dans pistine sürükledikten sonra, elimden geldiğince çabuk bir şekilde Will'den uzaklaştım. Ona bu kadar yakın olmak, bedeninin benimkine yaslandığını hissetmek, onunla yaptığım şeyleri... bana yaptığı şeyleri... ikimizin arasındaki korkunç sırrı düşünmek midemi bulandırdı. Sanki bu durumdan heyecan duyuyor gibiydi. Son anda kulağıma fısıldadı: "Bugün yaptığın çılgınca gösteri... bu sondu, tamam mı? Başka bir şey yok. Beni duydun mu? Başka bir şey yok."

Milletin yarım kalmış içkilerini süpürerek gezinirken kimse beni fark etmiyormuş gibi görünüyor. Şimdiye kadar hepsinin kafası bir milyon olmuştur ve ayrıca, dans pistine gitmek için masalarını terk ettiler zaten. Orası gerçekten tıkkış tıkkış. Hepsi otuzunun üstündeki o insanlar, ıssız bir adada birilerinin keman

çaldığı bir çadırda değil de 50 Cent müzikleriyle dans edilen boktan bir kulüptelermiş gibi birbirlerine sürtünüp duruyorlar.

Eski ben bunu eğlenceli bulabilirdi. Arkadaşlarıma mesaj yazmayı, gözümün önünde olup biten utanç verici şenliği onlara canlı yayınla anlatmayı düşünebilirdim.

Birkaç garson çadırın köşelerinden herkesi izliyorlar, sanki diken üstünde gibiler. Bazıları benim yaşımda, hatta daha genç. Hepsi bizden nefret ediyor, bu çok açık. Ve buna şaşırmıyorum. Ben de onlardan nefret ediyordum gibi hissediyorum. Özellikle de erkeklerden. Buradaki heriflerden bazıları, Will ile Jules'un sözde arkadaşları bu akşam omzuma, kalçama falan dokundular. Tutan, okşayan, sıkın eller – eşlerin ve sevgililerin bakışlarından uzakta, sanki ben bir et parçasıymışım gibi. Tüm bunlardan midem bulanıyor.

Son seferinde dönüp o adama öyle kötü bir bakış attım ki adam geri geri yürüyüp benden uzaklaştı, gözlerini aptal bir ifadeyle koca koca açıp ellerini havaya kaldırdı – her şey masum bir şakaydı ifadesi. Bir daha olursa gerçekten tepem atacakmış gibi geliyor.

Biraz daha içiyorum. Ağzımda iğrenç bir tat var: ekşi ve bayat. Böyle şeyleri umursamayacak hale gelene kadar içmem gerek. Hiçbir şeyin tadını almayana veya hiçbir şey hissetmeyene kadar.

Derken kuzenim Beth tarafından yakalanıyorum ve dans çadırına doğru sürükleniyorum. Teyzemin geçen yılki doğum gününden daha erken saatte kilisede yapılan törene kadar Beth'i görmemiştim. Yüzüne bir ton makyaj yapmış ama altında hâlâ çocuk olduğunu görebiliyorsunuz, yüzü yuvarlak ve yumuşak, gözleri iri. O güvenli çocukluk alanında bir süre daha kalabilmesi için rujunu ve göz kalemini silmesini söylemek istiyorum ona.

Dans pistinde, etrafımı çevreleyen tüm o bedenler arasında kıpırdarken ve itilip kakılırken, oda dönmeye başlıyor. Sanki içtiğim onca şey tek bir büyük dalga halinde beni çarpmış gibi. Sonra ayağım takılıyor – belki birinin ayağıydı belki de kendi aptallığımdandı,

topuklarım aşırı yüksek. Düşüyorum, sertçe, hissetmeden çok daha önce çatırtıyı duyuyorum. Sanırım kafamı vurdum.

Sisin arasında Beth'in yakınlardaki biriyle konuştuğunu duyuyorum. "Sanırım gerçekten sarhoş. Aman Tanrım."

"Jules'u bul," diyor biri. "Veya annesini."

"Jules'u hiçbir yerde göremiyorum."

"Ah, bak, Will burada."

"Will, çok fena sarhoş. Yardım edebilir misin? Ne yapacağımı bilmiyorum—"

Gülümseyerek bana doğru geliyor. "Ah Olivia. Ne oldu?" Bana bir elini uzatıyor. "Hadi, seni kaldıralım."

"Hayır," diyorum. Eline vurup uzaklaştırıyorum kendimden. "Defol git."

"Hadi gel," diyor Will, sesi çok kibar, çok nazik. Beni kaldırdığını hissediyorum ve karşı koymanın pek anlamı yokmuş gibi görünüyor. "Gel sana biraz hava aldıralım." Ellerini omzuma koyuyor.

"Ellerini üstümden çek!" Beni tutmasına karşı koymaya çalışıyorum.

Bizi izleyen insanların mırıldandığını duyuyorum. Ben zor olanım, eminim birbirlerine böyle diyorlardır. Ben deli olanım. Bir utanç kaynağı.

Çadırın dışında rüzgâr bize öyle güçlü çarpıyor ki neredeyse beni yere deviriyor. "Bu taraftan," diyor Will. "Burası daha korunaklı." Birdenbire kendimi çok yorgun ve karşı koyamayacak kadar sarhoş hissediyorum. Beni çadırın öbür tarafına, arazinin yerini denize bıraktığı tarafa doğru götürmesine izin veriyorum. Uzakta, karanlığın içinde bir dizi parıltı gibi duran anakaranın ışıklarını görebiliyorum. Bir görünüp bir kayboluyorlar: Çok net, sonra bulanık, sanki onlara suyun altından bakıyormuşum gibi.

Şimdi, uzun zamandır ilk defa, yalnızca ikimiziz.

O ve ben.

JULES

Gelin

Yeni kocam ortadan kaybolmuş görünüyor. “Will’i gören oldu mu?” diye soruyorum misafirlerime. Omuz silkiyor, başlarını sallıyorlar. Üzerlerindeki, olabilecek tüm kontrolümü kaybetmiş gibi hissediyorum. Benim büyük günüm için burada olduklarını unutmuş görünüyorlar. Daha önce dayanılmaz hale gelene kadar etrafımı çeviriyor, iltifatları ve iyi dilekleriyle yanıma geliyorlardı, tıpkı kraliçelerinin önünde eğilen saray mensupları gibi. Şimdi bana karşı ilgisiz gibiler. Sanırım bu onlar için küçük bir hedonizm fırsatı, üniversitede veya yirmilerinin başlarındaiken, çocuklarla veya zahmetli işlerle bunalmaya başlamadan önce tadını çıkardıkları özgürlüğe bir dönüş. Bu gece onlarla ilgili – arkadaşlarıyla arayış kapatma, ellerinden kaçanlarla flört etme. Sinirlenebilirdim ama bir anlamı olmadığına karar veriyorum. Düşünmem gereken daha önemli bir şey var: Will.

Onu arayışım devam ettikçe içimdeki huzursuzluk büyüyor.

“Onu gördüm,” diye konuşuyor biri. Küçük kuzenim Beth olduğunu görüyorum. “Olivia ile birlikteydi – Olivia biraz sarhoştı.”

“Ah, tamam. Olivia!” diyerek lafa karışıyor başka bir kuzen. “Girişe doğru gittiler. Will, Olivia’nın biraz hava alması gerektiğini düşündü.”

Olivia, kendini bir kez daha maskara ediyor. Ama dışarı çıktığımda onlardan hiçbir iz göremiyorum. Çadırın girişinde sadece sigara içen bir grup var – üniversiteden arkadaşlar. Bana doğru dönüyorlar ve söylemeleri beklenen şeyler söylüyorlar: Ne kadar harika göründüğüm, ne kadar fevkalade bir tören olduğu – Sözlerini kesiyorum.

“Olivia’yı veya Will’i gördünüz mü?”

Belli belirsiz çadırın diğer tarafını, denize bakan bölümünü gösteriyorlar. İyi de Will ile Olivia neden oraya gitsinler? Hava artık değişmeye başladı ve karanlık çöktü, ay ışığı etrafı göremeyecek kadar az.

Yürümeye başladığımda rüzgâr çadırın ve benim etrafımda çığlıklar atıyor. Bugün erken saatlerdeki boğulayazma olayını hatırlayınca midemin korkuyla büzüldüğünü hissediyorum. Olivia aptalca bir şey yapmış olamaz, değil mi?

Nihayet çadırdan gelen ışıkların ötesinde, denize doğru, belli belirsiz silüetlerini görüyorum. Ama içime doğan bir şey, beni onlara seslenmekten alıkoyuyor. Birbirlerine fazla yakın olduklarını fark ediyorum. Yarı karanlıkta iki beden tek bir karaltı gibi görünüyor. Korkunç bir an için sanıyorum ki... ama hayır, konuşuyor olmalılar. Yine de mantıklı değil bu. Kız kardeşimle Will’in daha önce birbirleriyle konuştuğunu gördüğümünden hiç emin değilim, en azından nezaket icabı edilen birkaç kelimenin dışında. Yani, birbirlerini çok az *tanıyorlar*. Daha önce sadece bir defa doğru dürüst karşılaştılar. Yine de birbirlerine söyleyecek çok şeyleri varmış gibi görünüyorlar. Ne hakkında konuşuyor olabilirler ki? Neden buraya, diğer misafirlerin görüş alanından bu kadar uzağa gelmişler?

Bir hırsız gibi sessizce yürümeye başlıyorum, giderek artan karanlığa doğru ilerliyorum.

OLIVIA

Nedime

“Ona anlatacağım,” diyorum. Kelimeleri çıkarmak büyük bir çaba gerektiriyor ama bunu yapmaya kararlıyım. “Ona... Ona ikimiz hakkındaki her şeyi anlatacağım.” Daha önce Hannah’nın söylediklerini düşünüyorum. *“Her şeyi ortaya çıkarmak her zaman daha iyidir – utanç verici görünse bile, insanların bu yüzden seni yargılayacaklarını hissetsen bile.”*

Bir eliyle ağzımı kapatıyor. Şok oluyorum – çok anıydı. Parfümünün kokusunu alıyorum. Hatırlıyorum da, sonradan bu kokuyu üzerimde hissediyordum. Ne kadar güzel, ne kadar yetişkinlere özgü olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse kusmak istememe neden oluyor.

“Ah, hayır Olivia,” diyor Will. Sesi hâlâ *neredeyse* nazik, kibar, ama bu her şeyi daha kötü hale getiriyor. “Aslında bunu yapacağını sanmıyorum. Neden biliyor musun? Yapmayacaksın çünkü ablanın mutluluğunu mahvedebilirsin. Bu onun düğün günü, seni aptal küçük kız. Jules, ona böyle bir şey yapamayacağın kadar özel biri senin için. Ayrıca neden yapacaksın ki? Bundan sonra aramızda hiçbir şey olamaz.”

Çadırın diğer tarafından bir konuşma sesi geliyor ve belki de birilerinin bizi bu halde göreceğinden endişelendiği için elini ağzımdan çekiyor.

“Bunu biliyorum!” diyorum. “Niyetim o değil... istediğim o değil.”

Kaşlarını kaldırıyor, sanki bana inanıp inanmamakta kararsızmış gibi. “Peki, ne istiyorsun Olivia?”

Artık kendimi bu kadar berbat hissetmemek, diye düşünüyorum. İçimde taşıdığım bu korkunç sırdan kurtulmak. Ama cevap vermiyorum. Bu yüzden Will devam ediyor: “Anlıyorum. Bana saldırmak istiyorsun. İlk itiraf eden ben olacağım, bu konuda hatasız değilim. Seninle doğru dürüst ayrılmalıydım. Belki daha şeffaf olmalıydım. Asla kimseyi incitmek istemedim. Ve ne düşündüğümü sana açıkça söyleyeyim mi Olivia?”

Bir cevap bekliyormuş gibi görünüyor, bu yüzden başımla onaylıyorum.

“Bence, bunu yapacak olsaydın, şimdiye kadar çoktan yapardın.”

Başımı iki yana sallıyorum. Ama haklı. Aslında bunu yapmak, Jules’a gerçeği anlatmak için çok vaktim vardı. Defalarca, sabahın erken saatlerinde yatakta yatarken onunla nasıl irtibata geçeceğimi düşündüm durdum – öğle yemeğine çıkmayı veya kahve içmeyi önermeyi. Ama asla yapmadım. Çok korkuyordum. Bunun yerine ondan kaçındım, tıpkı dükkâna gidip nedime elbisesini denemekten kaçındığım gibi. Gizlenmek, böyle bir şey olmuyormuş gibi yapmak daha kolaydı.

Jules’un veya annemin yerinde olsaydım böyle bir durumda ne yapardım diye düşündüm. Onu nasıl teşhir edeceğimi, muhtemelen ilk gördüğüm anda – nişan kutlaması için içkiler içilirken onu herkesin içinde küçük düşüreceğimi. Ama ben onlar kadar güçlü, kendinden emin değilim.

Bu yüzden not yazarak şansımı denedim. Yazıcıdan çıktı aldım ve Jules’un mektup kutusuna attım:

Will Slater senin sandığın adam değil.

Hilekâr ve yalancının teki. Onunla evlenme.

En azından bu not Jules'un Will'i sorgulamasına sebep olur diye düşündüm. Düşünmesini sağlayabileceğini. Zihnine minik bir şüphe tohumu ekmek istedim. Zavallıca bir davranıştı, bunu şimdi görebiliyorum. Belki Jules notu hiç almadı. Belki önce Will gördü ya da bir sürü broşürün arasına karıştı ve çöp kutusunu boyladı. Jules notu görmüş olsa bile, onun böyle bir notla endişelenecek türde bir insan olmadığını fark etmem gerekirdi. Jules evhamlı değildir.

"Ablanın hayatını mahvetmek istemiyorsun, değil mi?" diyor Will şimdi. "Ona bunu yapamazdın."

Doğru. Bazen ondan nefret ettiğimi hissetsem de çoğunlukla severim. O her zaman benim ablam olacak ve böyle bir şey onunla aramızı sonsuza dek bozardı.

Will hikâyenin kendi versiyonunu anlatırken son derece kendine güvenli. Benim versiyonum tamamen paramparça oluyor. Ve sanırım yalan söylemediği konusunda haklı, aslında söylemedi. Yalnızca gerçeği anlatmadı. Öfkeme, onun yakıcı parlak enerjisine artık tutunamıyormuşum gibi geliyor. İçimden süzülüp gittiğini, yerini daha kötü bir şeye bıraktığını hissedebiliyorum. Bir tür hiçliğe.

Ve sonra, birdenbire, Jules'u düşünüyorum, şapelde Will'in yanında dururken, gülümserken, onun kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Jules kimsenin onu aptal yerine koymasına izin vermez... ama Will koydu. Kendim için hissedemediğim öfkeyi Jules adına hissediyorum.

"Mesajlarını saklıyorum," diyorum. "Ona gösterebilirim." Ona karşı kullanabileceğim son şey bu, elimdeki son güç parçası. Telefonumu önüne uzatıyorum, söylediklerimi vurgulamak için. Ne olacağını görmem gerekirdi. Ama o kadar şefkatli, o kadar nazik konuşuyordu ki bir şekilde göremedim. Kolunu hızla uzatıyor. Bileğimi havada yakalıyor. Diğer bileğimi de tutuyor. Ve hızlı bir hareketle telefonu elimden alıyor. Ben daha ne yapacağını düşünmeden önce fırlatıp atıyor, bizden uzağa, karanlık denize. Telefon suya girerken minik bir "cupl" sesi çıkarıyor.

“Mutlaka bir yerlerde yedeklenmiştir—” diyorum, gerçi onları nasıl bulacağımdan emin değilim.

“Ya, öyle mi?” diyor dudak bükerek. “İnsanların hayatını berbat etmek mi istiyorsun Olivia? Çünkü telefonumda bazı fotoğraflarının olduğunu bilmen gerekir—”

“Sus!” diyorum. Jules’un —herhangi birinin— beni o vaziyette gördüğünü düşünmek...

Will o fotoğrafları çekerken kendimi çok huzursuz hissetmiştim. Ama bunu yapmayı rica ederken çok iyiydi, onun için poz verirken ne kadar seksi görüldüğümü, onu ne kadar tahrik ettiğimi söylerken. Ve istediği şeyi yapmazsam namus taslayan biri gibi, çocuk gibi görüneceğimden endişelendim. Ve kaydettiklerinin hiçbirinde kendisi yoktu — ne yüzü ne sesi. Onları benim gönderdiğimi söyleyebileceğini fark ediyorum, kendi kendime çektiğimi. Her şeyi inkâr edebileceğini.

Şimdi yüzü benim yüzüme çok yakın. Çılgınca bir an için beni öpmek üzere olabileceğini düşünüyorum. Ve bu yüzden kendimden nefret etsem de içimdeki minik bir parça bunu yapmasını istiyor. Bir yanımda *onu* istiyor. Ve bu midemi bulandırıyor.

Hâlâ diğer bileğimi tutuyor. Canım yanıyor. Bir ses çıkarıp çekmeye çalışıyorum ama daha çok sıkıyor, parmakları tenime batıyor. Güçlü, benden çok daha güçlü. Bunu daha önce fark ettim, beni kucağına alıp sudan çıkarırken, kalabalığın önünde büyük kahramanı oynarken. Jiletimi düşünüyorum ama boncuklu çantamda, çadırdaki bir yerde duruyor.

Will beni öne doğru itiyor, kendi ayağıma takılıp düşünüyorum. Ayakkabılar ayağımdan çıkıyor. Falezin kenarından çok da uzak olmadığımızı şimdi fark ediyorum. Ve Will beni oraya doğru çekiyor. Denizi, ay ışığının altındaki siyah parlaklığını görebiliyorum. Ama... bunu yapmaz, değil mi?

ŞU AN

Düğün Gecesi

Sağdıçlar Femi'nin elindeki yamulmuş altın taca bakakalıyor. Tacı buldukları yer o kadar alakasız ki –fırtınanın ortasında, kara toprağın üzerinde duruyor– onu daha önce gördüklerini hatırlamaları birkaç dakikalarını alıyor.

“Bu Jules’un tacı,” diyor Angus.

“Kahretsin,” diyor Femi. “Evet, onun tacı.”

Her biri sessizce, nasıl bir şiddetin metali böyle vahşice deforme etmiş olabileceğini merak ediyor.

“Yüzünü gördünüz mü?” diye soruyor Angus. “Jules’un? Pas-tayı kesmeden önce? Gerçekten... gerçekten çok kızgın göründüğünü düşünmüştüm. Veya... veya belki de çok korkmuştu.”

“Onu çadırda gören oldu mu?” diyor Femi. “Elektrikler geldikten sonra?”

Angus korkuyla siniyor. “Ama herhalde... onun başına gerçekten kötü bir şey gelmiş olabileceğini düşünmüyorsun?”

“Siktir.” Duncan tıslar gibi nefes veriyor.

“Tam olarak öyle demek istemedim,” diyor Femi. “Sadece soruyorum – onu gördüğünü hatırlayan var mı?”

Uzun bir sessizlik oluyor.

“Ben hatırlayamıyorum—”

“Hayır, Dunc. Ben de hatırlayamıyorum.”

Karanlıkta etraflarına bakınıyorlar, gözler herhangi bir harekete karşı tetikte, kulaklar herhangi bir sese karşı dikilmiş, nefesleri boğazlarında sıkışıyor.

“Aman Tanrım. Bakın, şurada başka bir şey daha var.” Angus nesneyi almak için eğiliyor. Işığa doğru kaldırırken ellerinin nasıl titrediğini hepsi görüyor ama bu sefer kimse onun korkusuyla alay etmiyor. Artık hepsi korkuyor.

Bu bir ayakkabı. Soluk gri ipekten, önünde taşlı bir tokası olan tek bir ayakkabı.

Saatler Önce

HANNAH

Misafir

Bu adam, Luis, müthiş bir dansçı. Orkestra misafirleri çılgın bir tempoya sokuyor, etrafımızda bedenler debelenirken bizi daha da yakınlaşmaya zorluyor. Ve kendimi, bütün gün boyunca ne kadar gergin ve yalnız olduğumu düşünürken buluyorum. Bunun en büyük sorumlusu Charlie. Yine de şu an onu düşünmek istemiyorum. Ona çok kızgıyım, çok üzgünüm. Ayrıca, en son kendimi ne zaman bir müziğin ritmine bırakmıştım... en son ne zaman gerçekten şöyle güzelce dans etmişim? En son ne zaman arzulandığımı, bu kadar seksi olduğumu hissetmişim? Bu kısmımı sanki yolda bir yerde kaybetmişim gibi geliyor. Birkaç saatliğine bu duyguyu tekrar kazanmanın keyfini çıkaracağım. Ellerimi başımın üstüne koyuyorum. Saçlarımı sallıyorum, çıplak omuzlarıma değdiğini hissediyorum. Luis'in beni izlediğini hissediyorum. Müziğin ritmine kalçalarımınla uyum sağlıyorum. Eskiden iyi bir dansçıydım – ergenliğimde Manchester kulüplerinde epey pratik yapar, Ibiza'dan gelen en son elektronik müzikler için çıldırırdım. Bunun nasıl kendi bedenimle uyumlu

hissetmemi sağladığını, beni nasıl tahrik ettiğini unutmuşum. Ve Luis'in onaylayan yüz ifadesinden ne kadar iyi görüldüğümü anlayabiliyorum, bakışlarını gözlerimden sadece hareket eden bedenimin alt kısımlarını süzmek için ayırıyor.

Müzik yavaşlıyor. Luis beni kendine çekiyor. Elleri belimde ve gömleğinin üzerinden kalp atışlarını, kumaşın altından göğsünün sıcaklığını hissedebiliyorum. Teninin kokusunu alabiliyorum. Dudakları benimkinden birkaç santim uzakta. Ve bedenlerimiz birbirine değerken fark ediyorum ki, sertleşmiş, bedenime bastırıyor.

Biraz geriye çekilmeye, aramıza birkaç santimlik mesafe koymaya çalışıyorum. Aklımı toplamam lazım. "Biliyor musun," diyorum. Sesimde bir titreme var. "Sanırım gidip bir içki alacağım."

"Tamam," diyor. "Harika fikir!"

Onun da benimle gelmesini istememiştim. Aniden biraz alana ihtiyacım varmış gibi hissediyorum ama aynı zamanda ona açıklayacak enerjim de yok. Bu yüzden bar çadırına birlikte gidiyoruz.

"Will'i nereden tanıyorsun?" diyorum bağırarak, müzikten sesimi duyurabilmek için.

"Ne?" Biraz daha yaklaşıyor, kulağı dudaklarıma değiyor.

Soruyu tekrarlıyorum. "Sen de Trevelyan'dan mısın?" diye soruyorum.

"Ha," diyor. "Okulu mu diyorsun? Yok, biz Edinburgh'da aynı üniversitedeydik. Ragbi takımında beraberdik."

"Hey, Luis." Barda duran bir adam elini kaldırıyor ve biz yaklaşıncı Luis'e sarılıyor. "Gel de tek başına içen bir adama arkadaşlık et, olur mu? Iona'yı dans pistinde kaybettim. Kötü sona kadar göremeyeceğim artık." Beni fark ediyor. "Ah, *merhaba*. Tanıştığımıza sevindim. Bu çocuğa eşlik ediyorsun, değil mi? Seni şapelde fark etmişti, biliyorsun—"

"Kapa çeneni," diyor Luis, yüzü kızarıyor. "Ama evet, beraber dans ettik, değil mi?"

“Ben Hannah,” diyorum. Sesim biraz boğuk çıkıyor. Burada ne yaptığımı merak ediyorum.

“Jethro,” diyor Luis’in arkadaşı. “Ee Hannah, en sevdiğin içki hangisi?”

“Şey...” Tereddüt ediyorum, mantıklı olmam gerektiğini düşünüyorum. Bugün yeterince içtim zaten. Sonra aklıma Charlie geliyor, kendisi ve Jules hakkında anlattıkları. Dans pistinde, kısa süreliğine hissettiğim o özgürlük hissini tekrar kazanmak istiyorum. Çok daha az ayık olmak istiyorum. “Bir shot,” diyorum barmene dönerek: Bu Eoin, daha önce konuştuğum barmen. “Şeyden... eee... tekila.” Fazla ağırdan almak istemiyorum.

Jethro kaşlarını kaldırıyor. “Tamaaam. Varım. Luis?”

Eoin bize üç tekila dolduruyor. Shot’ları yuvarlıyoruz. “Tanrım,” diyor Luis, minik kadehini masaya vurarak, gözleri sulanıyor. Ama ben hiçbir etki hissetmiyorum. Sanki su içmiş gibiyim.

“Bir tane daha,” diyorum.

Jethro, “Ondan hoşlandım,” diyor Luis’e. “Ama karaciğerim hoşlandı mı bilemiyorum.”

“Bence acayip seksi,” diyor Luis, bana sevinçle bakarak.

Birer shot daha içiyoruz.

“Sen Edinburgh’da değildin,” diyor Jethro, bana gözlerini kısarak bakarken. “Değil mi? Olsaydın seni hatırlardım. Senin gibi bir parti kızını.”

“Hayır,” diyorum. Yine aynı yer. Oradan bahsedilmesi kendimi çok daha ayık hissetmeme neden oluyor. “Ben—”

“Biz oradaydık,” diyor Jethro, bir kolunu Luis’in boynuna atarak. “Eğlenceli günlerdi, değil mi Lu? Hâlâ özlüyorum. Ragbi oynamayı da özlüyorum. Gerçi oynamamak muhtemelen kendi güvenliğim için daha iyidir.” Düzleşmiş burun kemiğini gösteriyor, eski bir kırık olduğu belli.

“Ben bir dişimi kaybettim,” diyor Luis.

“Hatırlıyorum!” diyerek gülüyor Jethro. Bana dönüyor. “Elbette Will’in asla tek bir çizici bile olmazdı. Kanatta oynardı,

piç herif. Cici çocuk pozisyonu. O yüzden iğrenç derecede yakışıklı.”

“Maçtan sonra dışarı çıktığımızda da çok fena önümüzü kapatırdı,” diyor Luis. “Sen bir kızla biraz sohbet etmeye çalışırdın ama sonra Will çıkıp gelir ve dolaşmak ister misin diye sorardı ve kızlar gözlerini ondan alamazdı.”

“İsabet oranı inanılmazdı,” diyor Jethro, başını sallıyor. “İskoç Dansları Kulübü’ne katılmasının tek sebebi güzel kızlardı. Yine de her zaman o kadar iyi oyuncu olmadığını unutmayalım. Elinden kaçırdığı kızı hatırladın mı?”

“Ah, evet,” diyor Luis. “Onu unutmuştum. Kuzeyli kızı mı diyorsun? Akıllı olan hani?”

Aman Tanrım. Korkunç bir şey ortaya çıkmak üzereymiş gibi geliyor. Ve elimden yalnızca öylece dikilip izlemek geliyor.

“Evet,” diyor Jethro. “Senin gibi.” Bana göz kırpmıyor. “Ama kız onu terk edince intikamını aldı. Hatırladın mı Luis?”

Luis gözlerini kısıyor. “Pek hatırlamadım. Yani... Kızın üniversiteden ayrıldığını hatırlıyorum. Değil mi? Kız ondan ayrıldığında Will’in epey sarsıldığını hatırlıyorum. Her zaman kızın Will için biraz fazla akıllı olduğunu düşünürdüm.”

Midemdeki bulantı hissi artıyor.

“Şu video ortalarda dönüp durmuştu, hatırladın mı?” diyor Jethro.

“Siktiiiiir,” diyor Luis, gözleri irileşiyor. “Evet, tabii ki. Çok... vahşiydi.”

“Muhtemelen artık bir porno kanalındadır,” diyor Jethro. “Tabii ki nostalji bölümünde. Acaba kız şimdi ne yapıyordu? Videonun bir yerlerde olduğunu bilerek yani.”

“Hey,” diyor Luis aniden, bana bakarak. “İyi misin? Tanrım—” bir elini koluma koyuyor. “Gerçekten bembeyaz kesildin.” Anlayışlı bir şekilde yüzünü buruşturuyor. “Son shot yanlış yere mi gitti?”

Onu itiyorum ve tökezleyerek onlardan uzaklaşıyorum. Dışarı çıkmam lazım. Ellerimle dizlerimin üzerine düşüp kusmaya

başlamadan önce kendimi zar zor dışarı atıyorum. Sanki ateş nöbeti geçiriyormuşum gibi bütün bedenim titriyor. Girişin iç tarafında duran birkaç misafirin şaşkınlıkla ve iğrenerek mırıldandıklarını, bir kahkahanın çınladığını hayal meyal fark ediyorum. Dışarıdaki havanın iyice sertleştiğini, saçlarımı başımdan havalandırıp savurduğunu, gözlerime batan yaşları belli belirsiz hissediyorum.

Yine kusuyorum. Ama teknedekinin aksine hiç rahatlamıyorum. Bu seferki bulantı hafifleyemez. İçimin derinliklerine kadar uzanıyor, yeni öğrendiğim şeyin zehri. Varlığımın merkezine kadar yolunu buluyor.

ŞU AN

Düğün Gecesi

“Bunu kim giyiyordu?” Angus ayakkabı tekini havaya kaldırıyor. Elleri titriyor.

“Daha önce gördüğümü biliyorum,” diye cevaplıyor Femi. “Ama nerede olduğu aklıma gelmiyor – sanki çok uzun zaman önceymiş gibi.” Artık günün kendisi gerçeküstü gibi geliyor. Gece, fırtına, korkuları... hepsi birden onlar için gerçek hale geliyor.

“Bunu yanımıza almamız gerekir mi?” diye soruyor Angus. “Belki – belki neler olup bittiğine dair bir ipucu olabilir.”

“Hayır. Olduğu yerde bırakmalıyız,” diyor Femi. “Aslında dokunmamamız gerekirdi. Doğrusu taca da öyle.”

“Neden?” diye soruyor Angus.

“Çünkü salak herif,” diye tersliyor Duncan, “kanıt olabilir.”

“Hey,” diyor Angus, ayakkabıyı bırakıp yollarına devam ederken. “Rüzgâr – durdu.”

Haklı. Nasıl olduysa, onlar farkına bile varmadan rüzgâr dinmiş. Yaprakların ürkütücü şekilde kıpırtısız duruşu rüzgârın tekrar esmesini istemelerine neden oluyor. Bu sessizlik, tutulan bir nefes, sahte bir sakinlik gibi geliyor. Ve artık korkuyla aldıkları kendi boğuk ve sığ nefesleri duyabiliyorlar.

Her yönü kontrol ettikleri için pek fazla ilerleme kat edemiyorlar – kadife gibi karanlığı herhangi bir tehdide veya bir hareket işaretiyle karşı endişeyle tanıyorlar. Ama artık, sonunda, Folly uzaktan görünüyor, pencerelerinden siyah bir parıltı yansıyor.

“Orada.” Femi aniden duruyor. Diğerleri onun arkasında donup kalıyorlar.

“Bence—” diyor, “bence orada bir şey var.”

“Lanet bir ayakkabı daha olmasın,” diye bağıyor Duncan. “Ne bu böyle? Sinderella mı? Hansel’le lanet olası Gretel mi?” Hiçbiri bunun bir espri teşebbüsü olduğuna ikna olmuyor. Sesindeki korku tınısını hepsi duyuyor.

“Hayır,” diyor Femi. “Ayakkabı değil.”

Sesindeki keskinliği hepsi duyuyor. Bu durum o şeye bakmak *istememelerine*, her neyse ondan ürkmelerine neden oluyor. Yine de kendilerini dayanmaya zorluyorlar ve Femi’nin meşalesini bir yay şeklinde yavaşça hareket ettirmesini izliyorlar, ışık zeminde güçsüzce geziniyor.

Orada bir şey var. Ama bu sefer bir şey değil o. Birisi. Işığın vurduğu yerde toprağın üzerinde uzun bir şekil ortaya çıkarırken giderek artan bir dehşetle bakıyorlar. Yüzükoyun, berbat durumda, kesinlikle bir insan. Folly’nin epey yakınında yatıyor, sağlam zeminin yerini turba bataklığının aldığı sınırdaki Rüzgârda kıyafetinin uçları kıpırdıyor ve bu, cep telefonu fenerlerinin sallanan ışığıyla birlikte sinir bozucu bir harekete dönüşüyor. Korkunç bir kandırmaca, bir el çabukluğu.

Sağdıçlar, bu kıyafetlerin içinde gerçekten bir insan olabileceğine inanamıyor gibiler. Kısa süre öncesine kadar gülüp konuşan bir insan. Onlarla beraber düğünü kutlayan bir insan.

Daha Önce

AOIFE

Düğün Organizatörü

Bir sürü garsonun yardımıyla ve büyük bir dikkatle, devasa pastayı çadırın ortasına taşıyoruz. Kısa süre sonra misafirler pastanın etrafına toplanmaları, ilk dilimin kesilmesine şahitlik etmeleri için çağrılacak. Şapeldeki gibi bu da dinsel bir törenmiş gibi geliyor.

Freddy, elinde bıçakla mutfak bölümünden çıkıyor. Kaşlarını çatarak bakıyor bana. “İyi misin?” diye soruyor, daha yakından bakarken.

“İyiyim,” diyorum. Günün gerginliği yüzümden okunuyor olmalı. “Sanırım biraz bunaldım.”

Freddy başıyla onaylıyor, beni anlıyor. “Eh,” diyor. “Çok yakında her şey bitecek.” Pastanın yanına koymam için bıçağı bana veriyor. Çok güzel bir şey, incecik dövülmüş: uzun bir ağız ve sedeften zarif bir kabza. “Onlara bıçağı kullanırken çok dikkatli olmalarını söyle. En ufak bir dokunuşla kesiverir. Gelin özellikle keskin olmasını istedi – aslında delilik, bunun gibi bir bıçak aslında et kesmek içindir. Kekin içinden tereyağından geçer gibi geçecek.”

JULES

Gelin

Olivia ile Will falezin kenarındalar: Her şeyi duydum. Veya en azından anlamama yetecek kadarını. Rüzgâr bazı kelimeleri kapıp götürüyordu ve onlara o kadar yaklaşmak zorunda kaldım ki geldiğim yöne bakıp beni göreceklerinden emindim. Ama belli ki fark edemeyecek kadar birbirlerine dalmışlardı – yüzleşmelerine. İlk başta hiçbir anlam veremedim.

“Ona bizi anlatacağım,” diye bağırdı Olivia. Başta anlamamak için direndim. Olamazdı, düşünülemez kadar dehşet vericiydi—

Sonra Olivia’yı düşündüm, denizden çıkarıldığı ânı. Bir an için, sanki bana bir şey söylemeye çalışıyor gibi görüldüğünü.

Sonra Will’in sesinin değiştiğini duydum. Eliyle Olivia’nın ağzını kapattığını. Kolunu nasıl tuttuğunu. Will’in söylediklerinin öneminden çok bu davranışı şoke etti beni. Bu adam benim kocamdı. Aynı zamanda çok az tanıdığım bir adamdı.

Gölgelerin içinden onları izlerken ikisinin arasında, kelimelerin anlatabileceğinden çok daha ikna edici bir tür fiziksel aşinalık fark ettim.

Onları falezin kenarında gördüğümde her şey tüm çirkinlikle gözümün önünde vücut bulmaya başladı.

Başta öfkelenmeye vakit yoktu. Yalnızca devasa, varoluşsal bir şok vardı: Her şey dibe vuruyordu. Şimdiyse farklı hissetmeye başlıyorum.

Will beni küçük düşürdü. Beni aptal yerine koydu. Öfkeyi hissediyorum, tanıdıklığıyla neredeyse rahatlıyorum, içimde çiçekleniyor ve beraberindeki her şeyi siliyor.

Altın tacımı koparırcasına çıkarıyorum, yere atıyorum. Yatumuk bir metal parçası haline gelene kadar üstünde tepiniyorum. Bu yeterli değil.

OLIVIA

Nedime

“Will!” Bu Jules’un sesi. Ve sonra parlak mavimsi bir ışıık – Jules’un telefonundaki fenerden geliyor. Sanki bir spot ışığına yakalanmışız gibi geliyor. İkimiz de donup kalıyoruz. Will kolumu bırakıp hemen elini çekiyor, sanki tenim onu yakmış gibi hızla benden uzaklaşıyor.

Jules’un onun ismini söyleyişinden bir şey anlayamıyorum. Tamamen doğaldı – belki bir parça sabırsız. Ne kadarını gördü veya daha önemlisi, ne kadarını duydu, merak ediyorum. Ama çok bir şey duymuş olamaz, değil mi? Öyle olsa – şey, Jules’u tanıırım. Şu an muhtemelen ikimiz de uçurumun dibinde yatıyor olurduk.

“Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?” diye soruyor Jules. “Will, herkes nerede olduğunu merak ediyor. Ve Olivia – birileri senin düştüğünü söyledi.” Yaklaşıyor. Sanırım onda değişik bir şeyler var. Altın tacı yok: İşte bu. Ama sanki başka bir değişiklik daha var, tam olarak isimlendiremediğim bir şey.

“Evet,” diyor Will, yine tüm cazibesini takınmış. “Biraz temiz hava almanın Olivia’ya iyi geleceğini düşündüm.”

“Ya,” diyor Jules. “Ne kadar nazıksın. Ama artık içeri gelmen lazım. Pastayı keseceğiz.”

ŞU AN

Düğün Gecesi

Sağdıçlar dikkatle cesede doğru gidiyorlar.

Kuru arazinin biraz dışında, turbanın başladığı yerde yatıyor. Bataklık, cesedi kenarlarından kendine doğru çekmeye, özenle, sevgiyle çevrelemeye başlamış bile – bu yüzden olur da ölü aniden mucizevi bir şekilde hayata dönüp ayağa kalkmaya çalışırsa, bunun umduğundan daha zor olduğunu görebilir. Bir elini veya ayağını çıkarmak için mücadele etmesi gerekebilir. Kendini toprağın ıslak, kara bağrında sıkışmış bir halde bulabilir.

Bataklık daha önce başka bedenleri yuttu, onları bütün bütün yuttu, içinin derinliklerine gönderdi. Gerçi bu çok uzun bir zaman önceydi. Bir süredir acıkmış olmalı.

Sağdıçlar yavaşça yaklaşıyor, ışık vurdukça farklı parçalar ortaya çıkıyor: beceriksizce dışa doğru yayılmış bacaklar, yere düşmüş kafa. Işıktaki parlayan boş, görmeyen gözler. Bir an gözlerine ilişen yarı açık ağız, hafifçe dışarı sarkmış dil, bir şekilde tiksindirici görünüyor. Ve göğüs kemiğindeki koyu kırmızı kan lekesi.

“Ha siktir,” diyor Femi. “Ha siktir... bu Will.”

İlk defa, damat yakışıklı görünmüyor. Yüz hatları bir ısırtıp maskesi gibi çarpılmış: Donuk gözlerin dik bakışları, sarkan dil.

“Ah Tanrım,” diyor biri. Angus öğürüyor. Duncan hıçkırıyor: Herhangi bir şeyden etkilendiğini hiçbirinin görmediği Duncan. Sonra çömeliyor ve cesedi sarsıyor – “Hadi dostum. Kalk! Kalk!” Hareket kafanın bir yandan diğer yana sallanmasına neden olarak korkunç bir pandomim yaratıyor. “Kes şunu!” diye bağıyor Angus, Duncan’ı tutup çekerek. “Kes şunu!”

Öylece bakakalıyorlar. Femi haklı. Bu o. Ama *olamaz*. Will *olamaz*; gruplarının çapası, dokunulmazı, herkesin sevdiği.

Hepsi ona –ölmüş arkadaşlarına– öylesine odaklanmış, öylesine şok ve kedere saplanmışlar ki tedbiri elden bırakıyorlar. Birkaç adım uzaktaki hareketi hiçbiri fark etmiyor: İkinci bir şekil, son derece canlı, karanlıkta onlara doğru geliyor.

Daha Önce

WILL

Damat

Jules ile birlikte çadıra dönüyoruz. Olivia'yı kendi yoluna gitmesi için bırakıyorum. Çılgınca bir an için orada, uçurumun kenarına ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde, şeytana uymak istedim. Çok da şaşırtıcı olmazdı. Sonuçta daha önce kendini boğmaya çalışmıştı – veya ben onu kurtarmadan önce öyle görünüyordu. Ve bu rüzgârda –şu an gerçekten fırtına gibi esiyor– birçok karışıklık olabilirdi.

Ama bu ben değilim. Ben katil değilim. Ben iyi biriyim.

Her şey bir şekilde kontrolden çıktı. Hepsini yoluna koyacağım.

Görüldüğü gibi Jules'a hiçbir zaman Olivia'dan bahsedemedim. Annesinin evinde onu görüp aralarındaki bağlantıyı anladığımda da, işler iyice ileri gittiğinde de. Boş yere Jules'u incitmenin ne anlamı vardı? Olivia ile olan şey – asla gerçek bir şey olmayacaktı, değil mi? Geçici bir çekimdi. Onunla her şey yalan üzerine kurulmuştu, hem onun hem de benim için. Aslında onunla ilk buluşmamızdan sonra devam etmemin nedeni

yaptığı roldü, olmadığı biri gibi davranmaya çalışmasıydı. Daha büyük, daha sofistike görünmeye çalışması. O güvensizlik. Bu durum onu yozlaştırmak istememe neden oldu, tıpkı bir zamanlar üniversitedeki iyi kızlardan biri olan sevgilim – akıllı, çalışkan, kötü bir okuldan gelen ve burada olmak için yeterince iyi olmadığını düşünen kız gibi.

Fakat, o partide Jules’la karşılaşmam, o farklıydı. Kader gibiydi. İkimizin bir arada ne kadar iyi olacağımızı hemen gördüm. Birlikte ne kadar iyi *görüneceğimizi* – fiziksel olarak, evet, ama aynı zamanda birbirimize ne kadar uygun olduğumuz konusunda da. Ben, gelecek vaat eden yeni bir kariyerin eğişinde, o, üstün başarılı bir kadın. Bana denk, kendine güveni olan, tutkulu birine ihtiyacım vardı – benim gibi birine. Bir arada yenilmez olurduk. Ve öyleyiz.

Sanırım Olivia sessiz kalmaya devam edecek. Bunu başından beri biliyordum. Kimsenin ona inanmayacağını düşündüğünü biliyordum. Kendinden aşırı şüphe ediyor. Fakat –belki de yalnızca paranoyaklık yapıyorumdur– buraya geldiğimizden beri değişmiş gibi geliyor. Bu adada her şey değişmiş gibi görünüyor. Sanki bunu ada yapıyormuş, buraya bir sebep yüzünden getirilmişiz gibi. Bunun saçma olduğunu biliyorum. Çok fazla insanı aynı anda bir yerde topladığımız için oluyor: Geçmiş ve geleceği. Genelde çok dikkatliyimdir ama itiraf ediyorum ki bunu detaylı olarak düşünmedim, herkesi burada bir araya getirmenin ne kadar tüketici olabileceğini. Bunun sonuçlarını.

Yani. Olivia: Sanırım o konuda sorun yok. Ama Johnno konusunda çadıra döner dönmez bir şeyler yapmam gerekecek. Herkese ağzına geleni söylemesine izin veremem. Belki de onu hafife aldım. Burada bulunmasının, onu kendime yakın tutmanın daha güvenli olacağını düşündüm. Ama Jules benden habersiz Piers’ı davet etmiş. Evet, aslında her şey *o noktada* ters gitmeye başladı. Davet etmeseydi, Johnno TV programıyla ilgili durumu asla öğrenmeyecek ve onunla ilişkimiz normal şekilde

devam edecekti. O iş asla yürümezdi, Johnno programda yapamazdı, bunu bilmesi gerekir. Aslında biliyor: Bunu kendisi de gayet güzel ortaya koydu. Johnno kesinlikle bir yük. Ot çekmesi, içki içmesi ve uzun süredir boku yemiş hafızası. Bir gazetecinin önünde balatayı sıyrabilir ve her şey ortaya çıkabilirdi. Eğer bunu görebiliyorsa –kendisinin nasıl bir felâket olabileceğini görebiliyorsa– bu konuda neden bu kadar sarsılıyor anlamıyorum. Her neyse, o tehlikeli. Bildikleri, söyleyebilecekleri. Ona kimsenin inanmayacağından adım gibi eminim – yirmi yıl öncesinden ipe sapa gelmez bir hikâye. Ama bu riski göze almayacağım. Johnno başka açılardan da tehlikeli. O mağarada ne yapmak üzere olduğunu hiç bilmiyorum çünkü gözlerim bağlıydı ama Aoife’nin bizi bulmasına çok memnun oldum, yoksa kim bilir neler olurdu.

Tamam. Bu sefer beni hazırlıksız yakalayamayacak.

HANNAH

Misafir

Jethro ve Luis'den öğrendiğim şeye mantıklı bakmaya çalışıyorum. Tesadüf olması konusunda en ufak bir ihtimal var mı? Mantığımın sesini dinlemeye çalışıyorum. Charlie benzer bir durumda olsaydı ona neler söyleyeceğimi hayal ediyorum: Sarhoşsun. Tutarlı düşünemiyorsun. Yatıp uyu, sabah olunca tekrar düşünürsün.

Ama gerçekten —doğru dürüst düşünmeden bile— biliyorum. Hissedebiliyorum. Her şey birbirine uyuyor, tesadüf olamayacak kadar düzgün bir şekilde.

Alice'in videosu isimsiz olarak paylaşılmıştı tabii ki. O sırada kederimizin içinde o kadar kaybolmuştuk ki suçluyu bulabilmemize yardımcı olabilecek arkadaşlarını soruşturmak aklımıza gelmedi. Ama sonra, eğer kardeşimin hayatını mahveden —hayatını *bitiren*— adamdan intikam alma fırsatı bulursam onu pişman edeceğime yemin ettim. Ah Tanrım... ve ona hayran olduğumu düşünmek. Dün gece onu hayal ettim — bu düşünce ağzıma safra dolmasına neden oluyor. Bu da başka bir aşağılama, Alice'i mahveden aynı cazibeye kapılmış olmam.

Prova yemeğinde Will'in söylediklerini düşünüyorum. *Nişan kutlamasında karşılaşmış mıydık? Tanıdık geliyorsun. Seni*

Jules'un fotoğraflarında görmüş olmalıyım. Beni tanıdığını söylerken, tanıdığı ben değildim. Alice'i tanıdı.

Tekrar çadıra girerken sakın görünüşümün altında beni korkutan, son derece güçlü bir öfke var. Kız kardeşimin ölümünden sorumlu adam serpilmiş, sahte cazibesiyle, aslında yakışıklı ve ayrıcalıklı olduğundan bir kariyer oluşturmuş. Alice ondan bir milyon kez daha parlak ve daha iyi olduğu halde –benim akıllı, zeki kardeşim– asla fırsat bulamadı.

Bir insan deniziyle çevriliyim. Hepsi sarhoş ve aptal, sakar sakar dolanıyorlar. Onları göremiyorum, geçiyorum. Yolumu iterek açıyorum, bazen o kadar kuvvetle itiyorum ki ufak haykırışlar duyuyorum, başların bana doğru döndüğünü hissediyorum.

Elektrik yine gidecekmiş gibi görünüyor. Rüzgâr yüzünden olmalı. Kalabalığın arasından yürürken titreşip sönüyor, sonra tekrar geliyor. Sonra gidiyor. Daha önce, henüz alacakaranlıkken, etraf gayet güzel görülebiliyordu. Ama şimdi elektrik ışığı olmadan neredeyse zifiri karanlık. Masalardaki küçük mumların hiç faydası yok. Aksine, insanları sadece belli belirsiz şekiller, sağa sola giden gölgeler halinde görmek daha kafa karıştırıcı oluyor. İnsanlar çığlık atıp kıkırdıyor, bana çarpıyorlar. Bir perili evdeymiş gibi hissediyorum. Çığlık atmak istiyorum.

Yumruklarımı sıkıp açıyorum, öyle sıkıyorum ki tırnaklarım avcuma batıyor.

Bu ben değilim. Sanki çarpılmışım gibi bir duygu bu.

Elektrik geliyor. Herkes alkışlıyor.

Charlie'nin sesi, mikrofonla kuvvetlenmiş olarak, salonun köşesinden yankılanıyor. "Herkes: Pasta kesme zamanı." Önümdeki misafir kalabalığının üzerinden elinde mikrofon tutan kocama bakıyorum. Kendimi ondan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

İşte pasta orada, beyaz, pırıl pırıl, şekerden çiçek ve yapraklarıyla mükemmel. Jules ile Will yanında durup poz veriyorlar.

Ve aslında, bir düğün pastasının üzerine konan mükemmel figürlere benziyorlar: Açık renk saçlı ve ince Will şık kıyafeti içinde, koyu renk saçlı Jules kum saati gibi vücuduyla gelinliği içinde. Daha önce hiç kimseden nefret ettiğimi söylemedim. Tam olarak değil. Alice'in sevgilisinin ona yaptıklarını duyduğumda bile söylemedim çünkü odaklanacak gerçek biri yoktu elimde. Ah, ama şu an ondan *nefret* ediyorum. Orada durmuş, yüzlerce cep telefonunun flaşına gülümsüyor. Yaklaşıyorum.

Düğün ekibi o ikisinin etrafında toplanıyor. Dört sağdıç, sırtarak Will'in sırtına vuruyorlar... ve merak ediyorum: Aralarından biri onun gerçek karakterini fark etti mi acaba? Umurlarında mı? İşte Charlie de orada, ayık ve akıllı başındaymış izlenimi uyandırıyor – yalnızca bir izlenim olduğuna eminim. Jules'un ve Will'in anne babaları yanda durmuş gururla gülümsüyorlar. Olivia da orada, bütün gün olduğu gibi perişan görünüyor.

Biraz daha yaklaşıyorum. Bu duyguyla, sanki damarlarım bir elektrik akımıyla besleniyormuş gibi içimde çatırdayan bu enerjiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Elimi uzattığımda, parmaklarımın titrediğini görüyorum. Bu beni korkutuyor ve aynı zamanda heyecanlandırıyor. Düşünüyorum da, bunu hemen şu an denesem, yeni, doğaüstü bir güç kazanmış olabileceğimi keşfedecekmişim gibi geliyor.

Aoife öne çıkıyor. Jules ile Will'e bir bıçak uzatıyor. Büyük bir bıçak, uzun bir sapı, keskin bir ağzı var. Kabzası sedekten, sanki bıçağı daha yumuşak gösteriyor, keskinliğini gizliyor, sanki şöyle diyor: Bu bıçak düğün pastası kesmek için, daha şeytani bir şey için değil.

Will elini Jules'un elinin üzerine koyuyor. Jules bize gülümsüyor. Dişleri ışıldıyor.

Daha da yaklaşıyorum. Neredeyse en öndeyim.

Pastayı kesiyorlar, beraber, Jules'un kabzayı tutan elinin eklemeleri beyaz, Will'in eli onunkinin üzerinde duruyor. Pasta

ayrılıyor, içindeki kırmızılık ortaya çıkıyor. Jules ve Will etraflarındaki telefon kameralarına gülümsüyor, gülümsüyor, gülümsüyor. Bıçak masaya konuyor. Ağzı ısıldıyor. Hemen orada duruyor. Ulaşılabilecek bir yerde.

Sonra Jules eğiliyor ve koca bir avuç dolusu pasta alıyor. Kameralara gülümserken, şimşek gibi bir hızla, pastayı Will'in yüzüne yapııştırıyor. Sanki tokat atmış gibi şiddet dolu görünüyor, yumruk gibi. Will tökezleyerek ondan uzaklaşıyor, kek ve krema parçaları düşerken, kusursuz takımına damlarken, ağzı açık Jules'a bakakalıyor. Jules'un yüzündeki ifade anlaşılmaz.

Bir an, herkes neler olacağını görmek için beklerken şaşkınlık dolu bir sessizlik oluyor. Sonra Will bir elini göğsüne koyuyor, "vurulduğum" hareketi yapıyor ve sırtıyor. "Gidip bunları temizlesem iyi olur," diyor.

Az önce gördüklerinin tuhaflığını unutmak için herkes bağıyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyor. Her şey törenin bir parçası.

Ama Jules, fark ediyorum ki gülümsemiyor.

Will çadırdan çıkıp Folly'ye doğru gidiyor. Misafirler konuşmalarına, gülüşmelerine devam ediyorlar. Belki de dönüp onun çıkışını izleyen tek kişi benim.

Orkestra tekrar çalmaya başlıyor. Herkes dans pistine dökülüyor. Ben olduğum yere kök salmış gibi dikiliyorum.

Ve sonra ışıklar sönüyor.

OLIVIA

Nedime

Haklıydı. Artık Jules'a asla söyleyemeyeceğim.

Her şeyi nasıl çarpıttığını düşünüyorum. Bir şekilde, olup biten her şeyi, sanki benim hatammış gibi hissetmemi sağlamasını. Hissetmemi neden olduğu utancın üstüne oynadı: Jules'la beraber annemin evinin kapısından girdiğini gördüğüm-den beri hissettiğim utancın. Kendimi basit, seilmeyen, çirkin, aptal, değersiz hissetmemi sağladı. Kendimden nefret etmemi sağladı ve diğer herkesle, hatta kendi ailemle —özellikle kendi ailemle— bile aramın bozulmasına neden oldu; bu korkunç sır yüzünden.

Az önce, uçurumun yanında kolumu nasıl tuttuğunu düşünüyorum. Jules çıkıp gelmeseydi neler yapabileceğini düşünüyorum. Jules görseydi her şey farklı olabilirdi. Ama görmedi ve o ânı kaçırdım. Artık anlatsam bile kimse bana inanmaz. Veya beni suçlarlar. Bunu yapamam. Bunu yapacak kadar cesur değilim.

Ama bir şey yapabiliyordim.

Ve sonra ışıklar sönüyor.

JULES

Gelin

Pasta yeterli değildi. Cüzi ve acınası geldi. O, geri dönülemez şekilde beni kandırdı. Tıpkı ailemdeki diğer tüm lanet insanlar gibi. Dikkatle inşa ettiğim güvenlik sınıırımı onun için çiğnedim. Onun için kendimi savunmasız hale getirdim.

Ellerimiz bıçağın üzerinde birleşmiş pastayı keserken bana gülümsemesini düşünüyorum. Kız kardeşimin bedenine dokunan elleri – Tanrım, bu düşünölemeyecek kadar iğrenç. Benimle yataarken onu mu düşündü? Bunu anlamayacak kadar aptal olduğumu mu düşündü? Sanırım düşünmüş olmalı. Ve haklıydı. Her şeyi onur kırıcı kılan küçük bir kısım da bu.

Peki. Beni hafife aldı.

İçimde büyüyen öfke, şokun ve acının yerini alıyor. Kaburgalarımın altında serpildiğini hissedebiliyorum. Diğer tüm duyguları geçersiz kılması neredeyse rahatlatıcı.

Ve sonra ışıklar sönüyor.

JOHNNO

Baş Sağdıç

Karanlıkta dışarıdayım. Lanet olası bir fırtına esiyor burada. Gecenin içinden bir şeyler çıkıp duruyormuş gibi geliyor. Onlarla dövüşmek için ellerimi kaldırıyorum. En çok da o yüzü görüyorum, dün akşam odamda gördüğüm yüzü. Büyük gözlükler, onu alıp götürmeden birkaç saat önce yatakhane de son karşılaştığımızda yüzündeki o ifade. Öldürdüğümüz çocuk. Onu ikimiz öldürdük. Ama bu yüzden yalnızca birimizin hayatı mahvoldu.

Kesinlikle kafayı bulduğumu hissediyorum. Pete Ramsay naneli şeker gibi bir şeyler dağıtıyordu – nihayet etkisini gösteriyor.

Will, o şerefsiz. Hiçbir şey olmamış gibi çadıra giriyor, sanki hiçbiri ona dokunmamış gibi: Yüzündeki o koca sırtış. Mağarada onun işini bitirmeliydim, diye düşünüyorum, hâlâ elimde fırsat varken.

Çadıra dönmeye çalışıyorum. Işıklarını görüyorum ama sürekli başka yerlerde ortaya çıkıyormuş gibiler... önce yakın, sonra daha uzak. İçerinin gürültüsünü, rüzgârda sallanan kumaşı, müziği duyabiliyorum.

Ve sonra ışıklar sönüyor.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Işıklar sönüyor. Misafirler çılgık atıyor.

“Kimse endişelenmesin,” diye bağıyorum. “Jeneratör yine takıldı, rüzgâr yüzünden. Işıklar birkaç dakika içinde gelecektir, herkes burada kalsın.”

WILL

Damat

Folly'deki banyoda yüzümdeki pastayı temizliyorum. Bina-
nın ışıklarına doğru ilerlememe rağmen buraya gelmek kolay
olmadı çünkü rüzgâr beni yoldan çıkarmaya çalışıp durdu. Ama
belki de biraz hava almak iyi oldu, düşüncelerimi toplamak
için. Tanrım, saçımda krema var, hatta burnumun içinde bile.
Jules gerçekten bütün gücünü kullandı. Utanç vericiydi. Son-
rasında başımı kaldırdım ve babamı gördüm, beni izliyordu.
Yüzünde her zamanki ifade vardı – büyük maç için ilk takım
açıklandığında ve benim adım söylenmediğinde olduğu gibi. Ya
da Oxbridge'e giremediğimde olduğu gibi. Veya bitirme sınavı
sonuçlarımı aldığım ve mükemmelin kıl payı gerisinde kaldı-
ğım da. Daha çok acımasız bir tatmin ifadesine benziyor, san-
ki en başından beri benim hakkımda yanılmadığı kanıtlanmış
gibi. *Bir kere* bile benimle gurur duyuyormuş gibi göründüğünü
hatırlamıyorum. Bana her zaman söylediği gibi daha iyi, daha
başarılı olmak için sürekli çalışmama rağmen. Elde *ettiğim* her
şeye rağmen.

Pastadan bir parça alırken Jules'un yüzündeki ifade. *Siktir.*
Bir şey mi anladı? Ama ne? Belki de sağdıçlar beni öyle taşı-
yıp götürdükleri için hâlâ kızgındır: Gecemizi böldükleri için.

Eminim yalnızca bundan dolayıdır. Değilse de, gerekirse eğer onu ikna edebileceğimden eminim.

Böyle olmaması gerekiyordu. Aniden her şey çok kırılganlaşmış gibi. Her şey her an yıkılabilirmiş gibi. Oraya dönüp duruma hâkim olmam lazım. Ama önce nereden başlamalı?

Başımı kaldırıyorum, aynadaki yansımamı görüyorum. Bu yüz için Tanrı'ya şükürler olsun. Son birkaç saattir yaşadığım gerginlik azıcık bile belli olmuyor. Bu benim pasaportum. Bana güven, sevgi kazandırıyor. Ve bu yüzden her zaman sonunda Johnno gibi bir herife karşı kazanacağımı biliyorum. Ağzımın kenarındaki son kırıntıyı siliyorum, saçımı düzeltiyorum. Gü-lümsüyorum.

Ve sonra ışıklar sönüyor.

ŞU AN

Düğün Gecesi

Cesedin yanına çömeliyorlar. Şu an çok uzaklarda kalmış gibi hissettiği normal hayatında cerrah olan Femi yüzükoyun yatan cesede eğiliyor, yüzünü ağzına yaklaştırıyor ve nefes sesi var mı diye dinliyor. Aslında anlamsız. Rüzgârın sesinden bir şey duymak mümkün olsa bile açık, donuk gözlerden, aralık ağızdan, göğüsteki koyu kırmızı lekeden, çoktan ölmüş olduğu net bir şekilde anlaşılıyor.

Önlerindeki hareketsiz bedene öylesine odaklanıyorlar ki yalnız olmadıklarını hiçbiri fark etmiyor, oluşturdukları çemberin kıyısındaki karanlığın içinde gizlenen şekli hiçbiri görmüyor. Adam korkunç, eski bir figür gibi karanlığın içinden çıkarak meşalelerin ışığına adım atıyor – Eski Ahit, intikamın canlı örneği. Başta onu tanımıyorlar bile. İlk olarak sadece kanı görüyorlar.

Adam kanla yıkanmış gibi görünüyor. Gömleğinin önünü kaplıyor kan: Kumaş artık beyazdan çok kızıl. Boynunda kan var, çenesinde kurumuş kan var, sanki kan içiyormuş gibi.

Dehşet içinde sessizce ona bakıyorlar.

Adam alçak sesle hıçkırıyor. Ellerini onlara doğru kaldırıyor ve şimdi metalin parıltısını fark ediyorlar. Yani gördükleri ikinci şey bıçak. Düşünecek zamanları olsaydı tanıyabilirdi, bıçağı.

Sedekten zarif kabzası olan uzun bir bıçak, kısa süre önce düğün pastasını keserken görülmüştü.

Femi sesini bulan ilk kişi oluyor. “Johnno,” diyor, çok yavaşça ve dikkatlice. “Johnno – bitti artık dostum. Bıçağı bırak.”

Öncesinde

WILL

Damat

Siktir. Yine elektrik kesildi. Üst cebimden el yordamıyla telefonumu buluyorum, dışarıya çıkarken feneri açıyorum. Burada gerçekten fırtına var. Başımı eğiyorum ve ilerlemeye çalışıyorum. Tanrım, saçımın rüzgârda karmakarışık olmasından nefret ederim. Yüksek sesle itiraf edeceğim türde bir şey değil bu – *Ölüm Kalım Gecesi*’nin imajına hiç uygun olmazdı.

Ne tarafa gideceğimi kontrol etmek için başımı kaldırdığımda, bana doğru gelen birini fark ediyorum, yalnızca fenerinin ışığı görülüyor. O benim için görünmezken ben onlar için gayet net görünüyor olmalıyım.

“Kim var orada?” diye soruyorum. Ve sonra, nihayet, kim olduğunu çıkarıyorum.

Kadının kim olduğunu.

“Ah,” diyorum, rahatlamış gibiyim. “Sensin.”

“Merhaba Will,” diyor Aoife. “Pastayı tamamen temizleyebildin mi?”

“Evet, hemen hemen. Neler oluyor?”

“Yine elektrik kesildi,” diyor. “Bunun için üzgünüm. Hava yüzünden. Hava tahmininde bu kadar kötü olacağından bahsedilmemişti. Jeneratörümüz başa çıkamıyor. Şimdiye kadar devreye girmiş olması gerekirdi... Ne olduğuna bakmaya gidiyordum. Aslında – bana yardım edemezsin sanırım, değil mi?”

Aslında etmemeyi tercih ederdim. Geri dönmem lazım, çözümlmesi gereken sorunlar var – sakinleştirilecek bir eş, bir nedime ve hesabı görülecek... bir baş sağdıç. Ama sanırım bunların hiçbirini karanlıkta yapamam. Yani yardım edebilirim. “Tabii ki,” diyorum nazikçe. “Bu sabah söylediğim gibi, yardımcı olabilmeyi çok isterim.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Şu tarafa doğru az bir yol var.” Beni patikanın dışına yönlendiriyor, Folly’nin arka tarafına geçiyoruz. Burada rüzgârdan korunuyoruz. Ve sonra –tuhaf– Aoife bana dönüyor, oysa jeneratör benzeri bir şeyin yanına gelmedik. Işığı gözlerime tutuyor. Bir elimi kaldırıyorum. “Bu biraz parlak,” diyorum. Gülüyorum. “Sanki sorgudaymışım gibi oldu.”

“Ya,” diyor. “Öyle mi?”

Ama ışığı indirmiyor.

“Lütfen,” diyorum, giderek sinirleniyorum ama nazik davranmaya çalışıyorum. “Aoife – ışık gözüme giriyor. Hiçbir şey göremiyorum yani.”

“Fazla vaktimiz yok,” diyor. “Yani çabuk olmak zorunda.”

“Ne?” Bir an için tuhaf bir şekilde sanki bana uygunsuz bir şey teklif ediyormuş gibi geliyor. Kadın kesinlikle çekici. Bunu bu sabah, çadırdaki fark ettim. Daha çok da bunu gizlemeye çalıştığı için – bu hep hoşuma gider, dediğim gibi, bir kadının bu farkında olmama hali, bu güvensizliği. Freddy gibi şişko bir herifin yanında ne arıyor kim bilir. Yine de benim elim şu an tamamen dolu.

“Sanırım sana birkaç şey söylemek istedim,” diyor. “Belki de bu sabah ima ettiğinde söylemem gerekirdi. O zaman sağduyulu

bir davranış olacağını düşünmedim. Dün akşam yatağınızda bulduğunuz yosun. Ben yaptım.”

“Yosun mu?” Neden bahsettiğini çözmeye çalışarak ışığa doğru bakıyorum. “Hayır, hayır,” diyorum. “Sağdıçlardan biri olmalı çünkü o—”

“Eskiden Trevellyan’da yapardınız — daha küçük çocuklara. Evet. Biliyorum. Trevellyan hakkında her şeyi biliyorum. Aslında bilmek istediğimden biraz fazlasını.”

“Ama... ama anlamıyorum—” Kalbim biraz fazla hızlı atmaya başlıyor ama neden olduğundan emin değilim.

“Seni internette çok uzun süre aradım,” diyor. “Ama William Slater çok rastlanan bir isim. Ve sonra *Ölüm Kalım Gecesi* çıktı. Ve sen oradaydın. Freddy seni hemen tanıdı. Üstelik formatı bile değiştirmemiştin, değil mi? Her bölümü izledik.”

“Ne—?”

“İşte. Seni buraya getirmek için bu kadar uğraşmamın nedeni bu,” diyor. “Karının dergisine çıkmak için o kadar gülünç bir indirim teklif etmemin sebebi bu. Onun bu işi biraz daha fazla sorgulamasını *beklerdim*. Ama sanırım bu yüzden sana o kadar uygun. Dünya kendisine bir şeyler borçlu sanıyor. Bundan kârlı çıkmasının mümkün olmadığını fark edebilmeliydi. Ama ben bir şeyler elde ediyorum, şu anki gibi.”

“Peki neymiş bu?” Yavaşça geri giderek ondan uzaklaşmaya başlıyorum. Aniden bu işte bir bit yeniği var gibi gelmeye başlıyor. Ama sağ ayağımı bastığım zemin içine göçüyor. Batmaya başlıyor. Bataklığın hemen kıyısındayız. Sanki her şeyi planlamış gibi.

“Seninle konuşmak istiyordum,” diyor. “Hepsi bu. Ve bunu yapmak için daha iyi bir yol bulamadım.”

“Ne — böyle, bir fırtınanın ortasında, zifiri karanlıkta mı?”

“Aslında bunu yapmak için en mükemmel yolun bu olduğunu düşünüyorum. Darcey adında küçük bir çocuk hatırlıyor musun Will? Trevellyan’da?”

“Darcey?” Yüzüme vuran ışık o kadar parlak ki doğru dürüst düşünemiyorum bile. “Hayır,” diyorum. “Hatırladığımı söyleyemem. *Darcey*. Bu bir erkek çocuğu adı mı?”

“Soyadı Malone desem? Sanırım orada yalnızca soyadlarını kullanıyordunuz.”

Aslında, düşününce, bu isim bir çağrışım yapıyor. Ama olamaz. Kesinlikle olamaz—

“Ama tabii ki sen onu Loner diye hatırlarsın,” diyor. “Malone... Loner. Onu böyle çağırırdınız, değil mi? Ondan gelen mektupları hâlâ saklıyorum, biliyor musun? Bu adada, yanımdalar. Daha bu sabah baktım onlara. Bana senden bahsederdi. Sen ve Jonathan Briggs. Onun ‘arkadaşları’. Bu arkadaşlıkta bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum — ama bir şey yapmadım. Bu yüke katlanmak zorundayım.

“Mezarı hemen şurada. Hepimizin en mutlu olduğu yerde. Elbette içi boş. Ailem mezara koyacak bir şey bulamadı ama sen sebebini anlayacaksın.”

“Ben — ben anlamıyorum.”

Sonra bir fotoğraf geliyor aklıma, beyaz kumlu bir plajdaki ergen bir kızın fotoğrafı. Johnno ile birlikte çocuğa sataştığımız fotoğraf. Seksi abla. Ama bu *olamaz*—

“Her şeyi açıklayacak vaktim yok,” diyor. “Keşke olsaydı. Konuşacak zamanım olmasını isterdim. Aslında *istediğim* tek şey konuşmaktı, bunu neden yaptığını öğrenmek. Buraya gelmen için, düşününüzün burada yapılması için bu yüzden o kadar hevesliydim. Sana sormak istediğim bir sürü şey vardı. Ölmeden önce çok korktu mu? Onu kurtarmaya çalıştın mı? Freddy, yatakhaneye girdiğinizde heyecanlı olduğunuzu söylüyor, ikiniz. Sanki her şey büyük bir eğlenceymiş gibi.”

“Freddy mi?”

“Evet, Freddy. Veya sanırım onun için şu ismi kullanıyordunuz: Şişkogöt. O gece yatakhane uyanık olan tek çocuk oydu. Onun için gelebileceğinizi düşünmüştü, onu Sağ Kalma

oyununa götürmek için. Bu yüzden saklanıp uyuyor numarası yaptı ve siz Darcey'i alıp götürürken tek kelime etmedi. Kendini asla bağışlamadı. Onun bir suçu olmadığını açıklamaya çalıştım. Darcey'i alıp götüren ikinizdiniz. Ama en çok da sen. En azından arkadaşın Johnno yaptığı şey yüzünden pişman."

"Aoife," diyorum, elimden geldiğince dikkatle, "Anlamıyorum. Neden bahsettiğini... bilmiyorum."

"Gerçi... belki de artık sana bu soruları sormama gerek yoktur. Cevabı biliyorum. Daha önce seni bulmak için mağaraya geldiğimde, istediğim tüm cevapları aldım. Tabii ki şimdi başka sorularım var. Bunu neden yaptın, mesela. Çalıntı sınav kâğıtları mı? Bir çocuğun canını almak için gerçekten yeterli bir sebep mi bu? Yalnızca yaptığın şey ortaya çıkabileceği için mi?"

"Özür dilerim Aoife, ama gerçekten artık çadıra dönmem gerek."

"Hayır," diyor.

Gülüyorum. "Ne demek hayır?" En çekici sesimi kullanıyorum. "Bak. Söylediğin şeyler hakkında hiçbir kanıtın yok. Çünkü öyle bir şey yok. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm. Ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum. Ama her ne düşünüyorsan bir faydası olmayacak. Senin sözüne karşı benim sözüm. Hangimize inanacaklarını sanırım ikimiz de biliyoruz. Tüm kayıtlara göre, olanlar üzücü bir kazaydı."

"Böyle söyleyeceğin aklıma gelmişti," diyor. "İtiraf etmeyeceğini biliyorum. Pişman olmadığını biliyorum. Sonuçta mağarada seni duydum. O gece benden her şeyimi aldın. Annem de o gece öldü sayılır. Birkaç yıl sonra babamı kalp krizinden kaybettik, kesinlikle yaşadığı acının sebep olduğu stresten dolayıldı."

Ondan korkmuyorum, dedim kendime. Benim üstümde bir hâkimiyeti yok. Benim yapacak *daha önemli* işlerim var, gerçek sonuçları olan işler. Bu yalnızca acılı, şaşkın bir kadın—

Sonra başka bir şey fark ediyorum. Bir metal ışıltısı, evet. Kadının diğer elinde, feneri tutmadığı elinde.

Şu an

JOHNNO

Baş Sağdıç

Onu kurtaramadım.

Bıçağı çekmemem gerekirdi, bunu şimdi anlıyorum. Muhtemelen yalnızca kanamanın artmasına sebep oldu.

Onlara anlatmaya çalıştım, karanlıkta beni bulduklarında. Femi, Angus, Duncan. Ama dinlemediler. Yanan meşaleleri silah gibi tutular, sanki ben vahşi bir hayvanmışım gibi. Bana bağınıyorlardı, haykırıyorlardı, bıçağı bırak, BIRAK ŞUNU ve kafamın içinde çok fazla ses vardı. Kelimeleri bulup çıkaramıyordum. Benim yapmadığımı anlamalarını sağlayamıyordum. Açıklayamıyordum.

Pete Ramsay'in verdiği şeyden sonra, fırtınanın ortasında nasıl yığılıp kaldığımı.

Elektriklerin nasıl gittiğini.

Will'i karanlığın içinde nasıl bulduğumu. Üzerine eğildiğimi ve bıçağı gördüğümü, sanki içinden büyümüş gibi göğsünden çıktığını, çok derine gömüldüğü için metalin hiç görünmediğini. Sonra, her şeye rağmen yine de onu sevdiğimi fark ettiğimi. Onu kendime çekerek kucaklayıp ağladığımı.

Etrafımı çevirdiler, diğer sağdıçlar. Polis tekneyle gelene kadar bana hayvan gibi davrandılar. Gözlerinde görebiliyordum, benden nasıl da korktuklarını. Aslında hiçbir zaman onlardan biri olmadığımı.

Gardaí şu an burada. Bana kelepçe taktılar. Beni tutukladılar. Beni anakaraya götürecekler. Memleketime dönünce yargılanacağım, en iyi arkadaşımı öldürmekten.

Evet, bunu düşünmüştüm, mağaradayken. Yani Will'i öldürmeyi. Elimin altındaki taşlardan birini almayı. Ve bir an bunu *gerçekten* düşündüm. Yapılacak en kolay şey gibi gelmişti. En iyi şey.

Ama onu öldürmedim. Bunu biliyorum – Pete Ramsay'den aldığım haptan sonra her şeyin biraz bulanık, bazı yerlerin boşluklarla dolu olmasına rağmen. Yani ben çadırda bile değildim. Bıçağı nasıl almış olabilirim? Ama polis bunun bir sorun olduğunu düşünmüyor gibi.

Her neyse, ben kendimi bir katil gibi *görmüyorum*.

Ama öyleyim, değil mi? Yıllar önceki o çocuk. Sonuçta onu bağlayan bendim. Will işi sağlama aldı ama sonuçta yapan bendim. Zaten bu herhangi bir duruma karşı mazeret olarak kullanılamaz aslında, değil mi, sonuçlarını düşünemeyecek kadar kalın kafalı olduğunu söylemek?

Bazen düğünden önceki gece ne gördüğümü düşünüyorum. O şey, o figür, odamda çömelmiş. Bundan kimseye bahsetmenin bir anlamı olmadığı açık. Düşünsenize: "Ah, ben değildim, bence Will öldürdüğümüz bir çocuğun hayaleti tarafından kocaman bir pasta bıçağıyla bıçaklanmış olmalı – evet, sanırım onu düğünden önceki gece odamda gördüm." Pek ikna edici gelmiyor, değil mi? Neyse, muhtemelen kafamın içinden geldi, gördüğüm şey. Böylesi mantıklı olur çünkü o çocuk yıllardır bir anlamda orada yaşıyor.

Hapishane hücresinin beni beklediğini düşünüyorum. Ama bunu düşününce, gelgitin yükseldiğini gördüğüm o sabahtan

beri zaten bir hapishanede olduğum geliyor aklıma. Ve belki de yaptığımız o korkunç şeyin bedeliydi bu. Ama en iyi arkadaşımı ben öldürmedim. Bu demektir ki başka biri yaptı.

AOIFE

Düğün Organizatörü

Bıçağı kaldırıyorum. Freddy'ye, Will'in buraya gelmesini yalnızca onunla konuşmak için istediğimi söyledim. Doğruydum da, en azından işin başında. Belki de fikrimi, mağarada duyduğlarımı değiştirdi: Pişman olmaması.

Tek bir gecede dört hayat mahvoldu. Bir masumun hayatının karşılığında bir suçlunun hayatı: Gayet adil bir ticaret gibi görünüyor.

Umarım bıçağı görüyordur, fenerin ışığında fark ediyordur. Bir an için onun —bu aşırı mükemmel, aşırı dokunulmaz kişinin— küçük kardeşimin o gece sahilde yatarken, denizin yükselmesinin beklerken yaşadıklarının minicik bir parçasını hissetmesini istiyorum. O korkuyu. Hayatı boyunca hiç korkmadığı kadar korkmasını istiyorum. Feneri ona, iri iri açılmış gözlerine doğrultmaya devam ediyorum.

Ve sonra, küçük kardeşim için, onu bıçaklıyorum. Kalbinden.

Kıyameti kopardım.

SONSÖZ

Saatler Sonra

OLIVIA

Nedime

Rüzgâr durdu, nihayet. İrlanda polisi geldi. Hepimiz çadırdaki toplandık çünkü hepimizin aynı yerde olmasını istiyorlar. Bize neler olduğunu açıkladılar, ne bulduklarını. Kimi bulduklarını. Birinin tutuklandığını biliyoruz ama kim olduğunu bilmiyoruz, henüz.

Yüz elli kişinin bu kadar az ses çıkarması inanılmaz. İnsanlar masalarda oturuyor, fısıltıyla konuşuyorlar. Bazıları soğuk ve şok yüzünden folyo battaniyelere sarınmış, battaniyelerin sesi insanlardan daha çok çıkıyor, insanlar kıpırdarken hışırdıyorlar.

Hiçbir şey söylemedim, hiç kimseye, onunla birlikte uçurumun kıyısında durduğumuzdan beri. Bütün kelimeler benden çalınmış gibi hissediyorum.

Aylardır düşündüğüm tek şey oydu. Ve şimdi öldü, öyle diyorlar. Mutlu değilim. En azından olduğumu sanmıyorum. Temelde hâlâ biraz şoktayım.

Ben değilim. Ama *olabilirdim*. Onu son gördüğümde neler hissettiğimi hatırlıyorum, Jules'la birlikte pastayı keserken.

O bıçağı görünce... Düşünce aklımdaydı. Yalnızca birkaç saniye. Ama düşündüm, hissettim, o kadar güçlü bir şekilde hissettim ki bir yanıma acaba bu işi ben *yaptım* ve bir şekilde üstünü mü örttüm, diye merak bile etti. Kimseyle göz göze gelmiyorum, yüzümden anlaşıma ihtimaline karşı.

Çıplak omzumda birinin elini hissedince korkuyla sırıyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum. Jules, gelinliğinin üzerinde bir folyo battaniyeyle. Onun üzerinde kıyafetinin bir parçası gibi duruyor, savaşçı bir kraliçenin pelerini gibi. Ağzını o kadar sıkı-mış ki dudakları kaybolmuş ve gözleri parlıyor. Eli omzumda, parmakları omzumu sıkıyor.

“Biliyorum,” diye fısıldıyor. “Onu ve seni.”

Aman Tanrım. Ona söyleyip söylememe konusunda bu kadar vicdan muhasebesi yaptıktan sonra, bir şekilde kendi kendine öğrenmiş. Ve benden nefret ediyor. Etmesi gerek. Görebiliyorum. Jules bir kere kararını verince onu değiştirmek için yapabileceğim, söyleyebileceğim bir şey olmadığını biliyorum.

Sonra bir değişiklik oluyor ve yüz ifadesinde yeni bir şey gördüğümü sanıyorum.

“Bilseydim...” Söylediği kelimeleri duymaktan çok ağzını görüyorum. “Bilseydim—” duruyor, yutkunuyor. Uzun bir süre gözlerini kapatıyor ve tekrar açtığında yaşlarla dolu olduklarını görüyorum. Sonra bana uzanıyor, ayağa kalkıyorum ve bana sarılıyor. Sonra bedeninin titremeye başladığını hissettiğimde geriliyorum. Fark ediyorum ki ağlıyor, gayet yüksek sesle, öfkeli hıçkırıklarla. Jules’un en son ne zaman ağladığını hatırlayamıyorum. En son ne zaman böyle sarıldığımı hatırlayamıyorum. Belki hiç. Aramızda her zaman bir mesafe vardı. Ama bir an için yok oldu. Ve her şeyin ortasında, bütün gecenin travması ve şoku arasında, yalnızca ikimiziz. Ablam ve ben.

Sonraki Gün

HANNAH

Misafir

Charlie ile ben anakaraya dönmek üzere teknedeyiz. Misafirlerin çoğu bizden önce ayrıldı, aile arkada kalıyor. Adaya doğru bakıyorum. Hava şimdi açık ve güneşli suya vuruyor ama ada, üzerinde asılı kalan bir bulutun gölgesi altında. Bulut sanki büyük kara bir yaratık gibi çömelmiş, sonraki avını bekliyormuş gibi görünüyor. Arkamı dönüyorum.

Bu defa teknenin hareketinden pek etkilenmiyorum. Dün akşam öğrendiklerimden sonra, kız kardeşimi öldürenin Will olduğunu keşfettikten sonra ruhumun derinliklerinde hissettiğim rahatsızlık, hafif bir mide bulantısıyla kıyaslanamaz.

Kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce feribotla adaya geçerken Charlie'ye nasıl tutunduğumu, kendimi berbat hissetme rağmen birlikte nasıl güldüğümüzü düşünüyorum. Hatıralar canımı acıtıyor.

Charlie ile çok az konuştuk. Birbirimize neredeyse bakmadık bile. Sanırım ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolduk, olanlardan önceki son konuşmamızda söylediklerimizi

hatırlıyoruz. İstesem bile şu an konuşacak enerjim olduğunu sanmıyorum. Fiziksel ve duygusal anlamda paramparça hissediyorum... Düşüncelerimi toplamak, ne hissettiğimi çözmek için bile çok güçsüzüm. Dün akşam kimse uyumadı ama sırf bundan kaynaklı değil tabii ki.

Eve vardığımızda her şeyle yüzleşmemiz gerekecek elbette. Gerçek hayata döndükten sonra bu hafta sonunun kopardığını onarabilecek miyiz, göreceğiz. Kırılan çok şey var.

Ama yine de tüm bu enkazdan bir bütün çıktı. Bilmecenin kayıp bir parçası. Kapanış diyemem çünkü o yara asla tam olarak iyileşmeyecek. Onunla yüzleşme fırsatı bulamadığım için öfkeliyim. Fakat Alice öldüğünden beri sorduğum soruya cevap aldım. Ve onu öldürerek, Will'in katilinin kız kardeşimin intikamını da aldığını söyleyebilirsiniz. Yalnızca o bıçağı kendi elimle saplamadığım için üzgünüm.

Teşekkürler

Editörüm Kim Young ve Charlotte Brabbin: Bu kitap öyle ortak bir çalışmaydı ki sizin isimlerinizin de kesinlikle kapakta olması gerektiğini hissediyorum. Yazmaya ilk başladığımdan beri, onca kitap ve onca tür boyunca elimden gelenin en iyisini yapmam için beni her zaman zorladığınız ve bana inanmaktan vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim. Bu çok ender ve özel bir şey.

Olağanüstü temsilcim Cath Summerhayes: Nasıl bir yolculuktu öyle! Tanıdığım en çalışkan kişi (yukarıdaki isimlerin yanı sıra) olduğun ve her fırsatta beni, kitaplarımı savunduğun için teşekkür ederim. Bu kadar eğlenceli olduğun için de teşekkür ederim.

Kate Elton ve Charlie Redmayne: Sürekli desteğiniz, bana ve yazdıklarına inancınız için teşekkür ederim.

Luke Speed: Fantastik film temsilcisi ve sevimli adam. Öngörün ve bilgeliğin için teşekkür ederim.

Jen Harlow: Bir yazarın hayal edebileceği en tatlı, en şen şakrak, en tutkulu reklamcı. Tüm sıkı çalışmaların, yaratıcılığın ve bu kadar harika bir seyahat arkadaşı olduğun için teşekkür ederim.

Abbie Salter: Yaptığın sihirli pazarlama çalışmaları için teşekkür ederim – yaratıcılığın ve yeni fikirlerin beni sürekli hayrete düşürüyor; *Davetli Listesi* için çalışmaya devam ederken yapacağın büyüleri izlemek için sabırsızlanıyorum.

Izzy Coburn: Seninle çalışmayı çok sevdim! İki Slindon kızı iyi iş çıkardı. Böylesine muhteşem olduğun için teşekkür ederim.

Patricia McVeigh: İrlanda'da kitaplarımın amigoluğunu böylesine tutkuyla yaptığın için teşekkür ederim ve işte Emerald Adası'nda birlikte daha çok maceraya atılıyoruz!

Clarie Ward: Kitabın özünü damıtıp çarpıcı bir saflıkla kapak tasarımına yansıtmaya kabiliyetini huşu içinde izliyorum. Gerçek bir vizyonersin.

Fionnuala Barrett: *Davetli Listesi*'ndeki tüm seslerin tam olarak nasıl çıkacağını benden bile daha iyi bildiğin için teşekkür ederim! Ayrıca İrlandacamı kontrol ettiğiniz için sana ve ailene müteşekkirim.

HarperCollins'teki muhteşem ekibe: Roger Cazalet, Grace Dent, Alice Gomer, Damon Greeney, Charlotte Cross, Laura Daley ve Cliff Web.

Katie McGowan ve Callum Mollison: Kitaplarıma dünyanın dört bir yanında yuvalar bulduğunuz için teşekkür ederim!

Sheila Crowley: Desteğin için teşekkür ederim. Muhteşemsin.

Silé Edwards ve Anna Weguelin: Sıkı çalışmanız ve bazen pek de iyi organize olamayan bu yazarı topladığınız için teşekkür ederim!

Waterstones'a ve Waterstones kitapçılarına; tutkunuz, içinde bizzat bulunduğum satış günleri ve mağazalarda yarattığınız göz alıcı teşhirler için. İskoç Satınalma Müdürü ve İskoçya'da birlikte gezilecek en tatlı insan Angie Crawford'dan özellikle bahsetmek istiyorum – bana vakit ayırdığın ve devamlı destek olduğun için gerçekten minnettarım.

Kitaplarım için etkinlikler ve benim de katıldığım elden satışlar düzenleyen, yazı dünyasını böylesine seven ve bu dünyanın keşfedilmesi için böylesi heyecan verici, samimi mekânlar yaratan tüm bağımsız kitabevlerine.

Davetli Listesi'ni okumak için vakit yaratan ve onun hakkından son derece hoş şeyler söyleyen Ryan Tudridy'ye.

Kitabı okuyan ve bana onu sevdiğini söyleyen tüm okurlara – ister Netgalley sitesinden keşfetmiş olsun, ister postayla bir prova baskı almış olsun, ister bir kitapçıdan satın almış olsun. Sizden haber almak çok güzel – mesajlarınızın bana nasıl bir zevk verdiğini anlatamam.

Aileme: Benimle gurur duyduğunuz ve sevdiğiniz için. İhtiyacım olduğunda benimle bu kadar iyi ilgilendiğiniz için. Ve en başından beri, en çok sevdiğim şeyi yapmam için bana her zaman cesaret verdiğiniz için.

Kate ile Max, Robbie ile Charlotte: Hayatı böylesine eğlenceli hale getirdiğiniz ve bana verdiğiniz tüm teşvikler için.

Liz, Pete, Dom, Jen, Anna, Eve, Seb ve Dan: Tüm sevginiz ve desteğiniz, haberi yaydığınız, heyecanla paylaştığınız ve elle çizilmiş kartlar için!

İrlandalı ve İngiliz kuzenlere, Foleylere ve Allenlara, isimlerini özel olarak belirtmek gerekirse (özel bir sıralama olmaksızın): Wendy, Big O, Will, Oliver, Lizzy, Freddy, George, Martin, Jackie, Jess, Mike, Charlie, Tinky, Howard, Jane, Inez, Isabel, Paul, Ina, Liam, Phillip, Jennifer, Charles, Aileen ve Eavan.

Sonuncu ama bir o kadar önemli olan... Al'a: Her zaman benim ilk okurum. Yaptığın her şey için teşekkür ederim – sürekli desteğin ve yüreklendirmen, yeni bir kitap fikri için boşa harcanacak altı saatlik bir araba yolculuğunu göze alman, tutarsız bir hikâyenin umutsuz derinliklerinden beni kurtarman, ilk taslağı-mı okumak için bütün hafta sonunu harcaman. Sen olmasan bu kitap tamamlanmazdı.

Lucy Foley, Londra'da doğdu. Durham Üniversitesi ve Londra Üniversitesi Akademisi'nde İngiliz Edebiyatı okuduktan sonra, yayıncılık sektöründe birkaç yıl kurgu editörü olarak çalıştı. Ardından işini bırakıp dikkatini sadece yazarlık mesleğine verdi. Halen İngiltere'de yaşamaktadır. Daha çok tarihi kurgu eserleriyle tanınan yazar, aynı zamanda iki polisiye - gizem romanı da yayımlamıştır: *The Hunting Party* (2019) ve *Davetli Listesi* (2020). Tarihi kurgu romanları: *The Book of Lost and Found* (2015), *The Invitation* (2016) ve *Last Letter from Istanbul* (2018).